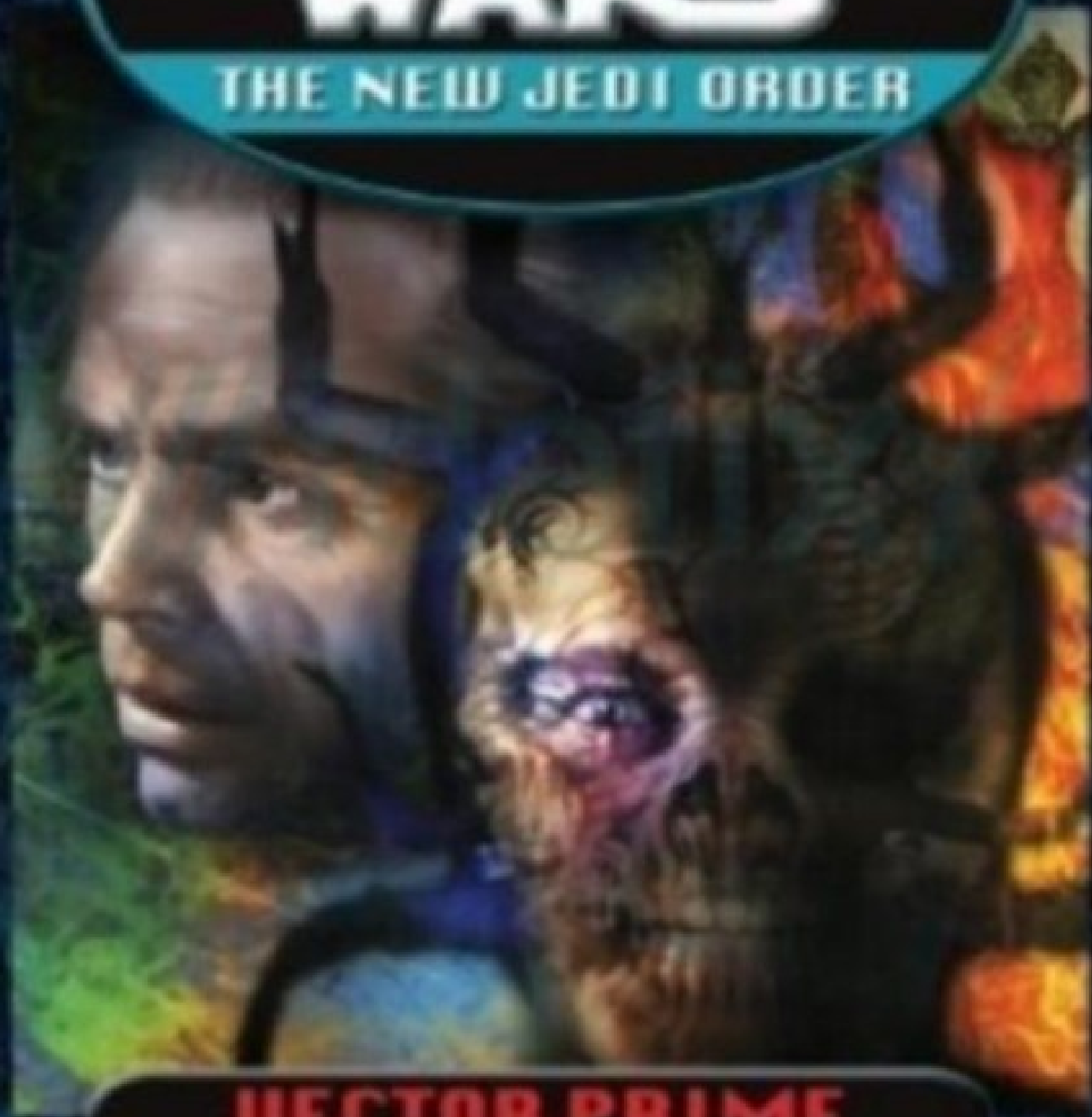

STAR WARS

THE NEW JEDI ORDER

VECTOR PRIME

R . A . SALVATORE

**STAR
WARS**

Orijinal Adı: VECTOR PRIME
THE NEW JEDI ORDER

©2011 Lucasfilm Ltd & TM All Right Reserved. Used Under
Authorization Translation copyright

© 2011 Lucasfilm Ltd.

©2011 Arka Bahçe Yayıncılık Ve Reklamcılık Ltd.Şti.
Yayın hakları Max Licesing vasıtasıyla alınmıştır.

Genel Yayın Yönetmeni: Ahmet Kocaoğlu

Çeviri: Cem Demirkan

Düzeltili: Burç Üner

1. Basım: Aralık 2011

Arka Bahçe Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.

Hacı Emin Efendi Sok. No: 42 D: 4 Özgül Apartmanı

Nişantaşı/İstanbul

Tel: 0212 291 06 89 - 90 Faks: 0212 296 06 33

VECTOR PRIME

R. A. SALVATOR

BİR

Yıpranan Doku

Burası huzur dolu, sessizliğin sadece ikiz iyon iticilerinin uğultularıyla bozulduğu uzay boşluğuyla çevrelenmiş bir yer. Leia Organa Solo böyle huzur dolu anları seviyor olsa da aynı zamanda onları duygusal tuzaklar olarak da görürdü, çünkü bu yolculuğun sonunda karşılaşmak zorunda kalacağı kargaşayı tahmin edebilecek kadar uzun süredir bu işlerin içerisindeydi.

Son zamanlarda her yolculuğun sonunda olduğu gibi.

Leia, kardeşi Luke'un karısı Mara Jade için yaptırmış olduğu yeni mekiği, *Jade Sabre*'in köprüsüne girmeden önce bir an olsun durdu. Onun ilerisinde, varlığından habersiz oldukları belli olan, Mara ve Jaina kontrollerin başındaki koltuklarına yan yana yayılmış gülüyor ve konuşuyorlardı. Leia, on altı yaşında olduğu halde tecrübeli bir pilotun olgunluğu ve sakinliğine sahip olan kızı Jaina'ya baktı. Jaina, uzun koyu renk saçları ve pürüzsüz ve açık renk cildiyle tezat teşkil eden kahverengi gözleriyle, Leia'ya çok benziyordu. Leia da bu kıza baktığında kendisini görürdü –kıza değil, Leia aklındaki düşünceleri düzeltti, bu genç kadına. Kahverengi gözlerinde aynı kıvılcımı görebiliyordu, afacan, maceraperest ve azimli.

Bu düşünce Leia'yı geçmişe götürdü ve ardından Jaina'ya baktığında kendisinin yansımasını değil de onun bir zamanlar olduğu genç kıızı gördüğünün farkına vardı. Kendi hayatını düşünürken birden içini bir hüznün kapladı: bir diplomat, bir bürokrat, bir arabulucu, sürekli ortalığı yatıştırmaya çalışan ve Yeni Cumhuriyet'in refahı ve huzuru için çırpınan birisi. Lazer tabancalarının gürlmeleri ve ışın kılıçlarının vınlamalarının sıradan sesler olduğu o günleri özlüyor muydu? O çılgın zamanların yerini iyon iticilerinin uğultuları ve gururu incinmiş diplomatların sızlanmalarının almış olması onu üzüyor muydu?

Belki, Leia itiraf etmek zorunda kalıyordu, fakat Jaina'ya bakıp da o ıslıl ıslıl gözlerini gördüğünde onun adına duyduğu memnuniyetin yerini tutabilecek başka bir şey yoktu.

Mara ve Jaina, Leia'nın duyamadığı bir fıkranın ardından kahkahayı patlatırlarken farklı bir duygu daha -kıskançlık mı?- onu hazırlıksız yakaladı. Fakat hemen bu anlamsız düşünceyi kafasından sildi, çünkü kardeşinin eşi -Jaina'nın isteği üzerine- ona Jedi usullerini öğretme sorumluluğunu üzerine almıştı. Mara, Jaina'nın annesinin yerini tutacak değildi ve onun için daha ziyade bir abla sayılırdı, üstelik Leia, Mara'nın yeşil gözlerindeki sönmek bilmeyen alevleri hatırladığında bu kadının Jaina'ya kendisinin öğretemeyeceği şeyleri öğretebileceğini de kabul etmişti ve bu derslerin ve dostluğun kıza için ne denli önemli olduğu da zaman içinde ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla kıskançlığını bir kenara itmiş ve geride sadece Jaina'nın böyle bir dostu olmasından duyduğu memnuniyeti bırakmıştı.

Köprüye girmek için hareketlendi ama tekrar durdu, arkasındaki hareketi sezmişti. Bakmadan bile bunun Noghri muhafızı Bolphur olduğunu biliyordu, yana çekilirken sadece gözünün ucuyla ona baktı, öyle rahat ve zarif şekilde hareket ediyordu ki kendisine hafif bir rüzgârda ağır ağır sallanan dantel bir perdeyi hatırlatmıştı. Bolphur'un gölgesi olmasını sırf bu nedenden kabul etmişti, çünkü onun gibi dikkat çekmeyecek başka bir muhafız bulamazdı. Leia genç Noghri'ye hayrandı, bu kadar ölümcül yeteneklere sahip birinin bu denli sessiz ve zarif olabilmesine.

Elini kaldırarak Bolphur'a orada durmasını işaret etti ve genelde duygudan yoksun olan yüzünde ani bir hayal kırıklığı ifadesi belirse de Leia onun itaat edeceğini biliyordu. Bolphur, ve diğer tüm Noghriler, Leia'nın kendilerinden istediği her şeyi yaparlardı. Onun için uçurumdan atlayıp iyon motorunun egzoz alevine bile dalarlardı ve Leia'nın bir emir verdiğinde Bolphur'un yüzünde hayal kırıklığı gördüğü anlar sadece onu kendisini gerektiği gibi koruyamayacak bir konumda durmak zorunda bıraktığı anlardı.

Bolphur emrine itaat ederken Leia da onun kendi kardeşinin eşinin mekiğinde bile neden güvenliğinden endişe ettiğini hiçbir zaman anlayamayacağını fark etti.

Bolphur'a başıyla işaret ederek tekrar köprüye döndü ve açık kapıdan geçti. "Ne kadar daha sürecek?" diye sordu ve onun bu ani gelişikle Jaina ve Mara'nın hayretle yerlerinden fırlayışlarını keyifle izledi.

Sorusuna cevaben Jaina ön ekrandaki görüntüyü büyüttü ve ne olduğu belirsiz ışık noktalarının yerini biri büyük bölümü mavi-beyaz, diğeri ise kıvıll renk olan iki gezegen aldı. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki büyük olan mavi-beyaz gezegenin diğeri yerçekimine mahkûm ederek nasıl kendi ayı haline getirmediğini merak etti. İkisinin ortasında, her ikisinden de yaklaşık yarım milyon kilometre uzakta, beklemekte olan bir Mon Calamari kruvazörünün, *Mediator*, Yeni Cumhuriyet filosunun en yeni gemilerinden birisi, güverte ışıkları mavi-beyaz gezegenin gölgeleri arasında parlıyordu.

"En yakın konumdalar," dedi Mara, gezegenleri kastederek.

"Beni bağışlayın," diye melodik bir ses geldi kapıdan ve protokol droidi C-3PO içeri girdi. "Fakat bunun doğru olduğunu zannetmiyorum."

"Yeterince yakın," dedi Mara. Jaina'ya döndü. "Hem Rhommamool hem de Osarian yüzey ağırlıklı, teknolojik olarak..."

"Rhommamool özellikle öyledir!" diye ekledi C-3PO ve üç kadının kaşlarının çatılmasına neden oldu. Durumdan habersiz şekilde devam etti. "Osarian filosu bile en azından sıra dışı kabul edilmelidir. Tabii ki bir landspeeder'ı bile bir yıldız destroyeri kadar önemli hale getiren Pantang Scale of Aero-techno Advancement kullanıyorlarsa..."

"Teşekkürler, Threepio," dedi Leia, sesinin tonundan ihtiyacı olandan fazlasını duyduğu anlaşılıyordu.

"Her ikisi de birbirlerini bu yakın mesafeden vurabilecek füzelere sahipler zaten," diye devam etti Mara.

"Oh, evet!" dedi droid heyecanla. "Mevcut eliptik yörüngeleri de dikkate alınırsa..."

"Teşekkürler, Threepio," dedi Leia.

"...bir süre daha birbirlerinin menzili içinde kalacaklar," diye devam etti C-3PO, hiç ara vermeden. "Aylar sürer en azından. Aslında iki standart hafta boyunca birbirlerine daha da yakınlaşacaklar, önümüzdeki on yıl boyunca birbirlerine en yakın olacakları zaman."

"Teşekkürler, Threepio," dedi Mara ve Leia bir ağızdan.

“Ve on yıl önceki konumlarından daha da yakın olacaklar,” diye sürdürdü konuşmasını droid, tüm kadınlar kendi aralarında konuşmaya dönerken.

Mara, Jaina'nın en başta anlatmak istediği şeyi hatırlamaya çalışırken başını iki yana salladı. “Bu yüzden annen şimdi gelmeyi tercih etti.”

“Çatışma çıkmasını mı bekliyorsun?” diye sordu Jaina ve ne Leia ne de Mara gözlerindeki kıvılcımı görmezden gelemedi.

“*Mediator* onları yolda tutmaya yeter,” dedi Leia iyimser bir yaklaşımla. Muharebe kruvazörü gerçekten de ürkütücü bir savaş gemisiydi, Mon Calamari yıldız kruvazörünün daha güçlü zırh ve silahlarla donatılmış modern bir modeli.

Mara tekrar ekrana baktı ve başını iki yana salladı, ikna olmamıştı. “Bu felaketi önleyebilmek için sadece gövde gösterisinden daha fazlası gerekecek,” diye cevap verdi.

“Gerçekten de raporlara bakılırsa gerilim sürekli tırmanıyor,” diye araya girdi C-3PO. “Maden hakları üzerine basit bir madencilik tartışması olarak başladı ama günümüzde neredeyse kutsal bir savaş haline geldi.”

“Rhommamool'un liderinin işi,” dedi Mara. “Nom Anor. Takipçilerinin en ilkel içgüdülerine hitap ederek Osarian'la aralarındaki sürtüşmeyi bir tiranlık ve baskı meselesi haline getirdi. Onu hafife almayın.”

“Uğraşmak zorunda kaldığım Nom Anor gibi tiranların listesini yapmaya kalksam herhalde sonu gelmez,” dedi Leia umursamaz bir omuz silkmeyle.

“Söz konusu liste bende mevcut,” dedi C-3PO. “Tonkoss Rathba...”

“Teşekkürler, Threepio,” dedi Leia, gereğinden daha kibar şekilde.

“Neden, tabii ki, Prenses Leia,” diye cevap verdi droid. “Hizmetinizde olmaktan çok memnunum. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Tonkoss Rathba...”

“Sırası değil, Threepio,” dedi Leia ve sonra Mara'ya dönüp ekledi, “Onun gibileri çok gördüm.”

“Onun gibisini değil,” diye cevap verdi Mara nispeten cılız bir ses tonuyla, sesindeki zayıflık Leia ve Jaina'ya, tüm cesareti ve bitmezmiş gibi görünen enerjisine rağmen, Mara'nın ağır şekilde hasta olduğunu hatırlatmıştı. Yeni Cumhuriyet'in en iyi doktorlarının bile tamamıyla çaresiz kaldığı ve düzinelerce kişinin ölümüne neden olan garip ve nadir görülen bir hastalığa yakalanmıştı. Bu moleküler bozukluğa maruz kalanlar içerisinde sadece Mara ve bir diğeri hayatta kalmayı başarabilmişti ve diğer kişi şu anda Coruscant'ta müşahede altındaydı ve hızla ölüme yaklaşıyordu.

“Daluba,” diye devam etti C-3PO. “Tabii ki Ickyna...”

Leia droide doğru dönmeye başladı, kibarca ama kesin şekilde çenesini kapatabilmeyi umuyordu ama Jaina'nın çığılığı onu yarı yolda durdurdu ve hemen dönüp ekrana baktı.

“Gemiler geliyor!” diye bağırdı Jaina, şaşkınlığı sesinden belliydi. Sensör ekranında birden bire görüntüler ortaya çıkmıştı.

“Dört tane,” diyerek Mara da onayladı. O daha cümlesini tamamlamadan ikaz sesi duyulmaya başladı. “Osarian’dan geli-yorlar.” Şaşkın halde Leia’ya döndü. “Kim olduğumuzu biliyorlar, değil mi?”

Leia başını salladı. “Ve neden geldiğimizi de biliyorlar.”

“O zaman bize dokunmamaları gerektiğini de bilirler,” dedi Jaina. Leia başını salladı ama bu sefer daha iyi kavramıştı. Bu sisteme Osarianlarla değil de –en azından ilk olarak– başrakipleri Nom Anor’la, Rhommamool’da ortalığı karıştıran kült karakterle, görüşmeye gelmişlerdi. “Onlara geri dönmelerini söyle,” dedi Mara’ya.

“Kibarca mı?” diye sordu Mara, gülümseyerek ve gözlerindeki tehlikeli parıltıyla.

“Yeni Cumhuriyet mekiği,” tehditkâr tonda bir ses yükseldi telsizden. “Ben Kaptan Grappa, Osarian Birinci Kuvvet’ten.”

Mara bir düğmeye basarak kaptanın görüntüsünü ekrana getirdi ve dikenli kafa kemeri ve tapiri andıran hortumu olan yeşil derili ekranda belirirken Leia iç çekti.

“Harika,” dedi dalga geçer bir ifadeyle.

“Osarianlar, Rodialıları mı kiralamışlar?” diye sordu Jaina.

“Ortalığı yatıştırmak için paralı askerlerden daha iyisi olamaz,” dedi Leia ruhsuz bir tonda.

“Eyvahlar olsun,” dedi C-3PO ve endişeli şekilde yana çekildi.

“Bizimle geleceksiniz,” diye ısrar etti Grappa, çok bölmeli gözleri heyecanla parlıyordu. “Osa-Prime’a.”

“Osarianlılar seninle daha önce konuşmak istiyor anlaşılın,” dedi Mara. “Nom Anor’la görüşmemim onu daha da önemli bir konuma getirmesinden korkuyorlar, hem Rhommamoollular arasında hem de tüm sektörde,” dedi Leia, yersiz bir korku da değildi ve buraya gelme kararını almadan önce de bu konu üzerinde büyük tartışmalar yaşanmıştı.

“Sebebi her ne ise hızla yaklaşıyorlar,” diye cevap verdi Mara. O ve Jaina vereceği talimatı duymak için gözlerini Leia’ya dikmişti, *Jade Sabre*, Mara’nın gemisi olsa da bu görev Leia’nın sorumluluğundaydı.

“Prenses Leia?” diye sordu panik halindeki C-3PO.

Mara’nın arkasındaki koltukta oturmuş olan Leia gözlerini, Jaina’nın normal uzay görüntüsüne getirmiş olduğu, ekrana dikmişti. Yaklaşmakta olan dört avcı net olarak görülebiliyordu.

“Atlat onları,” dedi kararlı şekilde, iki pilotun da bir kez daha duyması gerekmeyecek bir emirdi bu. Aslında Mara da güçlü ikiz motorlara ve sanat şaheseri manevra sistemine sahip bu mekiği deneyebilmek için fırsat kolluyordu.

Yeşil gözleri parlayan ve yüzüne bir gülümseme yayılan Mara kontrollere uzandı ama sonra ellerini geri çekip kucağına koydu. “Onu duydun, Jaina,” dedi.

Jaina’nın ağzı bir karış açık kalmıştı; Leia’nın da öyle.

“Ciddi misin?” diye sordu Jaina.

Mara'nın cevabı sıkılmışı andıran bir yüz ifadesi ve hafif bir esneme olmuştu, sanki tüm bu yaşananlar son derece sıradan şeylerdi ve Jaina da kolayca bunların üstesinden gelebilirdi.

“Evet!” diye fısıldadı Jaina, yumruklarını sıktı, keyiften ağzı neredeyse kulaklarına varmıştı. Ellerin ovuşturdu, sonra da sağına uzandı, parmaklarını süredurum kompansatörünün havada duran kontrol topunun üzerine koydu. “Kemerlerinizi bağlayın,” dedi ve yüzde 95'e ayarladı, avcı pilotları kendi gemilerinin hareketlerini hissedebilmek için genelde böyle yaparlardı. G kuvvetini, Jaina böyle adlandırıldığını duymuştu, biliyor ve böyle uçmayı tercih ediyordu, bu şekilde hızlı dönüşler ve ani hızlanma onu koltuğuna yapıştırıracaktı.

“Fazla abartma,” dedi Leia endişeyle.

Ama kızı bir kez idareyi ele almıştı ve Leia onun bu mekiği sınırlarına kadar zorlayacağını biliyordu. Jaina sağa yatıp yaklaşan gemilerden uzaklaşırken Leia eğimi hissetti.

“Eğer kaçarsanız ateş açarız!” Grappa'nın sesi telsizden duyuldu.

“Z-95 Headhunter'lar,” dedi Mara, yaklaşan araçlara bakarak, artık antika olmuş avcılardı ve telsizi kapatıp Leia'ya baktı. “Yakalayamazsan vuramazsın,” dedi. “Çalıştır şunları,” diye ekledi, Jaina'ya ana iticileri göstererek, bu güçlü motorların devreye girmesiyle Rodialıların eski avcılarının yanından yıldırım gibi geçip gideceklerini umuyordu.

Daha sözünü bitiremeden sensör ekranında iki nokta daha belirdi, Rhommamool'un gölgeleri arasından çıkmış, *Jade Sabre*'la aynı yönde yol alıyorlardı.

“Mara,” dedi Leia endişeyle. Bunu duyan Mara kontrolleri ele aldı. Ama ancak bir an için, ardından Jaina'nın gözlerinin içine baktı ve genç kadına devam etmesini işaret etti.

Jaina'nın iticileri ters yönde ateşleyip hayali dümeni sağa kırmasıyla Leia koltuğunda öne doğru fırladı, neyse ki kemerini bağlamıştı. Arkalarından metalik bir çarpma sesi geldi –herhalde C-3PO duvara çarptı diye düşündü Leia.

Jade Sabre aniden dururken burnu sancak tarafına döndü, Jaina iticilere tam gaz verdi ve dümeni önce sola sonra tam sağa kırdı, gemiye 180 derecelik zikzak yaptırmıştı, ardından dümeni sert şekilde kırarak geminin burnunu düzelterek devam etti. Dö-nerlerken lazer topu ateşi önlerinden geçip gitti.

“Pekâlâ, ilk dörtlü peşimizde,” dedi Mara sakince. *Jade Sabre* titredi, kıçtan isabet almıştı, kalkanların kolayca savuşturabileceği bir isabet.

“Dene...” Mara tam bir şey diyecekti ki Jaina'nın sağa ve ardından tekrar sağa yaptığı dönüş lafi ağzına tıktı.

“Hepimiz öleceğiz!” diyen sesi duyuldu C-3PO'nun kapıdan ve Leia dönmeyi başarıp baktığında önce droidin metal bir pervaza yaslanmış olduğunu ardından da, Jaina hayali dümene asılıp tekrar zikzak yapmaya başladığında, yürek parçalayan bir feryatla uçtuğunu gördü.

Bir çift Headhunter görüntüden kayboldu ama sadece bir saniye için, çünkü Jaina uçağın burnuna farklı bir açı verip sadece tek motoru ateşleyerek Leia'yı tekrar koltuğuna yapıştırdı. Leia, Jaina'ya

bir şeyler söylemek istedi, cesaret ya da nasihat içeren sözler, ama kelimelerin boğazına düğümlendiğini fark etti. Nedeni de G kuvveti değildi.

Asıl neden Jaina'nın görüntüsüydü, kahverengi gözlerindeki ateş, çenesini kararlı şekilde dik tutuşu ve sarsılmaz konsantrasyonu. O noktada Leia artık anlamıştı.

Kızı bir kadın olmuştu, annesinin ve babasının sahip olduğu tüm meziyetler onda bir araya gelmişti.

Mara sağ omzunun üzerinden, Jaina ve Leia da arasından baktılar ve ikisi de onun baktığı yere bakarak ilk dördlünün ikisinin yönlerini onlara göre değiştirip ateş açarak hızla yaklaştıklarını gördüler.

“Tutunun,” diye uyardı onları Jaina, sonra da levyeye asıldı, *Jade Sabre*'ın burnu yükseldi, ardından da ileri doğru itti, mekik aniden ters takla attı.

“Mahvolduk,” diye bağırdı C-3PO koridordan –daha doğrusu koridorun tavanından.

Yarısında Jaina ani bir dönüşle taklayı kesti, sonra da hem yandan kendi etrafında dönerek hem de zikzak çizerek gitmeye başladı, neredeyse eski rotasına geri dönmüştü ama ilk dördlü tam arkasındaydı. Şimdi iyon iticileri kökledi, yaklaşan iki avcıyla arasına mesafe koymak için sadece hızına güveniyor gibiydi. İkisi de önce aniden dışa, sonra tekrar içeriye döndü, kaçış yolunu genişletmişlerdi ama hem mekiğe atış için daha geniş bir açığa sahip oldular hem de takip etmeleri daha kolaylaştı.

“İşi biliyorlar,” dedi Mara ama tıpkı Leia gibi o da, G'ye karşı koymak için dişlerini sıkmış olan Jaina motorları ters yönde çalıştırırken, kelimelerin boğazında düğümlendiğini fark etti.

“Prenses...” koridordan gelen yalvarır gibi bir bağıışı gürültülü bir tangırtı izledi.

“Yaklaşıyorlar!” diye bağırdı Mara, iskeleden hızla yaklaşan avcıya dikkat çekerek.

Jaina onu duymamış, duyamamıştı; şu anda kendi içine kapanmıştı, Güç'ün damarlarında aktığını hissedebiliyordu, düşmanının her hareketini takip ediyor ve içgüdüsel olarak tepki vererek onların hep bir adım önünde hareket ediyordu. Mara konuşmaya başlamadan bile Jaina ön pozisyon dengeleyici jetleri ateşleyip burnunu kaldırmış, sonra da motorlara yüklenip dümeni kırarak *Jade Sabre*'ı kaldırmış ve burnunu sancak tarafına, diğer yaklaşan Headhunter avcısına doğru çevirmişti.

Rodialı büyük bir hevesle son sürat onlara doğru geliyordu, *Jade Sabre*'ın savunma tertibatlarından biri acı acı ötüp ışıkla onları uyardı, kilitlenmeyi haber veriyordu.

“Jaina!” diye bağırdı Leia.

“Bize kilitlendi!” diye ekledi Mara.

Ama ardından daha yakın olan gemi, iskele tarafından gelen, *Jade Sabre*'ın hemen altından geçip gitti ve Jaina kaldırıcıları ateşleyip *Jade Sabre*'ı yukarı fırlatırken zavallı Headhunter da kendi etrafında dönmeye başladı.

Sancak tarafından yaklaşan gemi concussion füzesini ateşledi ama o ve Headhunter yükselen *Jade Sabre*'ın hemen altından geçip gittiler.

Üç kadın henüz tekrar nefes almaya başlamadan evvel diğer bir gemi tepelerine çullandı, bir X-kanat, avcı uçağının yeni XJ versiyonu, kanat uçlarındaki lazer toplarıyla ateş kusuyordu. Ama *Jade Sabre* 'a değil de onu geçip giden *Headhunter* 'a ateş etmekteydi.

“Bu da kim?” diye sordu Leia ve onun gibi merak eden Jaina da *Jade Sabre* 'i olduğu yerde döndürdü.

Headhunter sola yatıp dalışa geçti ama çok daha üstün olan X-kanat peşini bırakmadı, lazerleri isabet üzerine isabet kaydederek kalkanlarını tüketti ve sonunda gemiyi milyonlarca parçaya ayırdı.

“Bir Jedi,” dedi Mara ve Jaina bir ağızdan ve Güç sezilerini toparlamakla meşgul olan Leia da onayladı.

“Son sürat *Mediator* 'a,” diyerek talimat verdi kızına Leia, ve Jaina, *Jade Sabre* 'ın yönünü tekrar çevirdi.

“Bu sektörde bir Jedi olduğunu bilmiyordum,” dedi Leia, ne olduğunu anlamadığı için sadece omuz silkmekle yetinen Mara'ya.

“Diğeri uzaklaşıyor,” dedi Jaina onlara, sensör ekranındaki noktaları izliyordu. “Diğer ikisi de yönlerini değiştirdi.”

“Ateş etmekten çekinmeyen bir Jedi'a bulaşmak istemiyorlar,” dedi Mara.

“Belki de Rodialılar zannettiğimden daha zekidirler,” dedi Leia. “Düzgün rotada seyret,” dedi kızına, kemerini çözdü ve ayağa kalktı.

Jaina istemeden de olsa süredurum kompanseörlerini tekrar devreye soktu.

“Sadece biri takibe devam ediyor,” dedi Jaina, Leia kapıya doğru giderken.

“X-kanat,” diye ekledi Mara ve Leia da başını salladı.

Köprünün dışındaki koridorda Leia baş aşağı halde duvara dayanmış olan C-3PO'yu buldu, ayakları havadaydı, başı öyle bir öne eğilmişti ki çenesi göğsüne yapışmıştı.

“Tutunmayı öğrenmen gerek,” dedi Leia ona ve doğrulmasına yardım etti. Konuşurken bir yandan da koridorda Bolphur'un olduğu yere baktı ve Noghri'nin hâlâ kendisinin bırakmış olduğu yerde sakince beklediğini gördü.

Nedense onu öyle gördüğüne şaşırılmamıştı.

Jaina sabit ama yüksek bir hızda *Jade Sabre* 'ı, *Mediator* 'a götürdü. Takip eden var mı diye sürekli kontrol ediyordu ama Rodialıların demode olmuş avcılarının bu savaşı kaldıracak hallerinin olmadığı belliydi.

Kısa süre sonra Leia tekrar yanlarına geldi ve idarenin Jaina'da olduğunu Mara'nın ise gözlerini kapatıp sırtını geriye yaslamış halde dinlendiğini gördü. Hatta Jaina kendisine gemiye iniş prosedürüyle ilgili bir soru sorduğunda bile ne cevap verdi ne de gözlerini açtı.

“Onlar seni yönlendirir,” diye araya girdi Leia ve az sonra *Mediator* 'dan gelen bir ses açık telsizden yükseldi ve yaklaşma vektörleriyle ilgili talimatları onlara bildirdi.

Jaina gemiyi yavaşça diğerine yaklaştırıp bir sıkıntı yaşamadan indirdi, Headhunter'lar karşısında sergilediği olağanüstü uçuş yeteneklerinin ardından Leia onun *Jade Sabre* gibi büyük bir gemiyi böylesine kalabalık bir hangara bu denli rahat indirebilmesine hiç şaşırılmamıştı.

Jaina'nın kaldırıcıları kapatmasıyla son bir kez titreyen mekik, hangarın zeminine yerleşirken Mara'yı uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtı ve nerede olduklarını gördü, hemen doğruldu.

Sonra da sendeledi, sanki düşecek gibi bir hali vardı.

Leia ve Jaina hemen onu tutarak dengesini sağladılar.

Kendisini toparladı ve derin bir nefes aldı. "Belki bir dahaki sefere süredurum kompensatörünü doksan beşe değil de doksan yediye ayarlarsın," dedi gülümsemeye çalışarak.

Jaina güldü ama Leia'nın yüz ifadesi endişeliydi. "İyi misin?" diye sordu.

Mara dikkatle ona baktı.

"Belki de dinlenebileceğin bir yer bulsak iyi olacak," dedi Leia.

"Hepimizin dinlenebileceği bir yer," diyerek düzeltti Mara, sesinin tonu Leia'ya haddini bilmesi gerektiğini söyler gibiydi. Mara, Leia'ya, kendi kocası da dahil olmak üzere herkesi girmemesi konusunda uyardığı özel alanına girdiğini hatırlatıyordu. Mara bu hastalıkla tek başına savaşması gerektiğini düşünüyordu, hayatındaki her şeyi, geçmişi, bugünü, geleceği ve ölümle ilgili tüm düşüncelerini tekrar gözden geçirmesine neden olan bir savaş.

Leia da bir süre ona baktı ama yüzündeki endişeli ifade yerini kabul ettiğini gösteren diğer bir ifadeye bıraktı. Mara ne şımartılmak ne de kucaklanmak istiyordu. Bu hastalığı hayatındaki sanki en önemli ve öncelikli şeymiş gibi görerek yaşamamaya kesinlikle kararlıydı, geçmişteki gibi yaşamaya devam edecekti, bu hastalık onun için sadece huzursuz edici bir şeydi, hepsi bu.

Tabii ki Leia bunun bu kadar basit olmadığını ve Mara'nın saatler boyunca inanılmaz miktarda Güç enerjisi kullanarak ancak hastalığın ilerleyişini durdurmayı başarabildiğini biliyordu. Ama bu Mara'nın bileceği bir işti.

"Nom Anor'la yarın görüşmeyi umuyorum," dedi Leia, üçü, C-3PO ve Bolphur peşlerinde olduğu halde, rampadan inip sonra da hangarda yollarına devam ederlerken. Yeni Cumhuriyet Şeref Kıtası orada onları bekliyordu, Komutan Ackdool'la birlikte, kocaman patlak gözlü bir Mon Calamari, balığa benzer bir yüz ve somon rengi bir deri. "Raporları dikkate alırsak onunla görüşmeden önce hepimizin dinlenmesi gerekiyor."

"Raporların hakkı var," dedi Mara.

"Ama önce kurtarıcımız olan Jedi'la görüşeceğim," dedi Leia, arkasını dönüp *Jade Sabre*'ın yanına inmekte olan X-kanada baktı.

"Wurth Skidder," dedi Jaina, avcı uçağının kanopisinin altındaki işaretleri tanıdı.

"Neden şaşırmadım acaba?" diye sordu Leia ve iç çekti.

Ackdool yanlarına geldi, ardından bu seçkin misafirleri resmi şekilde selamladı ama Leia'nın

tepkisi onu topukları ü-zerinde geri çevirmek oldu –bu hareket *Mediator*'ın Şeref Kıtası üyelerinin kaşlarının kalkmasına neden olmuştu.

“Neden onu gönderdin?” diye payladı onu Leia, kendisini iniş yapmış olan X-kanada doğru sürükleyerek.

Komutan Ackdool cevap verecekti ama Leia devam etti. “Yardıma ihtiyacımız olsaydı yardım isterdik.”

“Haklısınız, Prenses Leia,” dedi Komutan Ackdool, hafifçe başını eğerek.

“Öyleyse neden gönderdin?”

“Wurth Skidder’in benim komutamda olduğunu nereden çıkardınız?” serinkanlı Komutan Ackdool cevap vermeye cüret etmişti. “Wurt Skidder’in benim vereceğim herhangi bir emre itaat edeceğini neden düşündünüz?”

“Eğer Rodialıların şansı varsa şu anda Osarian’ın gökyüzünde birkaç paraşüt aşağı süzülüyor demektir,” Wurth Skidder’in şarkıyı andıran sesini duydular. Kendini beğenmiş genç adam hızla yaklaşıyordu, bir yandan yürürken diğer yandan da kaskını çıkardı ve sarı saçlarını savurdu.

Leia yolunu kesmek için bir adım attı ve attığı ikinci hızlı adımla Jedi’in planladığından daha önce durmasına neden oldu.

“Prenses,” dedi adam başını eğerek.

“Yeterince eğlendin mi bakalım?”

“Fena değildi,” dedi Jedi, sırtarak ve burnunu çekerek –sürekli burnunu çekerdi ve saçları da her zaman sanki Tatooine’deki bir kum fırtınasından henüz çıkmış gibi görünürdü. “Benim için tabii ki, Rodialılar için değil.”

“Peki ya bu eğlencenin bedeli?” diye sordu Leia.

Bu soru Wurth Skidder’in yüzündeki sırıtmayı sildi ve ilgiyle Leia’ya baktı, anlaşılın neyi ima ettiğini anlamamıştı.

“Bedel,” dedi Leia. “Senin küçük marifetinin bedeli?”

“Bir çift proton torpidosu,” diye cevap verdi Wurth omuz silkerek. “Biraz da yakıt.”

“Ve Osarianlıları yatıştırmak için bir yıl sürecek diplomatik görevler,” diye somurttu Leia.

“Ama önce onlar ateş etti,” diye itiraz etti Wurth.

“Senin aptallığının zaten çok zor bir görevi iyice içinden çıkılmaz hale getirdiğini bir türlü kafan almıyor mu?” Leia’nın sesi orada hazır bulunan herkesin o ana kadar hiç duymadığı bir kararlılık ve soğukluktaaydı. Öyle soğuktu ki, her zaman üzerine titreyen Bolphur bile, sorun çıkacağından endişe ederek hemen yanına gelmiş ve onun sol omzunun hemen arkasında yerini almıştı, Jedi’in hızlı vuruş mesafesinin içerisinde.

“Sana saldırıyorlardı,” dedi Wurth Skidder surat asarak. “Altısı birden!”

“Sadece bizi Osarian’a indirmeye çalışıyorlardı,” dedi Leia sert bir ifadeyle. “Buradaki niyetimi açıkladıktan sonra hiç de beklenmedik bir tepki değildi bu. Biz de bu yüzden uzak durmaya çalışıyorduk. Uzak durmak! Anlayabildin mi ne olduğunu?”

Wurth Skidder tek laf etmedi.

“Onlardan uzak durarak daha fazla sorun çıkmasını ve gücenmelerini önleyecektik,” diye devam etti Leia. “Böyle yaparak ve Shunta Osarian Dharrg’dan bir açıklama talep etmeden sanki böyle bir olay hiç yaşanmamış gibi devam edecektik.”

“Ama...”

“Ve bu talihsiz olaydan bahsetmeme büyüklüğünü göstermek Osarianlılar karşısında elimi güçlü hale getirecek ve bu sayede onlarla Rhommamoollular arasında uzlaşma sağlamak için bir şansım olacaktı,” diye devam etti Leia, her sözü bir öncekinden daha öfkeli çıkıyordu. “Ama artık bu fırsat uçup gitti, öyle değil mi? Artık Wurth Skidder beyimiz X-kanadının yan tarafına bir kafatası daha çizerken ben de meseleyi çözmekle uğraşırım.”

“Önce onlar ateş etti,” dedi Wurth Skidder tekrar çaresizce ama Leia zaten diyeceğini demişti.

“Keşke son ateş eden de onlar olsaydı,” diye cevap verdi Leia. “Eğer Shunta Osarian Dharrg tazminat talep edecek olursa tüm özürler ve ödenecek herhangi miktarda para Wurth Skider’in şahsi fonundan karşılanacak.”

Bu teklif karşısında Jedi omuzlarını dikleştirdi ama Leia ani ve yıkıcı darbeyi sona saklamıştı. “Kardeşimin de bundan haberi olacak.”

Wurth Skidder tekrar başını eğdi, Leia ve diğerlerine baktı, sonra da topukları üzerinde dönerek hızla uzaklaştı.

“Özür dilerim, Prenses Leia,” dedi Ackdool, “fakat Jedi Skidder üzerinde otorite sahibi değilim. İki hafta önce geldiğinde bunun büyük bir nimet olacağını zannetmiştim. Jedi yetenekleri *Mediator*’a yönelik –ki bu konuda pek çok söylenti kulağımıza geldi– muhtemel terörist eylemlere karşı son derece yararlı olacaktı.”

“Gerçekten de yüzeydeki füzelerin menzili içerisindeyiz,” diye ekledi C-3PO ama kısa kesti, kendisine yönelen çok sayıda öfkeli bakış susmasına yeterli olmuştu.

“Hiç düşünmemiştim ki Jedi Skidder bu kadar...” Ackdool durdu, söyleyecek doğru kelimeyi arıyordu, “...dikkatli olsun.”

“İnatçı demek istedin herhalde,” dedi Leia. Yürümeye başladıklarında Leia arkasındaki Mara’nın Jaina’ya “Belki de Nom Anor tam dengini bulmuştur,” dediğini duyunca gülümsedi,

C-9PO, bir protokol droidi, Rhommamool’un dinmeyen rüzgârlarının savurduğu tozlar yüzünden kızıla çalan bakır renkli, Redhaven’in ana caddesine bitişik bir ara sokakta yol alırken ileride cereyan etmekte olan kargaşaya dikkatle baktı. Nom Anor’un fanatik takipçileri, Yaşamın Kızıl Şövalyeleri, yine kontrolden çıkmış tutakanlarının, kara gözlerinin altından çıkıp sanki beyaz kaşlarmış gibi kıvrılarak yükselen çok büyük dişlere sahip olan sekiz bacaklı kertenkeleler, üzerinde şehirde diledikleri gibi dolaşıyorlardı.

“Yaşamın sunduğu hayvanlara binin,” diye bağırdı Kızıl Şövalyelerden birisi, fakir bir sivile Dressellian tüccar kokpitten zorla çıkarılıp tekme tokat yere atılırken.

“Sapkınlık!” diye bağırdı birkaç diğer Kızıl Şövalye hep bir ağızdan. “Canlı taklitleri!” Tubal demirinden topuzlarıyla landspeeder’a saldırdılar, ön camını kırdılar, kaportasını ezdiler, direksiyonunu ve diğer kontrollerini parçaladılar, hatta silindir şeklindeki arka motorlarından birini yerinden söktüler.

Aracın tamir edilemez hale geldiğine ikna olduktan sonra Dressellianı ayağa kaldırıp onu ileri geri sürüklemeye başladılar, onu makineleri değil de hayvanları kullanması yönünde uyarıyorlardı –daha da iyisi doğanın kendisine yürümesi için bahsettiği ayaklarını kullanmalıydı. Ardından onu vurup tekrar yere yıktılar ve orada bıraktılar, bazıları tutakan’ların sırtına bindi, diğerleri de onların yanı sıra yürümeye devam etti.

Landspeeder hâlâ havada duruyordu ama kaldırıcılarından sadece ikisi çalışır haldeydi. Araçtan ziyade eğri büğrü bir metal yığının benzeyordu ve bozulan dengesi ve zayıflayan kaldırma kapasitesi nedeniyle bir tarafa yatmıştı.

“Eyvahlar olsun,” dedi protokol droidi, ortalık sakinleşene kadar saklandığı yerden dışarı çıkmadı.

Tap, tap, tap, droidin başının üzerinden metale çarpan metalin sesi geldi. C-9PO yavaşça başını çevirdi ve siyah pelerinlerin püsküllerini ve kırmızı boyalı derileri gördü.

Droid çığlık atarak doğruldu ve kaçmaya çalıştı ama bacaklarından birine inen bir topuzla yüzüstü kızıl tozların içine çakıldı. Başını kaldırdı ama kollarını kaldırması iki Kızıl Şövalye’nin onu daha rahat tutmasından başka bir işe yaramadı, ikisi droidi kollarından tutup çekerek götürmeye başladılar.

“Bir Ninepio yakaladık,” diye seslendi içlerinden biri kertenkelelerin üzerindeki diğerlerine ve ortalık tezahüratlara boğuldu.

Zavallı droid sonunun neresi olacağını biliyordu: Kefaret Ümidi Meydanı.

C-9PO acı hissedecek şekilde programlanmadığı için çok memnundu.

“Çok aptalca bir şeydi,” dedi Leia sert şekilde.

“Wurth bize yardım ettiğini zannediyordu,” diye hatırlattı Jaina ama Leia bu savunmadan etkilenecek gibi değildi.

“Wurth sadece kendisine heyecan arıyor, hepsi bu,” dedi Leia.

“Onun bu düşüncesizce hareketleri Nom Anor’un, Jedi’lara yönelik eleştirilerini daha da güçlendirecek,” dedi Mara. “Osarian’da da takipçileri var,” diye cümlesini bitirirken başını eğip masadaki Komutan Ackdool’un kendisine verdiği broşürlere baktı. Bu broşürlerde Yeni Cumhuriyet’i, Jedi’ları ve mekanik ve teknolojik olan her şeyi hedef alan ve bunları Osarian gezegeninde yaşayan halkı tehdit eden kültürel yozlaşmanın kaynakları olarak gösteren renkli bir propaganda yer alıyordu.

“Nom Anor neden Jedi’lardan nefret ediyor?” diye sordu Jaina. “Bizim Osarian ve Rhommamool arasındaki ihtilafı ne alakamız var? Buraya gelmek için yola çıkana kadar bu gezegenlerin adını

duymamıştım bile.”

“Jedi’ların bu çekişmeyle bir alakası yok,” dedi Leia. “En azından Wurth Skidder’in yediği haltlara kadar yoktu.”

“Nom Anor, Yeni Cumhuriyet’ten nefret ediyor,” dedi Mara. “Jedi’lardan da Yeni Cumhuriyet’in simgeleri oldukları için nefret ediyor.”

“Nom Anor’un nefret etmediği bir şey var mı sanki?” dedi Leia asık bir yüzle.

“Onu hafife alma,” diye uyardı Mara bir kez daha. “Onun, doğal elementleri ve kâinattaki yaşamı ön plana çıkararak makineleri ve teknolojiyi terk etmeye yönelik dini çağrısı ve gezegenlerden sahte bir konfederasyona katılmaktan sakınmaları yönündeki isteği pek çok kişiyi derinden etkiledi, özellikle de Rhommamool madencileri gibi bu tür gezegen ittifaklarından zarar gören kişileri.”

Leia itiraz etmedi. Buraya yaptığı yolculuk öncesinde ve sırasında iki gezegenin tarihiyle ilgili pek çok şey okumuştı ve Rhommamool’daki durumun görüldüğünden çok daha karmaşık olduğunu biliyordu. Madencilerin büyük bölümü bu sevimsiz kızıl gezegene gönüllü olarak gelmiş olsa da ilk “kolonicilerin” soyundan gelen çok sayıda kişi de burada yaşamaya devam ediyordu –işlediği suçların karşılığında buradaki madenlerde çalışmak zorunda bırakılan suçlular.

Mevcut durum her ne olursa olsun, Leia Rhommamool’un Nom Anor gibi bağınazların ortaya çıkması için mükemmel bir yer olduğunu inkâr edemezdi. Orada hayat zordu –su gibi temel ihtiyaç maddelerini elde etmek bile kolay değildi– ama Osarianlar beyaz kumlu plajları ve tertemiz göllerinde refah içerisinde yaşamaya devam ediyorlardı.

“Hâlâ tüm bunların Jedi’larla ne ilgisi olduğunu anlamış değilim,” dedi Jaina.

“Nom Anor, Rhommamool’a gelmeden çok önce bile Jedi’lara karşı diğerlerinin nefretini körüklemeye başlamıştı,” dedi Mara. “Burası sadece onun öfkesini kismaya devam edebilmek için bulunduğu uygun bir yer.”

“Ve Jedi Şövalyeleri tüm galaksiye dağılmış ve çoğu da kendi çıkarları peşinde koşarken Nom Anor iddialarını desteklemek için sayısız örnek bulmakta da hiç zorluk çekmiyor,” dedi Leia asık yüzle. “Kardeşimin Jedi Konseyi’ni tekrar kurmayı düşündüğünü öğrendiğimde çok sevindim.”

Mara başını salladı ama Jaina pek ikna olmuş görünmüyordu, “Jacen bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor,” diye hatırlattı annesine.

Leia omuz silkti. Oğlu, Jaina’nın ikizi, Jedi Şövalyeleri’nin geleceğiyle ilgili ciddi endişeleri olduğunu açıkça ifade etmişti.

“Eğer galaksiye düzenin ne olduğunu tekrar hatırlatamazsak, özellikle de Osarian ve Rhommamool gibi iki izole gezegene, o zaman İmparatorluk’tan bir farkımız kalmaz,” dedi Mara.

“İmparatorluk’tan daha iyiyiz,” diye üsteledi Leia.

“Nom Anor’a göre, değiliz,” dedi Jaina.

Ve Mara, Leia’ya yönelik bu adamı hafife almaması yönündeki ikazını bir kez daha tekrarladı. “Tanıştığım en garip adam,” diye açıkladı ve geçmişte Hutt Jabba ve Talon Karrde gibi kötü

karakterlerle görüşmelerini hatırlattı, etkileyici bir açıklamaydı. “Onun üzerinde daha iyi bir intiba bırakabilmek için ona karşı Güç’ü kullanmaya kalkıştığımda...” Mara durdu, sanki duygularını en doğru şekilde nasıl ifade edeceğini tespit etmeye çalışıyordu. “...bir boşluk sezdim,” dedi sonunda. “Sanki Güç’ün onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibiydi.”

Leia ve Jaina ilgiyle ona baktılar.

“Hayır,” diye devam etti Mara. “Daha doğrusu onun Güç’le bir ilgisi yoktu.”

Mükemmel bir kökensiz ideolog diye geçirdi içinden Leia ve duygularını tek bir alaycı kelimeyle ifade etti: “Harika.”

Fanatik Kızıl Şövalyeler tarafından kuşatılmış bir platformun üzerinde duruyordu. Önünde on bin Rhommamoolu, bir zamanlar gezegenin en önemli ticaret uzaylimanı olan, Redhaven’in büyük meydanını tıklım tıklım doldurmuştu. Bu bölgedeki tesisler ayaklanmanın ilk günlerinde, Rhommamooluların Osarian’dan bağımsızlıklarını elde ettiklerini ilan etmeleriyle, yerle bir edilmişti. Daha yakın zamanda da, devrimin öncüsü olarak Nom Anor’un gelişinden itibaren, bu meydanın adı Kefaret Ümidi Meydanı olarak değiştirilmişti.

Burası, vatandaşların Osarian’ın boyunduruğundan kurtulduklarını ilan etmeye geldikleri yerdi.

Burası, takipçilerinin Yeni Cumhuriyet’i reddetmeye geldiği yerdi.

Burası, inananların Jedi’ları reddetmeye geldiği yerdi.

Ve burası fanatiklerin, ilerleme ve teknolojiyi yermeye, ne kadar uzağa gidileceğini bacakların ve doğanın nimetlerinden nasıl istifade edileceğini cüzdanların değil de ellerin gücünün belirlediği, daha basit bir dönemde yaşamak için çağrıda bulunmaya geldikleri yerdi.

Nom Anor tüm bunlara bayılıyordu, dalkavukluğa ve gözünü kırpmadan kendini feda etme derecesindeki fanatikliğe. Rhommamool ya da orada yaşayanlar onun umurunda bile değildi, saçma sapan “daha basit dönem” çağrıları ona gülünç geliyordu.

Onun asıl sevdiği ağzından çıkan sözlerin ve takipçilerinin galaksinin düzenine indirmiş olduğu darbeydi. Yeni Cumhuriyet’e ve galaksinin süper varlıkları Jedi Şövalyeleri’ne yönelik öfke ve gücenmeyi körüklemek onun en büyük tutkusuydu.

Peki üstleri de bu durumdan memnun değiller miydi?

Nom Anor parlak siyah pelerinini omuzlarının üzerine attı ve yumruğunu havaya kaldırarak takdir dolu bağırışların yükselmesine neden oldu. Meydanın ortasında, bir zamanlar Portmaster’in köşkünün olduğu yerde, şimdi otuz metre çapında ve on metre derinliğinde büyük bir çukur yer alıyordu. Çukurun içinden ısıklar ve sızlanmalar yükseliyor, bazıları merhamet dilenirken bazıları da kibar ifadelerle mevcut durumlarını protesto ediyorlardı –Rhommamool halkı tarafından toplanarak çukura atılan droidlerin sesleri.

Bir çift Kızıl Şövalye bir caddeden meydana girdiğinde tezahürat sesleri yükseldi, aralarında bir C-9PO droidini de çekerek getiriyorlardı. Çukurun kenarına geldiler, zavallı droidi kol ve bacaklarından tuttular ve onu astromech’ler, maden droidleri, Redhaven sokak çöpçüsü droidler ve zengin Rhommamool vatandaşlarının hizmetçi droidlerinden oluşan metal yığınının üzerine fırlattılar.

Bağırış çağırış sona erdiğinde Nom Anor ellerini açtı ve elinde küçük tek bir taş olduğu görüldü. Sonra yumruğunu tekrar sıktı, inanılmaz bir güçle sıkarak avucunun içindeki taşı toz haline getirdi, tozlar parmaklarının arasından yere döküldü.

Bu başlama sinyaliydi.

Kalabalık ilerlemeye başladı, köşkün enkazından kocaman taş parçaları topladılar. Birer birer gelip çukurun kenarında dizildiler ve ellerindeki taşları droid yığınının üzerine atmaya başladılar.

Taşlama akşama kadar devam etti, güneşin parlak rengi ufukta kızıl bir çizgiye dönene ve düzinelerce droid metal parçası ve kablo yığını haline gelene kadar.

Nom Anor tüm haşmetiyle sessizce bekliyordu, tüm bu yaşananları büyük bir ağırbaşlılıkla izlemiş, taraftarlarının nefret ettikleri droidleri halka açık bir alanda, onun adına infaz etmelerine müsaade etmişti.

Galaksilerarası Gözler

Danni Quee, Outer Rim'deki Dalonbian sektöründe bulunan Belkadan gezegenindeki tek ileri karakol olan, ExGal-4'ün batı-terra kulesinden dışarı baktı. Danni genelde günün bu vakti –öğleden sonra- otuz metre yüksekliğindeki dalloralla ağaçlarının arasından batan güneşi izlemek için buraya gelirdi. Son zamanlarda nedendir bilinmez günbatımı eskisinden de harikulade bir hale gelmiş, her zamanki pembe ve kızıl renklere turuncu ve yeşil tonlar da eklenmişti.

Üç yıldan beridir Belkadan'daydı, ExGal-4'ün asıl üyelerinden biriydi, ondan önceki üç yılını da sürekli sıkıntı içerisindeki ExGal toplumunun bir parçası olarak geçirmişti. Asıl memleketi Core'da bulunan aşırı kalabalık bir yerdi ve Danni yakınlardaki diğer gezegenlere gittiği zaman bile kalabalığın üzerinde yarattığı bu baskıdan kendisini kurtaramamıştı. Hükümetlerden haz etmezdi, ister İmparatorluk isterse Yeni Cumhuriyet olsun; bürokrasisi olan hiçbir şeyi sevmezdi. Galaksiye “düzen” getirilmesi onun için korkunç bir şeydi, onun için bu kişilerin heyecan ve macera imkânlarını elinden almak ve farklı kültürleri ortak bir kültür örtüsü altına gömerek ortadan kaldırmak demekti. Bu yüzden galaksinin ötesinde de yaşam ve hâlâ keşfedilmemiş bir şeyler kalmış olabileceği düşüncesi bu genç kadına büyük heyecan vermişti.

Daha doğrusu bir zamanlar öyleydi.

Şu anda ise orada durmuş yüksek ağaçlar ve kesintisiz yeşilden oluşan aynı araziye bakmakta olan genç kadın, acaba kendisi için doğru olanı seçip seçmediğini merak ediyordu. Yirmi bir yaşındaydı ve ExGal-3'deki, dördü kadın olan, on beş kişinin en genciydi. Artık çok çekici bir kadın haline gelmişti, minyon yapısı, uzun ve kıvrırcık sarı saçları ve gördüğü her şey hakkında bir şeyler sormak istemiş gibi duran yeşil gözleri vardı, son zamanlarda da Galactic Rim'in dışında olup bitenlerden çok kendisiyle ilgilenen genç erkeklere direnebilmek için zaman harcamaya başlamıştı.

Aslında Danni de bu genç erkekleri suçlamıyordu. Hepsi buraya umut dolu ve macera hevesiyle gelmişlerdi, galaksinin kıyısındaki öncülerdi onlar. Kısa sürede Belkadan'daki vahşi yaşamı dışarıda tutabilmek için bir üs, duvarlarla çevrili bir kale, kurup oraya dinleme ve gözetleme ekipmanları yerleştirmişlerdi: büyük çanaklar ve teleskoplar, yörünge teleskopları da dahil olmak üzere. İlk yılları kurulan hayaller ve yoğun bir çalışmayla geçmişti, tabii ki tehlikeyle de –yakındaki bir ağacın üzerinden bir kızıl sorguçu panter duvarı aşıp geçtiğinde iki kişi ağır şe-kilde yaralanmıştı.

Otuz metreye kadar civardaki tüm ağaçları temizleyip karakolun güvenliğini artırarak çalışmaya devam etmişlerdi.

Artık yapılacak bir iş kalmamıştı, ExGal-4 güvenliydi ve kendi kendine yetiyordu, temiz su kuyuları ve pek çok bahçeleri vardı. Sorunsuz çalışan bir bilim karakolu.

Danni eski günleri özliyordu.

Çevresindekilerin yarısı ilk kolonicilerden olmadığı halde, diğer ExGal istasyonlarından dönüşümlü olarak ya da bağımsız ExGal toplumunun ana üssünden geliyorlardı, aynı yüzleri görmekten bıkmıştı.

Güneşin alt kısmı ufukta yavaş yavaş batmaya başlarken turuncu ve yeşil renk kuzeyden güneye yayılmaya devam etti. Ormanda bir yerlerde bir kızıl sorguçlu panter uzun uzun uludu, güneşin batmakta olduğunu haber verir gibiydi.

Danni bu manzaradan da istifade ederek hayal gücünü çalıştırmak istedi ama bunca zaman sürdürdüğü monoton yaşamın, asla gelmeyecek sinyalleri dinlemenin ve galaksiler arası boşluğa bakmanın ardından bir daha hayal kurup kuramayacağından bile emin değildi.

Arkasında kalan istasyonun merkez binasındaki pencerelerden birinden Yomin Carr genç kadının her hareketini izliyordu. İstasyona yeni gelmişti, mürettebatın en yeni üyesiydi ve diğer pek çoğunun da gözünün Danni Quee’de olduğunu anlaması uzun sürmemişti, çevresindeki erkeklerin çoğuna çekici geldiği açıktı.

Yomin Carr bu duyguya bir anlam veremiyordu. Diğer tüm insanlar gibi Danni de ona son derece itici geliyordu, Yomin Carr’ın türü olan Yuuzhan Vong şekil olarak insanları andırırsa da –ortalama olarak insanlardan on-on beş santim daha uzundular, daha ağırdılar ve kafa ve yüzlerinde daha az tüy vardı –diğer açılardan hemen hiçbir ortak noktaları yoktu.

Yomin Carr bile Danni’nin bir şekilde fiziksel olarak çekici olduğunu itiraf etse bile –tanrılığa yükselişini gösteren tek bir yara izi ya da dövmesi olmazken bunun olması çok güçlü ama– söz konusu görüş ve davranış farklılıkları yüzünden ondan iğrenmeden edemiyordu. O bir insan değil bir Yuuzhan Vong’dur, daha doğrusu bir Yuuzhan Vong savaşçısı. İnsanların onu kendilerinden biri olarak görmesi ne kadar acınacak bir durumdu!

Tüm tiksintisine rağmen her fırsatta Danni’yi izlemeye devam etti, çünkü bu demokratik grubun lideri bu kadındı. Diğerlerinin söylediğine göre, geçen sene tesise girmeyi başaran panteri o öldürmüştü; birkaç ay önce hurda haldeki Spacecaster mekiğine atlayıp yörüngedeki hasarlı teleskobu tamir eden kişi de oydu, üstelik teleskobun nasıl tamir edilebileceğini ilk söyleyen de yine bu genç kadındı.

Hepsi ona saygı duyuyordu.

O, Yomin Carr’ın görmezden gelemeyeceği birisiydi.

“Yine erkencisin,” diye bir ses yükseldi Yomin Carr’ın arkasından.

Kim olduğunu görmek için döndü, aslında bu tanıdık sesin zaten Bensin Tomri’ye ait olduğunu biliyordu.

“Yoksa geçen geceden beri hâlâ burada mısın?” diye devam etti Tomri gülümseyerek.

Yomin Carr da gülümsedi ama cevap vermedi –cevaba gerek yoktu, insanların bu boş sözleri çoğunlukla sadece kendi seslerini duymak için söylediğini biliyordu. Üstelik Bensin Tomri söylediklerinde de haksız değildi. Yomin Carr dün geceki vardiyasından beri burada beklemese de her zamankinden daha fazla vaktini burada geçirmeye başlamıştı. İstasyondaki diğerleri bunu sadece bir aceminin ilk heyecanı olarak görüyorlardı, buraya ilk geldikleri zaman her an için galaksi ötesinden gelebilecek muhtemel bir sinyalin neden olduğu heyecan. Onların gözünde Yomin Carr bu işi biraz abartmıştı ama yine de ortada ciddi bir sorun teşkil edecek bir durum yoktu.

“Yakında o da sıkılır,” dedi Garth Breise, diğer bir gece vardiyası kontrolörü, üst katlardaki kumar

masası, yiyecek ve rahat koltukların bulunduğu bir salonda oturmuştu. Salon elips şeklindeydi, ön duvarda geniş bir ekran vardı, önünde üç-bir-üç düzeninde dizilmiş yedi kontrol pod'u bulunuyordu ve mutfak da salonun arka tarafındaydı.

Yomin Carr zorla bir kez daha gülümsedi ve odanın önüne, onun ilk sıranın solundaki Pod-3'deki her zamanki yerine, yürüdü. Garth ve Bensin'in kendisi hakkında bir şeyler fısıldaştığını duyabiliyordu ama dikkate almadı, normalde ölümüne bir düello gerektiren gururuna yönelik bu hakareti ileride her şeyi daha iyi öğreneceklerini düşünerek dikkate almamıştı.

Danni Quee bir sonrakine girdi, Pod-4'e, merkezdeki pod, tarayıcılarının diğer altı tarayıcının gördüklerinin tamamını gördüğü pod'a. Ardından gece vardiyasının son üyesi geldi, Tee-ubo Doole, Twi'lek dişi –diğerlerinin bildiği kadarıyla on beşi içerisinde insan olmayan tek kişi.

Tee-ubo, Yomin Carr'a muzip bir ifadeyle baktı, sanki göz kırpmıştı, yavaş yavaş gerindi ve lekku'sunu düzeltti, Twi'lek'lerin başının arkasından uzanan ikiz dokunaç. Bu yeni gelene olan ilgisini hiç gizlemiyordu ve bu da Yomin Carr'ı fazlasıyla şaşırtmıştı. Çünkü bu kişileri ve onların sonu gelmez güvensizliklerini anlamaya başlamıştı. Normalde bir Twi'lek dişi, egzotik lekku'su, yeşil derisi ve açık kıyafetiyle, memleketleri olan Ryloth gezegeni dışındaki her yerde erkeklerin ilgi odağı olurlardı –ve Twi'lek dişilerin bu ilgiden ne kadar keyif aldığı da herkesin malumuydu – ama Tee-ubo da Danni'nin gölgesinde kalmaktan kurtulamamıştı.

Hâlâ Yomin Carr'a bakmakta olan Twi'lek küçük bir şişeyi kaldırıp çalkaladı.

Yomin Carr bunun tesisteki bazılarının yaşadıkları sıkıntıyı azaltmak için kullandıkları ryll olduğunu biliyordu.

Danni'nin bunu gördüğünde yüzünü buruşturup onaylamadığını göstermek için başını iki yana salladığını da fark etmişti. Uzunca bir süre Danni, Tee-ubo'nun kontrol odasına bir şeyler getirmesini yasaklamıştı ama sonunda taviz vermez Danni bile pes etmekten başka çare bulamamıştı –fakat şu anki davranışı bu maddenin ana kattan uzak tutulmasını istediğini gösteriyordu.

Hem Bensin hem de Garth bu istekten memnun olmuşlardı. Tee-ubo'nun elindeki ryll stoku tükenmeye başladığından elindekileri kimseyle paylaşmaya da yanaşmıyordu. İkmal mekiklerinin gelmesine daha birkaç ay vardı ve Twi'lek'in tüm çabasına rağmen bu yaşa dışı ilacın bir sonraki mekikle geleceğini de kimse garanti edemezdi.

Hepsi görev yerlerine geçti. Merkez pod'dan tüm sistemleri kontrol edip ana ekranı diğer pod'lardaki tüm küçük ekranları gösterecek şekilde ayarladıktan sonra Danni de ryll kullanmış ve şimdi mutfakta gülüşmekte olan diğerlerinin yanına geldi. Onun teklifi üzerine dört kişilik bir dejarik oyununa başladılar, farklı güçlerdeki holografik canavarların karelerden oluşan yollar üzerinde belli şekillerde hareket ettirilerek rakibe karşı taktik üstünlük sağlanmaya çalışılan bir masa oyunu.

Yomin Carr ise görev yerinde her gece yaptığı gibi diğerlerine hiç belli etmeden sesi gelecek herhangi bir sinyali sadece kendisinin duyacağı seviyeye indirdi ve çanağı L30 sektöründe kilitledi, giriş noktası olacağını bildiği bölge: Vector Prime.

“Oynamak ister misin?” dedi Bensin Tomri bir saat sonra, Yomin Carr ses tonundan Tomri'nin stratejik oyunlarda pek iyi olmadığını anlayabiliyordu.

Yomin Carr'ın içinde bir parça, yukarı çıkıp oyun oynamak istiyordu, özellikle de en iyi stratejist olan Danni'ye karşı. Böyle rekabetler faydalıydı; savaşçının zihnini açık ve keskin tutardı.

“Hayır,” diye cevap verdi, birkaç haftadır her gece yaptığı gibi. “İşim var.”

“İş mi?” dedi Bensin Tomri, kaşlarını çatarak. “Sanki son bin yılın en büyük bilimsel keşfi birkaç saniye içinde olacakmış gibi heyecanla bekliyorsun.”

“Eğer bu dediğine inanıyorsan fayda var bir sonraki mekikle gitmende,” diye cevap verdi Yomin kibarca, onun meraklı bakışlarından da bir kez daha cümle dizilimini karıştırdığını fark etti. Daha sonra tizowyrn'lerini gözden geçirmeyi aklının bir köşesine kaydetti.

“Acemi,” diye mırıldandı Bensin alaycı bir ifadeyle.

“Haklı aslında,” dedi Danni ve Bensin ellerini kaldırıp yüzünü masadan çevirdi.

“Emin misin?” diye sordu Danni, Yomin Carr'a.

“Bu hoşuma gidiyor,” dedi tereddüt ederek, ağzından çıkan her kelimeye dikkat ediyordu, ardından pod'undaki koltuğuna rahatça yayıldı.

Danni konuyu uzatmadı; Yomin Carr, onun bu azmine saygı duyduğunu ve diğerlerinin de onun gibi olmaya çalışmalarını dilediğini biliyordu.

Gece boyunca böyle sürdü gitti. Bensin Tomri huzur içinde horluyordu, Tee-ubo ve Garth Breise ise hiçbir önemi olmayan konular üzerinde tartışmakla meşguldüler, Danni ise üç bilgisayar rakibe karşı dejarik oynamaya devam ediyordu.

Ve sonunda oldu.

Yomin Carr gözünün ucuyla pod'un ekranının en kıyısındaki zayıf bir biplemeyi fark etti. Önce olduğu yerde kaldı, gözünü ekranda alamıyordu, sonra sesi çok az açtı.

Tekrar duyuldu, beraberinde ancak bir geminin yayabileceği ritmik bir sinyal de bulunuyordu.

Yomin Carr nefes almayı bile unutmuştu. Bunca yıllık hazırlıktan sonra...

Yuuzhan Vong savaşçısı dikkat dağıtıcı düşüncelerini kovmak için başını iki yana salladı. Konumunu belirleyebilmek için az daha bekledi, Vector Prime önceden belirlenmiş galaksiye giriş noktasıydı, ardından çanağı Sektör L1'e çevirdi. Bu kendisine bu ekranda birkaç saat kazandıracaktı. Merkez pod'daki görüntüyü tekrar eden ana ekrana baktı ve görüntünün çoktan Pod-3'e geçmiş olduğunu gördüğünde rahat bir nefes aldı, en azından bir saat daha geri dönmeyecekti –o zaman da L25'i göstermeyecekti ve sinyal de çoktan o noktayı geçmiş olacaktı.

Çanağın açısının değişmesiyle Yomin Carr ses seviyesini tekrar normale getirdi, sonra da ayağa kalktı ve gerindi, hareketlenmesi Danni'nin dikkatini çekmişti.

“Yürümek ben...” diye açıklamaya başladı ama tekrar cümle dizilimini karıştırdığını fark etti. “Biraz yürümem lazım,” diye düzeltti.

İki kadın da başını salladı. “Bu kadarı yeter,” diye cevap verdi. “İstersen vardiyanın kalanında uyuyabilirsin.”

“Hayır,” diye cevap verdi. “Benim sadece biraz... biraz yürümeye ihtiyacım var.”

Danni başını salladı ve oyununa geri döndü ve Yomin Carr da odadan çıktı. Kontrol odasının kapısı arkasından kapanır kapanmaz kalın botlarını çıkardı ve deli gibi koşmaya başladı.

Odasına vardığında nefes nefeseydi ve bir süre durup dinlenmek zorunda kaldı. Böyle titrerken Vekil’e görünmesi hiç hoş olmazdı.

Vekil’in kendisini bu iğrenç insan kılığında görmesinin de hiç hoş olmayacağını hatırladı. İnsanlar ne derilerini boyarlar ne de kutsal bir panteona sadakatlerini göstermek için kendi uzuvlarını keserlerdi –insan gözlerinin altında Yuuzhan Vong’larınkinde olduğu gibi maviye çalan torbalar sarkmazdı ve insanların alını kavisli değil de düzdü. Hayır, Praetorite Vong’un casusu olarak geçirdiği aylardan sonra bile Yomin Carr bu sapkınların görüntüsüne hâlâ tahammül edemiyordu.

Elbiselerini çıkardı ve odasındaki boy aynasının karşısına geçti. Kendisine bakmayı severdi, bu görsel uyarılmayı çektiği büyük ızdırabı daha da artırmak için kullanırdı.

Ellerini burnunun yanında gezdirdi, burun deliklerinin yanındaki küçük kırışıklıklarda, parmakları sol burun deliğinin üzerindeki belli belirsiz dikiş izinin üzerine geldi, ooglith masquer’le temas noktası. Dokunuşa hassas ve iyi eğitilmiş olan yaratık hemen cevap verdi.

Ve Yomin Carr vücudundaki gözeneklerden binlerce minik köksü dışarı akarken dişlerini sıktı ve titremesini zapt etmeye çalıştı, ooglith masquer burnu üzerinde yuvarlandı ve yanağının üzerinden ayrıldı. Dikiş izi genişleyerek çenesine, boynuna ve gövdesinin ön tarafına kadar açıldı, sahte derisi soyularak ayaklarının dibinde yere dökülmeye başladı.

Ooglith masquer yerden karanlık gömme dolaba doğru gitmeye başladı, giderken haşır huşur bir ses çıkarıyordu. Yomin Carr aynanın önünde durup gerçek şekline gururla baktı, sıkı vücudu, güçlü kasları, seçkin bir savaşçı sınıfının mensubu olduğunu gösteren neredeyse tüm vücudunu sarmış olan dövmelemleri, kasıtlı olarak vücuduna verdiği zararlar, kırık burnu, yırtık dudağı ve göz kapağı. Artık dövme ve vücudunu süsleyen şekilsizlikleriyle Vekil’e bu çok önemli konu hakkında bilgi vermeye hazırды.

Odanın kenarındaki dolabına doğru yürüdü, vücudu öyle titriyordu ki şifreyi güçlkle girebildi. Sonunda açmayı başardı ve üst kısmı geriye doğru giderken içindeki platform yükselerek kahverengi bir bezle örtülü topa benzeyen bir çift yumruyu ortaya çıkardı.

Yomin Carr yavaşça bezi kaldırdı ve villip’leri olan yumrulara baktı. Sol taraftakini seçmeyi aklından geçirdi, Prefect Da’Gara’nın villip’ine bağlı olanı, ama protokolü biliyordu ve çiğnemeye cüret edemezdi.

Bu nedenle sağ taraftakine uzandı ve çıkıntılı tepesini zarımsı dokusunda bir yırtılma meydana gelene kadar yavaşça sıvazladı, göz yuvasını andıran bir delik ortaya çıktı.

Yomin Carr yaratığı okşamaya devam etti, galaksinin diğer ucundaki bilinci buna bağlı olan diğer villip’i uyandırmaya çalışıyordu. Bir süre sonra bu yaratığın çekildiğini hissetti, Vekil onun çağrısını duymuştu ve o da benzer şekilde kendi villip’ini uyandırıyordu.

Ortadaki delik buruşup açılarak içi dışına çıkarken Yomin Carr da hemen elini geri çekti, villip’in içinin dışına çıkması Vekil’in kafasının belirmesini beklemek anlamına geliyordu.

Yomin Carr saygılı bir ifadeyle başını eğdi. “Zamanı geldi,” dedi, kendi lisanını bir kez daha kullanabildiği için memnundu.

“İstasyonu susturdun mu?” diye sordu Vekil.

“Şimdi gidiyorum,” dedi Yomin Carr.

“Öyleyse git,” dedi Vekil ve her zamanki disipliniyle gelen sinyale dair detayları bile sormadan haberleşmeyi kesti. Sonrasında Yomin Carr’ın villip’i tekrar eski haline döndü ve zarımsı yumrunun çıkıntılı yüzeyi tekrar ortaya çıktı.

Savaşçı bir kez daha diğer villip’i kullanma dürtüsüne direndi, kendisine bir an önce harekete geçmesi gerektiğini hatırlattı, bu kritik anda Vekil en ufak bir hataya bile hoşgörü göstermezdi. Gömme dolaba koştu ve küçük bir kutu aldı; iki kez öptü ve açmadan hızlıca bir dua okudu. İçinde küçük bir yaratık heykeli vardı, Yomin Carr ve Yuuzhan Vong savaşçılarının gözünde en güzel olan yaratık. Yapısı beyni andırıyordu, tek kocaman bir gözü ve kırıksık bir boğazı vardı. Bedeninden pek çok dokunaç çıkıyordu, bazıları kalın kısa bazılarıysa ince ve uzundu. Bu Yun-Yammka’ydı, Katil, Yuuzhan Vong’un savaş tanrısı.

Yomin Carr tekrar dua etti, Yun-Yammka duasının tümünü okudu, sonra da nazikçe heykeli öptü ve kutuyu tekrar gömme dolaba bıraktı.

Sadece ince bir pantolon giyiyordu, savaşçı halkının parlak dönemindeki daha saf günlerde olduğu gibi, tüm dövmelelerini ve kaslarını gözler önüne seriyordu ve üzerinde sadece coufee’si vardı, basit, çok etkili, büyük ve iki tarafı keskin bir bıçak, yine Yuuzhan Vong’un ilk zamanlarına ait törensel bir olguydu. Yomin Carr bu görev için uygun olacak merasimi aklından geçirdi, öncü kuvvetle asıl işgal kuvveti arasındaki bağlayıcı salvo. Başını koridora uzattı, sonra da tesisin içinde yürümeye başladı, yalın ayaklarından en ufak bir ses çıkmıyordu. Buradan insan şekline bürünmeden dışarı çıkmasının zor olabileceğini biliyordu ama aynı zamanda masquer’i olmadan görülürse onu hiç kimsenin tanıyamayacağını da farkındaydı. Üstelik eğer tespit edilirse bu sadece birilerini öldürmesi için ona bir bahane verirdi, gecenin bu vaktinde Yun-Yammka’ya layık güzel bir kurban.

Gece serindi ama bu serinlik Yomin Carr’ı daha zinde tutuyordu. Heyecandan kanı damarlarında hızla akmaya başlamıştı, hem görevin içerdiği tehlike hem de Büyük Doktrin’in nihayet uygulamaya konmuş olmasını bilmek neden oluyordu bu heyecana. Duvara koştu ve aceleyle merdivenden yukarı çıktı, en tepeye vardıktan sonra dışarıdaki açık araziye atladı.

Uzaklardan gelen kızıl sorguçlu panter uluması da hızın kesmedi. Artık o canavarın bölgesindeydi ama kendisi de bir avcıydı. Belki de 140kg ağırlığında, 10 santimlik azı dişleri, büyük pençeleri ve kuyruğu olan o hayvanlardan birisi karşısına çıkar da gecenin bu vaktinde iyi bir spor yapmış olurdu. Yomin Carr bu tür bir tehdide karşı her zaman hazırlıklıydı. Kanı damarlarında çağlıyor, kalbi deli gibi atıyordu, korkunç bir dövüş mükemmel bir rahatlama vasıtası olabilirdi.

Sırası değil diye hatırlattı kendine, çünkü kızıl sorguçlu panterle karşılaşma isteğiyle ayakları ormana doğru kaymaya başlamıştı. Tekrar yoluna döndü ve yüksek metal kuleye doğru gitmeye başladı, tesisin dışındaki tek yapıydı. Tesisten çıkıp metal aksamın temeline doğru giden kalın kabloya baktı ve coufee’siyle kabloya girişmesi uzun sürmedi.

Çok kolay tamir edilebileceğini fark etti ve başını yukarı kaldırdı. Neyse ki kulenin yapıldığı metal

desteklerin arası çok açık değildi, böylece Yomin Carr güçlü kaslarının da yardımıyla en yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Aşağı bakmıyordu, korktuğundan değil, o hiçbir şeyden korkmazdı, aklı sadece bağlantı kutusu ve kablodaydı.

Esen serin rüzgâr onu sarsarken aklına da bir fikir getirdi, kabloyla kutu arasındaki bağlantı noktasını kavradı, önce bir perçini ardından da bir vidayı söktü. Diğerleri de, eğer tamir etmek için bu noktaya varmayı başarsalar bile, bu hasarın nedeninin hiç dinmeyen rüzgâr ve Belkadan'ın sert hava koşulları olduğunu düşüneceklerdi.

Bağlantının kesildiğinden emin olduktan sonra, Yomin Carr yüksek kuleden aşağı inmeye başladı, acele ediyordu, gelen sinyalin L10'a yaklaşmakta olduğunu ve kat etmesi gereken uzun bir yol bulunduğunu kendisine hatırlattı. Son birkaç metre kala atlayarak yerde yuvarlandı ve kablonun hemen yanında ayağa kalktı. Bu sefer karşı koyamamıştı; bunların sadece haberleşme kablosu olduğunu ve enerji taşımadıklarını biliyordu. Kabloyu ağzıyla tuttu ve vahşice çiğnemeye başladı, izolasyonu parçalayıp çıkan kıvılcımlar ağzına ve yüzüne dolarken hissettiği acıdan sapkın bir zevk alıyordu.

Bu hasarı bulup onarmakla uğraşınlar, diye düşündü, sonra da içeri gidip sistemin çalışmadığından emin ol.

Ağzı, yanakları ve çenesi kan içerisinde, burnu –zaten önceden şekilsizdi ve bir tarafına yatmıştı– iki burun deliği boyunca yırtılmış olan savaşı tekrar tesise doğru yola koyuldu ama durması uzun sürmedi, az ileride yerde bir hareket olduğunu fark etmişti. Dizlerinin üzerine yere çöktü ve kırmızıya çalan kahverengi, kanca gibi altçenesi ve pörtlek ve boru biçiminde bir dili olan bir böceği tutup kaldırırken gülümsedi. “Evcil hayvanım,” diye fısıldadı, Belkadan'a geldiğinden beri bu böceklerden görmemişti ve onları Belkadan'a getiren kendisi olduğundan gezegenin yüzeyinde bu kadar uzun bir mesafeyi kat etmeyi başarabildiklerini görmek onu mutlu etmişti.

Danni Quee çok geçmeden onun kıymetli gün batımının neden renk değiştirdiğini öğrenmiş olacaktı.

Yomin Carr, dweebit'i tekrar yere koydu, kendisine gecikmenin tehlikelerini hatırlattı, tekrar tesise doğru koşmaya başladı, bir sıçrayışta üç metre yüksekliğindeki duvarın üzerine çıktı, koşmaya devam ederek ana binaya girdi, karanlık sessiz koridorlarda gizlice süzölmeye başladı. Odasına gelip tekrar gömme dolabın yanına gitti, ooglith masquer'ini tekrar üzerine koydu.

Yaratık kendisini sararken büyük acı duyuyordu, binlerce minik köksü derisine gömülüyor ve bu durumdan rahatsız edici bir zevk alan Yomin Carr'ın hiç durmadan titremesine neden oluyordu. Aynaya bir bakış şekil değişiminin tamam olduğunu anlaması için yetti.

Ardından başka bir küçük kutu çıkardı ve dikkatlice kapağını açtı. İçinde kımıl kımıl tek bir canlı vardı, küçük bir solucan. Yomin Carr kutuyu kulağının yanına getirip döndürdü ve solucan da buna karşılık sürünmeye başlayarak Yuuzhan Vong'un kulağından içeri girdi. Yomin Carr az sonra parmağıyla kulağını tıkadı, tizowyrm'in yolun sonuna kadar gitmesini sağlamak istiyordu, ayrıca yaratığa işe koyulması için verilmiş bir sinyaldi bu. Az sonra hafif titreşimi hissetmeye başladı. Tizowyrm'ler şifre çözücüydü, Yuuzhan Vong simyacıları tarafından diğer dilleri çevirmeleri için yetiştirilen canlılar. Küçük yapısına rağmen inanılmaz miktarda bilgiyi depo edebilir ve o bilgiyi bilinçaltıyla hissedilebilecek şekilde yayabilirdi. Böylece, Yomin Carr odasından çıkarken, galakside en yaygın olarak kullanılan dille ilgili bir ders daha almaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra kontrol odasına döndüğünde Tee-ubo ve dengesiz Garth'ın Pod-3'ün tepesine dikilmiş olduklarını gördü, aynı şekilde Danni de Pod-4'ün tepesinde uğraşıyordu.

“Yomin,” diye seslendi Danni, döndüğünü görerek. “Buraya gel, hemen. Nasıl kaçırdın bunu?”

“Kaçırmak mı?” dedi Yomin Carr.

“Bir sinyal!” dedi Danni heyecanla.

“Parazittir,” dedi Yomin Carr, yanına koşarak.

İşte orada, karşısındaki ekranda hem görüntü hem de ses olarak bir şeyin –çok büyük bir şeyin– Galactic Rim'i geçerek galaksiye girdiğini gösteren net bir sinyal vardı.

“Galaksi dışı,” dedi Danni ciddi bir ifadeyle.

Yomin Carr ekipmanların üzerine eğildi, Danni'nin söylediklerinin doğru olduğunu bilmesine rağmen, verileri inceledi ve vektörü hesapladı. Başını kaldırıp ona baktı ve başını salladı.

O sırada Bensin Tomri aceleyle odaya daldı, yanında takımın birkaç üyesi daha bulunuyordu ve kısa süre içerisinde on beşi de buraya dolmuşlardı, pod ekranları inceliyor, güçlendirdikleri sinyali veri bankalarındaki diğer binlercesiyle kıyaslıyor ve galaksiye girmekte olan her ne ise onunla ilgili mümkün olduğu kadar bilgi edinmeye çalışıyorlardı.

Ardından tahmin edileceği gibi kendi aralarında tartışmaya başladılar. Yomin Carr insanların bu hemen her şey üzerine bıkip usanmandan tartışabilme yeteneklerine her zaman hayran olmuştu, bu gözlem kendi toplumunun katı hiyerarşik yapısına duyduğu güveni bir kat daha artırdı. O bir prefect'i, bir prefect ise bir baş prefect'i, bu ahmakların şu an Danni'ye yaptıkları gibi, asla sorgulamazlardı.

Asla –ve bunun geldikleri zaman efendileri tarafından çok iyi kullanılacak bir zayıflıkları olduğuna inanıyordu.

Tartışma başta yaklaşmakta olan asteroitin yapısı konusuna odaklandı. Herhangi teknolojik bir sinyal yaymadığına göre onun bir araç olabileceğine ihtimal vermiyorlardı. Demek ki bir asteroit nasıl olmuşsa galaksiyi çevreleyen muazzam boşluğu bir şekilde aşmayı başarmış ve bunu yaparken de hızını ciddi şekilde artırmıştı –belki de güçlü bir çekim alanının yanından geçerken olmuştu bu. Bunun sadece galaksilerarası yolculuk yapan bir taş parçası, hatta belki de kendi galaksilerine ait bir taş parçası olduğu inancı başta kabul görmese de sonradan daha fazla akıllarına yattı, fakat heyecanlarını artırma yönünde bir etkisi olmamıştı. Bu tarihten önce hiçbirisi, değil galaksilerarası bir hareket kayda değer hiçbir şeye şahit olmamışlardı. Çoğu bilim insanı galaksi ötesinden bir şey gelmesinin imkânsız olduğunu savunuyordu. Geçen birkaç on yıl içerisinde birkaç cesur kâşif ve yetkililerden kaçan çaresiz bazı suçlular Galactic Rim'in boşluğuna girmiş ve onlardan bir daha haber alınamamıştı. Cevap burada yatıyor olabilirdi. Soru da. Asteroit ne tür maddeler ihtiva ediyordu? Yaşam belirtisi var mıydı? Ele geçirip incelemeyi başarabilirlerse bu asteroit kâinat hakkındaki, hatta kâinatın yaratılışı hakkındaki, sorulara yeni cevaplar sunabilecek miydi? Belki de fiziğin anlaşılmasının kökenlerine kadar uzanan sayısız yeni sorunun ortaya çıkmasına neden olacaktı.

Ardından konu daha az mantıklı ama en az diğeri kadar çekişmeli başka bir konuya kaydı. Bu tartışma Bensin Tomri'nin durumu ExGal Komuta'ya bildireceğini söylemesiyle patlak vermişti.

“Henüz değil,” dedi bilim insanlarından birisi kararlı şekilde.

“Onlara söylememiz gerek,” dedi Bensin cevaben. “Bu şeyi yakalayıp inceleyebilmek için onlardan buraya derhal gemi göndermelerini istemeliyiz.”

“Nereye gidiyor?” dedi adam dalga geçer gibi.

“Artık bizim galakside, gerekirse onu diğer rim’e kadar takip edebiliriz,” dedi bir diğeri.

“Bizler otonom birimler değiliz,” dedi bir kadın, Lysire.

“Değil miyiz?” diye lafa girdi bir diğeri.

“Peki takip ettiğimizizin gerçekte ne olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Yomin Carr, tüm gözler bir anda ona döndü, çoğunun yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

“Biliyor muyuz?” dedi tekrar tüm ciddiyetiyle.

“Galaksi dışı bir şey,” dedi birisi.

“Hemfikir olduğumu söyleyemem,” dedi Yomin Carr ve yine herkes dönüp ona baktı.

“Bunu henüz bilmiyoruz,” dedi Danni, anlaşılın o da Yomin Carr’ın yanındaydı. “Bunun bizim galaksiye ait olup kaçtıktan sonra ya da kaçmak üzereyken tekrar içeri çekilmiş bir asteroit olduğunda fikir birliğine varmıştık.”

“Gerçekten de bizim galaksiye ait bir şey olabilir,” diye devam etti Yomin Carr, *bizim galaksi* cümlesinin içerdiği çifte anlama içten içe gülüyordu. “Aslında yüksek ihtimalle durum bundan ibaret.”

“O zaman ne demek istiyorsun?” dedi Bensin Tomri sınırlı şekilde.

“Ne demek mi?” diye sordu Yomin Carr, böyle yaparak bu ifadenin, tizowyrn’in de yardımıyla anlamını çözebilmek için zaman kazanıyordu. “Demek istediğim bunun galaksi ötesinden geldiğini bile bilmiyoruz,” diye cevap verdi Yomin Carr.

“Vektörü gördün,” diye itiraz etti Bensin.

“Gördüm,” dedi Yomin Carr. “Geri dönmeyi gösteren bir vektör.”

“Bu saçmalık,” diye söylendi Bensin.

“Öyleyse neden onu daha önce tespit edemedik?” dedi bir diğeri.

“Tespit edemediğimiz ne malum?” dedi Yomin Carr. Takip edecek itirazları şimdiden kesmek için ellerini kaldırdı. “Tüm söylediğim galaksiyi telaşa vermeden önce söylediklerimizden yüzde yüz emin olmalıyız.”

“Ve göndereceğimiz herhangi bir mesaj ExGal Komuta’ya varmadan önce bile tüm galaksiye yayılmış olur,” diye destekledi Danni.

“Evet,” dedi Yomin Carr, “ardından sinyalin kaynağının izleme sistemimizdeki bir hata ya da bizim galaksimizden çıkıp geri gelen işe yaramaz bir enkaz parçası olduğu ortaya çıkarsa ExGal’deki

komutanların bizlere nasıl bir gözle bakacaklarını düşünün.”

“Bu bizimle sınırlı bir olay değil,” diye cevap verdi Bensin Tomri.

“Öyle,” dedi Danni. “Ama bize bağımsız hareket edebilme yetkisi verdiler. Belki Yomin Carr haklıdır. Eğer galaksiyi emin olmadan ayağa kaldırırsak aptal konumuna düşebiliriz.”

“Böyle bir hata yapıp filonun yarısının harekete geçmesine neden olursak ileride ExGal’ın ihtiyaç duyduğu kaynakları bulmasını zora sokabiliriz,” dedi Tee-ubo, başını sallayarak.

“Eğer haklıysak, yani bu kaçıp geri dönen bir şeyse, hatta diğer bir galaksi ya da galaksilerarası boşluktan gelen bir şeyse bile bunu duyurmaya gerçekten hazır mısınız?” diye sordu Yomin Carr doğruca Bensin’e.

Bensin sanki soruyu anlamamış gibi ona baktı.

“Yeni Cumhuriyet bilim insanlarını burada ağırlamaya hazır mısınız? Hatta birkaç Jedi Şövalyesi bile gelebilir,” diye sordu Yomin Carr alaycı bir ifadeyle. Diğerlerinden bazılarının yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bu meseleyle Jedi’lar arasında nasıl bir bağlantı kurduğuna anlam verememişlerdi ama Yomin Carr bunun hızını kesmesine izin vermedi. “Bu bizim başarımız. Aylarımızı bu rezil yerde feda ettikten sonra elde ettiğimiz ödülümüz –hatta bazıları yıllarını. Küçük düşmemeyi ve eğer galaksilerarası bir şeyse de hak ettiğimiz itibarı elde etmeyi kendimize borçluyuz. Önce olması gerektiği gibi işe başlayalım. Geri dönen bir şey olmadığından emin olmak için geldiği yeri kesin olarak tespit edelim. Rotasını tespit edip onunla ilgili olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışalım.”

“Kim tutar seni çaylak,” dedi Garth Breise sırtarak.

Tartışma başladığı gibi aniden sona erdi. Danni, Yomin’in söylediklerini, Bensin kabul etmemiş olsa bile, kesin olarak destekliyordu.

Yomin Carr bir kez daha içten içe güldü. Bu dikkafalı ve aşağı sapkınlara karşı pratik söylemler işe yaramasa bile gururlarını biraz okşamak her zaman sonuç verirdi. Etrafında çalışan bilim insanlarına, onların heyecanına ve rahatlamış ve bir şey başarmış gibi duran hallerine baktı. Başlarına geleceği bir bilselerdi.

Galaksinin diğer yarısında bir yerlerde, Nom Anor, villip’inin önünde sessizce oturmuş ajanı Yomin Carr’ın sözlerini düşünüyordu.

Başlamıştı.

Siyasetin Rolü

Jacen Solo, adımlarında, hissettiği rahatsız edici duygulara ihanet eden bir tereddütle dayısı Luke'un peşinden Konsey salonuna girdi. Jacen yeni devlet başkanı ve altı Konsey üyesini tanıyordu ama onlarla ilişkisi sosyal etkinliklerle sınırlıydı. Bu sadece işti ve Luke Skywalker'ın da ne kadar gergin olduğu dikkate alınırca ciddi bir işti. Luke, Yeni Cumhuriyet Danışma Konseyi'ne yeni bir Jedi Konseyi planlarını sunabilmesi için davet edilmek umuduyla Coruscant'a gelmişti ama Luke'un bu konuda çok ciddi bir muhalefetle karşılaşmayı beklediğine şüphe yoktu, hatta dostu olarak gördüğü bazı Konsey üyelerinden bile.

Jacen için daha da fenası bu konuda dayısı Luke'un muhaliflerinin kazanmasını umut ediyor olmasıydı.

Altı Konsey üyesi, Devlet Başkanı Borsk Fey'lya ortada olduğu halde, kapının girişine bakan yarım daire şeklindeki bir masaya oturmuşlardı. Uzun masanın önüne iki sandalye konulmuştu – Jacen bunların nispeten daha alçak olduklarını fark etti, Konsey üyelerinin kendi konumlarını davet ettiklerinin konumlarından daha yüksek göstermek için düşünülmüş nafi bir çabaydı.

Hele böyle bir konuda daha gülünç görünüyordu.

Özellikle de Borsk Fey'lya söz konusu olduğunda. Konsey'in en eski üyesi olan Borsk'un, Yeni Cumhuriyet'in "emektar devlet adamının", devlet başkanı olarak seçildiği haberi onlara ulaştığında Jacen, dayısı Luke ve annesi Leia'nın yanındaydı, sinsisi Bothan'ın hoşuna gideceğine şüphe olmayan bir mevkiydi bu.

Sadece birkaç yıl önce Borsk cömert bir affin sayesinde uzun sürecek bir mahkûmiyetten kurtulmuştu. O zamandan beridir tam bir siyasetçi haline gelmişti, muhaliflerini zayıflatmak için bilgi sızdırırdı, bir keresinde az daha yersiz suçlamalarla Leia'yı devlet başkanlığı koltuğundan bile ediyordu. Her ne kadar defalarca gerçekte ne olduğu ortaya çıkmışsa da Borsk her seferinde dört bacağı üzerine düşmeyi başarıyordu. Zirveye bir adım mesafeye kadar yaklaşmıştı, Devlet Başkanı Mon Mothma'nın güvenilir danışmanı olarak Konsey'e hizmet etmişti, ardından da en dibe düşmüştü, hapse girmesine neden olacak suçlamalara maruz kalmıştı ki bunlara cezası müebbet sürgün olan ihanet suçlaması da dahildi.

İşte yine karşılarındaydı, Findris gibi gibi geçmek bilmi-yordu, kendisini deneyimli bir devlet adamı ve Yeni Cumhuriyet'in kahramanlarından biri olarak gören yeni nesil Konsey üyelerinin arasında oturuyordu.

Bu mevkiye yükseldiği haberi geldiği gün Jacen'in annesi devlet başkanlığı görevinden istifa etmesinin ne kadar doğru bir karar olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Hatta Leia açıkça tekrar siyasete geri dönebileceğini söylemekten de çekinmemişti.

Onu vazgeçiren Luke olmuştu, kendisine istifa ettikten sonra değişen tek şeyin sadece hükümetin düşünce tarzı olmadığını hatırlattı, pek çok tanıdık ve dostane yüz çoktan elini eteğini çekmişti. Saygılı ve itaatkâr amiraller Drayson ve Ackbar bile Yeni Cumhuriyet'in kuruluş şeklini emekliye

ayrılmaları için bir işaret kabul etmişlerdi, ikisinin de tekrar siyasete atılmak gibi bir niyetleri yoktu.

Borsk herkesi sessizliğe davet ettikten sonra gündemi açıklayıp konuklara nazikçe hoş geldiniz dedi, Jacen diğer üyelere baktı, dayısı Luke'un kendisine onların Luke ve teklif edilen Jedi Konseyi'ne nasıl baktıklarını esas alarak verdiği bilgilerin ışığında yüzlerindeki ifadeyi değerlendirdi. Jacen'ın sağ tarafında en uçta Sullustlu Niuk Niuv oturuyordu. Sullustlulara özgü yüz ifadesi, iri yapısı, yuvarlak kulakları ve geniş gerdanıyla Niuk Niuv bir Konsey üyesinden çok bir oyuncuğa benziyordu, fakat Jacen Sullustluları bundan daha iyi tanırdı, sadık bir müttefik ve tehlikeli bir düşman olabileceklerini bilirdi. Luke'a göre Niuk Niuv onun en çetin muhaliflerinden biri olacaktı.

Niuk Niuv'un yanında Alderaanlı Cal Omas oturuyordu, Luke'un planına sıcak bakan birisiydi ve muhtemelen Luke'un Konsey'deki en güçlü müttefiki olacaktı. Anavatani İmparatorluk tarafından yok edildikten sonra Cal Omas, Asi İttifakı'na katılmıştı ve Jedi'ların kıymetini fazlasıyla takdir ediyordu.

Luke'un diğer bir muhtemel müttefiki Wookiee Tirebakk, Cal ve Borsk'un ortasında oturuyordu ama belki de Luke'un en azılı rakibi Borsk'un diğer tarafındaki mürekkepbalığı kafalı canlı, Quarren, Pwoe'ydı. Mon Calamari'nin suda yaşayan canlılarının pek çoğu gibi asık suratlı olan Pwoe, Danışma Konseyi'ne iştirak eden ilk Quarren'di ve kesinlikle beklenilmeyen bir seçimdi. Mon Calamari'nin bu konseyde tabii ki her zaman yeri vardı, yıldız kruvazörleri ve destekleri İmparatorluk'u yıkıp Yeni Cumhuriyet'i kurmada büyük fayda sağlamıştı ama önceden Konsey'de hizmet etmesi için hep bir Mon Calamari seçilirdi ve bu geleneğin devam edeceği zannediliyordu, bir Quarren kimsenin beklediği bir şey değildi. Danışma Konseyi'nde Mon Calamari'yi temsil etmesi için Amiral Ackbar uygun bir aday olarak görülüyordu, İlk Geçici Konsey'de olduğu gibi, fakat Pwoe'nin arkasındaki destek görmezden gelinemeyecek hale gelince –ki Luke bu desteğin arkasında da Borsk'un olduğundan şüpheleniyordu–Ackbar tekrar Konsey'e katılma fikrinden vazgeçerek emekliye ayrılmıştı.

Geri kalan iki üye insandı, Commenorlu Fyor Rodan ve Coreellialı Chelch Dravvad. Luke'un Konsey'e davet eden Fyor Rodan'dı ve Jacen'ın dayısından duydukları kadarıyla Rodan'ın ne bir dost ne de güvenilir biri olmadığını biliyordu.

Luke'un kendisine Konsey üyeleriyle ilgili anlattığı her şeyi aklının bir köşesinde tutan Jacen arkasına yaslandı ve dikkatle incelemeye devam etti.

Âdet yerini bulsun diye yapılan ve sonu gelmezmiş gibi görünen formaliteler ve sahte kibarlık gösterilerinin ardından Borsk Fey'lya, Luke'un gözlerinin içine bakarak ciddi bir ses tonuyla sordu, “*Mediator*'dan gelen ilk raporları duydunuz mu?”

“Bana Leia'nın kısa süre sonra Nom Anor'la görüşeceği söylendi,” diye cevap verdi Luke ama konunun nereye geleceğini biliyordu.

“Görüşme çoktan çıkmaza girmiş durumda,” dedi Borsk.

“Buna şaşırın tüm Konsey üyeleri lütfen ellerini kaldırsın,” dedi Fyor Rodan ve on altı yaşındaki Jacen bile bu kadar ciddi bir ortamda bu tabirin ne kadar komik kaçtığını düşünmeden edemedi.

“Müdahaleyi duydum,” demek zorunda kaldı Luke.

“Osarianlılar Yeni Cumhuriyet elçisini önlemeye çalışmakla hata yapmışlar,” dedi Cal Omas.

“Jedi kahramanımızın yardıma koşması için ne güzel bir bahane,” diye tersledi Fyor Rodan.

“Düşünmeden hareket ediyorlar,” dedi Pwoe, suçlar gibi Luke’a baktı.

Jacen şahit olduğu bu saygısızlığa ve arkasında yatan asıl niyetlerini gizlemeye bile zahmet etmemelerine inanamıyordu. Yeni Cumhuriyet’in sorunları hızla artıyordu, tüm galaksi için için kaynamaya başlamıştı, İmparatorluk döneminde uzun yıllar boyunca derinlere gömülmüş tüm eski düşmanlıklar, gezegenlere ve tüm ırklara tanınan özgürlüğün ardından, birer birer su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Bu nedenle bir zamanlar Jedi Şövalyeleri’ne yöneltilen suçlamalar Yeni Cumhuriyet’e ve onun Konsey üyeleri ve temsilcilerine yöneltilmeye başlanmış ve böylece her iki grubun da suçu diğerinin üzerine yıkmaya çalışmasıyla gerilim iyice tırmanmıştı.

Bu tartışmalar sürerken, oradan bir iç savaş, buradan bir kan davası, bir tarım gezegeninden şikâyet birkaç maden gezegeninden grev derken her gün başka bir felaket haberi gelmeye başlamıştı, hatta Wookiee Triebakk bile en yeni Mon Calamari muharebe kruvazörlerinin seyrüsefer sistemlerindeki sorunlar nedeniyle Pwoe’ya şikâyette bulunmuştu.

Tüm bunlar Jacen’a çok saçma geliyordu, hiç durmadan konuşan ama ortaya hiçbir çözüm sunmayan bir sürü kafa, dayısının Jedi’lar üzerinde diğerlerini bir ölçüde yetki sahibi yapma isteğine karşı duyduğu korkuyu destekleyen bir örnek daha. Mükemmelleşmeye çalıştığı meditasyon tekniklerine sığınarak bir süre bu saçma tartışmalardan uzaklaştı, ta ki Borsk tekrar Luke’a bakıp ona Jedi Konseyi’yle ilgili planlarını sorana dek.

Luke bir süre cevap vermedi. “Henüz son kararımı vermedim,” dedi cevaben ki bu Jacen’ı şaşırtmıştı, çünkü dayısının Konsey’i yeniden kurma konusunda kesin kararlı olduğunu biliyordu.

“İster Konsey’le ister bizzat yapın ama bu başıboş dolaşan Jedi’ları kontrol altına almanız gerek,” dedi Konsey üyesi Niuk Niuv kendisinden beklenmeyen bir canlılıkla.

Triebakk kükreyerek itiraz etti ve Cal Omas söylediklerini çevirdi. “Kontrol mü?” dedi kuşkulu bir ifadeyle. “Size Jedi Şövalyeleri’nden bahsettiğimizi hatırlatmama gerek var mı?”

“Tehlikeli bir grup,” dedi Konsey üyesi Pwoe, sesinin tonunun su sesini andırması cümlesine daha bir ağırlık katıyordu.

“Tüm galakside huzursuzluğa neden oluyorlar,” diye hemen ekledi Fyor Rodan.

Jacen dayısının Konsey’in en sessiz üyesi olan Corellialı Chelch’e bakmakta olduğu fark etti, Jedi’larla ilgili bir oylamada her iki yönde de oy kullanması muhtemel olan kişiye, şu ana kadar bu konuda ne düşündüğüyle ilgili hiçbir açık vermemişti.

“Outer Rim’deki çatışmaları duydum, Angor sistemine kadar uzanıyor,” diye devam etti Fyor Rodan, ayağa kalkıp yumruğunu vurdu, “Jedi’lar kafasına göre geliyor, torpidolar uçuşuyor, her zamanki gibi yine masum sivillere karşı.”

“Kaçakçılar demek istedin herhalde,” diye çıkıştı Cal Omas.

“Pek çoğu İmparatorluk’un devrilmesinde yardımcı oldu!” diyerek savundu Fyor Rodan.

“Bunun yaptıkları yasa dışı şeyleri affettirebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Jedi Şövalyeleri kanun değildir,” dedi Niuk Niuv.

“Bu onlara da hatırlatılmalı,” dedi Fyor Rodan. “Başkan Feyl’lya belki de Jedi’lara karşı bir tezkere öne sürmeliyiz. Bu Konsey’in ürünü olan ve onlardan Konsey ya da yerel otoritelerin yetkisi haricindeki düzeni sağlama girişimlerine derhal son vermelerini isteyen bir tezkere.”

Borsk Fey’lya dönüp Luke’un sert ifadeli yüzüne baktı, rengi kaçtı ve kıllı yüzünü ovuşturdu. “Vaktinden önce hareket etmek manasızdır,” dedi.

Jacen, Bothan’ın dayısının haşmetli varlığı karşısında nasıl sindiğini fark etmekte gecikmedi.

“Vaktinden önce mi?” dedi Fyor Rodan gülerek. “Bu vahşiler Yeni Cumhuriyet’in kanunlarının onlara sorularak yapılacağını zannediyorlar. Buna göz mü yumacağız?”

“En maharetli oldukları alanlarda onların yardımını istemekten vaz mı geçeceğiz?” diye cevap verdi Cal Omas öfkeyle, bunu duyan Fyor Rodan homurdandı, Triebakk’tan ise onaylayan bir bağırış yükseldi, Pwoe’dan bir hırıltı, ve hatta diğerlerine kıyasla daha pasif olan Niuk Niuv’dan bile bir seri mırıltı.

Böylece sesler yeniden yükseldi, öncekinden de daha çok gürültü çıkarıyorlardı ve Jacen hemen kendisini tüm bu kargaşadan soyutladı. Jedi’ların attığı her adım, Jacen’a göre, bunu yapmaya hakkı olmayan kişiler tarafından yargılanıyordu.

O ve Luke kısa süre sonra Konsey salonunu terk etti, arkalarında bıraktıkları kişiler hep bir ağızdan konuşarak birbirlerini yemeye devam ettiler. Luke’un yüzünde memnun bir gülümseme gören Jacen şaşırılmıştı.

“Hem Fyor Rodan hem de Niuk Niuv tartışmanın son safhasında asıl niyetlerini açık ettiler,” dedi şaşkınlığı âşikar olan Jacen’a.

“Kaçakçılar konusunda mı?”

Luke başını salladı ve gülümsedi.

“Sence kaçakçılarla bir ilgileri mi var?” diye sordu Jacen şüpheyle.

“Görülmedik bir olay değil,” dedi Luke. “Babana sor,” diye de ekledi Jacen’ı tekrar harekete geçiren bir gülümsemeye. Han Solo’nun eskiden ne olduğu genç adamın bilmediği bir şey değildi.

“Sence ucu kendi menfaatlerine dokunduğu için mi Jedi’lara karşı çıkıyorlar?” diye sordu Jacen. “Acaba bazı Konsey üyeleri Jedi’lardan bıkmış olan kaçakçılarla iş birliği içerisinde mi?”

Luke omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi. “Ama öyle görünüyor.”

“Peki bu konuda ne yapacaksın?”

Luke durdu. Jacen da durdu ve ikisi yüzlerini birbirine döndüler.

“Şu anda galakside hepsi kendi kafasına göre hareket eden yüz Jedi Şövalyesi var,” dedi Luke. “Asıl sorun bu.”

“Sence Outer Rim’deki Jedi’ların kaçakçıların peşine düşmesi doğru bir şey değil mi?”

“Mesele bu değil,” dedi Luke. “Hem de hiç. Asıl mesele dağınık olan Jedi’ların birlikte hareket etmesinin mümkün olmayışı.”

Jacen’ın gözü uzaklara daldı, sanki az önce Luke’la irtibatı kesilmişti.

“Wurth Skidder aptallık edip Mara’nın mekiğini korumaya kalkıp Osarianlarla aramızı açtı, diğer Jedi’larsa intikam almak için Outer Rim’de kaçakçıların peşindeler ve hâlâ diğer sektörlerdeki sorunlarla ilgili hikâyeler kulağıma gelmeye devam ediyor,” dedi Luke. “Hepsini takip edebilmek mümkün değil ve kimi zaman kendimi hastalıkla değil de sadece onun belirtileriyle uğraşıyormuş gibi hissediyorum.”

Seçtiği kelimeleri duyan Jacen cevap vermedi, aynı şekilde bu bağlamda karısının durumunu hatırlayan Luke da bir an için durdu.

“Bu yüzden Jedi Konseyi’ne ihtiyacımız var,” dedi Luke bir süre sonra. “Tek bir amaç ve hareket tarzı için.”

“Jedi Şövalyesi olmak bu mu demek?” diye sordu Jacen birden, Luke’un birkaç ay içerisinde defalarca duyduğu bir soruydu bu –bu soru Jacen’in küçük kardeşi ve diğer çırağı Anakin’den değil de sadece Jacen’dan geliyordu.

“Neden Konsey üyelerinin ne düşündüğüne önem veriyorsun?” diye sordu Jacen, hem meraktan hem de konuyu değiştirmek için. “Jedi Konseyi’ni kurmak için onlara ihtiyacın yok. Neden onlardan ve saçma sapan görüşlerinden medet umuyorsun?”

“Onlara ihtiyacım yok,” dedi Luke. “Jedi’lar, Fyor Rodan, Niuk Niuv ve hatta Borsk Fey’lya’nın zannettiğinin aksine, Konsey’e bağlı değildirler. Fakat eğer bu konuda onaylarını alamazsam hem Akademi hem de Jedi Konseyi’yle ilgili planlarımı hayata geçirmem zorlaşır, en azından halkla ilişkiler açısından. Uzlaşmayı öğrenmen gerek, Jacen. İşte bu oyunun adına diplomasi deniyor.”

Zaten sorun da bu diye geçirdi içinden Jacen ama düşündüklerini dile getirmedi. Jedi’ları ilgilendiren formaliteler, Akademi’den yeni Konsey’e kadar, manevi ve kişisel olan ve başkalarının idaresinde olmaması gereken bir şeye eklenen bürokratik katmanlar gibi görünüyordu. On altı yaşındaki Jacen’in idealist gözlerinden her bir Jedi Şövalyesi, sadece Güç yeteneklerini kullanabilmek için ihtiyaç duydukları felsefeye sıkı sıkıya bağlanarak, kendi kendisinden sorumlu olmalıydı. Düzgün eğitim almış, kendisine karanlık taraftan nasıl uzak duracağı ve iktidarı elde etmek gibi çeldirici düşüncelere nasıl karşı koyacağı öğretilmiş bir Jedi Şövalyesi’nin kendisine nasıl davranacağını söyleyecek bürokratlara ihtiyacı yoktu ve onları bu idari kademeye bu şekilde dâhil etmek ona göre işin ruhani tarafını ortadan kaldırıyordu.

“Rodan ve Niuk Niuv’un bize karşı olduğunu biliyoruz,” diye devam etti Luke, konuşurken yürümeye devam etti. “Pwoe’nun bulunduğu mevkiyi tehdit edecek herhangi bir şeye karşı fazlasıyla hassas olacağından şüphe ediyorum –Quarrenler Konsey’e katılabilmek için çok uzun süre beklediler. Triebakk her ne karar verirsem vereyim benim yanımdadır, çok uzun zaman önce bana ve Jedi’lara güvenmesi gerektiğini öğrenen Cal Omas da öyle. Böyle olunca Chelch Dravvad’ın oyu büyük önem taşıyor ve Rodan ve Niuk Niuv’un öne sürdüğü konulara makul cevaplar verebilirim onu da kendi yanıma çekeceğimi zannediyorum.”

“Ya Konsey üyesi Fey’lya?” diye sordu Jacen.

Luke, sanki Bothan’ın konuyla bir alakası yokmuş gibi elini salladı.

“Borsk onun menfaatine en uygun olan şeyi kabul eder,” dedi. “Eğer Chelch, Rodan ve grubunu desteklerse bu durumda dörde iki durumda kalırız ve Borsk da diğerlerini destekler. Ama eğer üçe üç olursa Bosk ya ben ve Leia’yı karşısına almamak için diğerlerini de sindirir ya da karşılığında bir şeyler umarak beni destekler.”

“Annem asla Borsk’un yararına bir şey yapmaz,” dedi Jacen ve Luke da itiraz etmedi. “Borsk Fey’lya aksini düşünürse zaten ahmağın tekidir.”

“Dostlukların her an değiştiği bir dünyada yaşıyor,” dedi Luke. “Borsk herhangi bir zamanda sadece kendi işine gelen şeyi yapar. Bu mantığa kendisini öyle kaptırmıştır ki diğer herkesin de böyle düşündüğünü zannediyor.”

Şimdi aniden durma sırası Jacen’a gelmişti. “Onayını almaya çalıştığın kişiler bunlar mı?” diye sordu şüpheyle. “Kendi konseyinde taklit etmeye çalıştığın kişiler bunlar mı?”

“Tabii ki hayır,” dedi Luke, bunu beklemiyordu.

“Ama olacak olan bu,” dedi Jacen.

Luke bir süre öylece ona baktı ve Jacen da bir an için bile gözlerini kaçırmadı. Son zamanlarda bu konu üzerinde gittikçe daha fazla tartışmaya başlamışlardı. Jacen’ın kafasındaki çelişkiler onu dayısının karşısında zayıf bırakıyordu. Jacen Akademi’de bir Jedi Şövalyesi olarak eğitilmişti ama yine de Akademi’nin iyi bir şey olmadığını düşünüyordu, çok resmi ve planlıydı ve Güç’te kudret sahibi olmanın daha kişisel bir deneyim olması gerektiğine inanıyordu. Aslında Luke da bu konuda onunla bir ölçüde hemfikirdi. Akademi’nin eski usullerin tekrar hayata geçirilmesinde bir basamak olacağını hissetmişti, Jedi Şövalyeleri’nin Üstat’larıyla bire bir eğitim aldığı zamanlarda olduğu gibi, Jaina’nın Mara ve Jacen ve Anakin’in de kendisinden eğitim alması gibi. Bu uygulama uzun süre mümkün olamamıştı, çünkü Üstat konumuna yakın olan tek Jedi Luke’tu. Ama artık diğerleri vardı ve eski usuller yeniden keşfediliyordu, Luke’un uzun zaman alacağını farkına vardığı bir süreç.

Yine de Jacen dayısına daha ileri ve daha hızlı gitmesi için yalvarıyordu, Jedi’ların bire bir eğitim aldığı o eski modele ve hatta onun bile daha iyisine. Kendisinde Güç’ün yoğun olduğu gençleri bulup onlara Jedi usullerini öğretmek yerine Jacen bu yeteneğe sahip olanların Jedi olmaya giden yolu kendilerinin bulmasını istiyordu. Luke bu görüşü sadece bir sözcük oyunu olarak görse de Jacen daha derine inmeye istekliydi –Jedi Şövalyesi olmanın taşıdığı anlamın özüne ulaşmak istiyordu.

“Henüz görüşlerimi sağlam bir zemine bile oturtamadım,” dedi Luke, Jacen bunun kibar bir cevap olduğunu anlamıştı ve bu konuda alabileceği en iyi cevabın da bu olduğunu farkındaydı. Dayısının neden korktuğunu biliyordu: Güç’ün kendisinde yoğun olduğu Jedi Şövalyesi adayları Jedi Üstatları’na giden yolu bulamadan ayakları karanlık tarafa kayabilirdi. Yine de Jacen içten gelen bu Güç’ü sezme yeteneğinin kişisel bir şey olduğu ve sonuç olarak da kişisel bir karara bağlı olması gerektiğini düşünüyordu.

Senato binasından çıkarken tek kelime daha etmediler, Han, Anakin ve Chewbacca’nın *Millenium Falcon*’la uğraştığı hangara doğru yollarına devam ettiler.

DÖRT

Tohumlar Ekildi

“*Jade Sabre* yörüngeye girdi,” diyerek bilgi verdi Shok Tinoktin, Nom Anor’a o gece. “Leia Organa Solo, kızı ve Mara Jade Skywalker ile birlikte gemide.”

“Ve bir Noghri,” diye ekledi Nom Anor. “Leia Solo’nun yanında her zaman en az bir Noghri olur.”

“Noghriler değerli rakiplerdir,” dedi Tinoktin. “Ama diğerlerinden daha çok çekiniyorum. Siz de çekinmelisiniz.”

Nom Anor dönüp başını kaldırarak adama baktı, burada kimin patron kimin yardımcı olduğunu hatırlatmak istemişti. Shok Tinoktin olduğu yerde kaldı, sanki yüzünden kan çekilmişti. Bu bakıştan yeterince, hatta ölümün kendisinden bile daha fazla, korkmasına yetecek bir süre Nom Anor’un yanında kalmıştı.

“Onlar Jedi,” diye kekeledi, durumu toparlamaya çalışıyor, Nom Anor’un kendisine duyduğu güvende en ufak bir sarsılma olmamasını garanti altına almak istiyordu. Nom Anor hakkında şüpheli ifadelerde bulunmanın ne ölümcül bir hata olduğu daha önceki birkaç kişi sayesinde ispat edilmişti.

“Leia tam bir Jedi değil, en azından bana söylendiği kadarıyla henüz Jedi güçlerini kucaklamamış,” dedi Nom Anor sırtarak, Shok bunu duyunca biraz rahat nefes aldı. “Kızının da Jedi olduğu ispat edilmiş değil.”

“Fakat Mara Jade en güçlü Jedi Şövalyeleri’nden biri olarak kabul ediliyor,” dedi Shok Tinoktin.

“Mara Jade şu an kendi sorunlarıyla meşgul,” diye hatırlattı Nom Anor.

Bu Shok Tinoktin’i rahatlatmamıştı; aslında kendisine Mara’nın hastalığının hatırlatılması onun Nom Anor’u görmesine izin verilmesi konusundaki endişelerini daha da artırmıştı.

“Çoktan ölmüş olacak,” demeye cüret etti.

Nom Anor tekrar gülümsedi ve başını kaşdı. Ooglith masquer’ini uzun zamandır takıyordu ve artık bu şeyi üzerinden çıkarmak için sabırsızlanmaya başlamıştı. Ama buna zamanı yoktu ve işin aslı güvenilir yalakası Tinoktin’in bile onun gerçek ve şekilsiz suratını, Nom Anor’un, Yuuzhan Vong arasında Vekil mevkisine yükseltilerek ödüllendirildiği sadakat gösterisinin bir yansıması olan, garip gözünü ve Praetorite Vong işgal kuvvetinin öncü keşifçisini görmesini istemiyordu.

Bir gözünü yanan bir sopanın sivri ucuyla çıkarmıştı. Tabii ki yüzündeki bu boşluğu başka bir organik icatla doldurmaktan geri kalmamıştı, bir plaeryin bol, normal bir Yuuzhan Vong gözüne çok benzeyen bir canlı, ama o aslında bir göz değil de bir ağızdı ve taşıyıcısının emriyle, Nom Anor’un basit bir göz kırpmasıyla, on metre mesafeye kadar isabetli şekilde zehir damlaları püskürtebiliyordu.

“Mara Jade’in sporlara gösterdiği direnç beni çok etkiledi,” diye itiraf etti.

“Onu üzerindeki denediğiniz diğer kişiler ya hemen ya da birkaç hafta içerisinde öldü,” dedi Shok Tinoktin. “Çoğu sadece birkaç günde.”

Nom Anor başını salladı. Coomb-spor formülü ne kadar etkili olduğunu ispat etmişti, kurbanının moleküler yapısını bozarak kısa süre içinde korkunç bir ölüme neden oluyordu. Keşke basit bir zehirden gerçek bir hastalığa geçişin daha uygun bir yolunu bulabilseydi, böylece sporlar kendi kendine çoğalacak ve kendi başlarına yayılarak çok daha fazla kişiyi etkileri altına alacaklardı.

Nom Anor iç çekti ve tekrar başını kaşdı. Sporlar –coomb, brollup, tegnest ve bir düzine kadar diğeri– sadece birer hobydiler, süper canlılar olan Jedi Şövalyeleri’ni kolayca öldürmek için uygun metotlar arayan birisinin resmi görevinin bir parçası. Ayrıca bu tür bir simya çalışması eğer başarılı olursa Nom Anor’un baş prefect makamına yükselmesinde de kritik rolü üstlenebilirdi. Fakat şu tarihe kadar gösterdiği tüm çaba ve denemeler anlaşılan başarısız olmuştu, Mara Jade Skywalker bir şekilde sporları yenmeyi başarmıştı ya da onların ilerlemesini engelleyebiliyordu.

“Shlecho newt’in var mı?” diye sordu.

Shok Tinoktin başını salladı ve elini cebine uzatıp küçük kahverengi-turuncu bir kertenkele çıkardı.

“Mara Jade’in ağzının yakınına varmasını sağla,” dedi Nom Anor ve kesin talimatı daha önce birkaç kez daha duymuş olan Shok Tinoktin de başını salladı. Nom Anor’un öldürücü karışımında kullandığı coomb sporları shlecho newt’lerin en sevdiği yiyeceklerdi ve eğer Mara Jade’in nefesinde sporların bir izi varsa bu küçük canlının onu tespit edeceğine hiç şüphe yoktu.

“Onlara içeriye kadar refakat edeceğim,” dedi Shok Tinoktin ve Nom Anor’un başını sallayarak onaylamasının ardından topukları üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Nom Anor koltuğunda arkaya yaslandı, yaklaşan görüşmeyi ve bunun kendisine sağlayacağı imkânları düşündü. Osiran’daki Rhommamool düşmanlarının Leia’nın Nom Anor’la yapacağı buluşmanın onun prestijini ve buna bağlı olarak da gücünü artıracığından korkmaları ona gülünç geliyordu. Aslında şu anda bu tür bir prestij elde etmek Nom Anor’un umurunda bile değildi. Aslında o tam tersini düşünüyordu. Zayıf Rhommamool halkını, ya da karıştırmak istediği herhangi bir gezegendeki halkı, kontrol etmesini sağlayacak tüm duygusal ağırlık ve etkiye sahipti ama yakın çevresinin haricinde Nom Anor’un tanınmak gibi bir isteği yoktu.

Şimdilik.

Nom Anor’un bu buluşmayı dört gözle beklemesinin asıl nedeni Mara Jade’e bulaştırdığı enfeksiyonun etkilerini yakından görebilmektir, böylece genel olarak, gelecek olaylarda önemli bir rol üstlenecek olan, Jedi’lar hakkında ve Leia Solo ve hatta Luke Skywalker ve Mara Jade’e erişebilmesi için zayıf da olsa bir bağlantı olarak kullanabileceği Jaina hakkında daha fazla bilgi edinebilecekti. Buradaki görevlerinden biri de buydu, bu tehlikeli rakipleri tanımak ve onları mümkün olduğunca zayıf düşürmek. Osarian-Rhommamool çatışması gibi bazı olaylarla da Nom Anor insanlar ve müttefikleri arasındaki gerginliği tırmandıracak, böylece kendi lisanında söylendiği şekilde *bruk tukken nom canbin-tu* yani “düşman kalesinin menteşelerini zayıflatmış” olacaktı. Nihayetinde aynı şeyi yapmakla meşgul başka ajanlar da vardı ama Nom Anor’a göre bu yapılanlar Yuuzhan Vong’un asıl planında önemli bir yer işgal etmiyordu. Bu insanlar ve onların zavallı müttefiklerinin zaten doğaları gereği kendi sorunlarıyla boğuşup durduklarını biliyordu. Bir yapı ya da düzen bilinçleri yoktu, kendi halkının hayran olduğu hiyerarşik yapısı ve idare sistemi gibi. Siyasi rakiplere karşı yürütülen yalanlarla dolu pek çok kampanyaya şahit olmuştu, hatta bir tanesinde Leia Organa Solo ihanetle suçlanmıştı. Çok sayıda dünyadaki darbe girişimlerini ve sözde yetkililerin iş

birliği içinde oldukları çoğu yasa dışı iş çevreleri sayesinde bu durumdan nasıl menfaat sağladıklarını görmüştü. Bu sapkınların kanuna hiç saygısı yoktu ve ona sorgusuz itaat edilmesi gerektiğinin bilincinde değildiler.

Bu durum disiplinli Praetorite Vong için hem her şeyi kolaylaştıracak hem de daha meşru hale getirecekti.

Nom Anor çok sayıdaki güvenlik kameralarından birinden Shok Tinoktin'in yanında Redhaven'in eski belediye başkanı ve Nom Anor'un şu anki bağımsız senatosunun üyesi Tamaktis Breetha, Leia, Jaina ve Mara ile dönmekte olduğunu gördü. Diğer ikisini de fark etmişti: altın renkli bir droid – tesise droidlerin girmesine izin verdiği için Shok Tinoktin'i cezalandırması gerekecekti! – ve sanki diğerlerinin arkasından süzölüyormuş gibi gelen ve hayaleti andıran gri bir canlı, Leia'nın hemen arkasında ve sanki onun gölgesinin bir bölümü gibiydi. Nom Anor onun Noghri muhafız olduğunu biliyordu. Onlara bakarken başını salladı ve o canlıya dikkat etmesi gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. Çoğu açıdan Nom Anor tehlikeli savaşçılar olan Noghri'lere insanlardan ve hatta Jedi'lardan bile daha çok saygı duyuyordu.

Ardından gözü Mara'ya takıldı, her hareketini inceledi, bir sorun belirtisi görmeye çalıştı, savaşmakta olduğu enfeksiyona dair bir alamet. Shok Tinoktin'in sclecho newt'ünün omzunda olduğunu görebiliyordu, Mara'yı süzüyordu, gözlerini ona dikmişti ve dilini yalıyordu ve kafası donuk kızıl renye bürünmüştü, bu heyecanlandığının açık işaretiydi.

Demek ki coomb sporları hâlâ kadına saldırmaya devam ediyorlardı ve Nom Anor'un, Mara'ya duyduğu saygı bir kat daha arttı.

Dolabına gitti, büyük siyah pelerinini çıkardı ve omuzlarının üzerine attı, kukuletasıyla başını örttü, sonra da zaten gizli olan yüzünü bir kez daha örtmek için siyah maskesini aldı. Bu onun halk içine çıktığında her zaman giydiği kıyafeti olsa da Nom Anor yine de bunları giyerken gülmeden edemedi. Misafirlerinin geçmişini biliyordu ve bu şekilde giyinen birinin görüntüsünün onları etkileyeceğinden emindi, özellikle de Leia'yı, çünkü Nom Anor'un kendisine bir zamanlar savaştığı dışmanını hatırlatmaması zayıf ihtimaldi.

Dolabın içine gizlenmiş bir raftaki bir kutuda, Nom Anor diğer bulaşıcı ajanlarını taşıyordu, aklına, kısa süre için de olsa, bu fırsatı değerlendirerek diğer ikisine de enfeksiyon bulaştırmak geldi. Leia Organa Solo birden Mara Jade Skywalker'ın pençesinde olduğu aynı hastalığa yakalanırsa Yeni Cumhuriyet ne ağır bir darbe alırdı? Leia, Luke, Mara ve sürekli tehlike arz eden Han Solo, Jaina Solo da hastalanıp ölürse ne yaparlardı?

Gerçekten güzel düşüncelerdi ama Nom Anor öldürücü bir hastalıkla onun arasında bir bağlantı kurulması riskini göze alamazdı. Aynı düşünceden yola çıkarak, Noghri'nin hayatta kalma yetenekleri ve Jedi'ların sezgisel güçleri dikkate alınırca, Nom Anor, Leia ve diğerlerinin bu odaya girmesine izin vermenin büyük bir hata olacağının farkına vardı. Kapıya yürüyüp koridora çıktı, Shok Tinoktin grubu koridordaki bir köşeden döndürdüğu sırada o da yanlarına vardı.

Mara'nın yüzündeki onu aniden tanımanın neden olduğu ifadeyi fark etti, kadının hemen diğer kadına dönerek onu kim olduğundan haberdar ettiğini anlayabiliyordu. Arkalarında Tamaktis Breetha başını eğererek olduğu yerde durdu.

Nom Anor, Shok Tinoktin'e başıyla işaret edince adam hemen yoldan çekildi ve Nom Anor'la Leia karşı karşıya kaldılar.

Kadın nefesini tutmuştu; Nom Anor onun yüzündeki korku ve şaşkınlık karışımı ifadeyi görebiliyordu. Tıpkı Darth Vader'a benziyordu!

“Yeni Cumhuriyet Konseyi'nden selamlar getirdim,” dedi Leia resmi şekilde, çabucak konuya girmesi ve sesinin tonunun kontrollü olması Nom Anor'a bu kadının gücüyle ilgili az da olsa bir fikir vermişti. Saygı duyulacak birisiydi.

“Sizden istenmediği halde müdahaleye kalkıştınız,” dedi karşılık olarak. Tamaktis Breetha nefesini tuttu, hatta Shok Tinoktin bile Nom Anor'un bu aceleci ve kaba tavrı karşısında şaşırmişti.

“Belirlendiği şekilde geldik,” dedi Leia. “Sanırım siz ve Borsk Fey'lya arasında yapılan bir anlaşma uyarınca.”

“Bir elçinin gelmesini kabul etmiştim,” dedi Nom Anor. “Ne amaçla bilmiyorum. Rhommamool ve Osarian arasındaki ihtilafa siz nasıl bir çözüm sunabilirsiniz, Leia Organa Solo? Umutsuz bağımsızlık çılgınları özgürlüğün en büyük erdem olduğunu söyleyen Yeni Cumhuriyet tarafından duymazdan gelen Rhommamool'lulara ne tür bir umut vaat edebilirsiniz?”

“Belki de daha sakin bir yerde konuşsak daha iyi olur?” dedi Leia. Tamaktis Breetha aynı fikirdeymiş gibi göründü ama Nom Anor'un ters bir bakışıyla o fikri uçup gitti.

“Gizleyecek neyin var ki?” diye sordu Nom Anor alaycı bir ifadeyle.

“O zaman daha rahat bir yere geçelim,” diye ısrar etti kadın.

“Bir sandalye sizi rahat ettirir mi?” diye sordu Nom Anor. “Fiziki olarak belki ama gerçeği daha rahat kabul etmenizi sağlayabilir mi?”

Leia kuşkuyla ona baktı.

“Çünkü size sunacağım tek şey budur,” diye devam etti Nom Anor. “Osarianlıların, Rhommamool halkı üzerinde hiçbir hakkı olmadığı gerçeği. Yeni Cumhuriyet'in zayıflığı ve başarısızlıklarıyla ilgili gerçek. Sahte kahramanlar, Jedi Şövalyeleri, gerçeği.”

“Senin gerçeğin,” diyerek itiraz etti Mara ve Leia dönüp ona baktı.

Sergilediği bu küçük gösterinin onlar üzerinde etkili olduğunu görmenin keyfiyle Nom Anor yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye bile çalışmadı, gerçi kara maskesinden belli belirsiz görülüyordu.

“Sadece bir gerçek var,” dedi sakin bir ses tonuyla. “Kişiler kulağa daha hoş gelen bir versiyonunu duyana kadar dinlemek istemezler.”

“Müsaadenizle, Prenses Leia,” diye söze girdi C-3PO ve öne çıktı. “Onlara Jedi Şövalyeleri'nin tarihinde gösterebileceğimiz bolca...”

“Sessizlik!” diye gürledi Nom Anor droide ve güçlü varlık gözle görülür şekilde sarsıldı, sanki kendisi de titremekte olan C-3PO'nun bu densizliği yüzünden patlayacak hale gelmiş gibiydi.

“Osarian ve Rhommamool arasındaki mevzuyu tartışacak mıyız?” diye sordu Leia, sesinin tonu

diplomatik ve teskin ediciydi. Konuşurken bir yandan da hafifçe C-3PO'yu geriye itti ve Jaina'ya droidi alıp sessiz tutması için işaret etti.

“Bizim zaten bunu yaptığımızı zannediyordum,” dedi Nom Anor kendinden emin bir ifadeyle, Leia bir kez daha kendisine döndükten sonra.

“Bu görüşme değil,” diye cevap verdi Leia, “koridorda ahkâm kesmek.”

“Borsk Fey'lya bunu bile hak etmiyor,” diye cevap verdi Nom Anor. “Sizce de öyle değil mi, eski Konsey üyesi Solo?”

“Bu Borsk Fey'lya ile ilgili bir mesele değil,” diyerek tersledi Leia, sakin olmaya çalışıyordu ama Nom Anor sınırlarının bozulmaya başladığını hissedebiliyordu. “Bu iki dünyanın kaderiyle ilgili.”

“İkiyüzlü Yeni Cumhuriyet'ten hiçbir şey beklemeyen iki dünya,” diye ekledi Nom Anor. “Sürekli barış ve refahtan bahseden Yeni Cumhuriyet, barış demek alt sınıfların servet ve güç elde edecek imkânları olmaması, refah demek ise Yeni Cumhuriyet'in seçkin dostlarının rahat şekilde yaşamasıdır.”

Leia başını iki yana salladı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

“Muharebe kruvazörünüze Osarian'ın Rhommamool'a saldırı imkânlarını yok etmesini emredin,” dedi Nom Anor tüm ciddiyetiyle. “Füze rampalarını vurun, avcılarını düşürün ve tekrar saldırı silahları yapmalarını yasaklayın.”

Leia ters ters ona baktı, Nom Anor onun yüzündeki ifadeden mevcut durumun verdiği sıkıntıdan ziyade geçmişten beri süregelen düşmanlıkların ağırlığından bunaldığını hissetti.

“Onlar bizi rahat bıraktıklarında çatışma da kendiliğinden sona erecek,” diye devam etti Nom Anor. “Barış hüküm sürecek. Ve refah da.” Durdu ve bir elini siyah maskeli yüzüne kadar kaldırdı ve düşünceli bir edaya büründü. “Ah, evet, refah gelecek, ama Rhommamool'un refahı olacak bu, Osarian'ın değil, Cumhuriyet'in seçkin gözdesinin değil.”

“Dediklerine sen inanıyor musun?” diye cevap verdi Leia soğuk şekilde.

“İnanmak mı?” diye sordu Nom Anor, alaycı bir ifadeyle. “Durumun ne güzel bir ifadesi. Redhaven'in sokaklarına çıkın ve istediğinize sorun.”

“Eğer Rhommamool halkını düşünüyorsan oturup şu başlamak üzere olan savaşla ilgili müzakere edelim,” dedi Leia aniden.

“Yaptığımızın bu olduğunu zannediyordum,” dedi Nom Anor.

Leia bir kez daha ona kuşkuyla baktı.

“Nasıl durduracağını sana söyledim,” diye devam etti Nom Anor. “Terör silahının komutanına yapacağın tek bir çağrı...”

Leia, Mara ve Jaina'ya baktı ve başını iki yana salladı.

“Beklediğin bu değil miydi?” dedi Nom Anor dalga geçer gibi. “Ama senin ya da Yeni Cumhuriyet'in hak ettiğinden çok daha fazla. Anlaşılan durum gayet açık, size uçan kutunuza geri

dönmenizi ve Rhommamool'dan çekip gitmenizi öneriyorum. Sizin ahmaklığınız yüzünden ne yazık ki sabrım tükenmek üzere.”

Leia sert bir ifadeyle ona uzunca bir süre baktı, sonra da geri dönüp hızla uzaklaştı, Jaina ve Mara da peşindeydi. Bolphur da döndü ama cevaben o da kendisine sırtıtacak olan Nom Anor'a bakıp uzun ve tehditkâr bir şekilde sırttıktan sonra.

C-3PO da gitmek için döndü, Nom Anor'un bakışlarını görünce bir an için olduğu yerde kalakaldı, belki de şu ana kadar gördüğü en soğuk bakışlardı bunlar.

“Özür dilerim, efendim, acaba bir sorun mu var?” dedi droid temkinli şekilde.

“Kolayca ortadan kaldırayabileceğim bir tane,” diye cevap verdi Nom Anor asık bir yüzle, tehditkâr bir edayla bir adım öne çıktı.

“Sizi rahatsız edecek bir şey mi yaptım?” diye sordu droid kibarca, ama korkudan titriyordu.

“Varlığın beni rahatsız etmeye yetiyor!” diye gürledi Nom Anor ve yeterince duymuş olan C-3PO hemen döndü ve arkasından seslenerek Prenses Leia'nın peşinden gitmeye başladı.

“Böyle bir görüşme beklemiyordum,” demeye cüret etti Tamaktis Breetha, Nom Anor'un yanına doğru yürüdü.

“Ben de öyle,” dedi Nom Anor. “Sıkıcı bir görüşme olacağını düşünmüştüm ama hayli eğlenceli geçti.” Eski belediye başkanına baktı ve yüz ifadesindeki şüpheyi gördü.

“Söyle aklından geçeni,” dedi Nom Anor. “Soruların beni daha güçlü kılar.”

“Rhommamool'un aslında Yeni Cumhuriyet'in yardımına ihtiyacı var,” dedi Tamaktis Breetha bir süre bekledikten sonra.

Nom Anor gülümsedi. Adam anlamamıştı. Bu Rhommamool'la ilgili bir konu değildi –Nom Anor buradan gitse ve ardından da Osarian'ın bu gezegeni ortadan kaldırdığını duysa umurunda bile olmazdı. Tabii ki böyle bir açıklamada bulunması söz konusu değildi.

“Bizim davamız bir çift gezegen arasındaki çatışmadan öte bir şey,” dedi Tamaktis'e. “Yeni Cumhuriyet'in vatandaşlarının temel özgürlükleri ve her yerde sömürülen kitlelerin hak ettiği adaletle ilgili. Bu gerçek ortaya çıktığında Rhommamool, Osarian'ın hırsız yöneticilerini ortadan kaldırmasına yardım edecek müttefiklerini bulacaktır.”

Eski belediye başkanı, Nom Anor konuşurken omuzlarını dikleştirdi, dava kelimesini duyduğundan göğsü kabarmıştı –büyük ama uygulanamaz davaları. “Misafirlerimiz apar topar gidiyor anlaşılın,” dedi ve Nom Anor kendisine işaret ettikten sonra da hafifçe başını öne eğerek yanından uzaklaştı.

Nom Anor, Shok Tinoktin'in yanına gitti ve hâlâ heyecanı dinmemiş olan shlecho newt'in başını okşadı.

“Nefesindeki coomb sporu kokusu güçlüydü,” dedi Shok Tinoktin.

“Ama kendisi o kadar güçlü değildi,” diye ekledi Nom Anor. “Yürüyüşünden ve duruşundan anladım.” Vekil kendisinden fazlasıyla memnun şekilde odasına doğru gitmeye başladı, Shok Tinoktin

de peşindeydi.

“Geri dönüş yollarında meydandan geçmelerini sağlayın,” dedi Nom Anor, o an birden aklına gelen bir fikirle. “Kararlılığımızı görmelerini istiyorum.”

Shok Tinoktin başını eğdi ve dönüp uzaklaştı.

Nom Anor odasına girdi. Dolabına sakladığı iki villip’e gidecekti ama fikrini değiştirdi ve onun yerine pencereye gitti, güneş gözden kaybolurken ortaya çıkmaya başlayan yıldızlara baktı. Acaba temas sağladılar mı, diye düşündü. Yammosk kontrol üssünü kurdu mu?

“Darth Vader’a benziyor...” diye söze girecekti Jaina.

“Adını ağzına bile alma,” diye kesti sözünü Leia, ses tonu itiraza yer bırakmamıştı. “Bize ayak uydur, Threepio,” dedi istediğinden daha sert çıkan sesiyle, droid bir köşeden son sürat dönüp uzaklaşırken az kalsın aniden karşısına çıkan ve büyük bir göğüs kafesine benzeyen metal kirişlere bindiriyordu. “Ve kaybolmamaya çalış.”

“Asla olmaz, Prenses Leia,” dedi C-3PO, her zamanki gibi samimiydi ve Leia’nın yanına gelip ondan bir daha ayrılmadı.

Labirenti andıran koridorlar, merdivenler ve büyük kapılardan geçtiler ve buranın ne kadar iyi savunulan bir yer olduğunu anladılar, resmi bir binadan çok bir sığınağa benziyordu. Çıktıkları merdiven sayısına bakılırsa da Nom Anor’un odası yerin bayağı bir altındaydı, aşağıya inerken bunun farkına varmamışlardı, bu sefer daha dolambaçlı ve eğimli oldukları neredeyse fark edilmeyen koridorlardan yollarına devam etmişlerdi.

Jade Sabre’a sorunsuz vardılar, mekiğin rampasında bekleyen muhafızlar onları görünce yana çekildi.

“Keşke görüşme daha iyi gitseydi,” dedi Tamaktis Leia’ya, Jaina, Mara ve C-3PO yolculuk hazırlıklarına başlamak için gemiye bindikten sonra.

“Belki de bunu Nom Anor’a söylemelisin,” diye cevap verdi Leia ve nezaket sahibi yaşlı adam başını eğerek selam verdi.

“Osarian’ın on yıllardır bize köle kolonisi gibi davrandığını anlamalısınız?” diye söze girdi Tamaktis.

“Tarihi ve mevcut durumu biliyorum,” dedi Leia. “Sizin uzlaşma bilmez lideriniz durumu kolaylaştırmıyor.”

İkna olmadığı belli olan Tamaktis cevap vermedi.

Leia başını iki yana salladı ve gemiye yöneldi, Bolphur da hemen arkasındaydı, Noghri gözlerini bir an için bile Tamaktis ve iki muhafızından ayırmamıştı.

“Rota değişikliği yapmamız gerekecek,” dedi Mara, Leia köprüde yanlarına gelir gelmez, Jaina’nın arkasındaki her zamanki koltuğuna oturdu.

“Şehrin üzerinden alçaktan uçmamızı istiyorlar, sonra da batı yönünde uzaklaşacağız,” dedi Jaina.

“Bir tuzak mı?” diye sordu Leia.

“Ne anlamı var ki?” dedi Mara. “Biz Nom Anor’un yanındayken mekiği ve tesisin içindeyken de bizi kolayca ele geçirebilirlerdi.”

“Tabii kaza gibi görünmesini istiyorlarsa işler değişir,” dedi Jaina.

Leia onaylayarak aynı endişeyi paylaştığını gösterdi.

“Havalandıktan sonra bizi vurup indirecek bir şeye sahip değiller,” dedi Mara emin şekilde.

“Tabii bildiğimiz kadarıyla,” dedi Leia ve bu gerçeğin karşısında Mara duraksadı.

“*Mediator*’dan eskort istemeliyiz,” dedi Jaina.

Leia başını iki yana salladı. “Sadece rotayı takip et,” dedi. “En ufak bir sorunda son sürat buradan uzaklaşmaya da hazır ol.”

Bolphur’un koridorda iç çektiğini duymuşlardı, anlaşılın alınan karardan hoşnut değildi.

“Belki senin Noghri de Nom Anor’un, Darth Vader’a ne kadar benzediğini fark etmiştir,” dedi Mara ortamın gerginliğini kıran bir gülümsemeyle.

Fakat Leia bu korkunç düşünceyle belirgin şekilde ürperdi.

Jade Sabre yerden yükseldi ve yer kontrolün kendilerine bildirdiği gibi şehrin üzerinde süzülmeye başladı, binaların çatılarının hemen üzerinden gidiyordu. Biraz sonra, büyük ateşlerin yakıldığı kutlamaların tam gaz devam ettiği Redhaven görüşe girince, Leia bu rota değişikliğinin nedenini anladı.

“Bu da ne?” diye sordu Jaina, aşağıdaki büyük çukuru işaret ederek ve en az onun kadar merak eden Mara da *Jade Sabre*’in irtifasını düşürdü.

Çukurun gerçekte ne için olduğu anlaşılıp perişan haldeki bazıları hâlâ hareket edip kıvılcımlar saçan ve en ufak hareketleri bile çukurun etrafını sarmış olan kalabalığın taş yağmuruyla karşılanan droidleri gördüklerinde, C-3PO çığlık atarken üç kadının da yüzü asıldı.

“Barbarlık!” diye bağırdı C-3PO. “İnsanlık dışı!”

“Gidelim buradan,” dedi yüzünü buruşturan Leia ama Mara çoktan *Jade Sabre*’in burnunu çevirip motorlara da tam güç vermişti bile, ikiz motorun kükremesiyle meydandaki fanatiklerin çoğu panik içinde saklanacak bir yer aramaya başladı. Telsizden bir protesto yükseldi ama Mara hemen telsizi kapattı.

“Evet,” dedi iyice uzaklaşmalarının ardından, “Seni Nom Anor’a karşı uyardım. Hâlâ abarttığımı düşünüyor musun?”

“Hayatımda bu kadar sinir bozucu birisiyle karşılaşmadım,” dedi aynı fikirde olan Leia.

“Ve bir kez daha Güç’te onunla ilgili hiçbir şey sezemedim,” diye ekledi Mara. “Hiçbir şey. Sadece bir tepki alabilmek için sessizce ona çağrıda bile buldum ama kesinlikle tepki vermedi – duyduğundan bile emin değilim– beni tümüyle görmezden geldiğinden hakkında bir şey öğrenmem de

mümkün olmuyor.”

“Bende de durum aynı,” dedi Jaina. “Sanki Güç’ten tümüyle yoksun gibi. Shok Tinoktin’in varlığını da sezemedim.”

Mara başını salladı. “Fakat Nom Anor’un söylediklerinde en ufak bir blöf belirtisi de göremedim,” dedi. “Bizi buraya sırf gösteriş yapmak için çağırdığı belli ve Osarianlar baskıyı artırsa bile bu adamın müzakereye yanaşacağını hiç zannetmiyorum.”

Leia ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturdu, bezgin bir şekilde başını iki yana salladı ve çaresizce nefes verdi. “Sana hayranım,” dedi Mara’ya. “Gerçekten. Onunla bir kez karşılaştığın halde tekrar karşılaşmayı göze aldın. Benden çok daha cesursun.”

Luke ve Jacen *Millenium Falcon*’u bıraktıkları yerde buldular, Hangar 3733, ve hangardan gelen seslere bakılırsa, metal anahtarların sesleri, turbo iticilerin vınlamaları ve mırıltı şeklinde yükselen küfürler, Han ve Chewie hâlâ bu şeyi tamir etmenin bir yolunu bulamamıştı.

Coruscant yolunda Han kontrolleri Mara’nın sürekli olarak Jaina’nın *Jade Sabre*’i kullanmasına izin vermesini kıskanan, on beş yaşındaki, Anakin’e devretti, o da tahmin edilebileceği gibi hemen birkaç anlamsız manevra yapmaya koyuldu. *Millenium Falcon* bir uzay gemisinden çok bir hurda yığımına benzediği halde hem çok çevikti hem de zannedildiğinden çok daha güçlüydü. *Falcon*, Anakin’in kendisinden istediği her manevranın altından kalkacak çevikliğe sahipti –süredurum kompensatörleri yüzde 2’ye ayarlanmış olsa da içindekiler az daha G etkisi yüzünden bayılacaklardı– ama anlaşılan çocuk bu sefer şansını ve gemiyi fazla zorlamıştı. Han kontrolleri tekrar ele alıp inişe kadar yolculuğa kendisi devam etse de *Falcon*’un durumu hiç de iç açıcı değildi, bir motor ve ne zaman çalışacakları belli olmayan birkaç kaldırıcı. Şu anda, güvenle yere indikten sonra bile, kaldırıcılardan biri bir çalışıp bir duruyor ve geminin olduğu yerde aşağı yukarı sallanmasına neden oluyordu.

Falcon tekrar zıpladığında Luke ve Jacen birbirlerine bakıp gülümsedi, bu sefer daha yüksekti ve neredeyse bir yanına yatacağı, sonra hızla tekrar geri düştü ve zemine çarptı.

“Weeow!” diye bağırtı yükseldi R2-D2’den.

“Chewie!” diye bağırdı Han, açık iniş rampasının üzerinden bir yerlerden, ardından bir çarpma sesi, birkaç küfür ve tangır tungur yuvarlanarak hangar zeminine düşen bir anahtar.

Yağ ve terle kaplı olan Han aşağı indi, attığı her adımda söyleniyordu. Anahtarı almak için eğildi, durdu ve başını kaldırıp oğluna ve Luke’a baktı.

“Gençler,” diye mırıldandı.

“Şimdiye kadar tamir etmişsinizdir zannediyordum,” dedi Luke.

“Yedi numaralı kaldırıcı hariç hepsi hazır,” diye cevap verdi Han.

“Bir şey bu kaldırıcıya kısa devre yaptırmış. Kafasına göre çalışıyor, biz gücü kestiğimiz zaman bile. Artoo da rota bilgisayarına bağlandığı zaman çarpıldı.”

Luke’un yüzüne bir gülümseme yayıldı. Han ve *Falcon*’u ilk gördüğü zamandan beri hep bu

gemiyle pilotunun arasında ma-nevi bir bağ olduğunu düşünmüştü. İkisi de hem alakasız yeteneklerin bir araya gelmesi gibiydiler hem de göründüklerinden çok daha dayanıklıydılar. Yine her ikisi de sürekli arıza çıkarmakta ve tamir esnasında da tüm mantığa meydan okumaktaydılar.

“Şimdi dene!” diyen Anakin’in sesi duyuldu içeriden, ardından da bir Wookiee kükremesi.

Falcon titreyerek canlandı, kaldırıcıların sırayla testi başladı: bir-on, iki-dokuz, üç-sekiz, dört... yedi.

Ve yedi düzgün şekilde çalıştı.

“Bu çocukta iş var,” dedi Han ama daha lafını bitiremeden *Falcon*’un içinde bir şey patladı ve iniş rampasından koyu bir duman göğşe yükseldi, ardından da R2-D2’den bir çığlık daha, “Weeow!”

Chewie yeniden kükredi.

“Fazla zorladın!” diye bağırdı Anakin, Wookiee’ye, Chewie’nin kükremesi biraz daha sertleşti, az sonra Anakin koşarak rampadan aşağı indi, ellerini savurarak dumana yüzünden uzak tutmaya çalışıyordu, sanki henüz Tinuvian katran çukurundan çıkmış gibi yüzü kapkaraydı.

Ters ters bakan babasının önüne gelip durdu.

“Çok zorladı,” diye açıklamaya çalıştı durumu Anakin.

“Sen çok zorladın,” diye cevap verdi Han, öfkesi artıyordu.

“Demiştin ki...”

“Uçurabilirsin demiştim,” diye kesti lafını Han, parmağını çocuğa doğrulttu. “Kız kardeşini alt etmeye çalışmaya kalk dememiştin sana, çünkü yapamayacağını sen de biliyorsun. Üstelik *Falcon*’u landspeeder kullanır gibi kullanamazsın!”

“Ama...” Anakin durdu ve destek olmaları ümidiyle dayısı ve kardeşine baktı, diğer ikisi artık gülmüyordu ama Han’ın söylediklerine karşı bir şey diyecek durumda da değildiler.

Homurtuya benzeyen bir iç çekmeyle Anakin elini sallayıp tekrar iniş rampasına koştu.

“Gençler!” diye bağırdı Han.

Luke tekrar sıyrıtmaya başlamıştı, Han Solo’nun genç halini aynı durumda düşünmüştü çünkü, çevresindeki tüm yetişkinlerin “Gençler!” diye bağırdığını gözünün önüne getirebiliyordu. Anakin ve Han arasında pek çok farklılık vardı, oğlu ondan çok daha introspektifti. Fakat *Falcon*’u uçurmak gibi diğer pek çok konuda Anakin Solo babasıyla aynı dizginlenemez ruha sahipti. Bu tür durumlarda Anakin’in, Han’a hem görünüş hem de huy olarak ne kadar benzediğini gören Luke hayrete düşerdi.

Chewie, Anakin’in dönüşünü keyifsiz bir homurtuyla karşıladı.

“Tamir edeceğiz,” diye cevap verdi çocuk, iç çekerek. “Aptal bir gemi sadece.”

Daha son kelime ağzından çıkmamışken Anakin birden kendisini havada buldu, kafası *Falcon*’un ana güç şebekesindeki kablo yığınının tehlikeli derecede yaklaşmıştı. Güçlü Wookiee onu rahatlıkla ve tek eliyle olduğu yerde tutarken diğer eliyle de Anakin’in kemerindeki ışın kılıcını çözdü.

“Ne...” diye soracaktı Anakin ama Chewie ışın kılıcını ağızına getirip ısırılmış gibi bir hareket yapınca şaşkınlığı katlanarak artıp sadece bağırdı, “Hey!”

Kılıcın kabzasından enerjiyi serbest bıraktığı zaman kafasının kopmasına neden olacak olması bir yana, Chewie'nin aynı zamanda kıymetli aletini çizmesi ya da hasar vermesi endişesi Anakin'de büyük huzursuzluğa neden olmuştu. Tekrar Chewie'ye bağırdı ve ışın kılıcına uzandı ama Wookiee dirseğiyle elini savuşturup ona ters ters baktı.

“Tamam, anladım,” diye cevap verdi Anakin, başını öne eğmişti, Chewie kendisine ışın kılıcı onun için neyse *Falcon'un* da kendisi için öyle olduğunu bu yolla göstermeyi tercih etmişti. “Anladım,” dedi tekrar.

Chewie homurdandı, memnun görünüyordu.

“Tamir edeceğiz!” diye tekrar etti Anakin.

Luke bir süre daha Han'ın genç versiyonunun çevresindekilerin başına daha ne işler açabileceğini hayal etti. Han başını yana eğerek Luke'a baktı, yüzündeki ifadeden anlamış olmalıydı ki sırttı. “Görüşmeniz nasıl gidiyor?”

“Mükemmel,” dedi Luke alaycı şekilde. “Borsk Fey'lya ile yapılan bir görüşme başka nasıl gidebilir ki?”

“Onların da kendi sorunları var,” dedi Han. “Borsk ve dostları galaksiyi idare etmenin zannettikleri kadar kolay olmadığını anlamaya başladılar.”

“Aradıkları günah keçisini de buldular,” dedi Luke.

“Neymiş?” diye sordu Han.

“Outer Rim'deki bir sorun,” dedi Luke. “Birisini kaçakçılarla çatışmış. Jedi olduğunu düşünüyorlar ve bu Fyor Rodan ve Niuk Niuv'un hiç hoşuna gitmedi.”

“Onlara bir servete mal olmuştur,” dedi Han donuk bir sırıtmayla.

“Sebebi nedir bilinmez ama Konsey durumdan hoşnut değil.”

“Bu durumdan seni suçluyorlar demek ki,” dedi Han. “Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?” Han'ın ses tonundan kendisinin bu olaya dahil olmak istemediğini anlamak zor değildi.

“Bana Lando'nun oralarda bir yerde, maden asteroiti nedir, olduğunu söylememiş miydin?” diye sordu Luke ve Han'ın yüzü ekşidi.

“Evet,” dedi Han. “Dubrillion ve Destrillion adındaki bir çift gezegende, mütevazı şekilde Lando's Folly olarak adlandırdığı bir asteroit sisteminin yanında.”

“Bana biraz ipucu lazım,” dedi Luke. “Belki içeriden biraz istihbarat.”

“Lando bunu yapabilir,” dedi Han ama fikir çok hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu.

Luke onun böyle konuşmasına rağmen aslında böyle düşünmediğini bilirdi. Han ve Lando arkadaşlıklar –iyi arkadaşlar– ama başkalarının bunu öğrenmesini hiçbir zaman istememişlerdi. “Belki,”

dedi Luke. “Lando çevresinde neler döndüğünü her zaman bilir ve hikâyeyi bir de içeriden birinden dinlersek bunu birkaç Konsey üyesini kendi tarafıma çekmek için kullanabilirim.”

Han tam başını sallayacaktı ki gözlerini kocaman açarak hayretle Luke’a baktı. “Benim yanımda çok takılmışsın,” dedi. “Neden gülüyorsun?” diye sordu Luke’un yanına gelen Jacen’a.

“Kuşak,” dedi Jacen. “Jaina bunu duyduğuna sevinecek.”

“Kuşak mı?” diye sordu Luke.

“Asteroit kuşağında yarış,” dedi Jacen ama Luke’un merak dolu ifadesinde bir değişiklik olmadı.

“Lando yine kendince bir şeyler yapıyor,” dedi Han. “Kuşak Yarışı diyor adına. Bir oyun –ve küçük bahislerden daha fazlası dönüyor anlaşılabilir– pilotlar asteroitlerin arasından geçerek yeteneklerini sergiliyorlar, kimin çarpmadan daha uzun süre uçacağını görmek için.”

“Parçalanmadan demek istedin herhalde,” dedi Luke. “Bin bir küçük parça haline gelmek iyi bir kariyer başlangıcı olarak görünmüyor.”

“Sadece bir pilot yaralandı,” diye araya girdi Jacen ve Luke hayretle ona baktı. “Jaina öyle söyledi,” dedi. “Lando bazı TIE avcılarını itici kalkanlarla donatmış, bu sayede defalarca çarptıkları halde bir şey olmuyor, sadece geri sekiyorlar.”

“Galaksinin gururu olacaktı bir de,” dedi Han. “Eminim bu iş sadece bir oyundan çok daha fazlasıdır.”

Luke başını salladı ama konuyla ilgili daha fazla detay sormadı. Takipçilerini atlatmak için asteroit kuşağına dalan kaçakçılarla ilgili birkaç rapor okumuştı. Belki de Lando’nun oyunu sayesinde bu alanda eğitim yapıyorlardı.

“Gidip onunla görüşmek ister misin?” diye sordu Han. “Bu sıralar Yeni Cumhuriyet’le arası pek iyi sayılmaz zaten.”

“Ne zaman oldu ki?”

“Yeni Cumhuriyet’in yasa dışı kabul ettiği bazı işler yaptığından eminim,” diye ekledi Han.

“Her zamanki hali.”

Bunu duyan Han güldü ama sadece bir an için.

“Peki ya Mara?” diye sordu ciddi bir ifadeyle. “Yakında dönecekler ve duyduğum kadarıyla işler hiç de iyi gitmemiş.”

Bu son duyduğu Luke’a tekrar sevgili karısının iyi durumda olmadığını hatırlattı. Galaksinin en iyi doktorları bile bu konuda çaresiz kalmış ve Mara’nın moleküler yapısının değişmesi karşısında izlemekten başka bir şey yapamamışlardı. Hiçbir ilaç ya da terapi bu nadir hastalık karşısında en ufak bir fayda sağlamamış ve ancak onun kendi kuvveti, Güç’ü kullanma yeteneği, bir şekilde hastalığın ilerlemesini engellemeyi başarabilmişti. Bu hastalığın bulaştığı diğerleri o kadar şanslı değillerdi.

O zaman galaksinin öbür ucuna yapacağı bir yolculuk ona zarar verir mi, diye düşündü Luke. Ağır gelir mi? Onu zor duruma sokar mı?

“Mara Yenge daha yeni Rhommamool’a gitti,” diye hatırlattı Jacen. “Üç günlük yolculuk ve orada da tatil yaptığı söyle-nemez.”

“Doğru söylüyor,” dedi Han. “Belki de Konsey’den uzaklaşıp Outer Rim’e gitmek ona ve karıma iyi gelir.”

Luke omuz silkti ve başını salladı, karar verilmişti.

R2-D2’nun çılgın gibi biylediğini duydular, Chewie gürledi ve yedi numaralı kaldırıcı tekrar çalıştı.

Ardından *Falcon*’un içinde bir patlama daha oldu ve kaldırıcı yine tekledi.

Anakin rüzgâr gibi iniş rampasından aşağı indi. “Yetti artık!” diye bağırdı. “Benden bu kadar.”

Han daha ona bağarmaya fırsat bulamadan kıllı bir kol çocuğu omzundan tuttu ve içeri çekti, Anakin’in itirazları etkili bir Wookiee kükremesinin gölgesinde kaybolup gitti.

Han nefes verdi ve omzunun üzerinden geriye attığı anahtar metal zeminde tangırdadı.

“Gençler,” dedi Luke ve Jacen’a bakarak göz kırptı.

BEŞ

Savaş Koordinatörü

Danni Quee haritalara tekrar tekrar baktı, koordinatları ve vektörleri kontrol etti. Kontrol odasıındaydı. Çoğu bilim insanı uyanık oldukları saatlerin büyük bölümünü ve uyumaları gereken saatlerin bir bölümünü orada geçirmişti ve nihayet izlemeye değer bir şey bulmuşlardı. On beşinden dokuzu oradaydı şu anda.

“Helska sisteminde,” dedi Garth Breise ona. “Dördüncü gezegen.”

Danni başını salladı; gerçekten bu onların yaklaşan asteroitlerine benziyordu, şimdiye kadar gördükleri herhangi bir doğal nesneden çok daha hızlı hareket ediyordu, kısa süre içerisinde de Helska sistemine girmiş olacaktı. Orada, mevcut hız ve yönüne bakılırsa –ki hızını ve yönünü değiştirmesi için de bir neden görünmüyordu– sonunda dördüncü gezegenle çarpışacaktı.

“O gezegen hakkında ne biliyoruz?” diye sordu Danni.

Garth Breise omuz silkti. “Veri bankasında Helska sistemiyle ilgili fazla bilgi yok. Yedi gezegenin hiçbiri de yaşamaya pek müsait değil, o yüzden de kimse oralara yerleşmek için zahmet etmemiş. İsimleri bile yok – sadece Helska 1-7.”

“Öyleyse yörünge teleskoplarını dördüncü gezegene çevirin,” diye talimat verdi Danni. “Neyden yapılmış görelim.”

“Buz,” dedi Yomin Carr Pod-7’den, asteroiti en açık şekilde gösterenden.

Odadaki diğer bilim insanları da dönüp ona baktı.

“Hem araştırma yaptım hem de kişisel bilgim var,” diye açıkladı Yomin Carr. “Asteroitin çarpıp çarpmayacağına karar verdikten sonra yörünge teleskoplarıyla resmini çektim.”

“Sadece donmuş bir kaya parçası mı yani?” diye sordu Garth.

“Ya da donmuş su parçası,” diye cevap verdi Yomin Carr. “Buz ve buhardan başka bir madde tespit edemedim. Hiçbir mineral izi yok.” Tabii ki Yomin Carr, Helska sistemindeki dördüncü gezegenle ilgili çok daha fazla şey biliyordu. Orada bulunmuştu; orayı incelemişti. Gelecek olan soydaşlarına yol göstermek ve Praetorite Vong’un zaferi için villip işaretleri bırakmıştı oraya.

“Peki çarpacağından emin misin?” diye sordu Tee-ubo.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi Danni.

“Gezegen ne kadar büyük?” diye sordu Tee-ubo.

“Fazla büyük değil,” diye cevap verdi Yomin Carr. “Çapı birkaç bin kilometre.”

“Eğer sadece buzdan ibaretse asteroit onu parçalayacaktır,” dedi Bensin Tomri, yüzünde bir sırıtma belirdi. Asteroitin çarpışma rotasında olduğunu öğrendikleri zaman hepsi heyecanlanmıştı, çünkü bu nadir olaya daha önce hiçbiri şahit olmamıştı. Şimdi, eğer Yomin Carr gezegenin yapısı konusunda

haklıysa izleyecekleri gösteri muhteşem olacaktı.

“Gezegenle ilgili daha fazla şey öğrenmeye gayret edelim,” dedi Danni. “Artık ExGal ve Yeni Cumhuriyet’e haber vererek buraya birkaç bilim insanını çağırmanın zamanı da geldi sanırım.”

“Hemen gelmeliler,” diye ekledi Bensin Tomri. “Sadece birkaç gün kaldı sonra...” durdu, gülümsedi ve cümlesinin sonunda ellerini açarak tamamladı. “...bum!”

Tee-ubo odanın üst kısmındaki vericiye gitti ve ExGal ile temasa geçmek için galaktik netteki normal kanalı açtı.

Çalışmadı.

“Dovin basal’lar gezegene daha güçlü şekilde kilitlensin,” dedi iri ve güçlü Prefect Da’Gara mürettebatına –asteroitin üzerindeki mürettebatı, ki aslında onun bir asteroitle alakası yoktu, aksine çok büyük, on kilometrelik yorik mercanından oluşan ve yaşayan bir dünyagemisiydi.

“Hızı mı artıralım, Prefect?” diye sordu diğer bir dövmeleli savaşçı.

Kendisine soru sorulmasına fazla alışık olmayan Da’Gara şüpheyle ona baktı.

“Belek tiu,” dedi diğeri, yumruğunu çapraz şekilde omzuna vurdu, hem özür hem de devam edebilmek için izin isteme sinyaliydi.

Da’Gara başını salladı. Kendisi, Tu Shoolb, galaksilerarası yolculuklarda çok işe yaradığını kanıtlamıştı.

“Hızdaki bir değişim izleyenleri telaşlandırabilir,” diye açıkladı Tu Shoolb. “Doğal yapılar böyle birdenbire hızlarını artırmazlar.”

“İzleyenler mi?” diye sordu Da’Gara. “Yomin Carr’ın başardığından şüphen mi var?”

“Hayır, Prefect,” dedi Tu Shoolb, tekrar saygı işareti verdi ve tekrarladı, “Belek tiu.”

Da’Gara ona dovin basal’larla, dünyagemisini hareket ettiren organizma, ilgili işine bakmasını işaret etti. Belli çekim alanlarına, isterse bu çekim alanı milyonlarca kilometre uzakta olsun, kilitlenerek diğerlerini dışarıda bırakabilme yeteneğine sahip olan yetişkin, üç metrelik küre şeklindeki dovin basal’lar sürekli çalışan iticiler gibi görev yapıyorlardı. Rotalarına ne kadar kilitlenirlerse o kadar hızlı giderlerdi. Şimdi de galakside yaşayanların Helska 4 dedikleri bu gezegene, Yomin Carr’ın Galactic Rim’in giriş noktası olan Vector Prime’a bıraktığı villip işaretinin talimatlarına uyarak kilitlenmişti.

Da’Gara neredeyse Tu Shoolb’a verdiği emri yeniden düşünecekti, çünkü Yomin Carr’ın talimatları gezegene sabit hızda yaklaşılması yönündeydi ama prefect acele ediyordu, eğer Carr görevini yerine getirmeyi başarmışsa zaten bir sorun yaşamayacaklardı. Tabii ki hızı artırmak gezegene çarpabilmek için son dakikada rotayı tekrar düzeltmeyi gerektirecekti ama yine de vazgeçmedi. Çünkü prefect yerinde duramıyordu. Ana kompartımanda büyük yammosk’la görüşmüştü ve savaş koordinatörü, soğana benzer koca kafası istekle kıpkırmızı parlayan, sayısız dokunaçları – kimi kalın kimi ince ama yüz kilometre uzunluğunda– sürekli hareket halinde olan devasa yaratık, kendisine bir an önce başlanılmasını istediğini belli etmişti.

Da'Gara prefect'ti, basit bir unvan değildi ve bu geminin komutası ondaydı, ama görev diğerinin yetki alanındaydı, savaş koordinatörü, canlı, asırlar boyunca halkına sadece işgal etme yönünde hizmet edebilmesi için genetik olarak geliştirilmiş bir alet.

Yammosk istekliydi.

Da'Gara da öyle.

“Bir kuyruk,” dedi ExGal-4'deki bilim insanlarından biri, ayağa fırladı ve konsolun kenarına vurdu. “Biliyordum!”

Danni, Bensin ve diğer birkaçı Pod-7 ekranına koştular ve asteroitin kuyruğunu görünce onaylar şekilde başlarını salladılar. “Pek sayılmaz,” dedi bir diğeri ama arkasından bıraktığı iz inkâr edilir gibi değildi.

“Öyleyse kuyruklu yıldız,” dedi Bensin Tomri ve bir anda hepsi birden kendi arasında konuşmaya başladı, çoğu Galactic Rim'in ötesindeki ısı yokluğundan bahsediyordu, pek çok bilim insanının iddia ettiği gibi orada güneş benzeri bir ısı ya da enerji kaynağı olsaydı hiçbir kuyruklu yıldız bu şekilde erimeden gelmeyi başaramazdı.

Danni ve Bensin neşeyle birbirlerine baktılar. Bugün bilimsel zekâlar için büyük önemi olan beklenmedik keşiflerin kapısını açabilecek bir gündü. Önce yaklaşmakta olan asteroitin hızının arttığını fark ettiler, aslında bunun nedeninin galaksiden geri yansımaları mı yoksa tespit edemedikleri bir çekim kaynağı mı olup olmadığını bilmiyorlardı, sonra da bunun aslında bir asteroit olmadığını öğrendiler, peşi sıra küçük ama fark edilebilir bir kuyruk geliyordu.

“Garth haberleşme sistemini hâlâ tamir edemedi mi?” diye sordu Danni.

“Çalışmaya devam ediyor,” diye cevap verdi Bensin. “Bir şey kabloları çiğnemiş, onun da hepsini bağlayabilmek için büyük bir konektör yapması gerekecek.”

Odanın diğer ucunda, Yomin Carr tüm bu yaşananları büyük bir keyifle izliyordu. Yaklaşan kuyruklu yıldız olmadığı gibi arkasındaki de kuyruk değildi. Dünyagemisinin peşinden gelen köksüleri ana geminin arkasına takılmış, yorik coral'ın avcı versiyonu coralskipper'lar tarafından kullanılan, büyük zarımsı canlılardı. Yerçekimi alanlarının zayıfladığı zamanlarda bu membranlar genişleyerek kozmik yelkenler haline gelir ve gemi onlar sayesinde güneşlerarası rüzgârlarda yolculuk ederdi.

Az sonra Garth Breise odaya girdi, peşinde büyük metal bir kutu çekiyordu. “İki gün,” dedi Danni'ye.

“Yarında anlaşalım,” diye cevap verdi. “Onlara da görme fırsatı verelim.”

Garth iç çekti ama başını salladı ve uzaklaştı.

Yomin Carr sadece gülümsedi, boşa uğraştıklarını biliyordu. Garth Breise ancak kabloları tamir ettikten sonra zaten sistemin çalışmadığını fark edecekti. Bir sonraki sorunun farkına varmaları ne kadar sürecekti diye düşündü Yuuzhan Vong savaşçısı: kulenin tepesinde itinayla sökülmüş olan kabloları.

Evet, bu aptal varlıkları gelecek birkaç günde sayısız sürpriz bekliyordu, asla diğerlerine haber

vermeyi başaramayacaklardı ve üzerinde oldukları gezegen de yakıp yıkılacaktı.

O gece güneş batarken ortalık koyu yeşil ve turuncu renklere boğuldu, Yomin Carr'ın minik dweebit'lerinin işlerini doğru yaptıklarının açık bir göstergesiydi bu.

Da'Gara çok renkli bölmesinde oturmuş ve çevresindeki titreşimleri ve daha az nazik hareketleri hissediyordu. Artık her şey yerli yerindeydi, o ve yammosk'un hareket üssü olarak kullanacakları, dördüncü gezegenle kesişebilmek için hızın düşürülmesi emredilmişti.

Dünyagemisinin dışında bir düzine tek pilotlu coralskipper, beraberlerinde büyük zarımsı yelkeni de taşıyarak yayıldılar. Yelkeni bir yarım daire haline getirdiler, uç noktasında da dünyagemisi bulunuyordu; dümencilerin komutasındaki dovin basal'lar gezegenin yerçekiminden kendilerini serbest bıraktılar ve bu devasa ve canlı aracı yavaşlatabilmek için aksi istikametteki güç alanlarına yöneldiler.

Coralskipper'lar yaklaştırmaya devam ettiler ve sonunda gezegenle temas sağlandı, uzaktan izleyenlerin beklediği gibi büyük bir çarpışma olmamıştı, çünkü membranlar çarpışmanın etkisini sanki gemi kocaman bir yatağın üzerine düşmüş gibi azaltmayı başaramışlardı.

Da'Gara, gemideki diğer beş bin Yuuzhan Vong gibi, dolabına gitti ve etten ve zarımsı bir canlı çıkardı, ooglith masquer'in bir türü olan bu canlıya ooglith cloaker deniyordu. Prefect'in de yardımıyla canlı, bacaklarının üzerine sarılıp tüm vücudunu kaplamaya başladı, ardından da birleşmenin acı veren coşkusu kendisini gösterdi, milyonlarca birleştirici köksü Da'Gara'nın gözeneklerinden içeri girmeye başlamıştı. Masquer'den farklı olarak cloaker'in yüz maskesi şeffaftı, böylece kendisini taşıyan yaralı yüzünü tüm ihtişamıyla sergilemeye devam edebiliyordu. Birleşmenin tam olarak gerçekleşmesi için kısa bir süre bekledikten sonra, Da'Gara yanındaki su tankından yıldız şekilli yumuşak bir canlı çıkardı ve yapışması için yüzüne doğru kaldırdı. Gnullith'in ana köksüsü boğazından aşağı inerken prefect biraz öğürdü ve kısıkaçlarının nefesini kesmemesi için parmaklarını burnunun her iki yanına koydu.

Ardından bağlantı tamamlandı ve canlı durumu idrak etti. Artık Da'Gara'nın vücudunun içindeki su sayesinde solunum yapıyor, o da ihtiyaç duyduğu oksijeni burun deliklerinden alıyordu.

Prefect duvarları pürüzlü koridorlardan yürüyerek, askerlerin büyük bölümü ve yammosk'un kendisini beklediği, en alt seviyeye indi.

Dünyagemisinden dışarı ilk yammosk çıkacaktı, daha kalın olan dokunaçları gezegenin buzlu yüzeyini sıkıca kavrayabilmek için genişlemişti.

Ardından yaratık büyük ve merkezi dişini gösterdi ve bir iyon topunun gücüne denk bir güçle onu buzun üzerine gömdü, seri şekilde vurarak kazmaya devam etti, tek dışından sızan bilinmez bir sıvı zemini eriterek bu delme işlemi daha da kolaylaştırıyordu.

Bir saate yakın bir süre geçtikten sonra diş nihayet zemini yarmayı başardı, yammosk hiç beklemeden iri ve kemiksiz vücuduyla açtığı delikten geçerek aşağıdaki su dünyasına doğru devam etti.

Da'Gara ve mürettebatı da onu takip ettiler, açılan delikten hızla kayarak aşağıdaki suyla buluştular, bu noktada yüzlerine yapışmış olan gnullith'ler sayesinde nefes alabiliyorlardı ve ooglith

cloaker'lar da onları dondurucu soğuktan koruyordu.

Kısa süre sonra yammosk'un sıvısı etkisini yitirdi ve içeri girdikleri buzdaki delik yeniden kapandı. Fakat bu olmadan önce başka bir devasa yaratık, kahverengimsi tüpü andıran bir solucan, dünyagemisinin bir ucundan dışarı çıkıp delikten aşağı kayarak suya atlamıştı. Bu tüpü andıran canlının içindeki hava öylesine sıcaktı ki üzeri buz tutmuyordu, onun sayesinde Da'Gara ve diğerleri hem hayatta kalabilecek hem de gemileriyle iletişim kurmaya devam edebileceklerdi.

Coralskipper'ların pilotları sıradaki işlerine koyuldular, membranı önce dikkatle katladılar ve sonra da bıraktılar. Gemideki daha yüksekte bulunan hangara uçtular ve orada savaş idarecisinin emrini beklemeye başladılar.

“Sonunda gezegenin çekim gücüne yenik düştü!” dedi Bensin Tomri heyecanla. O sırada on beşi de kontrol odasında, hepsi de kuyruklu yıldızın hızını artırmasının gezegeni geçip gitmesine neden olmamasını umuyordu.

Ekrandaki küçük noktanın gezegene yaklaşmasını heyecanla izlediler ve sonunda...

Hiçbir şey. Ne bir patlama, ne de buhar olan bir buz gezegeni.

Hiçbir şey.

“Bu da ne be?” dedi şaşırان bilim insanlarından birisi ve bir cevabı olmayan diğerleri de başlarını kaşıdılar. Bu kuyruklu yıldızdan elde edilen verilerin tamamı zaten olması gerektiğinden çok farklıydı ve şimdi de bu yaşanmıştı.

“Haberleşme kulesini tamir ettin mi?” diye sordu Danni, Garth'a sert şekilde.

“Denemediğim bir kuleye tırmanıp bağlantıları kontrol etmek kaldı,” diye cevap verdi adam bezgin bir ses tonuyla.

Danni'nin bakışlarında bir yumuşama olmamıştı.

“Hallederim, hallederim,” dedi ellerini pes etmiş gibi kaldırarak ve hızla odadan çıktı.

“Bu gördüğümüzün ne olduğuna dair bir fikri olan var mı?” diye sordu keyfi kaçan Danni, dikkatini tekrar ekrana vermişti.

Cevap veren yoktu.

“ExGal'la temasa geçmemiz gerek,” dedi Bensin. “Ya kuleyle ya da uzaydan.”

“Spacecaster'ı yukarı çıkarmak mı istiyorsun?” diye sordu bir diğeri şüpheyle.

“Yapacağımız şey bu,” diye araya girdi Danni. “Onu yukarı çıkarıp gezegene gönderecek ve yolda giderken de galaktik ağ ile temasa geçeceğiz.”

Kimse itiraz etmese de plan kimseyi heyecanlandırmış gibi de görünmüyordu. Hurda Spacecaster son kullanıldığında yörüngeye zor varmıştı ve onunla Helska sistemine kadar gitme fikri bile onları huzursuz etmeye yetmişti.

Bu disiplinsiz bilim insanlarının çırpınışlarını hayli eğlenceli bulan Yomin Carr ise bunun

dışındaydı.

ALTI

Al Beni Götür Uzaklara

Jade Sabre, Coruscant'a yaptıkları yolculuğun son ayağında hiperuzaydan çıktı. Hiperiticilerin her şeyiyle Jaina ilgilenirken Mara da sadece ona göz kulak oluyordu ve ışıkaltı hıza geçmelerinden sonra Mara ona duyduğu güvene dayanarak kendisini köprüde yalnız bıraktı.

Leia içeri girip de kızını kontrollerin başında tek başına gördüğünde hayli şaşırmıştı. "Mara nerede?" diye sordu.

Jaina gülen bir yüzle döndü. "Yorgun olduğunu söyledi."

Leia, Jaina'nın yanındaki koltuğa oturmak için yürüdü. "Coruscant'a ne kadar kaldı?" diye sordu.

"İki saat," diye cevap verdi Jaina. "Mara bana bölgedeki yoğun trafik yüzünden hiperuzaydan daha erken çıkmamızı söyledi. Oraya varmadan hemen önce kendisini uyandırmamı istedi."

Leia başını salladı ve arkasına yaslandı. O da yorgundu –artık her şeyden bıkmıştı. Son yıllarda her seferinde istifa ediyor ama ardından milyonlarca hayatın tehlikede olduğunu hatırlayarak istemeden de olsa tekrar görevine geri dönüyordu. Leia, Yeni Cumhuriyet hiyerarşisindeki en iyi diplomatlardan biri olarak kabul ediliyordu, kahraman olarak nam salmıştı ve sahip olduğu müzakere yeteneği sayesinde en ciddi krizlerin bile üstesinden gelmeyi biliyordu.

Gözlerini kapattı ve sahip olduğu itibar ve yeteneklerin Osarian-Rhommamool sorununda nasıl aciz kaldığını düşündü. Rhommamoolluların, Osarianlılarla ilgili pek çok haklı şikâyetleri bulunuyordu. Osarianlılar, Rhommamoollulardan daha rahat yaşıyorlardı, işçilerin ve madencilerin sırtından geçiniyorlardı ve Osarian hükümetinin Rhommamoolluları ezdiği de bir sır değildi. Fakat bu haklı şikâyetler sömürülerek bağınaz bir inanç haline getirilmiş ve böylece şikâyet eden işçilerin sızlanmaları yerini kutsal savaş ığlıklarına bırakmaya başlamıştı.

Leia bunca yıldır Nom Anor gibi bir dikkafalıya denk geldiğini hatırlamıyordu, dahası girecekleri bir savaşta düşmanları tarafından muhtemelen yok edileceğini bildiği halde Nom Anor gibi dikkafalılık yapan birine denk gelmemişti. Felaketle sonuçlanan görüşmenin ardından Leia, *Mediator'dan* onu defalarca aramış ve hepsine cevap verilmişti.

Ama çoğuna sadece ona zamanı olmadığını söylemek için cevap vermişti.

Zihninde bu huzursuz edici düşünceler olduğu halde Leia uykuya daldı.

"Vay," dedi Jaina ve Leia'nın gözleri derhal açıldı, bir sorun olduğunu düşünmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu telaşla.

"Mon Calamari star defender," diye cevap verdi Jaina, ekranın sol üst kısmını işaret ederek. Diğer eliyle ekranı çevirip bu güzel geminin tümünü görüntüye getirdi.

Gerçekten de muhteşemdi. Tüm Mon Calamari gemileri gibi bunun da bir eşi yoktu, bir sanat eseriydi, pürüzsüz, dalgalı ve kesinlikle öldürücüydü. O su dünyasında üretilmiş en büyük savaş

gemisiydi, Osarian ve Rhommamool'da bıraktıkları muharebe kruvazörünün neredeyse iki katıydı ve Yeni Cumhuriyet için üretilmiş ilk Mon Calamari star defender'dı.

“*Viscount*,” dedi Leia. “İki hafta önce hizmete girdi. Konsey'in onayını alabilmek için onlara gösteri uçuşu yapmış olmalı.”

“Vay,” dedi Jeina tekrar, kahverengi gözleri parlıyordu.

Leia içinden güldü. Jaina'yı ilk duyduğunda bir sorun olduğunu zannetmiş ve Jaina'nın bunun üstesinden gelemeyeceğini düşünmüştü. Kızına neden güvenmediğini düşündü ve bir an için de olsa aklından böyle düşünmesinin onu berbat bir anne yapacağı düşüncesi geçti.

Kız değil diye hatırlattı kendisine. Genç kadın.

İçeri ilk girdiğinde, Rhommamool'daki felakete ilgili raporunu verdikten sonra, Jaina'yı yalnız görünce kalbi duracak gibi olmuştu. Yine de yetenekli bir pilot ve sorumluluk sahibi bir yetişkin olan Mara kumandayı Jaina'ya bırakmakta bir mahsur görmemişti.

Neden Leia kendi çocuğuna aynı şekilde güvenemiyordu?

Jaina'yı dikkatle süzdü, hareketlerindeki eminlik ve yüz ifadesindeki huzur.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu.

Jaina omuz silkti. “Bir saatten uzun süredir uyuyorsun,” dedi. “Bize izlememizi söyleyecekleri rotaya bağlı olarak yarım saat gibi bir şey kaldı.”

“Ben Mara'yı çağıracağım,” dedi Leia, koltuğundan kalktı ve gerinerek uykusunun mahmurluğunu üzerinden attı.

“Dinlenmesine izin vermelisin,” dedi Jaina. “*Jade Sabre*'ı ben indirebilirim.”

Leia bir an için bunu düşündü. Evet, Jaina mekiği sorunsuz indirebilirdi ve tecrübeli bir pilot olan kendisi de bunu yaparken ona yardımcı olabilirdi, üstelik Mara'nın gerçekten de dinlen-meye ihtiyacı vardı. Hemen hemen aynı fikirdeydi.

Hemen hemen –bir kez daha zihnini bulandıran annelik dürtüleri devreye girdi.

“Bu Mara'nın gemisi,” dedi. “Onun izni olmadan indirmeye kalkmak doğru olmaz.”

Güzel bir bahane uydurabildiğine memnun olan Leia gülümseyip Jaina'nın omzuna vurdu. “Mara'nın farkına bile varmayacağı şekilde gemiyi usulca indirebileceğini biliyorum,” dedi ve başını kaldırmış kendisine bakan genç kadına göz kırptı.

Bunu gören Jaina'nın yüzü güldü ve Leia tekrar omzuna vurdu ve Mara'nın odasına gitmek için köprüden çıktı.

Kapısının dışında durdu ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama içeriden gelen kısık sesleri duyunca tereddüt etti. Leia kulağını kapıya dayayıp dikkatle dinledi.

Arada bir duyduğu burun çekmelerden Leia, Mara'nın ağlamakta olduğunu anlayabiliyordu.

“Mara?” diye seslendi usulca ve kapıyı çaldı.

Cevap yoktu, Leia düğmeye bastı ve kapı yana açıldı. Mara yatağında oturmuştu, sırtı Leia’ya dönüktü, omuzları çökmüştü, duygularının kontrolünü henüz ele geçirmiş gibi görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu Leia. Mara başını salladı.

Leia gelip yatakta onun yanına oturdu, kolunu Mara’nın omzuna dolarken kadının gözlerindeki yaşları fark etti.

“Ne oldu?” diye sordu usulca.

Mara biraz daha dik oturdu ve derin bir nefes aldı, zoraki gülümsedi. “Bir şey yok,” diye cevap verdi.

Leia kuşkuyla ona baktı.

“Bir rüya,” diyerek açıklık getirdi Mara. “Uyandığımda kendimi aptal gibi hissettim.”

“Ne gördün?”

Mara omuz silkti.

Leia biraz daha bekledi ama anlaşılan diğer kadının daha fazla açılmaya niyeti yoktu. “Coruscant’a yaklaşıyoruz,” dedi Leia. “Jaina’ya iniş için benim yardım etmemi ister misin?”

“Ben hallederim,” dedi Mara. Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, attığı ilk adım yüzünün acıyla buruşmasına neden oldu.

Leia hemen ayağa fırladı ve ona destek olmak için koltuk altlarından tuttu.

“İki büklüm uyumuşum,” diye açıklamaya çalıştı Mara ama bunu yutmayan Leia onu bırakmadı. Mara’nın yan tarafına döndü ve yavaşça onu yatağın kenarına oturttu.

“Bunun nedeni uyuma şeklin değil,” dedi. “Bunun nedeni hastalığın.”

Mara başını kaldırıp ona baktı, ağlama dürtüsüne başarıyla karşı koymayı bildi. “Kısa süre önce yeniden başladı,” diye itiraf etti.

Leia iç çekti ve başını iki yana salladı, keşke sevgili dostu ve kardeşinin karısı olan bu kadına yardım edebilmek için yapabileceği bir şey olsaydı.

“Bu genel bir belirti demiştin,” dedi. “Bu seferkinde farklı bir şey var mıydı?”

Mara başını çevirdi.

“Bana söylemek zorundasın,” dedi Leia, amaçladığından daha katı şekilde söylemişti ama Mara başını ona çevirmedi, öfke ya da saygısızlık düşüncesinden değil sadece ne olduğunu bilemediğinden Leia üzerine gitmedi. Mara neden ona söylemek zorundaydı ki zaten? Sanki söylese ona yardım etmek için bir şey yapabilecekti. Bu hastalığa yakalanan diğerleri kendi doktorlarına müracaat etmiş ve ardından da Yeni Cumhuriyet’in en iyi doktorlarına sevk edilmişlerdi. Tamamı tüm belirtileri en ince detaylarına kadar anlatmış ve onlardan yardım dilenmişlerdi. Tamamı ölmüştü ya da kısa süre içinde

ölecekti.

“Özür dilerim,” dedi Leia, huzursuz edici düşünceler başına toplanmıştı. “Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.” Öne doğru eğilip Mara’yı yanağından öptü, ardından gitmek için ayağa kalkarken kadına elini uzattı.

Mara elini tuttu, ayağa kalkmak yerine Leia’yı çekip tekrar yanına oturttu. Sonra da doğruca gözlerinin içine baktı. “Bu sefer rahmimdi,” dedi.

Ne dediğini anlamayan Leia kaşlarını çatarak ona baktı.

“Bu hastalık,” diye açıkladı Mara. “Uyurken tekrar geldi ve bu sefer rahmime saldırdı.”

Leia’nın gözleri korkuyla açıldı. “Onu yenebildin mi?”

Mara başını salladı ve güçlkle gülümsedi. “Hâlâ beni öldürecek kadar güçlü değil,” diye cevap verdi belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Leia başını salladı, bu güçlü ve tahammüllü kadına bir kez daha hayran olmuştu. Hastalık ne zaman baş gösterse Mara kendi kuvvetine odaklanıyor, Güç’ü içe doğru odaklıyor ve onu geri püskürtüyordu. “Fakat bu sefer her zamankinden daha zor oldu,” dedi Leia, Mara’nın hiç beklenmedik gözyaşlarıyla dolu tepkisine bir cevap vermek zorunda hissetmişti kendisini.

Kadın başını iki yana salladı. “Saldırı o kadar kötü değildi,” diye cevap verdi.

“Ne o zaman?” diye sordu Leia.

Mara bir kez daha derin nefes aldı. “Rahmim,” dedi kederli şekilde.

Leia ancak o zaman kavrayabildi. “Çocuğunun olmayacağından korkuyorsun,” dedi.

“Artık pek genç sayılmam,” dedi Mara kendine acıyan bir ifadeyle.

Haksız da sayılmazdı –Mara, Leia ve Luke gibi, kırk yaşını geçmişti, bu hastalık sayılmazsa son derece sağlıklıydı ve Leia’nın bildiği kadarıyla da hâlâ çocuk sahibi olabilirdi. Hastalığın onun kadınlığına saldırdığını öğrenen Leia, onun bu kadar üzülmesini çok iyi anlayabiliyordu.

“Kardeşinle evlendiğimde çocuk yapmaktan bahsetmiştik,” dedi Mara. “Senin üç çocuğunun büyümesini izledi ve ikimiz her şeyden daha fazla bir çocuk sahibi olmak istiyoruz.”

“Hâlâ olabilirsiniz,” dedi Leia ona.

“Belki,” dedi Mara. “Ama kim bilir, Leia? Savaşmaktan bıktım ve bu hastalık hiçbir gerileme belirtisi göstermiyor.”

“Ama ilerleyemiyor da,” dedi Leia.

“Pes etmiş değilim,” dedi Mara. “Ama şu anda çocuk sahibi olamam. Ona da bulaşır mı yoksa bu hastalık yüzünden içimde ölür mü bilmiyorum. Bu hastalığın ne zaman geçeceğini kim bilebilir ya da beni çocuk sahibi olamayacak hale getirip getirmeyeceğini?”

Leia onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedi ama Mara’nın söylediği şeylerin üzerine daha

başka ne diyebilirdi ki? Kolunu omuzlarına doladı. “Umudunu yitirme,” dedi.

Mara gülümsedi. “Yitirmem,” dedi. “Üstelik artık Jaina elimin altında ve o da en az benim kadar iyi.”

Leia’nın yüzündeki ani şaşkınlık onu ele verdi.

“Ne?” diye sordu Mara kuşkuyla.

Leia kızardı ve kahkahayı patlattı.

“Ne?”

“Kimi zaman seni ve Jaina’yı öyle kıskanıyorum ki,” diye itiraf etti Leia, her kelimesinde gülüyordu. “Sizin aranızdaki bağı görüyorum ve Jaina’nın senin gibi ilham verici bir dostu ve akıl hocası olmasına hem çok seviniyorum hem de bu beni korkutuyor. İkinizi birlikte çalışırken gördüğümde size hem sarılmak hem de sizi boğmak istiyorum!”

Mara’nın yüzündeki endişeli ifade Leia kendisini sarılıp kucaklayana kadar gitmedi. “Bunu da atlatacağın,” dedi Leia. “Atlatacağın. Bebeklerin de olacak. Senden sonra da Jaina’nın bebekleri.” Mara’yı kol uzunluğunda geri itti. “Sence bu güzel olmaz mı?” diye sordu. “Üçümüz bir araya gelmişiz, hikâyeler anlatıyoruz, tüm çocuklara da Luke bakıyor.”

O anda söylenecek en uygun şeydi ve Mara’nın dudakları yukarı kıvrıldı ve yüzünü saran gülümsenin ardından yeşil gözlerinde umudun ışığı belirdi.

Diğer taraftan Mara’yla birlikte köprüye dönerlerken Leia bunun boş bir umut olabileceğini düşündü ve gözlerinin önünde beliren kendisinin ve Jaina’nın, Jaina’nın çocuklarına hayatını kaybetmiş cesur Mara’nın hikâyelerini anlattıklarının görüntüsü neredeyse tüm keyfini kaçırdı.

Neredeyse, ama gözyaşlarına engel olmayı başardı. Bunu yapmak zorundaydı, Mara için.

Jacen, *Millenium Falcon*’un ana salonuna yaklaşırken oradan gelen tanıdık gürültüleri duydu. Anakin orada olmalıydı ve her zamanki gibi ışın kılıcıyla talim yapıyordu.

Talimden hiç bıkmazdı.

Normalde Jacen küçük kardeşini rahatsız etmezdi, mevcut düşünce tarzlarıyla ikisinin felsefi bir uzlaşmaya varamayacağını farkındaydı. Fakat bu sefer, Konsey toplantısındaki rezaletin ardından, Jacen tam da tartışma havasındaydı ve kapıdan geçip içeri girdi.

Anakin oradaydı, ter içindeydi, kaçınıyor, dönüyor, ışın kılıcı havada sürekli çevresinde dönüp savunmasında bir açık arayan cihazın gönderdiği enerjileri savuşturuyordu.

Jacen küçük kardeşinin her geçen gün daha da ustalaştığının farkındaydı, kardeşi parlayan kılıcını çaprazdan sola, yukarı sola ve tekrar sağa büyük bir hızla getirdi ve her hareketi bir diğer lazeri engelledi.

Hareket sona erdi, Anakin kılıcını kapattı ve durup derin derin nefes almaya başladı.

Jacen ağır ağır, neredeyse dalga geçer gibi, alkışlamaya başladı.

“Sen de yapabilir misin?” diye sordu Anakin, daha yüzünü kardeşine dönmemişti bile.

“Fark eder mi?” diye cevap verdi Jacen.

Cevabı beğenmeyen Anakin yüzünü ekşitti.

“Hayatının yarısını bu şeyle ortalıkta dans ederek geçirdin,” dedi Jacen.

“Bizler Jedi Şövalyesi’yiz ya da yakında olacağız,” diye cevap verdi Anakin.

“Ve tüm Jedi Şövalyeleri de tüm vakitlerini tek başlarına bu aletlerle dans ederek geçirmelidir,” dedi Jacen dalga geçer gibi.

“Talim yapıyorum,” dedi Anakin.

“Ben de tek başıma senden daha fazla vakit geçiriyorum,” diyerek aynı fikirde olduğunu gösterdi Jacen.

Anakin kuşkuyla ona baktı, bu itirafa bakarak sorunun ne olduğunu sormak ister gibiydi.

“Hem talim hem de yalnız kalmak için bir neden vardır,” diye açıklamaya çalıştı Jacen.

“Yeteneklerimizi geliştirmek için,” diye cevap verdi Anakin.

Küçük kardeşinin beklenen cevabını bitirmesini bile beklemeden Jacen başını iki yana sallamaya başladı. “İdrakimizi derinleştirmek için,” dedi.

“Yine mi aynı hikâye?”

“Her zaman aynı hikâye,” dedi Jacen emin şekilde. “Talim yaparken ne hakkında düşünüyorsun?”

Yine kuşkulu bir bakış.

“Kanun kaçağı Gamorrluları yakaladığımı mı hayal ediyorsun?” diye sordu Jacen. “Bir zamanlar babamın yaptığı gibi galaksiyi mi kurtarıyorsun?”

“Talim yaparken zihnim tertemizdir,” dedi Anakin ve bir kez daha, cevapla tatmin olmayan Jacen başını iki yana salladı.

“Tamamıyla Güç’e gömülmeden önce,” diye açıklamaya girişti, “ve hemen sonrasında ne düşünüyorsun?”

Anakin’in yüzünde kızgın bir ifade belirdi.

“O zamanlarda ne düşünüyorsun?” diye üsteledi Jacen. “Bu seanslarda hangi hayali savaflara katılıyorsun?”

“Ne fark eder?” diye tersledi Anakin.

“Çünkü Güç’ün gerçekliği bu değil,” diye cevap verdi Jacen katı bir ifadeyle. “Onu, kötü olarak düşündüğün her şeye karşı kullanabileceğin bir alet, bir silah olarak görüyorsun. Bu sadece felsefeni sınırlandırır.”

“O bir silah,” diye cevap verdi Anakin usulca. “Güçlü bir silah ve büyük bir sorumluluk.”

Jacen başını iki yana salladı. “Bunlar Güç’e dair önemsiz gerçekler,” dedi. “Senin gibi pek çok kişinin kişisel zafer açıklıklarını doyurmak için peşinde koştukları şeyler.”

Anakin sanki tükürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Güç, gerçek ve esenlik metodudur, bir kişinin iyilik algısı doğrultusunda kullanılacak bir alet değildir,” dedi Jacen.

“Yeni Cumhuriyet’in kötü olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Anakin. “Ne iyi ne kötü,” dedi Jacen, üstüne alınmamıştı. “Fakat tüm eylemlerini desteklemiyorum. İmparator’un idaresinde olduğu gibi onların yüzünden de sıkıntı çeken topluluklar var.”

“Ama bu sefer eylemlerinin asıl amacı iyilik,” diye itiraz etti Anakin, Yeni Cumhuriyet’le eski İmparatorluk arasında mukayese yapılması anlaşılan hoşuna gitmemişti.

Jacen sadece gülümsedi, bu basit ve dalgacı tepkisi Anakin’in sözlerini gerisin geriye göndererek kardeşinin bu sözlerin içerdiği gerçeği takdir edebilmesini sağlayabilecek bir güce sahipti.

“Bunları duymaktan bıktım artık,” dedi Anakin.

“Gerçeği öğrenene kadar duymaya devam edeceksin,” diye derhal cevap verdi Jacen. “Bu benim sorumluluğum.”

“Bunu sana Luke dayım mı söyledi?”

“Bu onunla ilgili değil,” dedi Jacen. “Bu seninle benim aramda.”

“Jedi Konseyi’ni tekrar toplayacak,” dedi Anakin, sanki bunları söyleyerek zafere ulaşmış gibi.

“Yapmak zorunda,” dedi Jacen, sesinin tonundan bundan hoşnut olmadığını anlamak zor değildi. “Ya da senin gibi olan diğer Jedi Şövalyeleri’nin galakside dolaşıp kafalarına göre yanlışları düzeltmeye kalkması riskini göze alacak.” Devam etmek istemediğini gösterir şekilde elini salladı ve gitmek için döndü, ama iki adım bile gitmeden Anakin onu omzundan tutup çevirdi.

Anakin ışın kılıcının kabzasını yukarı kaldırdı. “Bu,” dedi samimi şekilde, “kanunun vasıtasıdır.”

“Hayır,” dedi Jacen. “O bir Jedi’in onun vasıtasıyla kendi içine bakarak iç huzurunu bulabileceği bir vasıta ve Güç’ü ne kadar hazmettiğini gösteren bir göstergedir.”

Anakin’in yüz ifadesi onun söylenenleri hemen hiç anlamadığını açıkça ortaya seriyordu.

“Böyle talimlerde kendini tümüyle Güç’e teslim etmeyi reddetmek savunmanı zayıflatır ve daha sık açık vermene neden olur,” dedi Jacen. “Bu savaş yürütmekle alakalı değil, Anakin. Bu huzuru ve galaksideki yerini bulma meselesi.”

“Güzel sözlerin savaşta bir faydası olmaz,” dedi Anakin.

“Kendiyle barışık bir Jedi açık ara farkla daha iyi bir savaşçıdır,” dedi Jacen.

“İspatla.” Anakin meydan okumasını kılıcını açarak bir adım öteye taşıdı ve parlak enerji Jacen’in tam burnunun ucunda yeniden hayat buldu.

“O kalın kafana bir şey sokmak için gerekiyorsa neden olmasın,” diye cevap verdi Jacen, sakince yanına yürüdü. Yüzünü Anakin’e döndü ve kendi ışın kılıcını açtı.

Anakin kapıyı kapattı –burada dövüşüklerini görmek ne babasının ne de Luke dayılarının hoşuna giderdi– ve tekrar, çoktan kendisine doğru ağır ama kararlı adımlarla yaklaşmaya başlamış olan kardeşine döndü. “Belki seni yendiğimde gerçeği itiraf edersin,” dedi Anakin, ama Jacen dinliyormuş gibi durmuyordu, çoktan derin bir konsantrasyona dalmıştı, kendini tümüyle Güç’e teslim ettiğini gösteren bilinç boşluğunun ilk belirtisi.

İkisi de uzun bir süre bekledi, sonra aniden Anakin öne çıktı, ışın kılıcını yukarıdan aşağı Jacen’in omzuna doğru savurdu, Jacen kolayca savuşturunca Anakin bu sefer de diğer taraftan tekrar saldırdı.

Jacen bundan da kurtuldu, Anakin’in silahını kendisinininkiyle karşıladı, birkaç aşağı yukarı hamle yaptılar, ardından biraz sola ve tekrar aşağı yukarı. İkisi de kılıçlarını birbirlerine doğru tutarlarken Jacen bileğini döndürdü ve Anakin’in kılıcını kendi kılıcıyla aradan çekmeye çalıştı.

Anakin hemen buna karşılık verdi, kılıcını bu durumdan kurtarmak için hızla aşağı doğru indirdi ve tekrar hızla yukarı çıkardı, böylece Jacen kılıcını onun boğazına dayayıp kolay bir zafer kazanmadan evvel kılıcını yana savurmayı başarabilmişti.

Anakin kılıcını bir omzunun üzerine getirdi ve ileri hamle yaptı, Jacen’in kılıcıyla buluştuğunda ortalık kıvılcıma boğuldu. Anakin tekrar saldırdı, sanki kardeşini duvara yapıştırmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

“Öfken sana ihanet ediyor,” dedi Jacen, bu kelimeler Anakin’in tüylerini diken diken etmişti, gerçekten de o anda yaşananları ve bir Jedi’in gitmesine azla izin verilmeyen bir yer olan Güç’ün karanlık tarafını anlatan sözler.

Anakin’in saldırıları daha derli toplu oldu, öfkeli saldırılar yerini daha mahir hamle ve Jacen’in saldırılarını savuşturacak hilelere bıraktı.

Böylece dakikalarca devam ettiler, odada bir aşağı bir yukarı, biri bir avantaj elde etse diğerinin durumu ele almasıyla onu kaybetmesi bir oluyordu. Kendilerine ve birbirlerine güvenmek zorundaydılar, çünkü ışın kılıçlarının talim modu yoktu. En ufak bir hata, gereğinden birazcık daha uzağa giden bir hamle ciddi zararlara neden olabilirdi.

Yine de devam ettiler, felsefi farklılıkları dövüş tekniklerinde de kendisini gösteriyordu ve çok geçmeden, Jacen’in ikazlarına rağmen, ikisi de daha da vahşileşti, savurup kaçındılar, aşağıdan yukarıdan hamle yaptılar, kaçınmayı azaltıp birbirlerinin kılıcını düşürmeye daha fazla önem vermeye başladılar. Bu döngüden önce Jacen çıktı, bu mahir ve güzel hamleleri daha fazla savuşturup kendisi gittikçe daha az saldırdı.

Bu ani çekingelik Anakin’i daha da saldırgan yapmaktan başka işe yaramadı. Işın kılıcını bir kez, iki kez, üç kez soldan savurdu, sonra kendi etrafında döndü, dönerken tutuşunu ters çevirdi, bu sefer de sağdan bir kez, iki kez, üç kez saldırdı.

Jacen ilk üçünü soldan karşıladı, sonra da tekrar ve tekrar sağdan gelenleri karşıladı... çöktü.

Ve iyice kendini kaptırmış olan Anakin, üçüncü karşılaşmayı düşünüp diğer tarafa dönerken, kılıcını çöken kardeşinin üzerinden savurdu ve kılıcı havadan başka kesecek bir şey bulamayınca dengesini

yitirdi.

Hemen arkasından Jacen geldi, ani ve mahir bir hamle, Anakin'in ışın kılıcını sahibinden ayırdı ve küçük kardeşine gerileyip sızlayan elini tutmaktan başka yapacak şey kalmadı.

Jacen kendi kılıcını kapattı. "Güç içinde bulunan kudrettir, içinde beslediğin iyiliktir," dedi. "Bizler galaksi polisi değiliz."

Anakin ters ters kardeşine baktı, kendisinden çok daha az talim yapan Jacen'ın kendisini böyle kolayca yenebilmesinin şaşkınlığını henüz üzerinden atamamıştı.

"Luke dayım, Güç'ü, Death Star'ı yok etmek için kullanmıştı," dedi Anakin.

"Ve Mara da onu hastalığıyla mücadele etmek için kullanıyor," diye cevap verdi Jacen. "Ancak iç huzuruna kavuştuğumuz zaman daha büyük bir galaksideki çatışmanın bir parçası olmaya hazır hale gelebiliriz."

Anakin cevap vermedi, ellerini yumruk yapmış halde durdu ve sessizce kardeşine bakmaya devam etti.

"Gün geçtikçe daha iyi oluyorsun," dedi Jacen ve Anakin'e göz kırıp kapıya yöneldi.

"Bir dahaki sefere seni yeneceğim," dedi Anakin arkasından tahmin edilebileceği şekilde ve Jacen'ın kapıdan çıkıp merdivene giden koridorda yürürken yüzündeki gülümseme daha da arttı. Aşağıdan metal tangırtıları ve hâlâ çalışmaya devam eden bıkip usanmış babasının küfürleri geliyordu.

"Kısa devre yapacaksın!" diye bağırdı Han.

Chewbacca gürlledi ve ardından gelen sert serzenişi Han'ın tepkisi takip etti, "Hey!"

Chewie'nin kafası açık servis panelinden göründü.

"Gel buraya, kıl yumağı!" diye bağırdı Han.

Chewbacca delikten tek ve zarif bir sıçramayla çıktı –en azından başta Jacen'a öyle görünmüştü ta ki Wookiee'nin hemen ardından delikten çıkan babasının koluyla elinde kıvılcımlar saçan bir kablo tutuyordu, Chewie'nin kışından yükselen dumanı görene dek.

Gülmeye başladı ama Wookiee'nin kışını ovalayarak son sürat kendisine doğru geldiğini görünce zorla da olsa gülüşünü bastırdı. "Aaaah, aeeaaaah!" diye bağırdı Chewie.

"Ben yapmadım," dedi Jacen hemen. "Anakin'in marifeti."

Chewie yine gürlledi.

"Hayır, biz hepimiz aynı değiliz," diyerek itiraz etti Jacen.

Wookiee kollarını iki yana açtı, parmak uçlarının arası neredeyse üç metre kadardı ve kükreyip homurdanarak koca kıllı kafasını salladı.

"Ben asla *Falcon*'u tepetaklak uçurabilirsin demedim," dedi Jacen. "Ve asla da öyle uçurmadım."

Anakin'e sor."

"Aaaaah-aaah-aaa!"

"Böyle boş gezerek mi kompensatörü tamir etmeme yardım edeceksin?" diye sordu Han ve bunu duyan Wookiee ona döndü. Elinde birinden arada bir kıvılcım sıçrayan bir çift kablo tutuyordu ve yüzü öyle bir yağa bulanmıştı ki gözleri ve dişleri pırıl pırıl parlıyormuş gibi görünüyordu.

Jacen tekrar güldü ama Chewie'nin kendisine dönerek bir bakışı susması için yeterli oldu. Eğlenceyi bozmak için Wookiee bakışından daha uygun bir şey olamazdı.

"Sonuç?" diye sordu Han ve Chewie bezgin bir homurtunun ardından döndü ve tekrar açık servis paneline yöneldi.

Kısa süre sonra Mara, Jaina ve C-3PO *Falcon'un* başında çalışmakta olan dostlarının yanına gelirken Leia da rapor vermek için Konsey'in yolunu tuttu.

Jaina hiç vakit kaybetmeden kardeşlerini kenara çekti ve onlara Z-95'leri nasıl atlattığını anlattı. Anakin duyduklarına memnun olmuş ve bunu onun Güç'ü anlayış şeklinin doğruluğunun bir alameti olarak kabul etmişti.

Jacen aynı tartışmaya bir kez daha girmedii.

Benzer şekilde C-3PO da hemen R2-D2'nun yanına geldi ve Nom Anor'la, "en uzlaşılmaz kişi", olan macerasının tüm detaylarını anlattı.

R2-D2 hikâyeden etkilenmişti, özellikle de C-3PO kendisine Rhommamoolu liderle son karşılaşmasını anlattığı zaman, kudretli Nom Anor'la yüzleşmek zorunda kalmıştı.

O sırada Mara da, Luke'a, Wurth Skidder'in tehlikeli müdahalesiyle ilgili detayları aktarmakla meşguldü.

"Çok tez canlı," dedi Mara.

"Sadece yardım etmeye çalışmadığından emin misin?"

"Yardıma ihtiyacımız yoktu," diye cevap verdi Mara kararlı şekilde. "Ve o da bunu biliyordu. *Jade Sabre* rahatlıkla birkaç Headhunter'in üstesinden gelecek ateş gücüne sahiptir. Ayrıca o bizim yanımıza gelene kadar biz zaten olay yerinden uzaklaşmıştık. Hayır, Wurth sadece kendisini göstermek ve kanopisine düşürdüğü birkaç uçağı daha işaretlemek istedi."

Luke omuz silkti, kendisini çaresiz hissediyordu. Yüz Jedi galakside kafasına göre dolaşmaktaydı – hepsini kontrol altında tutmayı nasıl başarabilirdi ki?

"Her şeyin sırası var," dedi Mara ve Luke merakla kendisine baktığında gülümseyerek ona karşılık verdi. "Sürekli sorunlar işitiyorsun ve sanki onların altında eziliyormuşsun gibi geliyor bana, o nedenle onları ancak birer birer çözebilirsin. Kız kardeşin Wurth'un ağzının payını verdi –en azından şimdilik–onun için bir süre daha endişelenmene gerek olduğunu zannetmem."

"Outer Rim'e bir yolculuğa ne dersin?" diye sordu Luke ve merakla bakma sırası şimdi Mara'ya gelmişti, sıratma sırası da Luke'a.

Luke onu kucakladı ve kahkahayı patlattı. Karısı yanında olduğu zaman kendisini çok daha iyi hissediyordu.

Chewie Konsey salonunun dışında sırtına duvara dayanmış, ellerini başının arkasına koymuş sessizce bekliyordu. Mara ve Jaina *Falcon*'a geldiği zaman Han, Wookiee'yi, Leia'ya refakat etmesi için buraya göndermişti ama Chewbacca buraya gönderilmesinin asıl nedeninin kendisinin Han ve *Falcon*'dan uzaklaştırılma çabası olduğunu düşünüyordu. Tamirat pek iyi gitmiyordu ve Han ve Chewie son saatlerini birbirlerine gürlenmekle geçirmişlerdi. İkisinin de biraz hava alması gerekiyordu ve Chewie uzaklaşma fırsatı bulabildiğine memnundu.

Fakat Konsey üyelerinden biri, Commenorlu Fyor Rodan, umulmadık bir şekilde salondan çıkıp parmağını Chewie'ye doğrultarak Chewie'nin anavatanı Kashyyyk'a tanınan ticaret imtiyazlarıyla ilgili ne olduğu anlaşılabilir bir şey söylemeye başlamış ve Chewie, Han'dan uzak durmasının da birilerinin kendisine söylenmesine mani olmadığını fark etmişti.

Az sonra Leia da Konsey salonundan çıktı ve başını ellerinin arasına koydu. Koridorun diğer ucundaki bir dolapta Fyor Rodan yakasından askıya asılmış halde duruyordu.

“Arkadaş seçiminizden dolayı sizi tebrik etmeme müsaade edin,” dedi Konsey üyesi beş karış suratla.

“Chewie, indir onu,” dedi Leia.

Chewbacca homurdandı ve başını iki yana salladı.

“Konsey üyesi Triebakk bu durumdan haberdar olacak,” diyerek tehdit etti Fyor Rodan. “Triebakk'ı tanıyorsun, değil mi?” dedi Chewie'ye.

Chewie dolabın kapısını kapattı.

“Ortalıkta dolaşıp Konsey üyelerine böyle muamele edemezsin,” dedi Leia öne çıkarak. Fakat ardından durdu, az önce çıktığı toplantıyı düşündü, küçük meseleler üzerine sonu gelmez tartışmalar, Osarian-Rhommamool anlaşmazlığı konusundaki başarısızlığı dolayısıyla iki Konsey üyesinin, siyasi anlaşmazlıkları nedeniyle, kendisinden ne kadar hoşnutsuz olduklarını açıkça göstermeleri.

Gidelim, dedi ve koridorda yürümeye başladı, Bolphur da arkasından geliyordu.

“Aaaaah?” diye sordu Chewie ve Leia arkasını döndüğünde Wookiee ona kapıyı işaret etti.

“Eğer şansımız varsa biz gidene kadar onu kimse bulamaz,” dedi Leia. Chewie homurdandı ve peşi sıra uzaklaştı.

Leia'nın keyfi yerine gelmişti ve *Falcon*'un yanına geldiklerinde kocasının gözlerindeki o ışıltıyı tekrar gördü. Bunca yılın ardından bile Leia ve Han arasındaki o ateş hâlâ sönmemişti, derin ve dürüst bir aşk ve saygı.

“Chewie seni bulmuş,” dedi Han, Leia'nın yanına gelip sarıldı. “Muhtemelen kükremesini altı kat uzaktan duymuşsundur.”

“Mara sana Nom Anor'u anlatmıştır,” dedi Leia.

“Ve Wurth Skidder’ı,” diye ekledi Luke, iniş rampasından aşağı inerken.

Leia iç çekti ve başını iki yana salladı. “Bu konuda bir şeyler yapmak zorundasın,” diye cevap verdi.

“Her şeyin bir sırası var,” dedi Luke.

“Şimdi sıra neyde?” diye sordu Leia.

“Ufak bir geziye çıkacağız,” dedi Han ona.

“Uzak olsa bari,” dedi Leia.

Han güldü. “Gidebileceğin kadar uzak.”

“Yine de beni kesmez,” dedi Leia, yüzünü senato binasına doğru dönerek. “Bu grubu memnun etmenin yolunu bilen birisi var mı?”

Cevabı bilen Luke gülümsedi. “Kimsenin bu kadar...” durdu, doğru kelimeyi arıyordu, “uzlaşmacı bir grubu memnun edebileceğini zannetmiyorum.”

“Ne kadar güzel söyledin,” dedi Leia. “Evet, şimdiki sorunumuz ne?”

“Yolda anlatırım.”

“Jedi mi?”

Han’ın gülümsemesi Leia’ya doğru tahmin ettiğini gösteriyordu ve bunun da ışığında gitmeye her zamankinden daha fazla hevesliydi. Bir seyahate çıkmayı istemesinin asıl nedeni tüm bu karmaşadan uzaklaşabilmektir ama Wurth Skidder fiyaskosundan sonra Leia, Jedi meselelerine daha ciddi şekilde yaklaşmaya başlamıştı. Luke’un Jedi Konseyi’ni yeniden kurma planı üzerine fazla düşünmemişti, Yeni Cumhuriyet yetkililerinin üzerine yıktığı sayısız sorumluluk dikkate alındığında bunu kendi meselesi olarak görmüyordu ama artık konuya daha geniş bir açıdan bakmaya başlamış ve Luke’un Jedi Şövalyeleri’ni hizaya getirmesinin önemini takdir etmeye başlamıştı.

“Eski bir dostu göreceğiz,” dedi Han ve Leia ilgiyle ona baktı.

“Lando,” dedi Han.

Tatil planları buraya kadarmış diye içinden geçirdi Leia, çünkü Lando ne zaman işin içine girse, dolaylı olarak bile, belanın onları bulması uzun sürmüyordu. İşin aslı kocasının Lando’yla görüşmesinden de pek haz etmiyordu; bu adam sürekli onun aklını çeler ve sonunda da felaketin eşiğinden güç bela dönerlerdi. Tabii itiraz etmeden kabullenmekten başka yapabilecek bir şeyi yoktu.

“Peki ya Mara?” diye sordu Luke’a, ne kadar endişeli olduğunun yüzünden anlaşılması için elinden geleni yapı-yordu.

“O da geliyor,” dedi Luke. “O ve Jaina çoktan rotayı çiz-meye başladılar bile. Tabii *Falcon*’u tekrar uçurmayı başarabilirsek.”

Leia Han’a baktı.

“Anakin,” dedi ve nedense bunu duyan Leia şaşırmamıştı.

“Mara’nın gelmeye istekli olduğuna emin misin?” diye sordu Leia, Luke’a.

“Kolaysa durdur,” diye cevap verdi Luke.

Leia gülümsedi. Çektiği tüm acılara ve her an ölümle burun buruna yaşamasına rağmen Mara hayatını dolu dolu yaşamaya kararlıydı, bu bilinmeyen hastalığı varoluşunun merkezi yapmadan hayatına devam edebilmek.

Bu gerçeği gören Leia, Mara’nın, Jaina’nın akıl hocası olmasına bir kat daha memnun olmuştu.

YEDİ

Yola Çıkış

“Şüphelen mi vardı sanki?” diye sordu Bensin Tomri dalga geçer gibi Danni, Spacecaster mekiğiyle Helska sistemindeki dördüncü buz gezegenine gideceğini söylediği zaman.

“Yalnız gitmeyeceksin,” dedi Tee-ubo ve Danni itiraz etmedi. Sonuç olarak üçünün gitmesi gerektiğine karar verdiler, jeoloji bilgisine sahip birisi de olacak ve Danni de hem görevin komutasını hem de eski geminin pilotluğunu üstlenecekti.

Az sonra Yomin Carr kapısının çalınmasına cevap verdi ve yüzünde gülümsemeye Danni’yi koridorda dikilir halde buldu.

“Gönüllü olmak isteyip istemediğimi mi sormaya geldin?” diye sordu Yomin Carr.

“Çalışkanlığının ve azminin ödüllendirilmesi gerektiğini düşündüm,” diye cevap verdi Danni. “Kuyruklu yıldızı gören kişi sen olmalıydın.”

“Yani bana bir bilim insanı olarak hayatımın fırsatını mı sunuyorsun?” diye sordu Yomin Carr tüm ciddiyetiyle.

Danni başını salladı ve gülümsedi, sevinmesi gereken diğeri olduğu halde.

“Korkarım ki reddetmek zorundayım,” diye devam etti Yuuzhan Vong savaşçısı. Kulağının içindeki küçük tizowyrm titremeye devam etti ve Yomin Carr bir süre onlara kulak verdi, işi şakaya vurmanın gerektiğini anlamıştı. “Mekik denen o hurdayla oraya gidecek başka manyak olmadığını bildiğin için benden istiyorsun,” dedi ve zoraki gülümsedi.

Şimdi de gülme sırası Danni’ye gelmişti, haksız da değildi.

“Ama bu doğru olmaz,” dedi Yomin Carr az sonra tüm ciddiyetiyle. İçinde bulunduğu durumun farkındaydı. Aldığı talimatlara göre her ne şartla olursa olsun üs gezegeninin yakınlarında bir yere gitmeyecekti. Savaş koordinatörüyle temas halinde olmadan ölmesi şerefsiz bir ölümdü ve villip teması haricinde de onlarla bir iletişimi olmayacaktı. “ExGal’a katılalı çok olmadı,” dedi Yomin Carr. “Belkadan’da bulunanların çoğu benden daha uzun süredir bu teşkilattalar. Bu fırsatı onlardan çalmak istemem.”

“Daha az önce söyledin,” dedi Danni cevaben. “Çoğu gitmek istemiyor zaten.”

“Hayır, istiyorlar,” dedi Yomin Carr. “Sadece onlar da benim gibi aracın eskiliğinden korkuyorlar yoksa bunu istemeyecek bir bilim insanı düşünemiyorum.”

“Yomin Carr haricindeki bir bilim insanı,” dedi Danni alaycı bir ifadeyle.

“Ben usullere riayet ederim,” dedi Yomin Carr ve Belkadan’a geldikten sonra yapmış oldukları doğrultusunda Danni’nin itiraz etmediğini gördüğüne de memnun oldu. Yomin Carr her zaman tam vaktinde görevinin başında olurdu. Diğerleri üstlendikleri sorumlulukları –diğerlerine oranla daha az olsa da Danni bile- her fırsatta biraz daha esnetirken Yomin Carr yılmadan usanmadan çalışmaya

devam ederdi.

“Mürettebatınızı bunu daha fazla hak eden kişilerin arasından seçin,” dedi Yomin Carr.

Kibarca reddedilmeyi kabul eden Danni yanından ayrılırken ikisinin de yüzü gülüyordu ama o gider gitmez derhal odasının kapısını kapayan Yomin Carr’ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Acaba hepsini uykusunda öldürüp muhtemel keşfedilme riskini ortadan kaldırırsam mı diye düşündü. Diz üstü çöktü ve iki büklüm olup alnını yere vurdu, YunHarla’ya, Gizlilik Tanrıçası, ve Yun-Yammka’ya, Katil, kendisine yol göstermesi için yalvardı. Tüm gücüyle yere bastırıldığı parmakları bembeyaz oldu, boyun eğmeyen zemin karşısında savaşçı içgüdüleri dev-reye giriyordu.

Yomin Carr bir kez daha sakinleşti ve düşüncelerini kontrolü altına aldı. Potansiyel felakete yönelik tehdidi değerlendirmeli ve dengelerin korunmasını sağlamalıydı. Gidip küçük kutuyu aldı, tizowyrn çok uzun zamandan beridir bunun içindeydi ve tehlikeli şekilde yorgunluktan tükenmeye yakındı. Eğer bu canlı uzun süre tek başına bırakılırsa titreye titreye sonunda ölüp giderdi.

Savaşçı kısa süre sonra odasından çıktı, yine gecenin karanlığında gizlice küçük Spacecaster’a doğru süzüldü.

Yomin Carr’ın çok yönlü eğitiminin en nahoş bölümü işte buydu, kendi halkının kullandığı organizmaları terk ederek makineleri kullanmak zorunda kalmak. Kendisine bunu yüce bir amaç uğruna yaptığını hatırlattı, yıllarca süren eğitim sayesinde rolünü kabullenmişti ve hatta Yomin Carr tüm Praetorite Vong kuvveti içindeki en iyi teknisyen olduğu için gurur duymaktan da kendini alamıyordu.

Tamirhaneyi açtı –Bu görevi fark edilmeden yerine getirmeyi ummak hayalcilik olurdu– ışıkları açtı ve çıkan metal tangirtılarını gizlemek için de bir çaba sarf etmedi.

Çok geçmeden yanına gelen Danni Quee onu Spacecaster’ın süredurum kompensatörü üzerinde çalışır halde buldu.

“Basınç pompası üzerindeki conta gevşemiş,” diye açıklamada bulundu Yomin Carr, gerçekten de o sırada Yuuzhan Vong savaşçısı mekiğin hayrına çalışıyordu. Eğer Danni buraya daha erken gelmiş olsaydı Yomin Carr haberleşme portundaki son sinyal tetikleyicisini sökerken, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenebilirdi.

“Üç saat içinde yola çıkıyorum,” dedi ona.

“Ana sistemleri kontrol ediyorum,” diye cevap verdi Yomin Carr.

“Hiperitici standartlara uygun değil ama sizi oraya götürür, yine de hızlı bir yolculuk olmasını beklemeyin. İyon iticileri ise verimli şekilde çalışıyor.”

Danni başını salladı, aynı kontrolleri o da daha önce yapmıştı.

“Ya kompensatörler?” diye sordu.

“Sadece conta sorun çıkardı,” dedi Yomin Carr, dış halkanın üzerinde bir lazer yalıtıcı gezdirdi ve sorunun çözüldüğünü bildirdi.

Danni yanına gelip yaptığı işi kontrol etti, sonra da başını sallayarak onayladı. “Gelmek

istemediğine emin misin?” diye sordu. “Bensin Tomri ve Cho Badeleg de geliyor ama senin için de yerimiz var.”

“Mükemmel seçim,” dedi Yomin Carr. “Fakat hayır, Spacecaster’a birini daha almak görevi tehlikeye atar. Gezegende daha yakından inceleme yapmak için zamana ihtiyacınız olacak ama dört kişiye yetecek kadar erzakınız olmayacak, özellikle de hiperitici bu durumdayken.”

“Burnuma Baldavia cep tavşanı kokusu geliyor,” dedi Danni, korkaklığın sembolü olarak kabul edilen ürkek hayvana atıfta bulunmuştu.

Yomin Carr sadece güldü, onun şakayla karışık kendisine hakaret ettiğinin farkındaydı ama neye atıfta bulunduğunu kesinlikle anlamamıştı. “Sen git uyu,” dedi kadına ve tekrar kontrollerin başına döndü.

Danni elini onun omzuna koydu. “Bunu takdir ediyorum,” dedi.

Yomin Carr başını salladı ve gülmek için zor durdu. Bu cümledeki ironiyi bir bilebilseydi!

Kısa süre sonra Yomin Carr mesafe komünikatörüne tıkladı ve yakındaki ExGal-4 istasyonuna bir çağrı yaptı. Ekranlarındaki tüm sinyallerin gönderildiği onaylanıyordu ama Yomin Carr’ın çabaları sayesinde aslında hiçbiri gönderilmemişti.

Uzaya hiçbir haberleşme imkânları olmadan çıkacaklardı.

Bu Yuuzhan Vong ajanını ancak bir ölçüde tatmin etmişti, eğer Danni ve diğerleri savaş koordinatörünün üssüne doğru giderlerken başka bir araca denk gelirlerse ne olacaktı? Burada pek trafik yoktu ama hiç yok da değildi, kim bilir belki de yaklaşan dünyagemisi başkalarının da dikkatini çekmiş olabilirdi.

Bunu aklının bir köşesinde tutan Yomin Carr odasına döndüğünde hemen villip’lerine gitti ve Prefect Da’Gara’yla temas kuracağı villip’in üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Da’Gara’nın villip’i ters döndüğünde Yomin Carr prefect’in yüzüne bağlı gnullith’i gördü, simbiyozları o noktaya gelmişti ki villip onu taşıyıcısının bir parçası olarak kabul etmiş ve görüntüsünü onu da dâhil ederek yansıtmıştı.

“Bırak bize gelsinler,” diye cevap verdi Da’Gara, Yomin Carr durumu kendisine anlattıktan sonra. “Onları susturmakla çok iyi bir iş yaptın.”

“Danni Quee adındaki kadına dikkat edin,” dedi Yomin Carr. “Zorlu birisi.”

Prefect’in görüntüsünü yansıtan villip’in yüzünde bir gülümseme belirdi, öyle bir gülümsemeydi ki prefect’in dudakları gnullith’in iki kenarından görünmüştü. “Tarafımıza geçer mi?”

Yomin Carr bu ihtimali uzunca bir süre düşündü. Aslında Danni’den iyi bir Yuuzhan Vong savaşçısı olurdu ama onu böyle yapan nitelikleri aynı zamanda da lanetiydi ve güçlü iradesi nedeniyle onu kendi insanlarına karşı çevrilebileceği de mümkün görünmüyordu. Villip’i tarafından Prefect Da’Gara’nın önünde mükemmel şekilde yansıtılan yüz ifadesi onun hissettiği duyguları ve şüphelerini açıkça ortaya koyuyordu.

“Kıymetli bir kurban o zaman,” dedi Da’Gara. “Uygun zamanda şerefiyle öldürülecek.”

“Sözümü dinleyerek beni onurlandırdınız, Prefect,” dedi Yomin Carr, gerçekten de Da’Gara bunu bir kurban meselesi olarak düşünerek öyle yapmıştı, Vuuzhan Yong savaşçıları arasındaki en önemli ritüellerden biriydi. Bilinç sahibi hemen hemen tüm türler ölümün kaçınılmaz olduğunu bilirdi, Yuuzhan Vong kültürü ise onu kucaklardı, yaşamın kendisini ölüme hazırlanmaktan ibaret görecektene kadar. Mademki herkes ölecekti, o zaman birisinin nasıl öleceği önemli bir konuydu. Genelde düşmanlarına en şerefsiz ölümleri layık görürlerdi.

“Mevcut durumunda Belkadan ne kadar daha dayanabilir?” diye sordu prefect.

“Uzun değil,” dedi Yomin Carr. Bu sabah bazı şeyler tespit etmiş ve gerekli hesaplamaları yapmıştı. “Gaz birkaç gün içerisinde kritik yoğunluğa ulaşacak. Ardından fırtınaların güçlenmesi gerekiyor.”

“Ooglith cloaker’ın yanında mı?” diye sordu Da’Gara. “Yomin Carr gibi bir şeyleri başarabilmiş birinin uzak bir dünyada sessiz sakin ölmesi doğru olmaz.”

“Hazırlıklıyım, Prefect,” dedi Yomin Carr, doğruca işittiği diğer iltifatın ışığı altında durarak. Belkadan’ın dönüşümü görevi neredeyse tamamlanmak üzereydi, tek yapması gereken gezegende beklemek ve işgal yoldayken sera fırtınalarını sağ salim atlatmaktı. “Tek umudum beklerken size faydalı olmaya devam edebilmektir.”

“Pekâlâ olabilir,” diye cevap verdi Da’Gara. “Belki de senin istasyonundaki veriyi diğer dünyagemileri grubunun varışını kolaylaştırmak için kullanabiliriz. Muhtemelen başarıların Vekil Nom Anor’un kulağına gitmiştir ve casusluk görevinde yardımın için seni de yanına çağıracaktır.”

O anda birisi Yomin Carr’ın kapısını çaldı, hemen villip’inin üzerini örttü ve dolabına yerleştirdi, sonra da gömleğini çıkartıp kapıya koştu, sanki uykudan kalkmış gibi görünmesi için de gidene kadar gözlerini ovuşturdu.

Garth Breise kapının önünde duruyordu, bir ip yığını omzuna atmıştı. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hâlâ karanlık,” dedi Yomin Carr.

“Danni Quee’yle uğraşmaktansa gece vakti ormana gitmeyi tercih ederim,” dedi Garth Breise.

Yomin Carr gidip gömleğini aldı. Her şey yolunda gidiyordu.

Sabahın erken saatlerinde hava serindi ama ayaz yoktu ve ortalığı yoğun ve garip bir kükürdümsü koku kaplamıştı. Garth Breise sürekli koklayıp durdu ama bir yorumda bulunmadı, Yomin Carr az da olsa rahatlamıştı. Kokuya karşı daha hassas olması gerektiğini kendisine hatırlattı, çünkü neyin alameti olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle Garth Breise de belli belirsiz fark etmişti.

“Önce onları görmek ister misin?” diye sordu Yomin Carr, Danni ve diğerlerinin yola çıkmak için hazırlık yaptığı hangarı işaret etti.

“Zaten vedalaştık,” dedi Garth. “Tek istediğim şu saçma işi bir an önce aradan çıkarmak.”

“Kule sadece yüz metre yüksekliğinde,” dedi Yomin Carr.

“Sadece mi?” diye tekrar etti Garth alaycı bir ifadeyle. “Yukarısının soğuk ve rüzgârlı olduğunu da unutma.”

“Kulenin dibinde bizi bekleyen kızıl sorguçlu bir panter bulursak sen asıl o zaman gör,” diye devam etti Yomin Carr ama Garth Breise’e pek de komik gelmemişti. “Böylece tırmanmaktan kurtuluruz.”

Bu rahatsız edici görüntü hâlâ zihninde olduğu halde Garth Breise kontrol kulesinin yakınında durdu ve yakındaki ışıldakları kulenin dibini tümüyle aydınlatacak şekilde çevirdi. Ardından silah dolabından bir tabanca aldı, beline taktı ve bir tane daha alıp Yomin Carr’a uzattı ama o nazikçe reddetti.

Tesisten çıktılar ve kapıyı arkalarından kapatıp kuleye yöneldiler. Yaklaşırlarken ikisi de kulenin dibinde bir hareket fark etti, sanki zemin hareket ediyor gibiydi.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordu Garth Breise, garip hareketin kaynağını görebilmek için eğildi: kızılımsı kahverengi böceklerden oluşan bir sürü.

“Belki de iletişim sorununun kaynağı bunlardır,” dedi Yomin Carr.

“Kabloyu bu böceklerden daha büyük bir şey çiğnemiş.”

“Ama arıza yaptıktan sonra bazıları içine girdiyse...” dedi Yomin Carr ve gerisini Garth’ın hayal gücüne bıraktı. Tabii ki nedenin bu olmadığını biliyordu, en azından haberleşme probleminin, ama Garth’ın bundan haberi yoktu –ve eğer böceklerden bazıları içeri girebilmiş olsaydı kablonun işini tünden bitirmiş olurlardı.

“Arızayı tespit ettiğimde bunlardan hiçbiri burada değildi,” dedi Garth.

Yomin Carr yukarı baktı. “Hâlâ tırmanmaya değer mi sence?” diye sordu. “Yoksa önce kablonun uzunluğuna mı bakmak istersin?”

Garth cevap vermeden önce uzunca bir süre bekledi ve Yomin Carr adamı tırmanmaktan vazgeçirmeyi başarabildiğini düşünmeye başladı. “Yukarı,” dedi Garth, başlığını kapatarak. “Halledelim şu işi.”

Yomin Carr tam itiraz edecekti ki vazgeçti. Garth’ı yukarı çıkmaktan vazgeçirmek görevi için önemli olabilirdi ama Yomin Carr’ın sabrı hızla tükeniyor ve bir an önce bir şeyler yapmak istiyordu. O da tırmanma taraftarıydı.

Böylece tırmanmaya başladılar, her adımlarını büyük bir dikkatle atıp ipin güvenliğini tekrar tekrar kontrol ederek çıktılar ve ardından da bir sonraki seviyeyi tırmanmaya başladılar. Tepeye vardıklarında hava hâlâ aydınlanmamıştı ve ilk çıkan da Garth Breise oldu.

“İşte burada,” dedi yerinden sökülmüş bağlantı kutusunu tutarak. “Rüzgârdan.”

Yomin Carr da yanına geldi. “Öyle görünüyor,” dedi.

Arkalarından gelen ve gök gürültüsünü andıran gümbürtü Danni ve diğer ikisinin yola çıktıklarını haber veriyordu ve ikisi de karanlık göğe yükselerek yıldızlara doğru yol alan Spacecaster’ı görebilmek için başlarını çevirdiler.

“Onun içinde olmaktansa burada olmayı tercih ederim,” dedi Garth.

“Ama burada olmak daha tehlikeli,” dedi Yomin Carr.

“Ne?” dedi Garth, yüzünde meraklı bir ifadeyle döndü. Yomin Carr iki parmağını Garth’ın soluk borusuna saplayarak bir anda nefesini kesti. Soluğu kesilen adam bir elini boğazına attı ama Yomin Carr aynı iki parmağıyla adamın kuleyi tutan bileğine vurup elinin açılmasını sağladı.

Bir yerlere tutunmaya çalışan Garth çırpınmaya başladı ama Yomin Carr her denemesinde onu engelledi ve tutunmasına izin vermedi. Ardından kaşla göz arasında Yuuzhan Vong savaşçısı küçük ve parlak bir bıçak çıkarıp Garth’ın yüzüne doğru savurdu. Adam hemen elleriyle yüzünü kapamaya çalıştı ama Yomin Carr hemen hamlenin yönünü değiştirip bıçağı kuleye bağlı olan ipe doğru savurdu.

Çaresizce dengesini korumaya çalışan Garth’ın kolları geniş daireler çiziyordu. “Neden?” dedi hırıltıyla.

Yomin Carr hafif bir itişle bu işi bitirebilirdi ama yapmadı, adamın yüzündeki dehşet ifadesini ve ümitsizce çırpınışını görmek hoşuna gidiyordu.

Ardından bir çığlıkla Garth Breise geriye doğru itildi, kulenin kenarından aşağı uçtu, çapraz kirişlerden birine çarptı ve takla atarak yere düştü.

Yomin Carr, Garth tüm ışıldakların yönünü çevirmiş olduğu için memnundu –böylece onun yere çarparken kemiklerinin nasıl un ufak olduğunu daha net görebilmişti. Ardından Yuuzhan Vong sessizce Garth’ın son sorusunu cevapladı.

Tek bir şey onu üzmüştü: Garth düştüğünde onun böceklerinden bazılarını ezmişti.

Şimdiden aradaki mesafeyi çok açmış olan Danni Quee arka pencereden hızla uzaklaşan Belkadan’a baktı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Rotayı çevir,” dedi kontrollerin başındaki Bensin Tomri’ye.

“Helska rotamız ne kadar düz olursa o kadar iyi,” diye cevap verdi Bensin, aracın durumuna pek güvenmediği açıktı. “Hiperuzaya atlamak üzereydim.”

“Hayır, önce şuna bir bak,” diye cevap verdi Danni.

Mürettebatın üçüncü üyesi, kısa boylu ve sık koyu saçlı bir adam olan Cho Badeleg yanına geldi. “Fırtına yığını,” diyerek, Danni’nin yaptığı gibi, Belkadan kuşağının kıyısındaki dönen bulutları işaret etti.

Bensin Tomri iç çekip Spacecaster’ın rotasını değiştirdi; ardından fırtınanın büyüklüğünü fark edince üçü de dehşet içerisinde bakakaldı, içindeki yeşile çalan sarı lekeler Danni’ye yakın zamanlarda şahit olduğu gün batımlarını hatırlatmıştı.

“Tesisini ara ve hazırlıklı olmalarını söyle,” diye talimat verdi.

“Kule henüz tamir edilmemiştir,” diye hatırlattı ona Cho Badeleg.

Danni seyyar telsizini çıkardı. “Bizi uygun konuma getir,” diye talimat verdi ve Bensin Tomri de onayladı, fakat Belkadan’ın atmosferinin kıyısından geçerken Spacecaster dağılacakmış gibi sarsıldığında hepsinin aklından başka şeyler geçmeye başlamıştı.

“Tee-ubo?” diye seslendi Danni ve normalde kanallarının temiz olması gereken telsizden yükselen

anormal paraziti duyunca kaşları çatıldı. “Beni duyuyor musunuz?”

“Danni?” diye belli belirsiz bir cevap duyuldu ve sonrasında Tee-ubo bir şeyler söyledi. Üçü de Garth Breise’le ilgili bir şeyler söylendiğini duydular ama ne olduğunu anlayamadılar.

“Güneyinizde bir fırtına var,” dedi Danni yavaşça ve vurgulayarak. “Büyük bir fırtına. Duydunuz mu?” birkaç kez daha tekrar etti ve Tee-ubo elinden geldiği kadarıyla cevap verdi ama parazitin arasından sadece bir kelime ya da birkaç hece duyulabiliyordu.

“Fırtına yüzünden,” dedi Cho Badeleg ve Danni pes edip telsizi kapattı.

Danni kuşkulu gözlerle diğer ikisine baktı.

“Geri dönmek istiyorsun,” diye tahmin yürüttü Cho Badeleg.

“Eğer bir kez inerse yakın zaman içinde bir kez daha havalanmamız mümkün olmaz,” dedi Bensin Tomri. “Özellikle de fırtına yaklaşırsa. Bu şeyle yörüngeye çıkabildiğimiz için bile şanslıyız.”

Cho Badeleg bir süre gözlerini fırtınadan ayırmadı. “Düzgün gelişen bir fırtınaya benzemiyor,” dedi. “Dikkate değer bir dönüş ve belirgin bir gözü yok.”

“Sence sorunsuz atlatabilirler mi?” diye sordu Danni.

“Şu parazitten kurtulabilirsek telsizle temas kurabiliriz,” dedi Bensin Tomri. “Karar verecek olan sensin, ineceğiz ya da devam edeceğiz.”

Danni bu konuyu enine boyuna düşündü. Sonuç olarak kendisi idealist bir bilim insanıydı ve ona göre kendisi ve diğer ikisi geride bıraktıklarından çok daha büyük bir riski göze alıyorlardı. “Tee-ubo, Garth hakkında bir şeyler söyledi,” dedi. “Herhalde kuleyi tamir etmiştir.”

“Yola devam edelim öyleyse,” dedi Bensin Tomri ve Spacecaster’ın burnunu çevirdi ve tekrar ışık hızına atlamak için gereken hesaplamaları yapmaya başladı.

Gezegeni arkalarında bırakırlarken Danni geminin telsiz odasına gitti ve batıdaki fırtınayla ilgili detaylı bir bilgi verdi ve ardından da acaba birileri cevap verecek mi diye bekledi. Cevap gelmeyince kendisini duyduklarını ama kuledeki tamiratın ona cevap verecekleri kadar ilerlememiş olabileceğini düşündü.

Nom Anor, haftalardır planlamış olduğu gezegen dışı bir saldırıda, düşman şehri Osa-Prime’a doğru fırlatılan füzelerin yaydığı ışık yüzünden gözlerini kırptı. Tamaktis Breetha bu saldırıya karşı çıkmıştı, bunun gezegenler arası savaşa yol açacağını biliyordu ama birkaç üst rütbeli Rhommamoollu subayın cesedi bulunduğu eski belediye başkanı kendisini destekleyecek çok az kişi bulabilmişti.

Nom Anor, *Mediator*’ın füzelerin atıldığını zamanında tespit edememesini umuyordu, böylece füzeleri engellemek için avcı uçaklarını havalandırmaya fırsat bulamayacaktı. Saatlerce Vekil ve Shok Tinoktin gezegenlerin yörüngesini ve Yeni Cumhuriyet gemisinin konumunu incelemiş ve füzelerinin fırlatılmasının ve havadaki uçuşunun en zor tespit edileceği konumu tespit etmişlerdi. Bir kez yörüngeye girdiler mi tüm füzeler motorlarını kapatarak uzayda sürüklenen enkazlar gibi görünecek ve Osarian atmosferine girip de tekrar ateşlendiklerinde ise *Mediator*’ın onları

engellemek için yapabileceği hiçbir şey kalmayacaktı.

Başarı ihtimalini daha da artırmak için Nom Anor o sabahı Komutan Ackdool ile konuşarak geçirmiş, müzakereye hevesliymiş gibi davranarak geçirmiş ve baş belası Leia Solo artık gittiğine göre komutanla bu çatışmayı sona erdirebilecek bir anlaşmaya varabileceklerini söylemişti. Hatta Osarian'dan gelecek diplomatlardan oluşan bir delegeyle Nom Anor ve delegeleri arasında *Mediator*'da bir toplantı düzenlenmesine bile karar ve-rilmişti.

Nom Anor, Komutan Ackdool'un böylesi beklenmedik bir diplomatik zafer kazanma düşüncesine karşı koyamayacağını biliyordu. Ackdool'a bu geminin verilmesinin nedeni onun bir Mon Calamari oluşuydu, çünkü Ackbar'ın emekliye ayrılmasının ardından artık onlara filolarda eskisi gibi yer verilmiyordu. Bu atamayla ilgili hoşnutsuz söylentiler Ackdool'un kulağına kadar gelmişti ve bu yüzden de kendisini ispat edebilmek için daha da istekli olmuştu. Dolayısıyla komutan bu iki gezegende yaşayan halkların sahip olduğu güce kıyasla gemisinin gücüne öyle bir güveniyordu ki oyuna getirilebileceğini aklına bile getirmemişti.

Tabii ki bu saldırının yankıları müthiş olacak ve Nom Anor'u, Rhommamool'u terk etmek zorunda bırakacaktı. Ama bu onun için bir sorun teşkil etmiyordu, çünkü görevini tamamlamak üzereydi ve eğer bu füzeler Osa-Prime'a isabet eder ve topyekûn bir savaşı tetiklerse huzur içinde yoluna devam edebilecekti. Şimdi görevi ortalığı karıştırarak Yeni Cumhuriyet'in gözlerini Core'da tutmak ve dışarıda neler olduğunu görmesine engel olmaktı.

Prefect Da'Gara ne kadar uzun süre gizlilik içinde hareket edebilirse Nom Anor'un halkının konumu o kadar daha güçlenecek ve o kadar daha fazla dünyagemisi uygun konuma varmış olacaktı.

Üç saat sonra Nom Anor, Komutan Ackdool'dan hiddet dolu bir çağrı aldı. Füzeler Osaria'nın yörüngesinde tespit edilmişti.

Nom Anor tüm sorumluluğu üzerine almış ve saldırının subayların öldürülmesine misilleme olarak yapıldığını söyleyerek meşru göstermeye çalışmıştı –kendisinin gizlice öldürülmesini emrettiği subaylar. Sonra aniden Ackdoor'la görüşmeyi kesti.

O ve Shok Tinoktin gözlerini ekrana diktiler ve bir Osarian kanalını açtılar. Panik içerisindeki bir muhabirin Osa-Prime'daki kargaşa ve paniği anlattığını gördüler, ardından da kendilerine doğru yaklaşan füzelerden bahsetmeye başlamıştı.

Holocam yukarı döndüğünde geceleyin gökyüzünde yere doğru yaklaşan füzelerin ardında bıraktığı izler açıkça görülmeye başlandı.

Diğer füzeler ve çok sayıda avcı uçağı onları karşılamak için havalandı.

Ama tümünü engelleyememişlerdi.

Kısa süre içerisinde Osa-Prime alevler içerisinde kaldı.

Nom Anor bunun harika bir gün olacağını düşünüyordu.

Tabakalar

“Yine Anakin’le dövüştün,” dedi Luke, Jacen’a, onu, Reecee gezegenindeki üzeri açık bir avlu olan, *Millenium Falcon*’un şimdiki limanını çevreleyen duvarın üzerinde otururken gördüğünde. Han ve Chewie buraya Coruscant’tan gelmişti ve yolcuları Jacen, Anakin, C-3PO ve Leia’ya Outer Rim’e gitmeden önce sadece bir kez daha durmak zorunda olduklarını söylemişlerdi. Leia, Coruscant’ta Bolphur’u atlatmayı başarmış ve Noghri’yi akrabalarının da bulunduğu bir inde bırakmıştı. Onun aşırı korumacılığını istemiyordu –özellikle de şu anda, bir türlü kendisini kurtaramadığı entrika ve bürokrasinin yükünü üzerinden atmayı başarabildiği sırada. Bolphur her ne kadar iyi niyetli olsa da –genel olarak Noghrilerin tüm iyi niyetine rağmen– yine de onu boğuyordu. Bir süre için de olsa Bolphur’dan uzaklaşmak onun için kişisel bir başarıydı ve kısa süre için de olsa tüm yetki ve sorumluluklarını arkasında bıraktığını gösteriyordu.

Jade Sabre, Mara ve Luke güvertesinde olduğu halde, *Falcon*’un bulunduğu yerin hemen yakınına iniş yapmıştı ve hepsi R2-D2 ile birlikte Luke’un kendi X-kanadını kullanan Jaina’nın da onlara katılmasını bekliyorlardı.

“Onu ışın kılıcıyla talim yaparken gördüm,” diye cevap verdi Jacen dürüstçe. “Ne kadar ilerlediğini görmek istedi, ben de öyle.”

“Ben kılıç düellosundan bahsetmiyorum,” dedi Luke. “Zaten babanın da siz ikinizin gemisinin ana salonunda ışın kılıcıyla tepeştüğünüzü duymaktan haz edeceğini hiç zannetmiyorum ama benim asıl kastettiğim şey laf dalaşınız.”

Jacen bunu beklemiyordu ve dayısı ve akıl hocasına bakakaldı, Luke’un yüz ifadesinden konuyla ilgili duygularını çıkarabilmeyi umuyordu.

Yüz ifadesinden hiçbir şey çözememişti.

“Sadece görüş ayrılığı,” dedi Jacen, yüzünü çevirerek. “Hepsi bu.”

“Jedi rolü meselesi hakkında,” dedi Luke.

“Güç’ün rolü meselesi hakkında,” diyerek düzeltti Jacen, tekrar yüzünü ona dönerek.

“Sence beni aydınlatılabilir misin?” diye sordu Luke. Ses tonunda alaycılıktan eser yoktu ve şaka yapmadığı da ortadaydı.

Fakat Jacen, dayısının bu ifadesinden ne kadar ürkse de durumu böyle görmüyordu. İç çekip başını salladı ve tekrar yüzünü çevirdi.

Luke sıçrayıp hemen onun yanında duvarın üzerine oturdu. “Karşı karşıya olduğum seçenekleri biliyorsun,” dedi.

“Çoktan kararını verdin zannediyordum,” diye cevap verdi Jacen.

Luke başını sallayarak onayladı. “Hemen hemen,” dedi. “Ama eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa, Jedi Konseyi’ni neden tekrar kurmamamla ilgili bir şeyler, şu an bana söyleyebilirsin.”

Jacen uzunca bir süre dikkatle dayısına baktı ve onun gözlerindeki saygı dolu bakış karşısında şaşırıldı. On altı yaşında bir gençti –ve çevresindeki yetişkinler tarafından dikkate alınmaya pek de alışık değildi. Büyük hayranlık duyduğu Luke bile bir öğretmen rolünü üstlenmişti –çoğunlukla da acı dersler öğreten bir öğretmen.

“Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum,” diye açıklamaya çalıştı Jacen.

“Sadece kalbinden geçenleri söyle,” dedi Luke.

“Sadece...” Jacen durdu ve tekrar iç çekti. Yeniden Luke’a baktı ve adamın genç yüzündeki sükûnet ve gülümsemeyi gördü. Jacen, Luke dayısını her şeyden önce, başından geçen ve ileride kendisini bekleyen onca şeye rağmen, başlı başına bir huzur ve güven kaynağı olarak görüyordu. Bu adam bir Jedi Şövalyesi’nin olması gereken şeyin canlı bir örneği idi ve Jacen her ne kadar bu gerçeği bilse de kendisiyle felsefi bir tartışmaya girmeye hazırlanıyordu. “Güç benim için son derece saf bir şey, kim olduğumun ve kim olduğumuzun katıksız göstergesi,” diye söze başladı. “Jedi’ların yerine bürokratik bir yapı getirmek bana bir kuşu görmeye devam edebilmek için onu kafese koymak ve hatta öldürmeye kalkışmak gibi geliyor.”

Luke bir süre bu sözleri düşündü. “Haksız olduğunu zannetmiyorum,” dedi. “Bu korkuları ben de paylaşıyorum. Sanırım Güç konusunda ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Ama,” dedi, parmağını kaldırarak hararetle söze devam etmek için atılan Jacen’ı susturdu, “Jedi’lar çevresindeki kişilerin anlayış ve kontrolünün ötesinde güçlere sahipler. Bu güçler beraberinde sorumluluk da getirir.”

“Borsk Fey’lya gibi kişiler mi?” diye sordu Jacen alaycı bir tonda.

“Evet,” diye cevap verdi Luke. “Diğer pek çok canlının hayatını etkileyecek kararlar alacak kişiler.”

“Borsk Fey’lya harcadığınız zamanı hak etmiyor,” dedi Jacen ama Luke’un tepkisi onu şaşırttı.

“Sözlerin ve onları dile getiriş tarzından endişeliyim,” dedi Luke tüm ciddiyetiyle, yüzünde endişeli bir ifadeyle gözlerini yeğenine dikti.

Jacen ne demek istediğini anlamamıştı.

“Kibir,” dedi Luke, başını iki yana sallayarak.

Jacen da kelimeyi yüksek sesle tekrar etti ve bunu söylerken sesinin tonu bir sorudan çok bir ifade gibi çıkmıştı, artık anlamaya başlıyordu. “Kibir mi?” Borsk Fey’lya’yı küçümseyerek kendisini Bothan’dan daha üstün bir konumda görmüştü.

“Tehlikeli bir kusur,” diye ikaz etti Luke. “Bu hepimizde var ve bunun üzerimizdeki etkisinden kurtulmak için sürekli olarak mücadele ediyoruz.”

“Tek korkum...” diye söze başladı Jacen.

“Kontrol,” diye sözünü tamamladı Luke. “İdare. Kardeşine bakılırsa artık Akademi’yi bile eskisi gibi sevmiyormuşsun.”

“Kardeşim çok boşboğaz,” dedi Jacen.

Luke güldü, itiraz edecek değildi.

“Akademi’yi sevmiyorum,” diyerek itiraf etti Jacen.

“Bugün sahip olduğun şeylerin çoğunu oraya borçlusun,” dedi Luke.

“Öyle mi?” dedi genç adam. “Güç bende yoğundu –bu benim kanımda– ve kanım senin Yoda’yla yaptığın bire bir eğitime ne kadar yakın eğitim yaparsam o kadar daha saf akacaktır.”

Luke bu söze itiraz etmeden hayranlıkla Jacen’a baktı. Bir Jedi’in böyle eleştirel düşünmesinin iyi bir şey olduğunu biliyordu. Disiplin gerekliydi ama sorgusuz itaat geliştirici değil kısıtlayıcı bir şeydi. Üstelik Jacen’ın bahsettiği bire bir eğitim Luke’u çok etkilemişti; kendisi de Akademi’nin bundan çok uzaklaştığını düşünüyordu, bu yüzden pek çok potansiyel Jedi Şövalyesi kendilerine hakkıyla yol gösterecek kişileri bulamadıklarından sahip oldukları nitelikleri kullanabilmeyi ve daha da önemlisi karanlık tarafa karşı nasıl direneceklerini gerektiği gibi öğrenemiyorlardı. Dolayısıyla tekrar usta-çırak usulüne geri dönmek zorundaydılar ve şu an Luke’la birlikte Üstat olabilecek Jedi’ların sayısı çok azdı.

“Sana haksız olduğunu söylemeyeceğim,” dedi Luke, elini Jacen’ın omzuna koydu. “Ama seni temin ederim ki yaşın ilerledikçe olaylara daha farklı bakmaya başlayacaksın.”

“Daha geniş bir açıdan mı?” diye sordu Jacen, ses tonunda hafif bir alaycılık vardı.

“Borsk Fey’lya ile görüşmek sence benim hoşuma gidiyor mu?” diye sordu Luke, bir kahkaha patlatarak ortamın gerginliğini sona erdirdi. Jacen’ın omzuna vurarak dönüp uzaklaşmaya başladı ama *Falcon’un* açık iniş rampasına yaklaştığında Jacen seslenerek onu durdurdu.

“Luke dayı!” Luke döndüğü sırada Jacen tüm ciddiyetiyle ekledi. “Doğru olanı seç.”

“Ah, lütfen dikkatli olun, Leydi Vader,” dedi C-3PO, kelimeleri olmasa da konuşma şekli Bolphur’u hatırlatıyordu ve konuşma şeklinin yanı sıra hitap etmek için kullandığı unvanlar da Noghri’lerle aynıydı.

Leia dönüp droide ters ters baktı ve o sırada arkasındaki Mara’nın güldüğünü duydu.

“Bir daha bana böyle hitap edersen seni yanan bir yağ banyosuna gönderirim,” dedi C-3PO’ya usulca.

“Fakat bana bu yolculukta sizin Noghri muhafızınız olacağımı söylemişsiniz,” diye itiraz etti C-3PO tüm ciddiyetiyle.

“Sadece boş konuşup Bolphur’u planımdan haberdar etme diye öyle söyledim,” dedi Leia cevaben ve droid, yüzündeki metalik ifadede bir değişiklik olmasa da gerçekten de hayrete düşmüş görünüyordu. Leia gülmesine mani olamadı. Bazen –hayır, her zaman– C-3PO kelimeleri duyduğu gibi kabul ediyordu.

Jade Sabre’in köprüsünün diğer ucunda duran Mara durumu anlamıştı. “Aşırı ihtimamdan mı bunalmıştın?” diye sordu.

Leia döndü ve başını salladı. “Bilmiyorum,” dedi, başını iki yana sallayarak. “Belki de şu an geldiğim noktada artık kendimi sadece Leia olarak düşünmek istiyorum. Prenses Leia, Konsey üyesi

Leia veya Devlet Başkanı Leia olarak değil,” diye cümlesini bitirdi ve dönüp C-3PO’ya baktı, “Leydi Vader yok. Sadece Leia.”

Tekrar Mara’ya döndüğünde onun da başını sallayarak onayladığını gördü.

“Sence bu bencillik mi?” diye sordu Leia, Mara’ya.

Mara’nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Bence insani,” diye cevap verdi. “Galaksiyi kurtarmaktan fırsat bulabildiğimizde kendimize zaman ayırmamız gerekiyor.”

Hayatla ölüm arasındaki ince çizgi üzerinde gidip gelen bir kadın olan Mara’nın söylemiş olması bu sözleri daha da anlamlı kılıyordu.

“Fakat aynı yaştayız,” dedi Leia. “Yine de çocuk istiyorsun. Tekrar doğurduğumu düşünemiyorum bile.”

“Daha önce yaptın da ondan,” dedi Mara. “Fiziksel yaş ve yaşamın evreleri iki farklı şeydir bana kalırsa.”

Leia bir süre susup bu sözlerdeki haklılık payını, kendi kâinatı algılama perspektifini, Core’daki sorumluluklarından nasıl bilerek, isteyerek ve muhafızını bile geride bırakarak kaçtığını ve onun eylemlerinin ve fedakârlıklarının galaksiye bahşettiği refahın nimetlerinden bir süreliğine kendisinin de istifade etmeye karar vermiş olmasını düşündü. Sonra kendi istekleriyle, çocuk macerasına atılmaya hevesli, her şeye rağmen hayat dolu olmayı başarabilen ve Jaina’ya hem arkadaş hem de rehber olan, Mara’ninkileri kıyasladı.

Bu aydınlanma anında Leia kesinlikle kıskançlık hissetmi-yordu. Tek hissettiği üzüntüydü, çünkü Mara’nın bu korkunç hastalığın pençesinden kurtulabilmesi için hiçbir şey yapamı-yordu.

“İstedğin olacak,” dedi Leia usulca.

Mara merakla ona baktı.

“Tek istediğin,” dedi Leia. “O hastalık ya da seni etkileyen her ne ise seni yavaşlatmasın.”

Mara’nın gülümsemesinde memnuniyet ve cesaret vardı. “Biliyorum.”

“Beni kolla,” dedi Han, Chewie’ye, katil, belalı ve sahtekârlarıyla ünlü, Riebold’un Köpük ve Hışırtsı’na girerlerken. Burası gürültülü ve farklı dünyalardan –insan, Bothan, Rodialı, Tevrig, Vuvrialı, Snivvialı– gelen ve itişip didişen ve dalaşan serserilerle tıklım tikiş bir yerdi. Köpük ve Hışırtsı’da kansız şe-kilde birini öldürüp cesedi de ortadan kaldırmazsanız kimse ne fark eder ne de ilgilenirdi; bunu yaparken ortalığı batırırsanız temizleme masrafları için elleri cebe atmak zorunda kalırdınız.

Han konuşurken bir yandan da Wookiee dostuna baktı ve Chewie’nin gözündeki o eski ateşi görmek içini ferahlattı, o ve kıllı dostunun geçen yıllar içinde defalarca paylaştığı o şevk dolu ışık. O ve Chewie bu tür mekânlara yabancı değillerdi ama uzun süredir böyle yerlere takılmamışlardı ve giderek yaşlandıkları da açıktı.

Sarhoş biri Gamorrlu sendeleyerek gelip ikiliye çarptı ve dengesini kaybeden Han yerinden bir milim bile kımıldamayan Chewie’ye bindirdi. Wookiee domuzu andıran bu yaratığa tepeden baktı ve

kükredi, Gamorrlu yine sendeleyerek uzaklaştı, takılıp yere düştü ve ayağa kalkmaya bile çalışmadan emekle-yerek ürkütücü Wookiee'den tüm hızıyla uzaklaşmaya başladı.

Han, Wookiee'nin yanında olmasından pek memnundu.

Chewie ona bakıp hırlayarak itiraz etti.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Han, çünkü burada olmaktan o da kıllı dostu kadar huzursuz oluyordu. “Fakat Lando'yla görüşmeden önce burada ne işleri çevirdiğini öğrenmemiz daha faydalı olur. Sadece madencilik olduğunu zannetmem –bağlantıları sayesinde Core'da bulunan çok daha kârlı madenlerin de haklarını satın alabilirdi. Bence başka bir şeyin peşinde ve tüm ailemle karşısına çıkmadan önce neyin peşinde olduğunu öğrenmem gerek.”

Han parmaklarını şıklatırken yüzüne de bir gülümseme yayıldı. “Bagy,” dedi karşılarındaki Sullustluyu işaret ederek.

Chewie bu kişiyi tanımişti, bu ünlü uçkâğıtçı Dugo Bagy'ydi ve bir kez daha keyifsizce homurdandı.

İkili kalabalığın arasında ite kaka ilerlemeye başladı ve sonunda Dugo Bagy'nin yakınlarına gelmeyi başardıklarında Sullustlu onları gördü ve içkisini bırakıp kaçmaya başladı.

Han işaret etti ve Chewie hemen yolunu kesmeye yönelirken Han da sağa doğru gitti. Gözünü Han'a dikmiş olan Dugo Bagy de sağa doğru gidiyorken birden durup sola doğru fırladı ve doğruca Chewie'nin kucağına düştü, kafası ancak Wookiee'nin karnı hizasına gelen Sullustlunun hızını alamayıp Wookiee'ye bindirmesi Chewie'yi yerinden bile oynatmamıştı.

“Ah, Han Solo,” dedi Dugo Bagy, Han yanına geldiğinde. “Seni görmek ne güzel.”

“Otur, Dugo,” diye cevap verdi Han ve yakındaki bir masadan bir sandalye çekti.

“Sen iste ben otururum,” dedi Dugo Bagy sesindeki belirgin titremeyle ve en yakındaki sandalyeye yöneldi. Han ve Chewie de birer sandalye çekip iki yanına oturdular.

“Neden bu kadar gerginsin,” diye sordu Han, üçü de yerine yerleştikten sonra.

“Gergin mi?” diye tekrar etti Dugo Bagy hayretle.

Han kendisine öyle bir yüz ifadesiyle baktı ki Sullustlunun söyleyeceği tüm yalanlar ağzından çıkmaya bile fırsat bulamadı ve gergin şekilde etrafına bakınıp bir garson aramaya başladı.

“Hey,” dedi Han, yüzünü tekrar ona çevirerek.

“Kusura bakma,” dedi Dugo Bagy nispeten daha sakin bir tonda. “Diğer pek çok kişi gibi ben de seni burada gördüğüme şaşırımdı. Sadece seninle konuşmak bile beni şüpheli yapar.”

“Abarttığın kadar değil,” diyerek kaçakçıyı rahatlatmaya çalıştı Han. “Bu adamların hiçbirisini rahatsız etmeye niyetim yok. Sadece birkaç kişinin yararına son birkaç yıldır eski yaşam tarzıma biraz ara vermek zorunda kaldım.” Son kısmını yüksek sesle söylemişti, çünkü oradaki kendisini tanıyan herkesin bu dediklerini duymasını istiyordu.

“Üstelik buraya kimsenin başına iş açmaya da gelmiş değilim,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Sadece

eski bir dostum hakkında biraz bilgi istiyorum.”

Dugo Bagy kulaklarını dikip öne doğru eğildi, tavrındaki bu ani değişiklikten Han, Sullustlunun iş birliği karşılığında ondan ödül beklediğini anlayabiliyordu.

“Sana borcum olur,” dedi Han, üzerinde çok az parası vardı.

Dugo Bagy tekrar arkasına yaslandı ve çaresizce ellerini kaldırdı.

“Ben bir iş adamıyım,” dedi ama Chewie ona doğru eğilip hırıldadı.

“Borçlu olunması da iyidir,” dedi Dugo Bagy aceleyle.

“Lando’yla görüşeceğim,” dedi Han. “Sadece burada neyle meşgul olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Sorunun böyle basit olduğunu gören Dugo Bagy rahatladı. “Asteroitlerden maden çıkarıyor,” diye cevap verdi.

Han tekrar ona ters ters baktı.

“Ama öyle,” dedi Dugo Bagy.

“Ve...” diye diretti Han.

“Başka ne olabilir ki?” diye sordu Dugo Bagy. “Çok kârlı bir iş.”

“Ve...” dedi Han tekrar.

Bir iç çekerek Dugo Bagy öne doğru eğilince Han ve Chewie de aynısını yaptılar.

“Lando yeni teknikler arıyor,” dedi Dugo Bagy. “Nasıl yapacaklarını bilseler kullanabilecekleri çok şeyler var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kerane’s Folly,” dedi Dugo Bagy.

“Asteroit mi?”

“Hoth sisteminde,” diyerek doğruladı Dugo Bagy. “Saf platinyum ama oraya ulaşmak için pek çok asteroitin arasından geçmek gerekiyor. Denerken bir sürü kişi öldü. Lando bir yol arıyor.”

“Sanırım henüz bir yol bulabilmiş değil,” dedi Han.

Dugo Bagy isteksizce gülümsedi.

“Yani Lando o bölgeyi bir test sahası olarak kullanıyor, asteroitteki madenleri çıkarmak için daha yeni araçlar kullanacak ve daha sonra onları tüm galaksiye satacak,” diyerek fikir yürüttü Han, Lando’nun karakteri göz önüne alındığında bu tahmininde de haksız sayılmazdı.

“Başka şeyler de var,” dedi Dugo Bagy göz kırparak, bir Sullustlunun yüzünde fazlasıyla sevimli duran bir hareketti.

“Kuşak Yarışı mı?” diye sordu. “Oyun oynuyor, değil mi?”

“Bazılarına göre oyun,” diyerek düzeltti Dugo Bagy. “Bazılarına göreyse...”

“Eğitim,” diyerek tamamladı cümlesini Han. “Demek ki Lando kaçakçılarla birlikte çalışıyor ve oyun adı altında onları avcılardan kaçmaları için eğitiyor.”

“Avcılar Luke tarafından eğitildi,” dedi Dugo Bagy, sesinin tonundan Han ilk karşılaşmalarında neden bu kadar gergin olduğunu çıkarabilmişti. Anlaşılan kaçakçılar Outer Rim’deki bir avcı Jedi’in icraatlarından son derece huzursuz olmuşlardı –Han’ın eşi, dostları ve çocukları nedeniyle Jedi’lar ve Akademi’yle olan bağından herkes haberdardı.

“Kim o?” diye sordu.

“Kyp Durron,” diye cevap verdi Dugo Bagy. “Ve onun iyilik meraklısı dostları. Dozen-and-Two Avengers,” dedi gözlerini devirerek. “Yol açtıkları zararlar çok paraya mal oluyor.”

Han başını salladı. Kyp’i iyi tanıyordu ve şimdi her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Kyp hep biraz başına buyruk olmuştu ve daha da kötüsü Kyp’in anne babası Moruth Doole adındaki ünlü bir kaçakçının eylemleri sırasında hayatını kaybetmişti.

“Neden Lando’yla görüşeceksin?” diye sordu Dugo Bagy.

“Dost ziyareti,” dedi Han kısaca ve ayağa kalktı, Chewie de onu takip etti, Dugo Bagy de ayağa kalkmaya yeltendi ama Chewie koca pençesini omzuna koyup onu tekrar yerine oturttu.

“Bu eğlenceli olacak,” dedi Han, Chewie’ye Riebold’un Köpük ve Hıştırtısı’ndan çıkarılarken.

Chewie Han’a şunu hatırlatan bir kükremeye cevap verdi, “Hep öyle değil mi?”

DOKUZ

Şerefli Ölüm

Sırtında ağır bir sırt çantası olduğu halde –basit bir nakliye diskine sığmayacak şeyler vardı içerisinde–Tee-ubo dört kişilik bir takımla birlikte tesisten dışarı çıktı. Normalde asla Exgal-4’den ayrılmazlardı, dayanıklı tesis Belkadan’da olabilecek her türlü fırtınaya karşı koyabilecek güçteydi. Fakat Danni’nin çağrısı onlara bu fırtınanın sıra dışı bir şey olduğunu göstermişti ve bu konuda biraz araştırma yapmak gerekiyordu.

İçlerinden hiçbiri açıkça dile getirmese de böyle bir göreve çıkmak Garth Breise’in kaza sonucu ölümünden duydukları üzüntüyü unutmalarına da yardımcı olacaktı. Buraya, vahşi ve keşfedilmemiş bir dünyaya geldiklerinde karşı karşıya oldukları riskleri hepsi biliyordu ama yine de içlerinden birini kaybetmek hepsini, özellikle de Tee-ubo’yu, çok etkilemişti. Bensin Tomri’nin bu haberle yıkılacağını biliyordu, tabii uzaklardaki Spacecaster’a bu haberi iletmenin bir yolunu bulabilirlerse.

Twilek’in tabancası kılıfındaydı ama diğer üçünün değildi; silahları ellerinde hazır olduğu halde yürüyorlardı, Luther De’Ono, yirmili yaşlarının ortasında kömür gibi siyah saçlı ve koyu renk gözlü sert bir adam, sol tarafı koruyordu; Bendodi Ballow-Reese, elli üç yaşında Exgal-4’ün en yaşlı üyesi olan Asi İttifakı’nın eski bir arama kurtarma görevlisi, sağ tarafı kolluyordu; ve Jerem Cadmir, Corellialı, artçı rolünü üstlenmişti ve grup yoğun bitki örtüsüne sahip ormanda ilerlerken o da geri geri yürüyordu. İçlerinde silah kullanmaya en yabancı olan Jerem’di. Bir savaşçı değil de ince uzun bir adam olan Jerem’in Belkadan ormanında keşfe çıkacak takım için seçilmiş olmasının nedeni jeoloji ve iklim bilim açısından oradaki en bilgili kişi olmasıydı. Eğer Danni Quee’nin sırf onları uyarmak için geri döndüğü fırtına gerçekten de ExGal-4’e bir tehlike teşkil ediyorsa bunu en doğru şekilde tespit edebilecek kişi Jerem Cadmir olacaktı.

“Geceleri daha da tehlikeli olacak,” dedi Bendodi o öğleden sonra. Takım yoğun bitki örtüsü arasında son derece ağır ilerliyordu. “Kızıl sorguçlu panterler geceleri avlanırlar ve çok farklı olan kokularımızı rahatlıkla algılayacaklardır.” Diğerleri Bendodi’nin önceki çatışmaların yara izlerini taşıyan yakışıklı yüzüne baktı ve bunun göz ardı edilemeyecek bir uyarı olduğunu takdir ettiler.

“Bir açıklık bulursak sırt jetlerimizi kullanabiliriz,” dedi Tee-ubo.

“Öyleyse devam edelim,” dedi Jerem gergin şekilde.

“Hâlâ iki günlük yürüyüş mesafesinde,” dedi Bendodi onlara.

Tee-ubo duyduklarından hoşlanmamış gibi ona baktı. Bu konu üzerinde zaten tesiste gerektiği kadar tartışmışlardı. Bendodi ve Luther yanlarına birkaç sırt jeti alarak tesisin duvarından uçup gitmeleri gerektiğini söylemişti ama yapılan hesaplar yakıtlarının henüz uzun ağaçların üzerinden aşır geçmeden biteceğini ortaya koymaktaydı, üstelik ormanın ilk bölümünü geçtikten sonra bile önlerinde bir haftalık yürüyüş onları bekliyor olacaktı.

Daha mantıklı olan, ve tesisteki iki savaşçı eskisi hariç herkesin üzerinde hemfikir olduğu, Tee-ubo’nun planına göre ise ormanı yaya olarak geçecek ve daha sonra tesisin yirmi kilometre kadar güneyinde başlayan büyük havzanın kıyısına vardıklarında sırt jetlerini takacaklardı. Rüzgârı da

dikkate alarak yaptıkları hesaplara göre üç yüz kilometrelik havzayı aşmak için kullanacakları yakıtla ağaçların üzerinden aşarak havzanın kıyısına gelmek için kullanacakları yakıt hemen hemen aynıydı.

Bu gerçekten de destek alan Tee-ubo tartışmayı kazandı ama tesisten dışarı attıkları ilk adımdan itibaren anlamıştı ki Luther ve özellikle Bendodi'nin bu meseleyi unutmaya hiç niyeti yoktu.

Onlar da, yapış yapış ve boğucu orman havasının içinde, yollarına devam ettiler ve gece çökerken bir ağacın yüksek bir dalını kamp yeri olarak seçtiler.

Hiçbiri doğru düzgün uyuyamıyordu, çünkü orman hemen her yönden gelen korkutucu ve tehditkâr hırıltı, uluma ve tıslamalarla doluydu. Tüm bunlara rağmen doğrudan bir tehditle karşı karşıya gelmediler ama sesler öyle huzursuz ediciydi ki takım, tekrar gece çökmeden havzanın kıyısına varma gayretiyle, sabah erkenden yola koyuldu. Sonunda gece çökmesine daha saatler varken geniş bir vadiye tepeden bakan kayalık bir uçuruma varmayı başardılar.

Bu saatleri boşa harcamaya hiç niyetleri yoktu. Çabucak sırt jetlerini bir kez daha gözden geçirdiler –ExGal-4'deki diğer tüm ekipman gibi sırt jetleri de pek mükemmel durumda sayılmazdı– ardından uçurumun kıyısından havalanarak rüzgârı da arkalarına alarak yola koyuldular.

Güneşin battığı yere doğru doğruca karanlığın içine uçmaya devam ettiler, soğuk rüzgârı altlarındaki ormandan gelen hırıltılara tercih ediyorlardı. Bildikleri kadarıyla Belkadan'da büyük uçan yırtıcılar yoktu. Tee-ubo ilerlemelerini mesafeyle değil de harcadıkları zamanla ölçüyordu; rüzgârda süzülerek uçtuklarından minimum yakıt harcadıkları için yakıtlarının ilk yarısını tüketmeden yaklaşık dört standart saat daha uçabileceklerini tahmin etmekteydi.

İniş zamanı geldiğinde Bendodi aşağılarındaki ormanın içine taşınabilir bir roket meşale fırlattı ve tüm grup bu ışığı rehberleri olarak kullanarak alçaldılar. Yere sorunsuz indiler ama duydukları sesler hâlâ kanlarını dondurmaya devam ediyordu. Yer bulma sistemlerine baktıklarında havzayı aşmalarına artık çok az mesafe kalmış olduğunu gördüler. Eğer Danni'nin verdiği koordinatlar doğruysa birkaç günlük yürüyüşün ardından fırtınanın olduğu yere varmış olacaktı. Eğer şansları yaver giderse gerekli ölçümleri yapacak, özellikle rüzgâr hızı, aletleri kuracak ve son hız geri döneceklerdi. Moralleri biraz daha düzelmiş olarak geceyi geçirmek için yerleştiler.

Umduklarından daha kısa sürmüştü.

Tee-ubo sanki balgam dolu bir ağızdan yükseliyormuş gibi gelen bir öksürük sesiyle gözlerini açtı. Başta yerden yoğun bir duman yükseldiğini zannetti ama koku burnuna gelince, çürümüş yumurta kokusu, bunun başka bir şey olduğunun farkına vardı.

Twi'lek dik oturmayı başarana kadar o da çoktan öksürüp tıksırmaya başlamıştı.

“Hemen özel kıyafetleriniz giyin!” diye Bendodi'nin bağırdığını duydu. Sızlayan ve yaşla dolmuş gözleri nedeniyle güçlkle gören Tee-ubo el yordamıyla sırt jetinin yanına gitti ve nihayetinde bir başlık ve tank çıkarmayı başardı.

“Eldiven de giyin!” diye bağırdı Bendodi, sesi başlığın içinden daha boğuk geliyordu. “Ne olduğunu anlayana kadar sakın derinize temas ettirmeyin.”

Bir süre sonra hâlâ gözleri yanmakta ve kokunun iğrenç tadı ağzında olan, ama temiz oksijen soluyan, Tee-ubo, Bendodi ve Luther'in yanına gidebilmek için kamp yeri olarak seçtikleri yeri örten

dallar arasında düşe kalka ilerledi. Jerem Cadmir elinde bir lamba olduğu halde bir dalın yanına gitmiş yaprakları inceliyordu.

“Muhtemelen bir yanardağ,” dedi Luther. “Danni’nin yörüngeden gördüğü şey bu. Duman püsküren bir yanardağ; ExGal’ı arayıp onlara tesisi emniyete almalarını söylememiz gerek.”

Bendodi ve Tee-ubo da aynı fikirdeydi ve aşırı endişeli de görünmüyorlardı. Tesis kendine yetecek şekilde yapılmıştı ve Belkadan’ın püsküreceği tüm dumana karşı koyabilecek kapasitedeydi. Bununla aynı ekipmanlara sahip başka ExGal istasyonları çok daha beter dünyalara kurulmuştu, içlerinden biri herhangi bir şekilde atmosferi olmayan ve kendi çevresinde dönen bir kaya parçasından ibaretti. Eğer bu bulutların nedeni gerçekten de bir yanardağ ise o zaman bu iyi haber demektir, çünkü hasara yol açacak güçlü rüzgârlar olmayacaktı.

“Bir yanardağ değil,” dedi Jerem ve üçü de dönüp bir dalın üzerine oturmuş ve elinde bir yaprak tutan kişiye baktılar. “Sebep ağaç,” diye açıkladı.

Yüzlerinde beliren şaşkın ifadeyle diğerleri birer birer onun yanına gittiler ve Jerem’in talimatıyla sadece bir an yapağı koklamak için başlıklarını çıkardılar.

“Hemen aşağı inelim,” dedi Luther.

“Hayır,” dedi Bendodi beklenmedik şekilde, diğer üçü çoktan ana gövdeye doğru yürümeye başlamıştı bile. Kuşkuyla dönüp ona baktılar.

“Buradan daha güvenli bir yer olduğunu zannetmiyorum,” dedi yüzü yaralı eski savaşçı. “Biz burada özel kıyafetlerimizle durabiliriz ama hiçbir panter buraya gelemez.”

Son derece mantıklıydı; kıyafetleri sayesinde koku onlara bir zarar veremezdi.

“Güneşin doğuşuna ne kadar var?” diye sordu Luther.

Tee-ubo kronometresine baktı. “İki saat daha.”

“O zaman burada kalalım,” dedi Bendodi.

Yerleştiler ve güneş doğu ufkundan yükselip ışıldamaya başladığında duydukları panik hissi bir kat daha arttı. Sanki tüm orman yanıyor ve yeşilimsi turuncu bir duman havaya yükseliyordu. Tüm yeşil yapraklar sarıya dönmekteydi.

Bunun bir yangın olmadığını anlamaları uzun sürmedi ama doğruca yapraklardan yükselen salımlar havayı boğucu bir dumanla dolduruyordu.

“Bu nasıl olur?” diye sordu Tee-ubo ve o, Bendodi ve Luther cevabı bildiklerini umarak Jerem’e baktılar.

Adam hâlâ elinde bir yaprak olduğu halde gözleri kocaman açılmış bakıyor ve başını iki yana sallıyordu. “Bir moleküler değişim mi?” dedi.

“Luther, biz üçümüz yere inerken sen de daha yukarı tırman,” diye talimat verdi Bendodi ve hemen yola düştü.

Yer seviyesinde hava tahammül edilir gibi değildi, çimenler, yosunlar ve hatta çiçekler bile aynı

boğucu dumanı salıyorlardı. Jerem hemen küçük bir bitkinin yanına gidip onu topraktan söktü ve bunu yaptığı anda toprakta oluşan delikten kızılımsı kahverengi böcekler çıkmaya başladı.

Jerem'in emriyle Tee-ubo içlerinden birini tutup yukarı kaldırdı.

“Bu da ne?” diye sordu Bendodi.

“Belki hiçbir şey,” dedi Jerem. “Belki de bir ipucu.”

Bendodi'nin daha fazla soru sormasına fırsat kalmadan Luther ağaçtan aşağı indi, o kadar hızlı inmişti ki takılıp yere düştü ve ayağa kalkmaya çalışırken az kalsın bir kez daha düşüyordu.

“Bizi çoktan geçmişler,” dedi kuzey yönünü işaret ederek. “Ve yollarına devam ediyorlar – ağaçların renk değiştirip duman tütmeye başladıklarını gördüm!”

“Hemen gidelim buradan,” dedi Tee-ubo, böceği kemerindeki bir kesenin içine attı ve sırt jetinin kontrol kolunu öne itti. Hiç beklemeden sırt jetini çalıştırdı.

Daha doğrusu denedi.

Cihaz titredi, öksürdü, hatta bir kez Tee-ubo'nun bacaklarını yerden de kesti ama hepsi bu kadardı.

Sonra da durdu.

“Yeterli oksijen alamıyor,” dedi Bendodi.

O bunları söylerken yan taraflarından gelen bir hışırtı duydular. Kızıl sorguçlu bir panterin çalılardan fırlamasıyla hepsi gerildi –Luther ve Bendodi silahlarına davrandılar. Fakat ateş etmelerine gerek kalmadı, çünkü koca hayvan nefes alamıyor, göğsü boş yere inip kalkıyordu, onları gördüğü halde bile herhangi bir tepki vermedi. Gözlerinin önünde hayvan birkaç adım daha attı ve yere yığılıp son nefesini verdi.

“Hemen gidelim buradan,” dedi Tee-ubo gözlerini hayvandan ayırmadan. Sırt jetini çıkaracaktı ama Bendodi ona engel oldu.

“Kalsın,” dedi. “Tekrar lazım olabilir, eğer bir şekilde...” durdu ve merakla diğerlerine baktı, “...bu şeyin önüne geçebilirsek.”

Jerem Cadmir telsizini çıkarıp çağrı yapmayı denedi ama yoğun parazitten bir şeyin duyulması mümkün olmuyordu.

Hemen yola koyulup mümkün olan en yüksek hızla devam ettiler. Bir saat sonra –ve oksijenleri yarıya inmişken– hâlâ bu zehirli dumanın bittiği bir yere varmayı başaramamışlardı. Bendodi, Luther'dan bir ağaca daha tırmanmasını istedi, diğerleri de telsizlerini çıkarıp dağıldılar, parazitin olmadığı bir yer bulmaya çalışıyorlardı.

Hiçbir şey yoktu. Tekrar ağacın dibinde bir araya geldiler ve Luther beş karış suratla aşağı inip başını iki yana salladı, yoğun gazın içerisinden herhangi bir şey görmesi mümkün olmamıştı.

İçlerinde buldukları duman kadar yoğun bir umutsuzluk çöktü üzerlerine.

Herkesin şaşkın bakışları arasında Bendodi Ballow-Reese oksijen tankını çıkardı ve Jerem

Cadmir'e attı. "Devam et," diye emir verdi. Kokladı ve iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Devam et. Birimiz geri gidip onları ikaz etmeli."

Jerem ne olduğunu şaşırmişti, Luhter ve Tee-ubo da öyle.

"Git!" diye tekrarlardı Bendodi ve Jerem itiraz etmek için bir şeyler söylemeye kalkışırken ihtiyar adam döndü ve çalılarının arasına dalarak gözden kayboldu –ama öksürükleri hâlâ diğerlerinin kulağına geliyordu.

"Aklımı kaçırdı," diye bağırdı Luther ve peşinden koştu. Tam çalılarının kenarına varmıştı ki bir silah sesi duyuldu ve Luther geri sendeledi, tam göğsünden vurulmuştu.

"Git!" diye bağırdı Bendodi ilerlerde bir yerden.

Tee-ubo ve Jerem, Luther'ın yanına koştular ama çok geçti –adam çoktan ölmüştü. Tee-ubo onun oksijen tankını aldı, şoka girip olduğu yerde kalmış olan Jerem'i kolundan tuttu ve peşi sıra çekerek deli gibi kuzeye doğru koşmaya başladılar.

Ardından bir silah sesi daha duydular ve Bendodi'nin de öldüğünü anladılar.

Bir saat sonra, hâlâ biyolojik felaketin sona erdiğine dair hiçbir işaret yokken, Jerem tankını değiştirmek zorunda kaldı ve Tee-ubo'ya kendi oksijen seviyesini kontrol etmesini söyledi.

Twi'lek tepki vermedi.

"Oksijene ihtiyacın var mı?" diye sordu Jerem ona.

Tee-ubo kendi yedek tankını ona attı. "Koş," dedi.

"Geçtiğimiz bir saattir sadece seni yavaşlattım. Sen tek umudumuzsun." Ardından kemerindeki – içinde böcek olan– keseyi çıkardı ve şaşkın halde ona bakan adama doğru attı.

"Seni bırakmam," dedi Jerem ve sesinin tonundan kararlı olduğu belliydi. Yedek oksijen tankıyla Twi'lek'e doğru giderken onun tabancasını kendisine doğrulttuğunu gördü.

"Birimiz geri kalan tanklarla devam etmeli," dedi. "Sen daha hızlısın ve neler döndüğünü anlayabilecek kadar da eğitimsin. O yüzden sen gitmelisin." Nefes alış verişinden oksijeninin tükenmek üzere olduğu anlaşılıyordu. "Son şans," dedi, silahıyla kuzeyi işaret ederek.

"İkimiz için de," dedi Jerem.

Tee-ubo başlığını çıkarıp bir kenara attı. Ardından Jerem'in korku dolu bakışları arasında zehirli gazı ciğerlerine çekti. Derhal gözleri kırmızımsı sarıya döndü ve burnundan köpüksü bir sıvı gelmeye başladı.

"Zamanını harcıyorsun," dedi öksürerek. "Ve oksijenini."

Jerem tam ona doğru gidecekti ki kadın silahını kaldırıp hemen önüne ateş etti.

Kuzeye doğru koşmaya başladı, korkunç sis ve gözyaşları yüzünden hiçbir şey görmüyordu. On adım gitmişti ki arkasından gelen bir el silah sesi duydu.

Jerem çaresizce koşmaya devam etti. Çevresindeki dumanın az da olsa seyrelmeye başladığını fark ettiğinde içinde biraz ümit belirdi ama aynı sırada oksijen tankı da bitmiş ve yerine yedeğini takmak zorunda kalmıştı. Kısa süre sonra dimdik bir duvara denk geldi, on metre kadar yüksekti ve tırmanması mümkün değildi.

Başka bir yol arayacak kadar da zamanı yoktu. Çaresizlikten ne yapacağını bilemez halde Jerem sırt jetinin kontrol kolunu itti. Fakat henüz cihaz çalışmadan aklına bir fikir gelmişti.

Oksijen tankını çıkardı, hortumu maskesinin hemen yanındaki yerinden çıkardı ve oksijen tankının vanasına taktı.

Ateşledi. Önce titreyip öksürdü ama sonunda onu takıldığı yerden kurtaracak kadar havalanmayı başardı, çıktığı yerde hava daha temizdi, sanki taştan bu duvar salgına da bir ölçüde set çekmeyi başarmıştı. Fakat daha yükselip arkasına baktığında içindeki son umut kırıntısı da uçtu gitti, her yer Danni'nin onlara bahsettiği sarı-yeşil istilayla kaplanmıştı. Tabii ki bir fırtına değil, sadece zehirli gaz bulutuydu, her geçen saniye büyüyüp her yöne doğru yayılmaya devam eden bir bulut.

Uçmaya devam eden Jerem birkaç kez daha geri bakıp bulutun yayılmasını inceledi. Tahminine göre saatte yaklaşık on kilometrelik bir hızla yayılıyordu.

Öyleyse ExGal-4'e ulaşmasına sadece iki gün vardı.

Jerem uçarak yoluna devam etti ve o gün sona ermeden havzadan çıkmayı başardı. Ormana inip yaya devam etmek ye-rine havadan şansını denedi ve ağaç tepelerinden yoluna devam etti. Sonunda sırt jetinin yakıtı bittiğinde gayet sert bir iniş yaptı; önce dallara çarpıp sonra yoğun bitki örtüsünün üzerine düştü. Bu arada tabancasını da kaybetmişti.

Ormanda yalnızdı, silahı yoktu ve gece çöküyordu.

Koşmaya devam etti.

Hiperuzaya çıkmalarıyla, birkaç kilometre çapındaki gri bir buz topu olan, Helska sisteminin dördüncü gezegenini karşılarında bulmaları bir oldu. Gezegeni çevreleyen bir sis, bulut ya da göze çarpan bir atmosfer yoktu. Dışarıdan bakıldığında tümüyle ölü görünmekteydi.

Tabii ki Danni Quee ve diğer ikisi gerçeğin her zaman sadece görünüşten çok farklı olabileceğini biliyorlardı. Pek çok dışarıdan ölü gibi görünen buz dünyasının altında canlılarla dolu su dünyaları tespit edilmişti. Yine de gezegenin yüzeyi, en azından bu açıdan, son derece pürüzsüz görünüyordu ve ortalıkta herhangi bir çarpışma izinden eser yoktu.

“Belki de ıskaladı,” dedi Bensin Tomri.

“Sektörün ta öbür ucundan bu rezil yere geldik ve şimdi ıskalamıştır mı oldu?” dedi Cho Badeleg keyifsiz bir ses tonuyla.

Danni ters ters Bensin'e baktı, bakışından adamın sözlerinden haz etmediğini anlamak zor değildi.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Bensin. “Eğer bizim gördüğümüz kuyrukluydız bu buz topuna çarptıysa neden bu buz topu hâlâ burada? Paramparça olması ve o parçaların da etrafta uçuşuyor olması gerekmez miydi?”

Danni tekrar ekrana baktı. Bensin söylediklerinde haklıydı ama ExGal-4'te yaptıkları gözlemede yaklaşan kuyruklu yıldızın gezegene çarptığını görmüşlerdi.

“Gezegenden garip bir sinyal geliyor,” dedi Cho Badeleg, sensörün kontrollerini kurcaladı. Başını kaldırıp diğer ikisine baktığında ikisinin de umutlu olduğunu gördü. “Enerji.”

“Sadece güneşin yansıması da olabilir,” dedi Bensin.

Cho Badeleg başını iki yana salladı. “Hayır, bu farklı.”

“Nasıl?” diye sordu Danni ve yanına geldi.

“Yansıyan güneş ışığından farklı bir spektruma sahip,” diye açıkladı adam ve Danni'nin de verileri görebilmesi için biraz yana çekildi. Tutarlı bir şey göstermiyorlardı, çoğunlukla emanasyon yayılması ama dalga boylarında gerçekten de donmuş sudan beklenmeyecek farklı bir şeyler vardı.

“Organik mi?” diye sordu ve Cho omuz silkti.

“Belki de kuyruklu yıldız sadece gaz topuydu,” dedi Bensin Tomri. “Bu durumu açıklar.”

“Nasıl anladın?” diye sordu Danni.

“Gezegen hâlâ karşımızda duruyor da oradan,” dedi Bensin. “Gaz bileşimlerinden her türlü veriyi elde etmek mümkündür.”

“Fakat yerçekimi alanlarını geçerken nasıl bir arada durdular?” diye sordu Cho.

“Tamam, kabul, hemen hemen bir gaz topudur,” dedi Danni, Bensin'in söylediğini desteklemek ister gibi. “Merkezde de küçük somut bir kütle vardır.”

“Bu kadar büyük bir gaz kütesini bir arada tutabilecek çekim gücüne sahip bir kütle mi?” diye sordu Cho şüpheyle.

“Çok hızlı dönüyor olabilir mi?” diye sordu Danni heyecanlı bir ses tonuyla. Bu hepsinin aklına yattı ve gözlerinde bir ışık belirdi.

“Diğerlerine bildir,” dedi Danni, Bensin'e.

“Onlara ulaşamıyorum,” dedi adam. “Kule hâlâ tamir edilmedi herhalde.”

Danni bir süre bu durumu düşündü. “Genel yayın yap o zaman,” dedi. “Bu konuda yardıma ihtiyacımız olacak.”

Bensin ters ters ona baktı.

“Birileri buraya gelene kadar biz ilk incelemeleri çoktan yapmış oluruz zaten,” dedi Danni. “Bunu biz bulduk ve koca bir Yeni Cumhuriyet filosu da gelse durum değişmez. Sen gözünü bulgulardan ayırma,” dedi Cho Badeleg'e, “ben de gemiyi gezegenin diğer tarafına götüreceğim.”

Bensin gülümsedi ve telsizindeki tüm kanalları açtı, muhtemel bulgular ve konuyla ilgili bilgi göndermeye başladı.

“O da neydi?” diye sordu Danni biraz sonra, tam gezegenin diğer tarafına geçmişlerdi ki küçük

meteorlardan oluşan bir yığın hemen önlerinden geçti ve gezegenin köşesinde gözden kaybolup gitti.

“Ben de tespit ettim,” dedi Cho meraklı bir ifadeyle. “Yüzlerce var.”

“Ne?” diye sordu Bensin.

Danni hızı artırdı. “Enkaz mı?” diye sordu ve büyük bir heyecanla arkadaşlarına baktı. “Bana kalırsa bir şeyler bulduk.”

“Çarpışmadan sonra yörüngede kalan enkaz,” dedi Cho Badeleg ve başını salladı.

Yine, hemen önlerinde ve gezegenin kavisli kenarının ötesinde, bir meteor yığını daha tespit ettiler ama gezegenin gölgesinden çıkmalarıyla bir anda gözlerini kamaştıran güneş ışığının ardında kaybolup gittiler.

Danni gözlerini kısıtı ve homurdandı.

“Hâlâ onları görüyorum,” dedi Cho ona. “Önümüzde ve hızlı hareket ediyorlar.” Durdu ve kaşlarını çattı. “Hızları arttı,” diye ekledi ve tabii ki bunun bir anlamı yoktu.

“Ve bir şey daha,” diye devam etti Cho. “Sol aşağıda. Yüzeyde.”

Cho'nun talimatlarına uyan Danni pek de çevik olmayan Spacecaster'ı o yöne çevirdi ve ekranı da gezegenin yüzeyini görece şekilde ayarladı, düzdü, tek bir büyük tümsek vardı sadece, ince bir buz tabakasıyla kaplıydı ama buzdan farklı bir şey olduğu belliydi. Yumuşak bir maddeydi, sert kenarlı, çok renkli taş ya da kemikten bir tümseği örtmüştü.

“Bulguların kaynağı orası,” dedi Cho Badeleg heyecanla.

Danni gemiyi yavaşça yaklaştırmaya devam etti.

“Önce şu meteorları takip etsek olmaz mı?” dedi sesinden huzursuz olduğu anlaşılan Bensin Tomri.

“Eğer bir yaratık ise hâlâ yaşıyor,” dedi Cho Badeleg gözlerini sensörlerden ayırmadan, tümsekten gelen sinyaller konusunda ne yapması gerektiğinden de pek emin değildi.

“Önce şu meteorları yakalayalım,” dedi Bensin daha kararlı bir şekilde.

Danni önce ona, sonra Cho'ya baktı ve ikisinin de gördükleri karşısında hayret içerisinde olduklarını fark etti. Ardından tekrar gezegene ve gezegenin üzerindeki ufka baktı.

“Olamaz,” diye mırıldandı.

“Şu meteorları yakalayalım,” dedi Bensin tekrar.

“Meteorlar bizi yakaladı,” dedi Danni ve diğerleri de baktığında haklı olduğunu gördüler.

Meteora benzeseler de klasik üçgen saldırı formasyonunda uçtuklarına göre meteor olamazlardı.

“Hemen gidelim buradan!” diye bağırdı Bensin.

Danni deli gibi uğraşarak Spacecaster'ı yana ve aşağı yatırmaya çalışıyordu. “Işık hızına atlamaya hazırlanın!” diye bağırdı Danni.

“Çok zaman alır!” diye bağırdı Bensin ve sözleri Spacecaster’ın aldığı darbelerle çok geçmeden doğrulandı.

“Çalıştır gitsin!” dedi Cho Badeleg.

Danni geminin burnunu kaldırdı, hiperuzaya atlayabileceği açık bir vektör arıyordu ve milyonlarca kilometre uzaktaki herhangi bir cisimle kafa kafaya gelme riskini de göze almaktan başka çareleri yoktu.

Fakat ekran meteor gemilerle doluydu, avcı uçakları gibi etrafta dönüyorlardı. Biri çok yaklaştı ve üçü dehşet dolu gözlerle geminin ön kısmından küçük bir uzantı çıktığını gördüler, minik bir yanardağ gibi patladı, bir ateş topu gönderdi ve bu erimiş kayadan aldıkları tek bir isabet Spacecaster’ı ağır şekilde yaraladı.

“Gövdeyi eritip geçti!” diye bağırdı Bensin Tomri.

“Hiperiticileri çalıştır, Danni!” diye bağırdı Cho.

“Çalıştırdım,” diye cevap verdi, sesi sakindi, teslim olmuş gibiydi. Hiperiticileri çalıştırmış ama hiçbir şey olmamıştı. Aldıkları ilk isabet motoru tahrip etmiş olmalıydı, saldırgan sanki nereyi vuracağını biliyor gibiydi.

Yuvarlak bir şey ön kalkanlarına çarptığında üç bilim insanı da refleks gereği kendilerini geri attılar. Çaresizlik ve dehşet içerisinde bu şeyin saydam kalkanı eritip şekil değiştirerek içeri girdiğini ve pencerenin içinde yapışkan bir top gibi asılı kaldığını gördüler.

O şey titredi ve zarımsı gövdesinde tek bir delik açıldı, ikisi bağırırken Danni de silah dolabına koştu.

Ardından topun içi dışına döndü, sanki kendisini yutuyor gibiydi ve içinden ortaya çıkan şey bir insansı kafasını andırıyordu, şekilsiz, korkutucu ve dövmelerle kaplı.

“Ne iyi edip de geldiğiniz, Danni Quee, Bensin Tomri ve Cho Badeleg,” dedi top –topun kendisi değil, çünkü Danni bu şeyin, bu varlığın bir tür haberleşme vasıtası olduğunu anlamıştı. Sesin aksanı hiç tanıdık gelmemişti ve her kelimeyi durarak söylüyor gibiydi. “Ben... Da’Gara,” diye devam etti. “Prefect ve yammosk’un danışmanı, Praetorite Vong’un... savaş koordinatörü. Evime hoş geldiniz.”

Da’Gara denen bu şeyin kendilerini tanıması üçünü de şok etmişti, isimlerini nasıl olup bildiğine dair hiçbir fikir yürütemiyorlardı.

“Sa-sanırım gördünüz evimi,” diyerek devam etti Da’Gara kibarca. “Bana geldiniz. Size muhteşem Yuuzhan Vong’u göstereceğim.”

“Ne?” diye sordu Bensin Tomri, Danni’ye bakarak.

“Bir davet herhalde,” diye cevap verdi Danni, omuz sil-kerek.

“Görme villip’i,” dedi Prefect Da’Gara. “Yuuzhan Vong’un evcil hayvanı.”

Söylediği kelimelerden Spacecaster’ın içine sızan yarattığı kastettiğini anladılar.

“Uzaklarla konuşabilmek için,” diye devam etti Da’Gara.

“Canlı bir telsiz,” dedi Cho Badeleg, bilim insanı içgüdülerini bir şekilde korkusunu bastırmıştı.

“Nereden geldin?” diye sormayı başarabildi Danni.

“Bilmediğiniz bir yerden.”

“Neden geldin?”

Da’Gara kahkahayla cevap verdi.

“Hemen gidelim buradan,” diye yalvardı Danni’ye Bensin Tomri. Kadın ona baktı, sonra da homurdanarak kontrollerin başına geçti, uçarak onlardan kaçmaya kararlıydı.

Fakat kayayı andıran avcı uçakları olan meteorlar Spacecaster’ın her yanını kuşatmıştı ve geminin kritik noktalarına e-rimiş kayalar püskürterek onu sakatlamaya devam ediyorlardı. Danni’nin kaçınma manevrası yapmasına fırsat kalmadan çalışan sadece bir motorları kalmıştı, o da en düşük kapasitede; araçtaki diğer tüm bölümler hasar görmüştü ve oksijen birimi de birkaç isabet almıştı.

Danni doğruldu ve çaresizce arkadaşlarına baktı.

“Seçenek yok,” dedi Prefect Da’Gara’nın villip’i.

“Coralskipper’ları takip edin. Hemen! Yoksa erirsiniz ve Yun-Yammka’ya sunulma onurundan mahrum kalırsınız.”

“Kaçalım,” diye yalvardı Cho Badeleg, öyle titriyordu ki konuşmakta bile güçlük çekiyordu.

“Seçenek yok!” diye uyardı Prefect Da’Gara.

Öfke ve çaresizlikle dolu ve bilimsel hayalleri yabancı bir kâbusla paramparça olan Danni silah dolabını açtı ve bir tabanca alıp villip’i yok etti. Hemen ayağa fırlayıp kontrollere koştu.

Onlarsa ateş etmeye devam ettiler, tekrar tekrar ve sonunda gemi kontrolden çıkıp dönmeye başladı, sanki gezegen onları yutmak için son sürat üzerlerine geliyordu.

Ve sonrasında... hiçlik.

Karanlık çökmüştü ama Jerem Cadmir hâlâ koşmaya devam ediyordu, korku ve yorgunluktan ne yaptığını bilmiyordu, gördükleri ve ormanda şu anda onu bekleyen tehlikeler yüzünden dehşet içerisindeydi. Kızıl sorguçlu panterlerin kükremeleri bu gece yolculuğunda hiç peşini bırakmamıştı, hatta bir ara bu iri hayvanlardan birinin üzerindeki bir daldan kendisini gözetlediğini görür gibi bile olmuştu.

Gerçek mi hayal mi olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi, koşmaya devam etti, kendi ve testekilerin hayatını kurtarmak için. Yer gösterici cihazı dışında yanında sadece üç şey vardı: böcek, bitki ve farkında olmadan ve tümüyle şans eseri örnek şişelerinden birine girmiş zehirli duman.

Gün doğmaya başlasa da onun için pek bir şey değişmemişti, çünkü artık doğru düzgün düşünemiyordu. Doğru yönde ve dümdüz gittiğini zannediyordu ama yer bulucu cihazında bir sorun vardı –muhtemelen zehirli duman yüzünden– ve artık nereye gittiğinden emin değildi.

“Eğer tesisi geçip gittiysen hepimiz mahvolduk,” diye mırıldandı. Ağaçlardan birini tanır gibi oldu ama işin aslı hepsi birbirine benziyordu.

Bir çalılığın üzerinden kolunda sayısız sıyrık kazanarak aştığında kendisini bekleyen bir ExGal takımı üyesine denk geldiğinde nasıl da sevinmişti.

“Tesis?” diye sordu Jerem nefes nefese.

“Şurada,” diye cevap verdi Yomin Carr, Jerem’in ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına geldi. “Arkadaşların nerede?”

“Öldü,” dedi Jerem derin bir nefes alarak. “Hepsi.”

Yomin Carr onu ayağa kaldırıp sert bir ifadeyle baktı.

“Fırtınayı bulduk ama fırtına değilmiş,” diye açıklamaya çalıştı Jerem. “Bir tür salgın, biyolojik bir felaket bizi kuşattı.”

“Ama kaçmışsın,” dedi Yomin Carr.

“Oksijenlerini bana verdiler,” dedi adam ve titremeye başladı.

Yomin Carr onu sertçe sarstı.

“Birimiz geri dönmek zorundaydık,” diye devam etti Jerem. “Sizi uyarabilmek için. Jolian yük gemisiyle hemen burayı terk etmeliyiz.”

“Jolian yük gemisi mi?” dedi Yomin Carr gülerek.

“O gemi tesis ilk kurulduğu günden beri uçmadı ve parçalarının yarısı sökülüp tesisin başka yerlerinde kullanıldı. O gemi uçmaz.”

“Başka çaremiz yok!” diye bağırdı Jerem, Yomin Carr’ı omuzlarından tuttu. “Çare yok.”

“Bir salgın mı dedin?” diye sordu Yomin Carr ve Jerem de heyecanla başını salladı. “Belki de onunla mücadele etmenin bir yolunu bulabiliriz ya da kendimizi izole edebiliriz.”

“İzolasyon olabilir,” dedi Jerem ve Yomin Carr’ı geçip gidecekti ki birden iri adamın kendisini engellediğini fark etti.

“Fakat bir kez buraya gelirse bir daha yardım isteyemeyiz,” diye açıklamaya çalıştı Jerem ve kendisini kurtarmayı denedi. “Duman...”

“Duman mı?” diye sordu Yomin Carr sakince.

“Açıklamaya zaman yok,” dedi Jerem. “Hemen buradan gitmemiz gerek.”

Yomin Carr, Jerem’i hızla çekip yakındaki bir ağaca vurdu. Olduğu yerde kalan Jerem bu iri ve gittikçe daha tehditkâr görünen adama hayret dolu gözlerle baktı.

“Onlara gitmene izin verirdim,” dedi Yomin Carr. “Tesise seninle birlikte girip deli gibi bir an önce Jolian yük gemisini havalandırmalıyız diye bağıırdım.”

“Anlamıyorsun,” dedi Jerem. “Salgın büyük bir hızla yayılıyor. Buraya gelmesi fazla sürmez.”

“Daha kesin konuşmak gerekirse üç saat içinde,” dedi Yomin Carr.

Jerem tam cevap verecekti ki Yomin Carr’ın son cümlesiyle kafası bir anda allak bullak oldu.

“Gaz üç saate kadar tesise erişmiş olacak,” dedi Yomin Carr. “İki gün içinde de tüm gezegeni saracak –eğer hava koşulları müsait olursa daha kısa sürede de olabilir.”

“Müsait hava mı?” dedi Jerem Cadmir şaşkınlıkla. “Sen nereden biliyorsun?”

Yomin Carr parmağını kaldırıp burnunun yanındaki oogolith masquer’ın hassas alanına hafifçe vurdu ve yaratığa toparlanmasını emretti.

Masquer geri çekilip de Yomin Carr’ın şekilsiz ve dövmeleli yüzü ortaya çıkarken sırtı ağaca dayalı olan Jerem Cadmir boş yere kaçabilmek için çırpındı.

Yuuzhan Vong savaşçısı hiç kımıldamadan duruyordu, vücudundan çekilirken acı da verdiği yüz ifadesinden anlaşılan masquer sonunda tümüyle sıyrılıp gevşek kıyafetinin altına indi.

“Oraya seninle birlikte gidip hep birlikte felaketin size ulaşmasını bekleyebilirdim,” dedi Yomin Carr. “Tabii ki yük gemisini tamir edilemeyecek şekilde bozdum –zaten o paslı şeyin havalanacağı yoktu ama yine de garantiye almak istedim. Sizin salgın olarak adlandırdığınız dönüşüme kadar yiğitçe mücadele edebilme imkânını sunarak bir savaşçının elinde değil de onursuzca sadece oksijensiz kalıp ölmenize de izin verebilirdim.”

Jerem başını iki yana salladı. Dudakları bir şey söylemek istermiş gibi hareket etti ama bir şey duyulmadı.

“Ama sana bunu borçlu olduğuma inanıyorum, azim ve beceriyle o kadar yolu geri gelmeyi başarmana saygı duyduğum için,” diye devam etti Yomin Carr.

Jerem birden fırlayıp yana doğru kaçmaya çalıştı ama yıllarca savaşçı eğitimi yapmış olmasının verdiği çeviklikle Yomin Carr onu kolayca yakaladı, bir eliyle boğazından tuttu, diğer eliyle de başının arkasından adamın saçını kavradı. Ürkütücü bir kolaylıkla Yomin Carr, Jerem’i aşağı bastırıp başını korkunç ve ürkütücü yüzünü görecektir şekilde arkaya çekti.

“Sana ne büyük bir onur bahsettiğimi şimdi anladın mı?” diye sordu Yomin Carr tüm ciddiyetiyle.

Jerem cevap vermedi.

“Sana bir savaşçı gibi ölme şansı veriyorum!” diye bağırdı Yuuzhan Vong. “Yun-Yammka!” Kollarını aniden döndürüp Jerem Cadmir’in boynunu kırdı.

Yomin Carr yığılıp kalan adamı yere fırlattı. Bir süre Jerem’in başucunda durarak Katil’e kendisine sunduğu bu kurbanı kabul etmesi için defalarca dua etti. İşin aslı gerçekten de Yomin Carr başardığı şeyden dolayı Jerem Cadmir’e büyük saygı duymuştu; hatta bilim insanlarına salgına karşı rahatça mücadele edebilmeleri için fırsat vermeyerek bir ölçüde de emirlere bile karşı gelmişti.

Fakat Yomin Carr bunu meşru gösterebilirdi. Jerem salgınla ilgili fazla şey görüp öğrenmişti ve sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla da ona karşı mücadele etmenin faydasız olduğunu düşünüyordu.

Jerem salgına karşı koymak yerine tüm imkânları kullanarak bir an önce kaçılması gerektiğine inanıyordu. Yuuzhan Vong savaşçısı başını salladı, bu düşünceler ona da mantıklı gelmişti, eğilip Jerem'in bedenini inceledi ve üç değerli eşyayı buldu.

Onları incelenmesi için geri getirecek ve altı bilim insanına bir çare bulmaları için imkân tanıyacaktı. Böylece salgınla ilgili görevini yerini getirmiş olabilirdi, çünkü görevleri arasında bilim insanların Yuuzhan Vong'un bu güçlü biyolojik silahıyla mücadele edebilmenin bir yolunu bulup bulamayacaklarını görmek de bulunuyordu.

Bu görevi yerine getirmek Jerem Cadmir'e saygı göstermesini de meşru hale getirecekti.

İkna olan Yuuzhan Vong tesise doğru gitmeye başladı. Kendini ikna etmeyi başarsa da içten içe asıl nedeni biliyordu.

Jerem Cadmir'i ona saygı duyduğu ya da adam bir savaşçı gibi öldürülmeyi hak ettiği için değil, sadece kendisi öldürmekten keyif aldığı için öldürmüştü. Uzun süreden beridir Yomin Carr inançsızlar arasında yaşıyor, onların dilini konuşuyor ve garip ve sapkın eylemlerini kabullenmek zorunda kalıyordu. Yuuzhan Vong'un zaferinin kesin olacağı gün yaklaşırken onun heyecanı da kat be kat artmaktaydı.

Danni önce öldüğünü zannetti ama bilinci yavaş yavaş geri döndü, gözlerini açmadan bile büyük acılar çekiyor olmasına rağmen hem hâlâ hayatta olduğunu hem de tüylerini ürperten başka bir mekânda bulunduğunu –Spacecaster'ın ekranında gördüğü canlı tümseğin içerisindeydi– sezebilmişti.

Yerinden çıkmış olan sağ omzu zonkluyordu; iki kolu da dümdüz açık haldeydi. Bileklerinden tutan güçlü elleri ve omuzlarına değen bir pançonun hafif dokunuşunu hissedebiliyordu, ayakları sanki bir çamur yığınının içinde duruyormuş hissi veren yapış yapış bir şeyin içerisindeydi.

Acı dolu bir feryat duyduğunda, bunun Bensin Tomri'nin sesi olduğunu anladı, hemen gözlerini açtı.

Çok renkli ve pürüzlü yüzeyli duvarlar, şekilsiz yüzlü ve dövmelemlerle kaplı iri adamlar –hayır adam değil, başka tür insansılar– gördü, kollarını iki yana açık halde öylesine güçlü tutuyorlardı ki kımlıdayamıyordu. Bensin'in yanında ama ayakta olduğunu gördü, fakat kafası geri yatırılmıştı ve onun yanında da başka bir insansı vardı. Bu dövmeleli savaşçı bir elini havaya kaldırdı, elini pençe şekline getirdi ve Bensin'in boğazına gömdü. Savaşçının bıraktığı Bensin çuval gibi yere yığıldı, ölmüştü.

Elinden hâlâ Bensin'in kanı akmakta olan iri savaşçı yavaşça Danni'ye doğru gelmeye başladı. Danni kurtulmaya çalıştı ama onu tutan iki insansı tarafından dürtüklenince tüm vücudunu çıkan omzundan yayılan bir acı dalgası kapladı. Neredeyse bayılıyordu, başını çevirdiğinde onu yakından gördü ve onun gemilerini işgal eden yaratık üzerinde şekli beliren kişi olduğunu anladı.

“Yomin Carr, Danni Quee'ye saygı gösterilmesini istedi,” dedi Prefect Da'Gara. “Anladı...” durdu ve yüzünü buruşturarak cümleyi yeniden kurdu.

“Anlamak,” dedi kadın sıkıdığı dişlerinin arasından.

Da'Gara başını salladı ve gülümsedi. “Onuru anladın mı?”

Danni çaresizce ona baktı.

Ardından tekrar sarsıcı bir acıyla birlikte ayağının dibindeki yapışkan şeyin canlandığını ve çıplak bacaklarını örtmeye başladığını hissetti. Yaratık onu örtmeye devam ederken Danni'nin acı ve korkudan gözleri kocaman açıldı, yaratık gittikçe yukarı çıkararak paçosunun altından tüm vücudunu örtmeye başlamıştı. Çabaladı ama nafile.

Da'Gara kadına tokat attı. "Yomin Carr'ın isteğine hürmetsizlik etme," diye bağırdı. "Cesur ol, yoksa seni uzay boşluğuna atarım."

Bu, Danni'nin aklını başına getirdi. Hâlâ kıvranıyordu –vücut deliklerine köksülerini salan bir yaratık kendisini sararken kim kıvrılmazdı ki? Dudaklarını ısırıp dayanmaya çalıştı ve dimdik Da'Gara'ya baktı.

Prefect memnun şekilde başını salladı. "Danni'nin de getirirken Cho Badeleg gibi ölmediğine sevindim," dedi Da'Gara. "Seni bugün onurlu bir şekilde kendim öldürmeyi düşünüyordum."

Danni göz bile kırpmadı.

"Tekrar düşündüm," dedi Da'Gara. "Belki de zhaetor-zhae'yi görmek için benimle kalman daha doğru olur..." başını iki yana salladı, bunların Yuuzhan Vong'un kullandığı kelimeler olduğunu anlamıştı. "Praetorite Vong'un zaferi."

Danni başını iki yana salladı, tüm bu olanların ne olduğunu idrak edemiyordu.

"Galaksinin ölümünü görmek hoşuna gider mi?" dedi Da'Gara birdenbire. "Çok zaman önce yapıldı, girdiğimizi görmeniz için, dünyagemi. Sonun başlangıç."

Danni kaşlarını çattı, söylediği kelimeleri anlasa da genel olarak bir anlam ifade etmiyordu.

"Evet," dedi prefect ve elini uzatıp Danni'nin yanağını yavaşça okşadı, bu adam kendisine yumruk atsa herhalde bu kadar rahatsız olmazdı. "Benimle göreceksin, gerçeği göreceksin, zhaelor, Yuuzhan Vong'un zaferi. Görür ve inanırsan sen de katılırsın. Viccae'ye kapılırsan –gururun yol açtığı öfke–ölürsün. Fark etmez. Sonuçta Yun-Yammka daha mutlu olur."

Danni ona Yun-Yummka'nın ne ya da kim olabileceğini sormayı istedi ama sadece başını sallayabildi, bunlar onun için çok fazlaydı.

Da'Gara diğer tarafa bakıp başka bir savaşçıya işaret etti ve o da yıldız şekilli löp bir et parçasını Danni'nin yanına getirdi. Kadın ister istemez ürktü ve kalan gücüyle karşı koymaya çalıştı. Çok güçlüydüler ve feryatları da löp et parçasının ağzına konmasıyla bir anda kesildi. Köksülerin boğazından aşağı inmesi dehşetini bir kat daha artırdı, başta öğürdü ama sonra kendisiyle bir bütün olan bu şey onun solunum sisteminin bir parçası oldu.

Şok ve acıdan gözleri kocaman açılmış olan Danni dünyagemisinin koridorlarında sürüklenerek zemininde daire şeklinde bir delik olan daha büyük bir odaya getirildi. Danni asıl açıklığın bundan daha geniş olduğunu ve deliğin çevresini örten buzu görebiliyordu ama neden üşümediğini ve hep birlikte donmadıklarını bir türlü anlamıyordu.

Da'Gara arkasından gelip de onu aniden deliğin içinde atınca yaşadığı ani korkuyla tüm bu düşünceler bir anda aklından uçup gitti ve kadın uzun ve tüpü andıran solucanın içinden geçip aşağıdaki su kaplı derinliklere düştü.

Prefect de arkasından atladi.

ON

Kuşak Yarışı

“Lando’dan da hayırlı bir şey beklemezdim zaten,” dedi Han, *Millenium Falcon* hiperuzaydan çıkıp da Lando Calrissian’ın evi ve ofisinin bulunduğu gezegenler görüntüye girdiğinde. Önlerinde duran iki gezegenin çevresi uzay araçlarından geçilmiyordu, avcı uçaklarından büyük nakliye gemilerine ve Lando’nun Nkllon’da, güneşe çok yakın bir gezegen, madencilik yaparken gemileri korumak için kullandığı kalkan gemilerine kadar her şey vardı.

“Buradaki trafik Core’dakinden bile fazla,” dedi Luke telsizden, *Jade Sabre Millenium Falcon’un* hemen ardından hiperu-zaydan çıkarken.

Geriye sadece Jaina ve X-kanadı kalmıştı ve Han karısına baktığında onun endişeli olduğunu gördü. Reece’den buraya gelmeleri bir hafta sürmüştü ve *Millenium Falcon* ve *Jade Sabre* gibi konforlu gemilerde bu bir sorun değil iken X-kanatta aynı yolculuğu yapmak pilotunun sınırlarını gerçekten de zorlayabilirdi. Erzak meselesi ise başka bir sorundu. Jedi’lar böyle uzun yolculuklarda meditasyon yaparak metabolizmalarını yavaşlatır ve tüm yolculuğu yarı uyku halinde geçirirlerdi. Jaina da aynı teknikleri öğrenmiş ve Mara’yla yaptığı eğitim sırasında da bunları başarıyla uygulayabildiğini ispat etmişti.

Fakat bunu antrenman salonunda yapmakla uzun bir yolculuk sırasında tek başına bir X-kanadın içerisinde yapmak arasında çok fark vardı.

Luke bile defalarca karısına Jaina’nın böyle bir yolculuk için hazır olup olmadığını sormuştu. Mara ise hazır olduğu konusunda ısrar etmişti, zaten Jaina’nın pilotluk yeteneklerinden kimsenin şüphesi yoktu. Mara, Jaina’nın resmi hocası olduğu için tartışmaya yer yoktu, Leia ve Han bile itiraz edemezdi ama ikisi de kızlarını böylesine tehlikeli bir maceraya atmaya hiç de istekli değildiler.

Sonuç olarak Jaina da buraya X-kanadıyla diğer iki gemiyle aynı rotayı, aynı yolu ve hızı kullanarak gelmişti.

Peki neden hâlâ hiperuzaydan çıkmamıştı.

Açıkça ifade etmeseler de Leia ve Han’ın aklında şu an bu sorudan başka bir şey bulunmuyordu.

“Lando’nun hangi gezegende olduğunu bir tahmin edeyim,” dedi Luke telsizden alaycı bir ses tonuyla. Cevap aşikârdı. Önlerindeki gezegenlerden biri kahverengiydi ve pek yaşamaya uygun görünmüyordu, diğeri ise mavi ve yeşil renklerdeydi ve gökyüzü beyaz bulutlarla kaplıydı. Bu manzara Leia ve Mara’ya kısa süre önce ziyaret ettikleri iki gezegeni hatırlatmıştı: yerleşime uygun Osarian ve engebeli Rhommamool.

“Luke, Jaina nerede?” diye sordu Leia, ne kadar endişeli olduğunu gizlemeyi iyi başarmıştı. Diğer gemiden gelen kahkahayı duydu. Mara’ya aitti.

“Neden hâlâ gelmedi,” diye ısrar etti Leia.

“Çünkü Mara, Artoo’ya yanlış koordinatlar vermiş,” dedi Luke.

“Küçük bir sınav,” dedi Mara, telsizin başına geçerek. “Jaina yakınlarda ama sistemin biraz dışında o nedenle bazı noktaları kerteriz alarak rotasını düzeltmek zorunda kalacak.”

“Muhtemelen panik yapmıştır,” diye cevap verdi Leia, Mara’nın yüzüne yayılmakta olan gevşek gülümsemeyi zihninde canlandırabiliyordu.

“Bir süre yapacağına şüphem yok,” dedi Mara. “Ama tek yapması gereken kendi içine yönelip Güç’e başvurarak onunla bizim aramızdaki bağı kullanmak, özellikle de Jacen’la, sonrasında bizi bulması zor değil.”

“Zaten Artoo da yolu biliyor,” diye ekledi Luke çabucak.

“Ne kadar hain olduğunuzun farkında mısınız?” dedi Leia, çaresizce iç çekerek.

“Sana karşı mı Jaina’ya karşı mı?” dedi Luke ve Leia ve Han yine Mara’nın kahkahalarını duydular.

“Evet!” dedi Mara.

Leia sadece iç çekti.

“Eğer Hanımefendi Jaina’ya bir şey olursa Artoo-Detoo’yu şahsen kınayacağım,” dedi C-3PO sinirli şekilde. “Bildığınız gibi o tam bir baş belasıdır. Bu durumun fazlasıyla hoşuna gittiğinden de eminim.”

Leia altın renkli protokol droidine baktı. “Mara kadar değil,” diye mırıldandı ve mevcut korku ve duyguları dikkate alındığında pek de şaka yapıyor sayılmazdı.

“Jaina iyi,” dedi Luke. “Eğer Güç’le erişmeye çalışırsan, sevgili kardeşim, sen de onun sağ ve gayet iyi durumda olduğunu sezebilirsin.”

Leia tam da bunu yapacaktı ki gerek kalmadı, *Falcon’un* pa-nelindeki sensörler bipledi ve hemen sonrasında Jaina’nın X-kanadı görüntüye girdi.

“Artoo’yla ilgili minik bir problem,” dedi Jaina ve R2-D2’nun bipleyerek bu sözleri protesto ettiğini duydular. Mara, Jaina’ya kendilerine yaklaşmasını söyledi ve o da söyleneni yaptı ama Destrillion adındaki diğer gezegendeki operasyona bir göz atabilmek için Lando’nun yaşadığı gezegen olan Dubrillion’un etrafında geniş bir daire çizerek. Küçük gemiler hiç durmadan bu gezegene akıyor, asteroitlerden Lando’nun kurmuş olduğu işleme tesislerine hammadde taşıyorlardı. Daha büyük gemilerden oluşan diğer bir gemi trafiği de gezegen dışına doğru yol almaktaydı, yörüngede bekleyen büyük nakliye gemilerine gitmekteydiler.

Tümü, hatta Lando’dan her şeyi bekleyen Han bile, gördüklerine inanamıyordu. Lando bu kadar kısa sürede nasıl böyle büyük bir iş kurmayı başarabilmişti? Sadece bir yıl ortadan kaybolmuştu ve şu anda sanki galaksinin yarısına malzeme sağlar gibi bir hali vardı.

Mavi yeşil gezegenle temasa geçtiler ve –kontrolörlerin gemilerin ve içindekilerin adını öğrenmesinden sonra büyük bir heyecanla– kabul edildiler ve kendilerine iniş koordinatları bildirildi. Dubrillion’un bulutlarla kaplı gökyüzünde alçalırlarken Lando’nun maden operasyonundan aşağı kalmayan evini gördüler. Şehir, yüksek kuleler ve çok sayıda uzaylimanı doluydu. Luke açık hangarların pek çoğunun boş olduğunu fark etti, anlaşılan Lando genelde hemen gelip giden

misafirleri ağırlamaktaydı.

Kaçakçılar gibi.

Jade Sabre kendisine bildirilen piste doğru yaklaşırken Luke platformdaki bir çift X-kanadı fark etti, kendisinininki gibi son model olan XJ sınıfıydılar. Bu ileri avcı uçaklarından her yerde bulunmazdı, yıldız destroyeri ve muharebe kruvazörü filolarının dışında ise tek yerde olurlardı. Bu avcılar Jedi Şövalyeleri'ne aitti.

Üç gemi daire şeklindeki üç piste indiler, yüzeyden epey yüksekteydiler ve alçak bulutlarla çevrilmişlerdi. İniş pisti merkez binaya uzanan dar yollarla ayrılmıştı ve ana binadan çıkan dördüncü yol bir kuleye erişiyordu. Hepsi gemilerinden inip merkez binada bir araya geldiler, R2-D2'yu X-kanattan çıkarmak için uğraşmak zorunda kalan Jaina en son gelmişti. İkili onların yanına geldikten az sonra, Lando kulenin kapısında görüldü, yüzünde sıcak ve kocaman bir gülümseme vardı, gözleri her zamankinden daha ışıltılıydı ve kendisinin her hareketi ve ifadesinin arkasından sanki çok daha büyük bir şey gelecektiği gibi bir hava içerisindeydi.

“Ha-Ha!” diye güldü, önce Han'a sonra da Leia'ya sarıldı –ona sarılmasının biraz daha uzun sürmesi Han'ın ters bakışlarına neden olmuştu. Sonra Luke'a gitti ve ardından da Mara'nın önünde durup başını iki yana salladı.

“Muhteşem görünüyorsun!” dedi samimi şekilde ve kadının da yüzüne bir gülümseme yayıldı, ardından Lando onu da diğerleri gibi kucakladı.

“Bana sarılmaya cesaret edebilen çok kişi yoktur,” dedi Mara.

“O zaman bu da beni daha özel biri yapar!” dedi Lando kahkahayla karışık. Birden durup Luke'a baktı ama onun da başını sallayıp gülümsemekte olduğunu gördü. Lando'nun Mara'yı karşılaması bundan daha güzel olamazdı.

Lando, Chewbacca'ya çok daha resmi yaklaşmayı tercih etti, R2-D2 ve C-3PO'yu selamladı ve sonra dikkatini üç çocuğa çevirdi.

“Daha ne kadar büyüyeceksiniz?” diye sordu, hayret içinde kollarını açarak. “Sadece bir yıl geçti ama şuraya bak! Hepiniz kocaman olmuşsunuz.”

Sevinen ve biraz da utanan çocuklar gülümsediler.

“Burada ne işiniz var?” diye sordu Lando, Han'a dönerek. “Ve neden geldiğinizi bana haber vermediniz? Hazırlık yapardım.”

“Sıkılacağımızı pek düşünmedik nasıl olduysa,” dedi Han keyifsizce.

Lando hafifçe gülümsedi ve şüpheyle Han'a baktı, bunu hakaret mi iltifat mı kabul etse bilemiyordu. Neşe saçan gülümsemesinin geri dönüşü uzun sürmedi ve canlı adımlarla onlara kulenin içine doğru refakat etmeye başladı. Ardından onlara her yeri gezdirdi, lüks misafir odalarından diğer gezegendeki robotik fabrikaların idare edildiği kontrol odalarına kadar, büyük bir gurur içinde yörüngedeki yük gemilerine ve sonra da Core'a taşınan madenlerle ilgili her detayı anlattı. Tur şehrin ortasındaki, oval şeklindeki büyük bir gözetleme odasında sona erdi, dışı asteroit kuşağının şeklini andırıyordu, Lando's Folly. Odanın duvarları tek bir dev ekranla kaplanmıştı ve asteroit kuşağının gerçek zamanlı

görüntülerini gösteriyordu. Lando onları başka bir duvardaki diğer bir büyük dikdörtgen şekilli ekrana yöneltti ve kontrol panelinin başındaki onu görünce hemen yerini ona bıraktı.

Lando'nun sonraki gövde gösterisi gerçekten de dikkat çekiciydi. Asteroit kuşağındaki bir bölgeyi seçti ve görüntüyü dikdörtgen ekranda test yapan, delen ve maden çıkaran droid maden gemilerini gösterecek kadar büyüttü ve sonra başka bir asteroite geçti.

“Onlardan ne kadar çıkarabiliyorsun?” diye sordu Han. “Gerçeği söyle.”

“Çoğu asteroit kârlı değildir,” dedi Lando. “Ama arada bir...” ellerini ovuşturdu ve gözleri ışıldadı.

Gösteriye biraz daha devam etti, maliyetlerle ilgili bilgi verdi, sonra o kuleden başka bir kuleye geçip onun da üst katındaki kapalı ve içinde birkaç küçük araç bulunan bir hangara çıktılar. Bu araçların tek kişilik bir pilot mahalli vardı, kanat pylonları her iki yana uzanıyordu ve üst ve alttakileri 45 derece içeri, pilot mahalline doğru eğimli olan güneş panellerini tutuyorlardı.

Lando'nun misafirleri, özellikle de yaşlı olanları tabii ki bu aracı tanımışlardı: TIE Advanced x 1 avcıları, Darth Vader gibi İmparatorluk seçkinlerinin gözdesi. Farklı yapısıyla bu avcı uçağının görünüşü Luke ve Leia'yı etkilemiş ve ikisinin de yüzü asılmıştı.

“Amaçlarımıza en uygun dizaynlar,” dedi Lando dürüstçe.

“Yarış araçlarının bunlar mı?” diye sordu Luke.

“Bu ayarlanabilir darbe koltuğu,” dedi Lando ve en yakındakinin yanına giderken diğerleri hangarın arka tarafında yer alan çift kişilik TIE bombacısını da fark ettiler. “Bunun içindeki pilotlar büyük risk alıyorlar.”

“Bilmediğimiz bir şey söyle,” dedi Han.

“Bu şeylerle asteroit kuşağından mı geçiyorsunuz?” diye sordu Jaina, ses tonu ve yüz ifadesinden fazlasıyla ilgilendiğini anlamak mümkündü.

“Lando's Folly'den geçmiyor onun boyunca uçuyorlar,” di-yerek düzeltti Lando. “Asteroit yağmuruna karşı. Belirlediğimiz birkaç gerçekten zorlu bölge de var.” Bir süre Jaina'ya bakıp onun ne kadar hevesli olduğunu anlamaya çalıştı. “Denemek ister misin?”

Kız önce anne babasına sonra da Mara'ya baktı, izin vermeleri için yalvarıyor gibiydi.

Yerinde durmayan Jaina'ya hazırlık süresi hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu ama yine de Lando'nun teknisyenlerinin mo-difiye edilmiş bir TIE avcısıyla uçmanın farklılıklarına dair ona anlattıkları her şeyi can kulağıyla dinledi. Ayak pedalları ve el kontrollerinin kullanımı kolaydı ama ayarlanabilir darbe koltuğu, dönen ve zıplayan bir mekanizma, X-kanat ya da landspeeder'in sabit koltuğundan çok farklıydı. Ama aralarındaki en büyük fark, Lando'nun teknisyenlerinin açıkladığına göre, süredurum kompansatörüyle ilgiliydi. X-kanatlarındakilerden farklı olarak modifiye TIE avcılarındakiler ayarlanamıyordu. Pilota aracın taktik hissini yaşatacak şekilde belirlenmiş olan seviyesi önceden ayarlanmıştı ve dolayısıyla da belirlenen G kuvveti sınırlarının dışına çıkılmasına imkân vermiyordu.

“Önceleri pilotlar emniyet kemerlerini takar ve onu da doksan beşe ayarlarlardı,” diye açıkladı teknisyen üç çocuğa. “Kaçınılmaz çarpışmaya kadar sıçrayıp durur ve sonra da kontrolsüzce dönmeye başlarlardı. Onları biz arayıp bulurduk ve çoğu baygın olurdu. Birisi neredeyse ölüyordu.”

Son cümle Leia’nın yüzünde endişeli bir ifade belirmesine neden oldu, Jaina annesinin verdiği izni geri almasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Fakat teknisyenler onu ve diğerlerini bu sorunun giderildiği konusunda ikna ettiler. “Şimdi birine çarparsan hayatının dönüşünü yaşarsın,” diye açıkladı. “Fakat onunla öğünecek kadar hayatta kalman gerek.”

Son bir güven verici açıklama olarak teknisyen yansıtıcı kalkanları işaret etti, pilot tarafından kontrol edilmek ya da gücünü geminin motorlarından almak yerine bu işlevlerini uçan bir istasyon olan *Belt-Runner I’e* devretmiş olan yekpare savunma panelleri.

Duydukları Luke’u hayretler içerisinde bırakmıştı. Bir TIE avcısını asteroitlerle defalarca yapacağı çarpışmalara karşı koru-yacak, kalkan ve yansıtıcı sistemlerini bir arada kullanan, teknolojiler zaten vardı ama yıllardır hem İmparatorluk hem de Yeni Cumhuriyet silahlı kuvvetleri küçük avcı uçaklarının kalkanlarına alternatif enerji kaynakları bularak bu gemilerin dış kalkanlarını mükemmelleştirmek için çalışıyordu. Bu sayede gemilerin motorları bir de kalkanları beslemekten kurtulacak ve manevra, hızlanma ve ateşe ayrılan enerji miktarı artacaktı. Şimdiye kadar bu konuda çok ilerleme kaydedilememişti ve Luke’un gördüğü kadarıyla eğer Lando bu konuda bir şeyler yapmayı başarmış ise bu adamın elde edeceği servet Lando Folly’deki tüm asteroitlerden toplayacaklarından kat be kat fazla olacaktı. Belki de asıl amacı buydu.

“Ayrıca,” diye devam etti teknisyen, şok koltuğunu yanındaki beyaz ve parlak metalden bir çıkıntının yanına geldi, “Bu şeyler de hiperiticilere eklendi.”

Luke yüzünde hayran bir ifadeyle başını salladı; Lando ve teknisyenleri gerçekten de burada büyük gelişmelere imza atmış olabiliyorlardı.

“Güvende olacaklarına şüphe yok,” diyerek son sözü söyledi Lando ve Leia’ya göz kırptı.

Ardından Jaina ve diğer iki genç modifiye TIE avcılarıyla test uçuşuna çıktılar, teste yarı hızda dağa yapılacak bir çarpışma da yer alıyordu, bu sayede çarpışma kalkanlarının etkisini ilk kez gerçek olarak görmüş olacaklardı.

Fakat bu egzersiz bile Jaina’nın iştahını kesmeye yetmiyordu. Lando onlara şehrin ana kulesinde bulunan ve en iyi pilotların ve bitirme sürelerinin yazılı olduğu bir ilan tabelası gösterdi. İsimler içinde sadece ikisini tanıyordu: yedinci sıradaki Miko Reglia ve on bir dakika on üç saniyelik rekoruyla şampiyon olan Kyp Durron.

Jedi Şövalyesi Üstat Kyp ve onun çırağı.

Jaina’nın yapacak işleri vardı.

TIE avcısıyla kendisine belirlenen hazırlık koordinatlarında yol alarak asteroit kuşağının girişi görüşe girene kadar ilerledi. Yarışma sırası Jacen’daydı ve beş dakikaya doğru yaklaşımaya başlamıştı. Jaina onu göremiyordu ama onun çağrılarını duyabiliyordu –daha doğrusu hissediyordu, çünkü ikiz kardeşi gayet sessizdi ve onun meditasyon yaparak kendisini sakinleştirdiğini tahmin

edebiliyordu.

Beş buçuk dakikayı geçmişti. Listede yer alacaktı.

“Devam et,” diye fısıldadı Jaina ama kelimeler henüz ağzından dökülmüştü ki kardeşinin “Whoa!” diye haykırdığını duydu, sonrası ise uzun bir çığlık.

“Yarış dışı,” şeklinde çağrı geldi *Belt-Runner I'den*. “İyi bir çarpışma.”

Jaina sonunda onu gördü, uzaya doğru dönerek süreklenen TIE avcısının ışıkları sayesinde. “Jacen!” diye bağırdı ama ses gelmedi, ikiz kardeşine Güç kullanarak erişti ve aralarındaki güçlü bağ sayesinde onu hissetti, sarsılmıştı ama hayattaydı ve iyi durumdaydı.

İyi olduğunu anlayınca onu bıraktı, çünkü şimdi de Anakin yarışmaya başlıyordu. Jaina kayaların arasında bir görünüp bir kaybolan gemisinin ışıklarını gördü ve telsizden nefes alış verişini ve arada bir yükselen haykırışlarını duyabiliyordu. Jacen'dan daha hareketli gibiydi, fiziksel dünyaya ondan daha yakındı. Jaina kardeşleri arasında sürmekte olan psikolojik savaşı biliyordu, her ikisi de Güç ve fizyoloji arasındaki doğru dengeyi bulmaya çalışıyordu ve bu fark onu nedense hiç şaşırtmıyordu.

“Onu bulduk,” diye bir mesaj geldi Lando'nun römorkörlerinden ve ardından da Jacen'in iyi durumda olduğu bildirildi. Jaina bu haberi alan annesinin ne kadar rahatladığını tahmin edebiliyordu.

“Tekrar yapmak istiyorum,” dediğinde ise bu sefer de Jaina annesinin çatılan kaşlarını gözünün önünde canlandırdı.

Jaina'nın görüş sahasından geçtiler, römorkör ve TIE avcısı. Modifiye avcı gayet iyi durumda görünüyordu ama hâlâ diğer geminin yedeğindeydi. Derin bir nefes alıp sınırlarını hazırladı.

Sonra da Anakin'in sevinç dolu çığlığını duydu ve onun TIE avcısını büyük kayanın yakınından geçerken gördü.

Telsizi kapattı, dikkatini içe çevirmek, Güç'te huzuru bulup boşlukta sakinleşmek istiyordu. Ne yaptığının pek bilincinde olmadan ayak pedallarını ileri geri hareket ettirdi, aracı daha iyi hissetmek istiyordu ve motorlara hafif bir gaz verdi ve o anda şok koltuğuna yapıştı.

Saniyeler geçerken o da meditasyonda daha derinlere dalıyordu.

Anakin'in, Jacen'ı geçtiğini söyleyen yer kontrolörünün söylediklerini duydu ve yeniden kendi çevresine odaklandı, onun övünmesini duymak için telsizi yeniden Anakin'in frekansına getirdi.

“Geçtim seni, Jace—“ diyecekti ki.

Jaina tüm olanları gördü. Anakin, TIE avcısını dönen büyük bir kayanın altından geçirdi ve diğer birinin hemen önünden dimdik yükselmeye başladı.

Ama üçüncüden kaçamadı, tam karşısına çıkana kadar görmemişti bile.

Tüm süratiyle çarptı. TIE avcısı sekti ve büyük bir hızla kendi etrafında dönmeye başladı. Yukarı doğru devam etti ve sonunda dönmesi durdu –Anakin kompansatörleri çalıştırmış olmalıydı– ama sürüklenmeye devam etti, kayda değer bir hareket yoktu.

“Anakin?” diye seslendiği duyuldu Leia'nın yer istasyonundan.

Cevap yoktu.

Leia tekrar seslenirken Jaina da kontrollere sarıldı, kardeşine en hızlı onun varabileceğini düşünüyordu ama ne kadar iyi olursa olsun bundan emin değildi. Tam yola çıkmıştı ki Anakin'in şaşkın sesi duyuldu.

“Muhteşem,” dedi ama sesi pek de iyi gelmiyordu.

“İyi misin?” diye soran Leia ve Lando'nun sesi aynı anda yükseldi telsizlerden.

“Sanırım.”

“Jacen'ı geçtin,” dedi Jaina.

“Kimin umurunda?” diye geldi cevap.

Ancak o zaman Jaina küçük kardeşinin ne kadar sarsılmış olduğunu idrak edebildi. Normalde Jacen'a karşı kazandığı zaferi büyük bir gürültüyle kutlaması gerekirdi.

“Bu kadar yeter,” dedi Leia, anlaşılın o da bu durumu fark etmişti. “Jaina, onu buraya getir.”

“Yola çıkmaya hazır,” dedi Jaina, farklı bir kanala geçti ve annesinin dediğini duymamış gibi yaptı. Anakin'in talihsizliğinin ona engel olmasına izin vermeyecekti –yarışa ilk onun başlamasının gerektiğini biliyordu. “Giriş izni verildi mi?” diye sordu *Belt-Runner I'deki* hava kontrolörüne.

“İzin verildi,” diye geldi cevap.

“Jaina,” diye bağırın Leia'nın sesi yükseldi telsizden, annesi onun seçtiği yeni kanalı kolayca bulmuştu.

Ama Jaina hemen motorları ateşledi ve kuşağa giriş noktasına doğru yola çıktı. Çoğu pilot buraya girdikten sonra durur ve meteor yağmuruna karşı dururken sadece manevra yapmak için motorlarını kullanırdı. Çünkü bu bir mesafe değil de dayanıklılık testiydi.

Annesinin onu çağırmasına fırsat vermek istemeyen Jaina ise o korkuyla meteorların arasına büyük bir hızla daldı.

Girmesiyle büyük bir hata yaptığını anlaması da bir oldu. Meteorların hareket şekline dair en ufak bir fikir edinmeye dahi fırsat bulamadan tüm gücüyle levyeye asıldı, TIE avcısıyla dik bir dalışa geçti ve büyük bir kaya kütesinden kaçabilmek için sola doğru dönmeye başladı. Bu dönüşün üçte ikisinde Jaina aniden durdu ve çapraz yönde dışarı kaçtı, diğer bir asteroitten son anda kurtuldu ve kaçındığı ilkinin arka kısmına neredeyse sürtünerek geçti. Derin bir nefes almaya fırsat bulamadan bir çift daha gelmeye başladı ve Jaina, TIE avcısını yana yatırdı ve bir şekilde aralarından geçmeyi başardı, sonra dönerek üzerlerine geçti, tekrar aşağı indi ve yükseldi ve tekrar dik bir dalışa geçti. Kuşağın sınırına ulaştığını gösteren ikaz alarmları çalmaya başlamadan önce Jaina TIE avcısını topladı, yana döndü, ne asteroitlerin geldiği yöne ne de geriye gitti –çünkü diskalifiye olurdu– ve kendisi için çok değerli olan bir saniye kazandı.

Ve o bir saniyede kendisini topladı ve reaksiyon göstermeye devam edemeyeceğini fark etti. Bu bir öngörü, yapmak zorunda olduğun harekete önceden hazırlanma oyunuydu. Bu yüzden dört Jedi, nispeten acemi olan kardeşleri de dahil olmak üzere, bu konuda başarılı olabilmişlerdi. Jaina öten ve

yanan ikazları görmezden geldi ve kendisine doğru gelen meteor yağmuruna baktı, hareketlerini gördüğü kadar hissedebiliyordu da.

Eski denizci terimiyle “burnunu rüzgâra döndü” ve birden bire harekete geçti.

Jaina asteroit kuşağında süzülürken Han, Leia’nın dudaklarından dökülen homurtuları duyabiliyordu. Kolunu karısının omuzlarına doladı.

“Beni duymuştu,” dedi Leia usulca ve buz gibi bir ifadeyle.

Han daha sıkı sarılıp Leia’yı kendisine çekti. Tabii ki Jaina onu duymuş ve tabii ki numara yapmıştı, çünkü son günlerde kafasını kurcalamakta olan şeyin peşinden gitmişti. Han, Leia’nın bunu atlatacağını biliyordu ama eğer Jaina annesini kabul etmiş olsaydı uzun süredir sürdürdüğü mücadeleyi kaybetmiş olacak ve anne ile kızı arasındaki soğukluk sürüp gidecekti.

“Ona bir şey olmaz,” dedi Han ama kontrol odasındaki büyük ekranda görünen Jaina’nın TIE avcısı dönüşünün dörtte üçünde aniden fırlayıp son anda kurtulduğunda o da titremeden edememişti. “Üçü içinde en iyi pilot o.”

İkisinin yanında duran Mara’nın gözleri heyecandan ışıltı ışıltıydı. “Kendini bırak, Jaina,” diye fısıldadı. “Bırak Güç rehberin olsun.”

Arkasındaki Luke onun boynunu ve omuzlarını ovuşturdu ve sıcak şekilde gülümsedi, Obi-Wan Kenobi’nin ruhunun Death Star’da kendisine yaptığı benzer tavsiye aklına gelmişti. Gözlerin ve hislerinden gelen tüm verileri kullanmaya kalkma. Aletlerine kesinlikle kulak verme –mümkünse hepsini kapat. Bırak Güç sana önündeki her şeyi, hedefinin hareketini ve dönüşlerini gösterebilir.

Jaina kendini bu akışa kaptırmıştı, diğerleri onun dönüşlerinin hâlâ sert ama daha az tehlikeli olduğunu görebiliyorlardı, sanki bir sonraki aşamada karşısına neyin çıkabileceğini görüyor gibiydi.

Luke başları üzerinde duran saate baktı. Dört dakika.

Dönerek ve manevra yaparak yoluna devam ederken aniden daldı ve yükselerek nispeten daha açık bir bölgeye çıktı. Fakat onun bulunduğu yerin ilerisine bakan Luke çok daha büyük bir tehlikenin yaklaştığını görebiliyordu. Arkadan gelen grubun öndekine yetişmesi nedeniyle İki yoğun asteroit kümesi birbirine karışmıştı ve TIE avcısının önünde aralarından geçip gidemeyeceği taştan bir duvar inşa etmişlerdi.

“Aşılamaz bir yapı!” diye bağırdı Lando’nun gözlem hakemi ve bu kelimeler onun ekranında yanıp sönmeye başladı, çünkü bilgisayar Jaina’nın asteroit kuşağının sınırları dışına çıkmadan bu engeli aşabilmesinin imkânsız olduğunu hesaplamıştı.

“Kötü talih,” dedi Lando. “Nadiren olur.”

“O başarır,” diye ısrar etti Mara.

“Haydi, Jaina,” diye fısıldadı onun yanındaki Leia.

Jaina kendisine doğru gelen ve birbirine kenetlenmiş iki elin parmaklarını andıran bariyeri fark edince derhal hız kesti. Çaresizce etrafına bakınarak açık bir nokta aradı.

Yoktu.

Kontrol paneline baktı, hepsi yaklaşan çarpışmaya karşı öterek ya da yanıp sönerik onu ikaz ediyordu. Öfkeyle kendi bacağını yumrukladı, soğukkanlılığını ve elde ettiğı şansını kaybetmişti.

Sonra Mara'nın kendisini Güç'e teslim etmesi gerektiğı yönündeki sözleri geldi aklına, ardından annesinin sesini duydu, kelimeler belirgin değildi ama her ikisinin de sevgisini ve desteğini hissedebiliyordu.

Jaina tekrar başını kaldırdı ve gazı kökleyerek kütleye doğru ilerledi. Zaman kazanmalıydı hepsi bu, arkadan gelen grup öndekini geçecek ve sonunda muhakkak bir açıklık ortaya çıkacaktı.

En yakın asteroite doğru gitti, yaklaşırken önce üstüne geçip sonra alçaldı ve yansıtıcıları sayesinde hasarsız bir çarpışma yaşayarak ondan sekti. Tekrar dönmeye başladı ve yansıtıcılarını tekrar açarak bu sefer de başka bir asteroitin tabanına çarparak sekti. Tekrar yaptı ve bu sefer de geriye sekti –ama teknik olarak geriye doğru uçmuyordu, çünkü öyle yaparsa diskalifiye olurdu.

Zıplayan bir top gibi hareket eden Jaina böyle yoluna devam etti, asla temas etmiyor sadece doğru zamanda yansıtıcıları çalıştırıp kendisinin aşağı yukarı ya da geriye doğru sekmesini sağlıyordu, böylece asteroitler geçerken mesafe kat etmek yerine zaman kazanmış oluyordu, asteroitlerden bazıları da birbirleriyle çarpışarak farklı yönlerde doğru uçmaya başlamışlardı.

Jaina bir açıklık fark etti, iki yüksek binanın arasında bir ara sokak bulmuş gibiydi. Başka bir kayadan daha sekerek döndü ve dalışa geçti, momentumunu terse çevirdi, başka bir asteroitin hemen önünden yükseldi ve ardından çevresinden dönüp aracını düzeltti ve açıklığa daldı, yamuk olan açıklıktan geçebilmek için kanatlarını ona göre hareket ettirmesi gerekmişti.

Asteroitlerin konumunu sezerken gözleri yarı kapalı haldeydi; TIE avcısı hız kazandı ve döndü, hızını artırdı ve tekrar azalttı ama o hâlâ bu yaptıklarının tam olarak bilincinde değildi.

Geçen saniyelerden de haberi yoktu, zihninde o sırada önünde gitmesi için müsait olan yoldan başka hiçbir şey bulunmuyordu.

Jaina'nın, bilgisayarda yaptığı hesaplama göre, aşılmaz zannedilen bariyeri geçip gittiğini gören Chewie kükreyerek diğerlerinin ruh halini de büyük ölçüde yansıttı, hatta Lando'nun mürettebatının bile. Wookiee sevinçten hoplayıp zıplıyordu, en yakınındaki teknisyeni tutup öyle bir sarstı ki adamın dişleri zangırdadı ve sevinçle koca yumruğunu havaya kaldırdı.

“Bu iyi mi?” diye sordu C-3PO tüm ciddiyetiyle, anlaşılabilir duruma fazlasıyla yabancı kalmıştı.

R2-D2 gerekli cevabını kendisine verdi.

Leia elini uzatıp Mara'nın elini sıktı.

“Çocuk uçmayı biliyor,” dedi Han, sesinin tonunda gururun ötesinde bir şey daha vardı, hayranlık. Başını kaldırıp saate baktı.

Beş dakika otuz iki saniye.

Çarpışmadan dolayı hâlâ kendini toparlayamamış olan Jacen az sonra odaya girdi. Saate baktı ve sonra diğerlerinin yanına gidip Jaina'nın başarısını değerlendirdi. “İç huzurunu bulmuş,” dedi.

“Ya sen?” diye sordu Luke.

Jacen başını salladı. “Ama bende onu destekleyecek uçuş yeteneği yoktu,” diye itiraf etti. “Jaina’da ise hepsi var.”

Az sonra uçan molozlardan oluşan bir labirentin içinde zahmetsizce uçan TIE avcısı ekranda görüldü.

Yedi dakikayı aşabilirse Jaina listede üst sıralara çıkacaktı.

“En az üçüncü olur,” dedi Lando. “Hiçbiri de bundan daha zor bir yerde uçmuş değildi.” Teknisyenlerinden birine döndü. “Tüm yayın kanallarına aktar,” dedi. “Tüm gezegende yayınlansın.”

“Bahisler başlasın,” dedi Han, Leia’nın kulağına ve ikisi de güldü.

“Çoktan diğer kontrol odalarına ve limanlara aktardım zaten,” dedi teknisyen.

“Ben de buraya gelirken gördüm,” dedi Jacen. “Kyp Durron limandaydı ve her saniyesini izledi.”

Bu isim Luke’a yapmaları gereken başka işler de olduğunu hatırlattı. Ama şimdi değil, dedi kendi kendine. Jaina’nın uçuş tarzını inceledi ve sonra tekrar saate baktı. “Kyp kaybedecek,” dedi kendinden emin bir ifadeyle.

Güç’ten destek alan Jaina üzerinde her geçen saniye artan bir ağırlık hissediyordu. Her şey anlaşılmasız bir hayal gibiydi ve asteroitlerin kıl payı yakınından geçerken, alçalıp yükselir ve iki asteroitin arasındaki mesafeden son anda geçerken neler olduğunun çok da farkında değildi.

Bu şekilde devam etti, içinde bulunduğu trans halinde zaman da dâhil hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Fakat baskı da artışını sürdürüyordu ve Jaina bunun farkına vardıkça da konsantrasyonu biraz daha artmaktaydı.

Dönen büyük bir kayayı atlattığı anda çok daha küçük bir tanesine denk geldiğinde gözleri aniden açıldı, önemli bir çarpışma sayılmazdı ama onu rotasından çıkarıp onun çok daha büyük bir asteroite çarpmasına neden olmuştu.

Bir süre kendi etrafında döndü ve dengesini sağlamaya çalışırken üzerine doğru gelmekte olan başka bir taştan duvar fark etti.

Hâlâ kendi etrafında çok hızlı dönmekte olduğu için yaklaşan duvarın hareket tarzını sezerek bir geçiş noktası tespit etmeyi başaramadı. Başka bir asteroite çarptı –bu çarpışmayı gayet açık ve net hissetmişti– ve ardından...

Kuşaktan dışarı çıktı ve kendine gelir gelmez dönmeye devam eden geminin kontrolünü alabilmek için çabalamaya başladı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor, hatta yarışa dair bile pek bir şey hatırlamıyordu.

Kontrol odasındaysa sessizlik hakimdi.

Şok edici bir sessizlik. Saat Jaina’nın asteroit kuşağından çıktığı anda durmuştu.

Yirmi yedi dakika, yirmi yedi saniye.

“Çocuk uçmayı biliyor,” dedi Han tekrar.

ON BİR

Bum

Yomin Carr'ın karşısında, dördü erkek ikisi kadın, sadece altı düşman kalmıştı. İçlerinden bir tanesi şu anda kuledeydi, özel kıyafet giymiş bağlantı tablosunu onarmaya çalışıyordu.

Yomin Carr bunun bir önemi olmadığını biliyordu. Neredeyse tüm Belkadan'ı kaplamış olan moleküler salgın ExGal-4'e de varmıştı ve zehirli gazlar ve sarı ve yeşil bulutlar gezegenle iletişimi engelleyecek kadar yoğun hale gelmişlerdi. Yaşanan yıkımın boyutlarının farkına vardıkları zaman geri kalan bilim insanları gezegeni terk etmek için küçük yük gemisine koşmuşlardı ama Yomin Carr zaten harap haldeki bu aracı çok önceden sabote etmişti. Kabloları birbirine sürtünce zaten çürümüş olan izolasyonları dağılmış ve tüm kablolar birbirine değip kısa devre yapmış ya da bağlantı yerlerinden kopmuşlardı.

Bilim insanları kaçamayacaklarını anlayınca bu sefer de yardım sinyali gönderebilmek için çabalamaya başlamışlar ama geç kalmışlardı; Garth Breise'in ölümü ve Yomin Carr'a duydukları güven kaderlerini mühürlemişti.

ExGal istasyonu oksijeni olmayan ortamda da onların yaşamını sürdürmesine uygun bir yer olsa da her yanlarını sarmış olan zehirli gaz ve bulutlar yüzünden, Yomin Carr'ın zıpkınıyla yakalanmış konserve Mon Calamari juggerhead'i gibi kapana kısılmışlardı.

Yuuzhan Vong savaşçısı gayet rahat bir şekilde tesisten dışarı çıktı, özel kıyafetlerin mekanik solunum adaptörlerine güvenmediği için denizyıldızı solunum adaptörünü takmıştı. Böcek dostlarının neden olduğu yıkımdan gayet hoşnut bir şekilde kulenin dibine gidip yukarı baktı, yoğun duman altında yukarıda çalışan kişiyi belli belirsiz görebiliyordu.

“Tamir nasıl gidiyor?” diye bağırdı, maske yüzünden sesi olduğundan farklı çıkıyordu.

“Hallettim,” diye bir kadın sesi geldi yukarıdan. “Bir bağlantı daha...”

Yomin Carr kemerinden küçük bir balta çıkardı ve kulenin dibinde açıkta olan kabloya tüm gücüyle vurup onu kesti. Sonra baltayı yerine koydu ve sakince beklemeye başladı, bir yandan da içinde bulunduğu zehirli havanın keyfini çıkarıyordu.

Birkaç dakika sonra Belkadan'da kalmış iki kadından biri olan Lysire Donabelle aşağı indi.

“Artık hazır,” dedi yere indikten sonra ve üzerindeki güvenlik ekipmanı ve halatı çıkarmaya başladı. “Sadece bir klemensmiş,” diye açıklamaya başlamıştı ki dönüp de Yomin Carr ve onun canlı hava aparatını gördüğünde olduğu yerde donup kaldı.

Yomin Carr elini uzatıp bağlantıyı kestiği yeri işaret etti.

Lysire uzunca bir süre oraya baktı; derin nefes aldığından vizörü buğulanmıştı. Tekrar Yomin Carr'a baktı ve hayal kırıklığı içerisinde başını iki yana salladı.

Sonra da aniden fırlayıp onun yanından geçip gitti.

Kadın geçerken diğeri kadının ayağına çelme taktı ve aynı çevik hareketle kadının başlığının

arkasındaki hava bağlantısını tutup kopardı. Lysire yüzüstü yere düştü. Yomin Carr ayağıyla üzerine basıp yerden kalkmasını önledi.

Lysire çırpınmaya başladı, sarı duman koruyucu elbisesinden içeri sızarken o da nefes alabilmek için çabalıyordu. Nasıl olduysa çırpınmaları fayda verdi ve kurtuldu, önce dizleri üzerinde emekledi ve sonunda tekrar ayağa kalktı. Yomin Carr onu rahatlıkla yakalayabilirdi ama yapmadı, kadının işinin çoktan bittiğinin farkındaydı çünkü.

Lysire sendeledi; tesisin kapısına giderken zikzak çizmeye başladı. Son birkaç adımında tökezledi ve öne doğru düşüp kapıya çarptı. Kapının koluna erişebilmek için elini uzattı ama duyularının kontrolünü çoktan yitirmişti.

Yomin Carr yerinden kımıldamadı, kımıldamasına da gerek yoktu. Onun kapıya çarpışını durduğu yerden izledi.

Sonra da yanına geldi ve etrafı kuşatmış olan kalın duman tabakasına baktı.

Yarım saat geçmişti. Yedi bilim insanı güvenlikleri için var güçleriyle çalışıyorlardı, iki, iki ve üç kişilik gruplar halinde, Yomin Carr'ın iki partneri onun odasında dinlendiğini zannediyorlardı ve Lysire'nin partneri de kadının hâlâ dışarıda olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden tesisin kapısının açılması Yomin Carr'ı şaşırtmadı.

Lysire Donabelle yan tarafa yığıldı.

“Lysire!” diye bağırdı partneri ve kadın hemen gelip onun yanı başında diz çöktü.

Bir hareket fark edince başını kaldırıp yukarı baktı ve Yomin Carr'ın baltasının kendisine doğru geldiğini gördüğünde gözleri dehşetten kocaman açıldı.

Belkadan'daki son dişiyi öldürmenin simgesel bir yanı da var, diye düşündü Yuuzhan Vong savaşı. Zaferin mührü, bu galaksideki insanlar ve diğer akıllı türlerin Yuuzhan Vong'la ilk çatışmalarını kaybettiklerinin simgesi.

Yomin Carr baltasını kadının göğsünden çekip çıkardı ve onun cesedi de Lysire'in cesedinin üzerine yığıldı, sonra da kapıdan geçip tesise girdi.

Sadece dört düşman kalmıştı ve Yomin Carr'ın bildiği kadarıyla ikisi uyuyordu.

Nom Anor hiç de rahat değildi, koltuğuna kemerle bağlanmıştı ve arkasındaki tonlarca sıvı patlayıcının alevleri egzozlardan dışarı fırlıyordu. Başka bir galaksiden gelmiş olan Yuuzhan Vong Vekili uzay uçuşundan hiçbir zaman korkmamıştı fakat bu ilkel iki kademeli Rhommamool roketinin yanında sıradan araçların iyon iticileri bile teknolojinin son harikası gibi kalıyordu ki Nom Anor'un gözünde onlar bile kendi türüne ait canlı dünyagemileri ve coralskipper'larla kıyaslandığında basit kalmaktaydılar.

Yanında duran Shok Tinoktin nispeten daha rahat görünüyordu ve roket yörüngeye yükselirken meydana gelen G kuvveti nedeniyle dişlerini sıkıyordu.

Sonunda tırmanış sona erdi, ilk yakış kısmı tamamlandı ve Shok büyük ve kullanışsız aracı *Mediator*'a doğru götürmeye başladı.

“Bizi selamlıyorlar,” dedi Shok bir süre sonra liderine.

Nom Anor elini kaldırdı ve başını iki yana salladı. “Rota ayarlarını tamamla,” dedi. Böylesine büyük ve hantal bir gemiyle geldikleri için gecikmelerini kolaylıkla mazur gösterebilirlerdi. *Mediator*'da yapılacak görüşmelere de sıra gelecekti, o ve Shok gizledikleri A-kanada transfer olduktan sonra.

“Tam yanlarından geçecek,” dedi Shok ona az sonra.

Nom Anor kemerini çözüp rahatsız koltuğundan doğruldu, Shok da aynısı yaptı ve ikisi dar kapsülün içinde emeklemeye başladılar, Nom Anor sadece pilot koltuğuna bir manken yerleştirmek, Yun-Harla'ya, Gizlilik Tanrıçası, Trickster, çabucak bir dua mırıldanıp villip'ine bir elveda öpücüğü kondurmak için durdu.

Rhommamool roketi yörüngeden çıktı ve *Mediator*'a doğru yol almaya başladı ve ikinci kademe motorlarını ateşledi. Aslında ikinci roketler ateşlenmemişti, çünkü buna gerek de yoktu, onun yerine içinde bir A-kanat gizlenmiş boş bir yakıt tankı atılmıştı.

İki pilot için modifiye edilmiş A-kanadın daha geniş kokpitinden Nom Anor ve Shok Tinoktin Osarian ve Rhommamool'un birbirlerine yağdırdıkları füzeleri izlediler. Her iki gezegenin atmosferinde de, özellikle Osarian'ın, *Mediator*'in avcı uçakları dört dönüyor, mümkün olduğu kadar çok füzeyi düşürmeye çalışıyorlardı. Bu bombalardan bazıları savunmayı geçmeyi başarabilmişti ve Vekil içlerinde saklandıkları yakıt tankı dönerken Osarian yüzeyinde meydana gelen termonükleer patlamaların izlerini gördü.

Mediator'a gelip de Komutan Ackdool'un gözetiminde Osarianlarla müzakere etme isteğinin bu denli çabuk kabul edilmesine şaşmamak gerekirdi. Yakıt tankı biraz daha döndü ve büyük muharebe kruvazörü görüntüye girdi, yanından geçip giden Rhommaool kapsülü, gemi çok uzakta olmasına rağmen, şimdi çok daha küçük görünüyordu.

“Bu rotada devam et,” diye emretti Nom Anor. Shok itici-vektör kontrol jetini çalıştırdı, dönüş momentumunu durdurdu ve *Mediator*'in görünüşünü sabitledi.

“Kanalı aç.”

Shok başını salladı ve uzaktan kapsüldeki haberleşme kanalını açtı. Bağlantı A-kanada resim, Komutan Ackdool'un görüntüsü, gönderemiyordu, çünkü ikisinin başka yerde olduğu anlaşılabilirdi ama Nom Anor, Mon Calamari'nin yüzündeki tüm gerekli diplomatik nezaket kurallarına uymaya devam ederken belirecek gülümsemeyi gözünün önünde canlandırabili-yordu.

“Selamlar, Komutan Ackdool,” dedi Nom Anor villip'i vasıtasıyla. Nom Anor'un tıpatıp benzeri olan minik yaratık kapsülün pilot koltuğuna yerleştirilmiş kafasız bir mankenin üzerinde duruyor ve Nom Anor'un sözlerini kusursuz şekilde karşılarındakilere aktarıyordu.

Ackdool tam samimi karşılmasına başlamıştı ki karanlık uzaydan çıkagelen bir grup araç kapsüle yaklaşmaya başladı.

Ackdool küfrü basıp kendi avcılarını havalanmalarını emretti ve Nom Anor ve Shok Tinoktin komutanın arkasından bir yerlerden gelen neşe dolu bir çığlık duyular.

“Jedi Şövalyeleri,” dedi Shok Tinoktin.

Nom Anor başını salladı, *Mediator*'ın kendi avcı uçaklarının sahte kapsülün yolunu açmak için çabalaması gerçekten de komikti.

Shok Tinoktin hem *Mediator*'ı hem de kapsülü görüş alanları dâhilinde tutmak için çok çabaladı, böylece *Mediator*'ın avcı uçaklarının Osarian Z-95 avcı uçaklarını defedişlerini rahatça izleyebileceklerdi.

“Osarianlı dostlarınız anlaşılın konuşmak istemiyor, Komutan,” dedi Nom Anor sakince.

“Osa-Prime alevler içerisinde,” dedi Ackdool cevaben, soğukkanlı diplomatik zırhında küçük bir çatlak belirmişti.

“Ateşkes kararı almıştık,” dedi Nom Anor.

“*Mediator*'a gelirken ve müzakere sonrasında Rhommamool'a dönerken bizim korumamız altında olacaksınız,” diyerek güvence verdi ona Komutan Ackdool ve sadece sesindeki resmi tondan bile Nom Anor onun ne denli tetikte olduğunu anlayabiliyordu, “söz veriyorum.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Nom Anor, villip'inin başını sallayarak onaylayamayacağını farkında olarak. “Görüntüyü kes,” dedi usulca Shok Tinoktin'e ve o da kanalı ileri geri değiştirerek sanki bir sorun yaşanmış süsü vermeye başladı.

“Komutan Ackdool,” diye seslendi Nom Anor'un villip'i heyecan dolu bir ses tonuyla.

“Sizi duyuyorum,” dedi Ackdool cızırtılı bir sesle. “Görüntü kesildi.”

“Korkarım burada bir arıza var,” dedi Nom Anor. “Osarian gemilerinden başka bir şey görmüyorum. Geminin kontrolünü de kaybettim. Onlardan kaçamam.”

“Sakin olun, Nom Anor,” dedi Ackdool. “Avcı uçaklarım sizi koruyacak.”

Gerçekten de yakıt tankının içinden bakıldığında Nom Anor ve Shok Tinoktin gülerek *Mediator*'ın daha üstün olan avcı uçaklarının Osarianları kolayca engelleyip püskürtmesini izledi. Sadece biri bir torpido atabildi ve o da diğerlerinden ayrılan bir X-kanadın lazer ateşiyle yok edilince kapsül düşmanlarından korunmuş oldu. Yine de torpidonun patlamasının yarattığı şok dalgası kapsülün rotasından çıkıp kendi etrafında dönmesine yol açmıştı.

“Sizden hiç şüphe etmedim,” dedi Nom Anor sakince.

Ackdool'un takip eden suskunluğundan onun ölüme bu kadar yakınlaştığı halde soğukkanlılığını koruyabilmesi sayesinde komutanın gözündeki saygınlığının bir kat daha arttığını söylemek mümkündü. Nom Anor o anda neredeyse gerçekten de kapsülün içinde olmayı ve Ackdool ve Osarianlılarla görüşmeyi diledi.

Neredeyse.

“Kontroller olmadan,” dedi Nom Anor, “ne motorları kapatabiliyorum ne de rotayı değiştirebiliyorum. Alurion'un zift çukurlarına batasın, Ackdool. Bize koruma sözü vermiştin.”

“Sizi kurtaracağız,” dedi Komutan Ackdool ona.

Az sonra, kapsül birden dönmeyi durdurdu ve motorları hâlâ çalışıyor olduğu ve *Mediator*'dan uzaklaşması gerektiği halde ona doğru gitmeye başladı.

“Çekici ışın,” dedi Shok Tinoktin. “Kapsüldeki motorların gücü onun yanında hiç kalır. Onu içeri çekecek ve kapatana kadar tutacaklar.”

Nom Anor gülümseyerek izlemeye devam etti ve avcı uçakları tarafından kuşatılmış kapsül *Mediator*'a doğru çekilirken hiç durmadan kendisine çağrı yapan Ackdool'a cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

A-kanat sarsıldı, yakıt tankı dönmeye başlamıştı.

“Atmosfer üzerinde sekiyoruz,” dedi Shok Tinoktin.

Nom Anor ona baktı ve zavallı Shok, *Mediator*'ı görüşte tutabilmek için daha bir gayretle çabalamaya başladı, eğer Vekil bu zafer anını göremezse başına geleceklerden korkuyordu.

Kapsül, *Mediator*'ın alt hangarlarından birinde gözden kayboldu. Shok Tinoktin görüntü kanalını yeniden açtı.

“Bum,” dedi Nom Anor, Shok'a bakıp gülümseyerek.

“Bum,” diye tekrarladı Nom Anor'un villip'i Komutan Ackdool'a.

Mekiğe yerleştirilmiş olan nükleer füzyon patlayıcıları ateşlendi, hangarlar buharlaşıp devasa muharebe kruvazörünün alt katının büyük bölümü tahrip olurken patlamanın neden olduğu şok dalgası ve metal yağmuru yakınlardaki çok sayıda avcı uçağını da imha etti ve muharebe kruvazörünün kuyruğu dengeleyici jetler dönüşü durdurmaya fırsat bulamadan doksan derece yukarı kalktı.

Nom Anor ve Shok Tinoktin yakıt tankının içinde sürüklenmeye devam ediyordu, Rhommamool'un yerçekiminin etkisine girip gezegenin yörüngesinde hareket etmeye başlamışlardı. *Mediator*'dan tespit edilemeyecek kadar uzak bir mesafeye geldiklerinde Shok lazer toplarını kullanarak yakıt tankını parçaladı ve modifiye A-kanadı ile dışarı çıktı, gezegenin diğer tarafına döndü, Komutan Ackdool mürettebatının geri kalanını kurtarmakla meşgul olacağından onların kaçtığından haberi bile olmayacağına emindiler.

Çok geçmeden ışık hızına atladılar ve Rhommamool'u arkalarında bıraktılar. Nom Anor çatışmayı kırılma noktasının ötesine taşımıştı, herhangi bir barışçı çözüm umudunun fayda vermeyeceği bir noktaya, dolayısıyla da görevi sona ermişti. Onun *Mediator*'daki patlamada öldüğünü zannederek onu şehit olarak kabul edeceklerdi. Arkasında bıraktığı Rhommamool'daki öfkeli kalabalık dilediği gibi kendisini feda edebilirdi.

Birkaç saat sonra A-kanat ışıkkaltı hıza geçtiğinde o hâlâ ne kadar güzel bir plan yaptığını düşünüyordu. Shok Tinoktin, Nom Anor'un hemen önünde ve biraz altında, pilot koltuğunda uykuya dalmıştı, ritmik şekilde nefes alıyordu. Koordinatlar önceden girilmişti ve A-kanat kendi başına bir sonraki hedefine uçuyordu, Nom Anor'un ezilmişleri ayaklandıracağı başka bir yere, Yeni Cumhuriyet'i bu tür iç savaşlarla meşgul edecek, böylece aptallar dışarıda neler olup bittiğine bakmaya fırsat bulamayacaklardı, asıl büyük tehlikenin kök salmaya başladığı galaksinin uzak köşelerine.

Osarian-Rhommamool çatışması çoktan zirveye ulaşmıştı ve Yeni Cumhuriyet Danışma Konseyi müdahale etmek ve savaşı gezenleri kontrol altında tutmak için elindeki filonun yarısını gönderecek, Konsey üyeleri tüm zamanlarını bu işi nasıl çözeceklerini bulabilmek için harcarken en az yarısı da bu felaketten kendisine nasıl menfaat sağlayabileceğinin hesaplarını yapmaya başlayacaktı.

Nom Anor, Yeni Cumhuriyet'e karşı duyduğu nefretin düşüncesini bulandırmasına ve onu aşırı iyimser davranışlara yönlendirmesine mani olabilmek için çok çaba sarf etmişti. Praetorite Vong, galaksinin fethedilmesine destek olmak için gelen Yuuzhan Vong'un saldırı gücü, çok büyük değildi ve rakiplerini küçümsemek yapabilecekleri en büyük hata olurdu.

Bir süre Shok'a baktı ve uyuduğundan emin oldu, sonrada koltuğunun yanında duran bir çantaya uzandı ve Da'Gara'nın sempatik villip'ini çıkardı. Kaşla göz arasında yaratık prefect'in kafasının, denizyıldızı solunum aparatıyla birlikte, şekline büründü.

“Yomin Carr'ın operasyonu nasıl gidiyor?” diye sordu Nom Anor kibar ve resmi bir selamlaşmanın ardından, bir kez daha Yuuzhan Vong lisanıyla konuştuğu için çok mutlu olmuştu.

“Belkadan düşmanlarımıza mezar oldu,” dedi Da'Gara. “Yomin Carr orada kalacak ve galaksinin o bölgesindeki en yeni gözlerim olacak.”

“İstasyonun uydu çanaklarını bizler için kullanmaya başladı öyleyse?” diye sordu Nom Anor.

“Kesinlikle, Vekil,” dedi Da'Gara. “Ya da fırtına diner dinmez yapacak. Savaş koordinatörü yakındaki diğer sektörleri tetkik ettiğinden şu anda olan biteni bilmiyoruz.”

“Peki, gördükleri savaş koordinatörünün hoşuna gitti mi?” diye sordu Nom Anor.

“Bu bölgede nüfus yoğunluğu çok düşük,” diye cevap verdi Da'Gara, sesinin tonunda hafif bir üzüntü hâkimdi. “Diğer raporlarla birlikte savaş koordinatörünün gözlemleri de doğruladı ki buraya yerleşmemize direniş gösterebilecek etkili bir kuvvet mevcut değil.”

Nom Anor başını salladı –rahatlamıştı. Sadece bir buz gezegenini üs olarak kullanabilen Praetorite Vong kısa bir süre için de olsa saldırıya açık olacaktı. Saldırı sırasında bir savaş koordinatörü kullanmanın, bir yammosk, faydası büyüktü. Hem sahip olduğu büyük enerji hem de adından da anlaşıldığı gibi bir savaş koordinatörü olmasının yanı sıra bu yaratık üç dünyagemisi sefer kuvvetine ait birlikleri bir araya getirip tek bir amaç doğrultusunda yönlendirebilir ve bu sayede onların kat be kat daha ve-rimli şekilde kullanılmalarını sağlayabilirdi. Fakat bu tür bir teşebbüsün bir de dezavantajı vardı, eğer Yeni Cumhuriyet bir şekilde becerip de bu buz gezegenine saldırır ve imkânsız gibi görünse de yammosk'u ortadan kaldırmayı başarabilirse bunun neticesinde ortaya çıkacak karmaşa Praetorite Vong için bir felaket olurdu. Praetorite Vong ilk başlarda çok yavaş hareket ederek yammosk'un tüm savunma tedbirlerini gerektiği gibi almasına ve avcı uçağı yüklü iki dünyagemisinin daha gelmesine fırsat tanımak zorundaydı.

“Bir sonraki hedefi seçtiniz mi?” diye sordu.

“Sernpidal,” dedi Da'Gara. “Tüm sektördeki en yoğun nüfuslu yer olan Julevian sistemindeki üçüncü gezegen.”

“Riskli bir hamle.”

“Ama bize yönelik en büyük tehdit,” dedi Da’Gara. “Yamosk onları gözlüyor ve onların sürekli atmosfer dışına çıkma girişimleri ve yüzeyden hiç durmadan gönderilen haberleşme sinyalleri bizler için hiç de güvenli değil.”

“Eğer bizi keşfedecek birileri varsa o gezegende yaşayanlar olduğu kesin,” dedi hemfikir olan Nom Anor.

“Elimizden geldiğince sessizce yapacağız,” dedi Da’Gara. “Belki salgınla –Yomin Carr’ın Belkadan’da başladığına benzer türden moleküler bir felaket olabilir ama Sernpidal gibi gelişmiş bir gezegenin haberleşmesini tümüyle kesmek ve onları yok etmeye devam ederken tümünün gezegende kalmasını sağlamak kolay bir iş değil. Savaş koordinatörünün yaptığı hesaplara göre ilk görevi başarıyla tamamlayabilme ihtimali yedi nokta üçe karşı bir ve ikincisi için ise bu oran, iki tam teşekküllü coralskipper birliğini devreye sokmayı başarsak bile, bire karşı birden iyi değil.”

Nom Anor uzunca bir süre bu konu üzerinde düşündü, ihtimaller hoşuna gitmeyince de –yine de hâlâ Sernpidal’ın en kısa sürede aradan çıkarılması konusunda hemfikirdi –düşüncelerini başka bir yöne çevirmeyi uygun buldu.

“Doğrudan işgalle ilişkilendirilebilecek ve kesinlikle bizim işgal gücümüzün küçük bir bölümünü dahi tespit etmelerine imkân verebilecek bir şey olmamalı,” dedi. Yeni Cumhuriyet Danışma Konseyi’nin şu anda karşı karşıya olduğu sorunları ve galaksinin merkezine kaydırmak zorunda kalacakları askeri gücün büyüklüğünü düşündü. “Ama sessiz olmamalı,” diye devam etti. “Sernpidal’ı yok edip elimizden geldiği kadar düşmanı öldürelim ve bu felaket sayesinde düşmanın savaş gemilerinden bir bölümünü üzerimize göndermelerini sağlayalım. Tüm güçleriyle yüklenirlerse Yeni Cumhuriyet filosu Praetorite Vong’a büyük sıkıntı yaşatabilir ama onların parça parça üzerimize gelmelerini sağlayabilirsek ciddi bir tehlike teşkil edebileceklerini zannetmiyorum.

“Sessiz olmamalı mı?” dedi Prefect Da’Gara şüpheyle.

“Ve kimliğimizi açığa çıkarmadan,” diye cevap verdi Nom Anor.

Uzunca bir süre daha sessiz kaldılar, ikisi de mevcut sorunu düşünmekteydi. Ardından Nom Anor’un önündeki villip prefect’in gözünde beliren ışıldamayı olduğu gibi yansıttı.

“Yo’gand’ın Merkezi?” diye sordu Da’Gara.

Nom Anor böyle bir teklifi hiç beklemediğinden hazırlıksız yakalandı ve mantığa aykırı olduğu için de başta reddedecekti. Ama biraz üzerinde düşününce, o kadar da akla aykırı olmadığına karar verdi. Yo’gand efsanevi bir Yuuzhan Vong generaliydi, Cremlivan Savaşı’nda savaşın gidişatını değiştiren en önemli komutandı ve uzun zaman önce farklı Yuuzhan Vong kabilelerini birleştirip hepsini bir araya getirmişti. Onun “merkez” taktiği çok uzun zaman önceki bir savaşta en güçlü kabile olan Ygziir’in anavatanının yok edilmesinde ne kadar faydalı olduğunu ispat etmiş ve tek bir hamlede asi liderlerin neredeyse tamamı ortadan kaldırılmıştı. Yo’gand bir dovin basal’ın, şu anda dünyagemileri ve diğer araçları hareket ettirmekte kullanılan aynı çekim merkezli varlık, gücünden onu Ygziir’in yüzeyine bırakarak istifade etmişti. Orada yaratık biri gezegenin merkezine diğeri ise geçen bir aya odaklanan iki ışın göndermişti.

Ygziir’in yok edilmesinin ardından Nom Anor’un halkı bu taktiğe kolayca nasıl karşı koyacaklarını öğrenmişti ama galaksi dışı varlıkların sahip oldukları bilgilerden habersiz bu inançsızlar dovin

basal'ların gücüne karşı koyabilecek imkânlara sahip olmadıklarından ne başlarına gelen felaketin ne olduğunu anlayabilirlerdi ne de anlasalar da ona karşı bir şey yapabilirlerdi.

Yeni Cumhuriyet araştırma takımlarının da gerçek kaynağı ve bunun arkasındaki gücü tespit etmelerinin imkânı yoktu. Çok geç olana kadar.

“İstedğin kadar gürültü yap, Prefect Da’Gara,” dedi Nom Anor. “Sernpidal’ı yok et ve yayılmanı planla. Senden haber bekliyorum.”

“Ne?” diye sordu yarı kapalı gözleriyle Shok Tinoktin, aniden uyanarak.

Nom Anor’un villip’i yine eski haline döndü ve o da onu tekrar çantasına yerleştirdi.

“Haber,” diye tekrarladı Nom Anor. “Yeni Cumhuriyet’in umursamaz Konsey üyelerinden yardım dilenen mağdurların haberleri.”

“Bir sonraki konuşmanızı mı hazırlıyorsunuz?” diye sordu Shok Tinoktin.

Nom Anor gülümsedi. Gerçekten de yapmayı planladığı şey buydu. Bir nutukla halkı ayaklandırıp sonrakine geçecekti.

Fakat asıl çekeceği nutuk zaferlerini ilan eden ve Yeni Cumhuriyet’ten yeni efendilerine kayıtsız şartsız teslim olmalarını isteyen nutuk olacaktı ve buna da fazla zaman kalmamıştı.

ON İKİ

Oyun ve Gerçek

“Garipti,” dedi Jaina daha sonra kardeşine, üçü Lando’nun en yeni evinin harikalarını keşfederlerken, onları bir kuleden diğerine taşıyan saydam pnömatik tüpler ya da on üçüncü kattan yürek hoplatan bir düşüşle aniden birinci kata inmelerini sağlayan rüzgâr siperlikli oluklar gibi. İkincisini kullanmak için kask takıp kendilerini boşluğa bırakmışlar ve onları kademeli olarak yavaşlatan ve en alt katta bırakan dev bir pervaneye doğru düşmüşlerdi.

“İç huzurunu buldun,” dedi Jacen.

“Pilotluk yeteneklerini de değerlendirdin,” diye ekledi Anakin çabucak, o ve Jacen birbirlerine baktılar. Anakin, Lando’s Folly’den ani ayrılışının ardından, Jaina’nın performansı ve iyi olup olmadığının merak ve heyecanıyla sessizce duran, Jacen ve diğerlerini kontrol odasında bulduğundan beri, her zamanki gibi yine, Güç’ün sağladığı kazançların mı yoksa öğrenilebilecek yeteneklerin mi daha önemli olduğunu tartışmaya başlamışlardı.

Jaina başını iki yana salladı ve bu manasız tartışmaya güldü.

“Eylemlerinin bilincinde miydin?” diye sordu Jacen.

“Araçtayken mi?” dedi Jaina. “Hatırlamıyorum bile.”

“Çünkü kendini Güç’e teslim etmiştin,” diye yorum yaptı Jacen, tartışmayı zaferle noktaladığını zannediyordu.

“Güç’ü pilotluk yeteneğiyle birlikte kullanmayı öğrendi de ondan,” diye cevap verdi Anakin. “Hareketleri otomatik hale geldi, çünkü uçuş konusunda deneyimliydi.”

“Bu kadar basit değil,” diye ısrar etti Jacen.

“Öyleyse neden sen daha iyisini yapamadın?” diye sordu Anakin.

“Ben asla meditasyonda o seviyeye çıkamadım.”

“Çünkü yeterince talim yapmadın,” dedi Anakin. “O yüzden seni geçtim.” Hedef takip noktalarıymış gibi havada parmaklarını şıklattı. “Güç’ü pratiğe nasıl uygulayabileceğimi biliyorum, sadece karanlıkta oturup içime bakmıyorum.”

“Peki, neden benle yaptığın hiçbir düelloyu kazanamıyorsun?” diye sordu Jacen.

“Şu an seni yenerim,” dedi Anakin ve eli ışın kılıcına gitti.

“İkiniz de birer Jedi Şövalyesi olarak son derece aptalca davranıyorsunuz,” dedi Jaina asık suratla.

“Aksine,” diye bir ses geldi ve üçü de dönüp baktıklarında kendilerine yaklaşan bir adam gördüler, yürüyüşünde belirgin bir aksama vardı ve kemerinde bir ışın kılıcı bulunuyordu.

“Kyp,” dedi Anakin.

Kyp Durrön yanlarına geldi ve başını eğip iki çocuğu selamladı, sonra da Jaina'yı dikkatlice süzdü. "Güzel uçtu," dedi sonunda.

"Güzel mi?" dedi Jacen gülerek.

Kyp ona baktı, yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce bir süre yüzündeki ifade ciddiyetini korudu. "Tamam," diyerek ka-bullendi. "Daha iyisi. Uçanın sen olduğunu duyduğum anda başımın derde gireceğini biliyordum, Jaina. Şimdi birinciliği tekrar elde edebilmek için kuşaktan yeniden geçmem gerekecek."

"Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordu Anakin, kendinden daha büyük olan bu Jedi'a hayranlığı aşıkârdı ve hemen yakınına sokuldu.

"Şimdi değil," dedi Kyp. "Aslında bu sistemden gidiyorum. Halledecek işlerim var. Filom hazır ve beni bekliyor ama önce sizi bulup bir merhaba demek istedim."

"Filon mu?" dedi Jacen ve Anakin bir ağızdan, Jacen kuşkuyla ve Anakin sevinçle.

"Benimle birlikte uçan bazı arkadaşlar," dedi Kyp.

"Miko Reglia gibi mi?" diye sordu Jaina.

"Ve diğerleri."

"Ama başka Jedi yok galiba," dedi Jacen, sorudan ziyade açıklama gibiydi.

"Sadece bazı arkadaşlar," dedi Kyp. "Eğer siz üçünüz bana katılmak isterseniz –yani babanız ve Luke dayınız izin verirse– sizleri memnuniyetle kabul ederim."

"Neye katılmak?" diye sordu Jacen.

"İşe," dedi Kyp.

"İş mi?" Jacen'ın şüphelerinde bir azalma görölmüyordu.

"Kaçakçılığı önlemek, anlaşmazlıkları çözümlenmek," dedi Kyp. Sesinde böbürlenmeden eser yoktu ve üç çocuk daha önce hiç kimsenin gözlerinde böylesine kararlı bir ifade görmemişlerdi.

"Jedi'ların görevi artık bu mu?" diye sordu Jacen. "Kaçakçı kovalamak mı?" Jaina ve Anakin hayretle ona baktılar, kendisinden daha büyük ve çok daha tecrübeli bir Jedi'a böylesine kafa tutmasına çok şaşırmışlardı.

"Değil mi?" dedi Kyp kısaca.

"Kaçakçıların Jedi'ların dostu olarak görüldüğü dönemler de olmuştu," dedi Jacen.

"Baban gibi," dedi Kyp.

"O farklı bir dönemdi," diye araya girdi Jaina ve gerginliği azaltmak için gelip ikisinin arasına girdi. "Gayrimeşru bir hükümetin galaksinin yönetimi devraldığı bir dönem."

Jacen başını iki yana salladı, pek ikna olmuşa benzemi-yordu.

“Bize layık olmayan işler mi sence?” diye sordu Kyp ve yürümeye başladı, kibarca ama taviz vermeden Jaina’yı geçip Jacen’in önünde dikildi. “Masum insanlar tüm varlıklarını kaybettiğinde, esir alınıp işkenceye maruz kaldıklarında onların yardımına koşmak Jedi’ların görevi değil midir?” diye sordu her kelimedede sesi biraz daha yükselmişti.

“Evet,” dedi Anakin.

“Kendi yolunda giderken belalarla karşılaşmak ile bela aramaya çıkmak arasında fark vardır,” dedi Jacen. “Biz galaksi polisi değiliz.”

“Bunların tümünü zaten dayından dinledim,” dedi Kyp.

“Peki, tüm galakside ondan değerli bir bilgi kaynağı var mı şu anda?” diye sordu Jacen.

“Ama yine de beni böyle davranmaktan menetmedi,” diye ekledi Kyp çabucak, her sözüne vurgu katmak için parmağıyla da Jacen’ı işaret etti. “Seçimlerime çok dikkat etmem gerektiğini söyledi ama bana engel olmadı.” Başını sallayarak cümlesini bitirdi ve Jaina’ya döndü. “Muhteşem bir uçuştun, Jaina,” dedi. “Rekorunu kırmak için geri döneceğim, sonra sen de benim rekorumu kırmaya gelersin.”

“Beni asla geçemezsin,” dedi Jaina gülerek.

Kyp onun omzuna vurdu, gülümsedi ve yanından geçti. “Yola çıkma zamanı,” dedi, arkasını dönüp uzaklaşırken konuşmaya devam etti. “Eğer babanız ve dayınızdan kurtulabilirsiniz teklifim için de hâlâ geçerli. Filomda ne kadar Jedi olursa o kadar iyi.”

Onlara bakıp göz kırptı ve X-kanadının kendisini beklediği yer olan uzaylimanına doğru yoluna devam etti. Anakin’in öne-risi ve Jaina’nın ısrarıyla –çünkü Jacen gitmek istememişti– üç kardeş kulenin en üst katına çıkıp gece vakti onun ayrılışını izlemek için balkona geçtiler. Bir şekilde Kyp Durrön’un bu çabalarını karşılıksız bırakmayacağını biliyorlardı.

Müzik Mon Calamari bestelerinin en kıvrak eserlerinden olan Dembaline’s Shwock Dubllon ya da Crested Wake ile başladı ve uzaylimanındaki tüm hoparlörlerden duyuldu. Şarkının başlangıcı sanki birbirinden bağımsız notalar gibiydi ama gittikçe birbirlerine bağlandılar, notalarla birlikte çoğunluğu eski gemilerden oluşan, B-kanatlar, A-kanatlar, bir çift Headhunter ve üç tane eski X-kanat gibi, Kyp’in filosu da bir araya gelmeye başlamıştı. Bir düzine avcı uçağı egzoz ateşleriyle kara gökyüzünü kırmızı şeritlerle donattı, pilotlar sürekli değişen bir müziğin eşliğinde dans eder gibiydiler.

Ardından iki XJ X-kanat, Kyp ve Miko, görüntüye girdi, tam da Crested Wake’in gürleyen kreşendosunda ve onların bir düzine takipçisi de hızla ve disiplinli bir düzende onları takip etti.

Jacen etkilendiği açıkça belli olan Anakin’e baktı ve gözlerini bile kırpmadan gösteriyi izlediğini gördü. Kardeşinin aklının tümüyle kötülüğe karşı savaşıp iyiliğe hizmet etmenin heyecanı dolu olduğunu farkındaydı.

Anakin olayların nadiren ak ve kara olabileceğini idrak edemiyordu.

“Kyp iyi bir avcı filosu kurmuş,” dedi Jaina müzik susarken. Kardeşlerine baktı ve başını iki yana salladı. “Nasıl gideceğini iyi biliyor.”

“İşte, Luke dayımı Jedi Konseyi’ni bir an önce toplaması konusunda ne kadar haklı olduğuna ikna edecek bir gösteri daha,” dedi Jacen.

“Bilge bir Konsey bu tür gösterilerden memnuniyet duyar,” dedi Anakin.

“Galaksiye Jedi’ların ihtişamını göstermek için mi?” diye sordu Jacen eleştirir bir tonda.

“Yeni Cumhuriyet’e karşı duranların kalplerine korku ve kanunlara bağlı şekilde huzur içinde yaşamak isteyenlerin kalplerine de huzur saçmak için,” diye cevap verdi kardeşi.

“Yeter!” dedi Jaina her ikisine de.

İkisi de onun bu isteğine uydu ve ikisi de başını iki yana sallayıp Jaina’nın peşinden tekrar kuleye girdi, ikisi de aslında savundukları konulardan zannedildiği kadar emin değildiler.

“İşte gidiyorlar,” dedi Leia, o, Han, Mara, Luke, Lando, Chewie ve iki droid Lando’nun kendilerine tahsis ettiği odanın balkonundan Kyp’in şatafatlı ayrılışını izlerlerken.

“Kyp’in bir tarzı olduğunu inkâr edemeyiz,” dedi Han ve daha kısık bir sesle ekledi, “Bence hâlâ Jaina’ya geçildiği için kızgındır.”

“Bir Jedi’ı yenmek için başka bir Jedi gerekir,” dedi Lando ve hemen dönüp Luke’a baktı. “Gayet iyi pilot olan bir Jedi daha tanıyorum,” dedi, uzatarak. Bu sözlerin ardından diğerleri de dönüp Luke’a baktılar.

Luke gülümseyip omuz silkti. Solo’nun çocuklarıyla yarışmaya hiç niyeti yoktu. Lando’nun Jedi’ı Jedi’a karşı kullanma taktiği ise onun Jedi Konseyi’ni kurma azmini kırbaçlamaktan başka bir işe yaramadı. Luke’a göre bir Jedi kendisiyle yarış halinde olmalıydı. Solo’nun çocuklarının duyduğu bu heyecanı ve bu alanda rekor kırma isteklerini hoş görebilirdi. Onlardan çok daha büyük olan Kyp’in ise bunu biliyor olması gerekirdi.

“İki pilotlular için tümüyle farklı bir liste kullanıyoruz,” dedi Lando. “Ve o listede hiç Jedi yok.”

Luke düşünceli şekilde Mara’ya baktı. Kuşakta yarışmak gibi bir isteği yoktu –yeteneklerini ispatlamak zorunda değildi, ne pilot ne de Jedi olarak. Ama Mara’nın olanları farklı görebileceğini düşünüyordu. Belki de onun sağlık durumuna rağmen hâlâ yeteneklerinden bir şey kaybetmediğini görmesinde yarar vardı. Belki de kuşakta bir yarışa katılırsa kendine olan güveni yerine gelip gelişen olaylar içerisindeki hayati rolünü sevdiklerinin güvenliğinden hiçbir şekilde fedakârlık yapmadan daha bir istekle devam ettirebilirdi, özellikle de Jaina’ya karşı olan görevini.

“Denemek ister misin?” diye sordu Luke ona ve Lando ce-vabı duymak için merakla ona doğru eğildi.

“Zaten yaptım,” dedi Mara ama öyle usulca söylemişti ki Luke’tan başka duyan olmamıştı, kendisini tümüyle kendisiyle barışık halde hissediyordu ve ihtiyacı olan tüm kendine güveni zaten Jaina’nın muhteşem yarışı ardından toplamayı başarmıştı.

Luke onun kendisini ne kadar iyi anladığını görerek hayran olmuştu, onun kendisini ispat etmek için yarışmaya katılmak zorunda hissetmeyeceğini ama o çok isterse yine de onu kırmamak için kendi isteğiyle katılabileceğini biliyordu.

Her seferinde bunu yapmayı başarıyordu zaten.

“Sanırım bu teklifi reddetmek zorundayız,” dedi Mara, Lando’ya.

Lando itiraza başlayıp ikisinin en iyisi olduğunu ve hiçbir çift pilotunun yanından bile geçemeyecekleri skorları elde edebileceklerini anlatmaya başladı. Fakat sonra Han ve Leia’nın bulunduğu tarafa baktı ve onların başını iki yana salladığını gördü, ona Mara’nın durumunu hatırlatıp uzak dur der gibiydiler.

“Neyse eğer fikrinizi değiştirirseniz...” dedi pişmanlıkla karışık bir ses tonuyla.

Luke düşündüğü zaman bu onun da aklına yatmıştı. Çift pilotların katıldığı yarışmada listenin en üst sırasında Luke ve Mara Jade Skywalker isimlerinin görülmesi Lando’yu mutlu etmez miydi? Tek pilotlarda iki Jedi Şövalyesi’nin ismi zaten listenin en başında yerlerini almışlardı! Böyle girişimci bir adam için bundan daha iyi reklam olur muydu? Daha da önemlisi bu sayede Lando’nun yaptığı iş büyük ölçüde meşruiyet de kazanmış olacaktı.

“Ya siz ikiniz?” dedi Lando, Han ve Leia’ya dönerek.

“Konsey toplantılarında yeterince manevra yaptım zaten,” diye cevap verdi Leia, başını iki yana salladı, elini havaya kaldırdı ve asteroit kuşağında yarışmaya katılmak için en ufak bir niyeti olmadığını kesin bir şekilde ifade etti.

“Han ve Chewie olsun o zaman!” dedi Lando büyük bir coşkuyla. “Sürekli galaksinin en iyi iki pilotu olduklarına dair atar tutarlar. İspat etsinler de görelim.”

“Çok yaşlı ve yavaşım artık,” dedi Han, kolunu Leia’nın omzuna doladı.

Chewie ise sadece kükredi.

Jacen, Jaina ve Anakin odaya girdiler.

“Kyp’in gidişini gördünüz mü?” diye sordu Anakin heyecanla, hemen Leia’ın yanına gitti. “Müzik, yanaşık düzen.”

Luke başını salladı.

Jaina merakla çevresini süzdü, önce Lando ve anne babasına ardından da keyfi biraz kaçmış gibi görünen Chewie ve son olarak da Mara’ya baktı.

“Lando, Han ve Chewie’nin kuşakta iki kişilik araçla uçmasını istedi,” dedi Mara. “Bana iyi bir fikir gibi geldi.”

Leia kendisine bakıp pis pis sırıtan kocasından uzaklaştı. Han’ın bu tür oyunlara katılmasından hiç haz etmiyordu –Lando kimseye bir şey olmayacağına dair garanti veriyor olsa bile. Yine de onun koruma içgüdüsü Han’ın gevşek sırtışı karşısında fazla dayanamadı. Han açıkça gitmek istemediğini belli etmişti, belki de böyle bir şeyle uğraşmaya üşeniyordu ama Leia onu dürtme güdüsüne daha fazla karşı koyamadı. “Bana da,” dedi.

Chewie bu sefer öncekinden daha fazla kükredi, onlara bu fikrin kendisine de cazip gelmeye başladığını anlatıyordu.

“Bu çocuk oyunu,” diye homurdandı Han. “Bu işler için yaşlı, yavaş ve bezginim.”

“Ve de korkaksın,” diye ekledi Anakin ve oradaki herkesi güldürdü – tabii ki Han dışında herkesi.

“Şu anda birincilik Moss Deever ve Twingo’ya ait,” dedi Lando, kargolarından ziyade içki kadehlerinin içerisinde daha büyük yükler taşımakla nam salmış olan iki kaçakçıdan bahsediyordu. Moss, bir Bothan ve Twindo da onun Sullustlu arkadaşı, eğer söyledikleri yüklerin yüzde birini taşımış olsalar şu tarihe kadar galaksinin en zengin kaçakçıları olmuş olurlardı, tabii kaçtıkları, atlattıkları ya da düşürdüklerini söyledikleri İmparatorluk gemilerinin yüzde biri bile doğru olmuş olsaydı İmparatorluk’un elinde başka yere gönderecek gemisi kalmamış olurdu.

Bu iki palavracı, Han ve Chewie’nin dostlarımız olarak adlandırdığı çevrede pek haz edilmezlerdi, Han’ın şu tarihe kadar bu çiftle hiç işi olmamıştı, özellikle de Moss’la.

Ama Lando’nun şansına bakın ki bu ikisi gelmiş ve çift pilotlu yarış listesinin başına yerleşmeyi başarmışlardı.

“Sen bir TIE bombacısına sığmazsın bile,” dedi Han, Wookiee’ye. “Bacakların aracın tabanından çıkar ve yol boyunca asteroit tekmellersin.”

Chewie yumruklarını kafasının iki yanına kaldırdı ve Sullustlunun koca kulaklarını taklit edip yüzüne aptalca bir ifade verdi.

Sonrada kükreyerek Han’a Moss ve Twingo’nun bu işin peşini asla bırakmayacağını hatırlattı. Eğer bu iki palavracı Han ve Chewie’nin onların birinci olduğu yarışmada yarışmayı reddettiklerini duyarlarsa bunu kendilerinin uçuş yeteneklerinin daha üstün olduğunun bir göstergesi olarak kabul edeceklerdi.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Han. Etrafindakilere baktı, hepsi yüzlerinde bir gülümsemeye ona bakıyordu. “Ne?” diye sordu saf bir ifadeyle.

Bu gülümsemeler Lando’nun mürettebatı, Han ve Chewie’yi TIE bombacısının iki koltuğuna yerleştirebilmek için çırpınırken daha da arttı. Talihsiz yardımcılardan birisi Chewie’nin bacağını yanlış yöne çevirmek gafletinde bulununca sırtına yediği tokatla –aslında çok sert değildi– birkaç metre öteye uçmuştu. Mürettebat sonunda ikisini araca yerleştirmeyi başardı; Chewie komik görünüyordu, bacaklarını o kadar bükmek zorunda kalmıştı ki dizleri neredeyse çenesine degecekti.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye geldi çağrı.

“Bu şeyle nasıl uçulur ki,” dedi Han ve hayretle Chewie’ye baktı.

Wookiee uludu.

“Pek iyi görüldüğün söylenemez!” dedi Han.

“Fark etmez,” dedi Lando. “Zaten Moss ve Twingo’nun dört kırk birlik rekorunun yanından bile geçemezsiniz.”

Chewie gürlledi.

“Hazırız!” diye bağırdı Han.

“Hep gururuna yenik düşer,” diye fısıldadı Lando, Leia ve diğerlerine göz kırparak, Han ve Chewie hangarı terk eder etmez tümü gösteriyi izlemek için kontrol odasına geri döndüler. Üç çocuk yolda neler olabileceğini kendi aralarında konuşuyorlardı, babaları ve Chewie’nin önceki rekoru kıracağı konusunda hemfikirdiler, ayrıca gerekli Güç yeteneklerine sahip olmadıkları için çift yarışında fazla ileri gitmelerinin mümkün olmadığı sonucuna da varmışlardı. Jaina’nın gözünde, kendisine doğru gelen taştan duvarı aşmasını sağlayan Güç yeteneklerini dikkate aldığına, onlar körlemesine uçuyor sayılırlardı.

Güç’le ilgili değerlendirmelerinde fikir ayrılığına düşseler de hem Jacen hem de Anakin bu konuda Jaina’yla aynı görüşteydiler.

Luke tüm bu tartışmaları keyifle izledi. Ona göre hiçbiri Güç’ün gerçek kudretini ve sınırlarını tam olarak idrak edememişti ve hiçbiri babalarının ne kadar kurnaz bir adam olduğunun farkında değildi. Luke Güç’ü asla hafife almazdı ama Han Solo’yu da öyle.

Üstelik Luke, Han ve Chewie’nin asteroit kuşaklarında uçma konusuna ne kadar tecrübeli olduklarını da biliyordu.

Grup kontrol odasına varana kadar geçen zaman içerisinde, tüm çevrelerini kuşatan ekranlarda Han ve Chewie’nin pratik manevraları yapmaya başladığını ve kuşağa giriş bölgesine doğru yaklaştıklarını gördüler.

Belt Runner I’deki kontrolör ikiliye kalkanlarına tam güç verip devam etmelerini söyledi.

“Ne güzel,” dedi Han keyifsizce ve kontrol odasındaki herkesi tekrar güldürdü.

İkinci dikdörtgen ekran, asteroit kuşağında uçmaya başlayan TIE bombacısını yakından gösteriyordu, engellerin etrafından kolaylıkla geçip giden karanlığın içindeki bir ışık huzmesi. Bir taş kümesinin içinden öyle bir geçmişlerdi ki görenler onların hayalet gibi taşların içinden geçip gittiğini zannetmişti.

“Güzel,” dedi Jacen.

Fakat Han olayları böyle görmüyordu. Aslında o ve Chewie asteroit kuşağına girdikleri andan beri aralıksız korku dolu çığlıklar atmaktaydılar. Ekranlarda son derece soğukkanlılıkla yapılmış gibi görünen manevralar aslında korku dolu tepkilerin ve şansın yaver gitmesinin ürünlerinden öte şeyler değillerdi. TIE bombacısı bir asteroitin köşesinden döndüğünde Chewie’nin kolu yukarı kalktı ve yana kayınca Han’ın kafasına vurdu.

Han araçla dimdik yükselmek üzereydi, böyle yaparsa doğruca farkında bile olmadığı başka bir asteroite doğru gidecekti, ama Chewie’nin kolunun neden olduğu darbe onun kontrolü kaybetmesine neden olunca TIE bombacısı aynı yönde gitmeye devam etti ve Han, Chewie ve yerdeki gözlemcilerin birbirlerine fazla yakın olarak gördükleri iki asteroitin arasından bir şekilde geçmeyi başardılar.

Manevra kusursuz görünüyordu.

“Kıl yumağı!” diye bağırdı Han, Chewie’ye.

Wookiee döndü, ikisinin yüzü arasında en fazla bir santim mesafe vardı ve kükredi. Ardından ikisi de ön cama baktılar ve bir asteroitin onları dümdüz etmek için yaklaştığını fark ettiler, ikisi birden

bağırıp içgüdüsel olarak yüzlerini korumak için elleriyle örttüler.

Böyle yaptıklarında Chewie'nin fazla yüksekte duran dizi levyeyi yana itti ve TIE bombacısı yana yatıp asteroitten kurtuldu.

Bu da kusursuz görünmüştü dışarıdan.

Lando'nun sesi hoparlörden yükseldi. "Çocuklar burada ağızları açık halde sizleri izliyorlar."

Han telsizden cevap verdi. "Basit iş," dedi ve telsizi kapatmasıyla çığılığı basması bir oldu, "Bu kadarı da fazla artık!" önlerinde asteroitlerden bir duvar oluşmuştu.

Han aracı sağa yatırdı, Chewie de sola ve TIE bombacısı da hiçbir şey yapmadı. İkisi de diğerinin hareketini görmüş ve bu sefer de tam tersini yapmışlardı ve sonuç olarak TIE bombacısı yine tepki vermemişti.

"Sola, sola, seni kürk yığını," diye bağırdı Han çaresizce, sonra da levyeyi sağa kırdı ve bu seferde Chewie emrine uyduğu için TIE bombacısı yine tepki vermedi.

"Senin solun benim değil!" diye gürledi Han, ikisinin de aynı yöne baktığı dikkate alındığında söylediğinin bir anlamı yoktu aslında.

Chewie uzandı, Han'ın ellerini ve tuttuğu levyeyi koca pençesiyle kavradı ve iki levyeyi de aynı anda çekti. Çevik TIE bombacısı derhal sola döndü, taştan duvarın yüzeyini yalayarak geçtiler ve Han motorları kökleyince kendilerini güç bela duvarın kenarından dışarı atmaya başladılar, sonra tekrar sağa kırıp yeniden yağmurun içine girdiler –onu böylesine kusursuz gösteren basit bir manevra gibi görülüyor olmasıydı.

Yağmurun içinde fazla hızlı yol almaya başladılar. Lando'nun sesi hoparlörden yükseldi ama kontrolü tekrar ele almak için çırpındıklarından ne dediğine pek kulak veremediler. Çok büyük ve dönmekte olan bir kaya hızla yaklaşıyordu ve nihayet uyum içinde çalışmaya başlamış olan iki pilot hemen taşın altına doğru dalıp motorları ters yönde çalıştırdılar ve mükemmel bir takla ile asteroitin yüzeyinden kurtuldukları gibi onun çekimini de uçuşlarına karşı direnç vazifesi görmesi için kullandılar.

Tabandan daha güvenli bir hızda dışarı çıktılar ve nispeten daha açık bir alanda ritimli bir şekilde yol almaya devam ettiler. Han saate baktı, asıl derdi Chewie ile birlikte bu baş belası yerden bir an önce çıkabilmektir.

Çalışmıyor.

"Ne?" diye sordu ve alete vurdu.

Tık yok.

Bu sefer Han telsize sarıldı. "Kronometre çalışmıyor," dedi. "Süremizi nasıl öğreneceğiz?"

Sesi hoparlörden gelip tüm kontrol odasını çınlattığında, orada bulunanların tümü hep birden duvardaki kronometreye baktı. Üç dakika, otuz üç saniye, iki pilotlularda yeni bir rekora yaklaşıyorlardı.

“Üç otuz üç – onları yenmenize az kaldı, dedi Lando ve çabucak ekledi, “Ama üç çocuğun da hâlâ senden çok ilerideler,” gösterinin devam etmesi için ikisini de olabildiğince gaza getirmeye çalışıyordu.

“Süremizi nasıl öğreneceğiz?” dedi Han tekrar, eskisinden daha sesli şekilde.

“Seni duyamıyor,” dedi Luke ve Lando’nun yüz ifadesindeki ani değişikliğin ardından tüm gülümsemeler ve baş sallayıp takdir etmeler bir anda solup gitti. Kontrol pod’larındaki teknisyenler ekipmanlarının üzerine eğildiler ve *Belt-Runner I* ile haberleşmek için birkaç kanal açtılar.

“Üç kırk yedi,” diye bağırdı Lando yüksek sesle.

“Süre?” diye sordu Han, tek kelime duyamadığı ortadaydı.

“Sadece bir haberleşme sorunu,” dedi Lando diğerlerine.

“Bundan daha fazlası,” dedi kontrolörlerden birisi. “*Belt-Runner I* tüm bağlantıyı kaybetti.”

“Tüm bağlantı mı?” diye sordu Lando.

“Evet,” diyerek onayladı adam.

“Bu da ne demek?” diye sordu Leia, Luke’u dirseğinden tutarak.

“Sağır oldukları anlamına gelir,” dedi Luke asık bir yüzle. “Ve de kalkanları çalışmıyordur.”

Bu sözlerin ardından odada bulunan herkesin gözleri kocaman açıldı. Luke kontrol odasından koşarak çıktı.

TIE bombacısının içinde bulunan Han ve Chewie nispeten boş olan asteroit kuşağında, kesinlikle güven içerisinde olduklarından emin halde, yollarına devam ettiler ve hatta sistemlerini kendi avantajlarına nasıl kullanabileceklerini bile anlamaya başlamışlardı.

Sistemler çalışıyor olaydı tabii ki.

“Şunu geçip git,” dedi Han ve sağdaki büyük ve pürüzsüz yüzeyle bir kayayı işaret etti. Ardından da kolunu geri çekerek kendi uçuş istikametlerini hesaplayarak yaklaşan diğer bir kümeyi hangi noktada geçip gidebileceklerini işaret etti.

Chewie kendisine söyleneni yaptı, TIE bombacısını sağdaki asteroite doğru yaklaştırdı, amacı sadece sıyrarak geçmek ve kalkanları da bir tür itici gibi kullanmaktı.

Sürtünerek geçtiler ama yansıtıcı kalkanlarıyla değil de güneş enerjisi panelleriyle. TIE bombacısı geriye fırlayıp dönmeye başladı ve paniğe kapılan Han ve Chewie hemen içgüdüsel olarak hasarın nerede olduğuna baktılar: güneş panelinin yarısı kopmuş ve bağlantı kirişi de eğilmişti.

Levyeye yapışıp tekrar dengeyi sağlamaya çalıştılar, deli gibi kolu bir o yana bir bu yana yatırıyorlardı. Bu arbedede Han’ı tutan kemerlerden biri açılınca Han kontrollerin üzerine öne doğru düştü ve geminin çapraz şekilde dalıp kendi tarafında dönmesine yol açtı.

Chewie derhal tepki verip Han’ın konsolundaki iptal düğmesine bastı ve kontrolü kendi eline aldı, Han bağırırken o da bir yandan kükrüyordu.

“Kalkan yok, Chewie! Kalkan yok!” diye bağırdı Han.

Koca bir asteroit taştan bir duvar gibi bir anda ön camlarını kapladı.

“Aşağı, aşağı, aşağı,” diye bağırdı Lando, ekrandan izlerken, TIE avcısı da tıpkı onun dediği gibi taşın hemen önünde aşağı daldı ve...

Hiçbir şey.

“Sinyal kesildi!” diye bağırdı kontrolörlerden birisi.

“*Belt Runner I de* sinyal alamıyor,” diye ekledi bir diğeri.

Dikdörtgen ekranın görüntüsü bir anda değişti ve bir TIE avcısının son sürat yol almakta olduğunu gördüler.

“Bul onları,” diye mırıldandı Leia, ekranda yeni beliren bu TIE avcısının pilotu kardeşi Luke’tan başkası değildi.

ON ÜÇ

Eski On Üç

Kyp Durrön'un, "Dozen-and-Two Avengers" adını verdiği bölük pörçük filo, karanlıkta sorunsuzca yoluna devam etti, Jedi bu ismin çok geç olmadan galaksinin her köşesinde duyulmasını istiyordu. Tamamı modifiye TIE avcılarıyla Lando's Folly'de birkaç kez uçmuş ve hepsi de başarılı olmuştu, bazıları iyi dereceler de elde ederek listedeki yerlerini almışlardı. Daha da önemlisi disiplinli Kyp'in onlara uyguladığı kapsamlı eğitim sayesinde birlikte uçmayı, birbirlerinin hareketlerini tamamlamayı ve tepki göstermek yerine öngörüde bulunabilmeyi öğrenmişlerdi. Kyp onların Rogue Squadron gibi filolara denk olamayacağını biliyordu ama her geçen gün daha gelişiyorlar ve diğerlerinden çok daha eyleme katılarak daha çok tecrübe elde ediyorlardı. Kim bilir belki de günün birinde Dozen-and-Two da en az Rogue Squadron kadar ünlü olabilirdi.

Kyp'in umudu bu yöndeydi.

Tabii ki üç Solo, herhangi biri, özellikle de Jaina, katılmaya karar verirse denge onların lehine büyük ölçüde değişecekti. Han ve Leia'nın çocukları sayesinde Dozen-and-Two hem herkes tarafından duyulacak hem de kabul görecekti, Kyp günün birinde bu ismi değiştirmek zorunda kalacağını da biliyordu. Bu iyi olmaz mıydı? Filosunun on dört üyesi spot ışıklarına ve dikkatin onlar üzerine yönelmesine hazır mıydılar? Çatışmaya girdiklerinde böyle bir itibarın onlara fayda sağlayacağına hiç şüphe yoktu, ürken düşmanları hareket ve saldırılarını gerektiği gibi koordine etmeyi başaramayacaklardı ve itibar demek karşılarına daha güçlü düşmanlar çıkması demekti.

Hazır mıydılar? Kyp hazır mıydı?

Peki Avengers'ların lideri kim olacaktı? Kyp bunu da hesaba katmak zorundaydı. Kuşakta Jaina ondan çok daha başarılı olmuştu ve hiç belli etmemesine rağmen Kyp nasıl açık ara farkla yenildiğinin gayet iyi farkındaydı. Kuşakta yüz sefer daha uça Jaina'nın derecesinin yakınına bile gelemezdi. Dozen-and-Two'nun diğer pilotları da bunu biliyordu. Öyleyse Jaina ve kardeşleri de gruba katılırsa kim lider olacaktı? Şimdilik Kyp'in tek gerçek rakibi olarak Miko, gruptaki ikinci iyi pilot olan Jedi, görülüyordu. Fakat sessiz ve mütevazı birisi olan Miko tüm zamanını ışın kılıcı talimi yaparak ya da yıldızlı gökyüzünün altında tek başına oturarak geçiriyordu ve liderlik yönünde en ufak bir hevesi yoktu; zaten kendisi Kyp'in çırağı olarak hizmet ediyor ve kendinden daha deneyimli olan bu Jedi'dan eğitim alıyordu.

O ve arkadaşları Dubrillion'dan ayrıldığından beri bu düşünceler karanlık uzayda onun peşini bırakmamıştı. Aslında bu düşünceler onu huzursuz etmek yerine daha derin düşünmeye sevk etmişti ve sonunda elde edilecek faydanın tüm zararlarını fazlasıyla telafi edeceğine karar verdi. Eğer üç Solo katılırsa Avengers Dozen-and-Five olacaktı herhalde –filosu artık seçkin bir grup olarak kabul edilecek ve böylece daha önemli, daha tehlikeli ve Yeni Cumhuriyet kanunlarını uygulama açısından daha kârlı görevler onları bekliyor olacaktı. Dozen-and-Five –bir düzine pilot ve beş Jedi– galaksinin en muhteşem filosu haline gelebilirdi.

Diğer taraftan Kyp, Solo'ların kendisine katılmasına pek de ihtimal vermiyordu, en azından tamamının. Dubrillion'da karşılaştıkları zaman Luke Skywalker bekleneceği gibi diplomatik ve nazik

davranmıştı ama bir açıdan da sert ve moral bozucuydu. Kyp, Luke'un bu kaçakçı avlama görevinin Jedi'lara layık olup olmadığı konusunda ne düşündüğünü bilmiyordu, belki de sadece kişisel nedenlerle buna karşıydı –Han Solo da bir zamanlar en ünlü kaçakçılardan biri değil miydi?– ama öyle ya da böyle Kyp görüşmelerinden Luke'un onun mevcut eylemlerinden hiç de hoşnut olmadığı hisleriyle ayrılmıştı.

Yine de Luke kendisinden bu eylemlere derhal son vermesini istememişti, dolayısıyla o da filosuyla birlikte yıldız sistemlerinden uzak bir köşe olan Veragi sektörüne gelmişti, burası Kyp ve dostlarının hiperuzay kavşağına çok daha önceden yerleştirmiş oldukları bir gözetleme şamandırası dışında hiçbir şey olmayan boş ve karanlık bir uzay bölgesiydi.

Gizli ve az kullanılan bir kanaldaki sinyali takip eden Kyp filosunu şamandıranın bulunduğu yere getirdi. Miko Reglia diğerlerinden, şamandıraya yanaşırken, Kyp'in, XJ X-kanadının etrafında bir savunma çemberi oluşturmalarını istedi. Astromech droidi R5-L4, Kyp ona Elfour diyordu, hemen gerekli bilgiyi indirdi, onu Kyp'in ekranına aktardı ve boş geçen günleri direk geçerek hızla ileri sarmaya başladı.

Kyp iç çekip koltuğunda arkasına yaslandı. Galakside kaçakçı bulmak kolay iş değildi, özellikle de Outer Rim'in bu uzak bölgelerinde daha da az görülürlerdi –hem ziyaret hem de ticaret için Lando'nun küçük gezegenine gidenler haricinde tabii ki. Kyp, Lando Calrissian'ın bulunduğu yere giden kaçakçılara bulaşamayacağını biliyordu, çünkü böyle bir şey yaparsa Lando derhal Han ve Luke üzerindeki nüfuzunu kullanarak Kyp'in eylemlerine son verebilirdi.

Uzun süre ekranında yıldızlardan başka hiçbir şey görünmedi ve Kyp hiçbir hareket olmayan bir saat boyunca oturduğu yerde kaldı. Hiperuzaydan bölgeye giren şüpheli bir yük gemisi görüntüsü fark ettiğinde R5-L4'ten görüntüyü normal hıza getirmesini istedi ama gemi vektör değiştirip yeniden hiperuzaya atlayınca iç çekerek kaldığı yerden devam etmeye başladı, R5-L4'ün yaptığı hesaplar geminin Destrillion'a gittiğini gösteriyordu.

Böylece saatler birbiri ardına geçti, şamandıranın kayıtları birkaç asteroit, yük gemisi ve küçük gemiden başka bir şey göstermemişti ve onları incelemek için görüntüyü yavaşlatmaya bile zahmet etmedi. Fakat kaydın sonuna doğru başka bir gemi çıkıp geldi, geldiği yere aitmiş gibi durmayan bu eski mekik R5-L4'e göre bir Spacecaster'dı.

“Nereden geldiğini bul, Elfour,” dedi Kyp. Şamandıranın tarama menziline giriş açısı anlamsız görünüyordu ve Core'dan gelmediği de kesindi.

Belkadan kelimesi belirdi bir anda ekranda, Dalonbian sektörü yakınlarındaki koordinatlarıyla birlikte.

“Hasarlı mı?” diye sordu Kyp ve o sorarken Belkadan'ın geçmişi ve mevcut durumu ekranında çoktan belirmişti bile, ExGal-4'e dair bilgiler de bulunuyordu.

“Neden ayrılıyorlar acaba?”

Ekranda bir soru işareti belirdi, R5-L4 anlaşılan bu sorunun neden sorulduğunu anlamamıştı.

Kyp'in talimatı üzerine R5-L4 yola çıkan Spacecaster'ın rotasını gösteren şamandıra kayıtlarına odaklandı, tarayıcılarla kaybolduğu yer olan Helska sistemi sınırları boyunca yaptığı sıçramayı

hesapladı.

Ardından droid ses kayıtlarına girdi, çoğu Lando'nun tesisiyle ilgili bolca muhabbet. Kyp'in emriyle droid, Spacecaster'ın Belkadan'dan tahmini ayrılış zamanını hesapladı, ardından o zamanı ve Belkadan yönünden gelen tüm sinyalleri tetkik etmeye yöneldi.

Kelimelerden ancak birkaç tanesi anlaşılabilmişti ve onların biri de fırtınaydı.

Belkadan ve oradaki ExGal-4 denen istasyonun başı dertte miydi?

Kyp damarlarındaki adrenalin miktarının arttığını hissetti, maceraya atılmadan önce hep böyle heyecanlı olurdu. Bir karar vermesi gerekiyordu, çünkü Belkadan, Helska sisteminden çok uzaktı ama biraz düşününce aslında cevabın çok açık olduğunu fark etti. Belkadan'da artık ne olduysa bilim insanlarından bazıları kaçmayı başarmışlardı ama Core'a gitmek yerine uzaktaki Helska sistemine gelmişlerdi, kim bilir belki de Lando'nun tesislerine ya da çok da uzak olmayan Moddell sektörüne gitmek istiyorlardı.

“Helska sistemiyle ilgili tüm detayları bildir bana,” dedi Kyp droide, bilgiler hemen ekranda akmaya başladı ve çok da sürmedi.

Helska'da bir yerleşim olmadığı gibi yerleşime müsait bir gezegen de görülüyordu.

“Neden?” diye sordu Kyp usulca.

“Çünkü siz istediniz,” diye cevap verdi droid ekrandan.

Kyp kaşlarını çatıp ekranı yana çevirdi. “Helska sistemine gideceğiz,” dedi Miko ve diğerlerine. “Hazırlanın.”

Onlar işlerinin başına dönerken Kyp, Belkadan'la ilgili bir rapor hazırladı, oradaki istasyonun başının dertte olup olmadığını anlamak için yapılacak genel bir çağrı.

Luke asteroit kuşağına daldığında hiç hız kesmedi, *Belt Runner I'in* kalkan jeneratörünün hâlâ devre dışı olduğu ve kendisine koruma sağlayamayacakları yönündeki ikazlarını duymamıştı bile.

Bir asteroit yanından dönerek geçti TIE avcısının, sonra da öncekinin arkasından birdenbire ortaya çıkan iki taştan sıyrılmak için dalışa geçti. Luke'un yanında hiçbir şey yoktu; her X-kanatta olduğu gibi arkasında bir R2-D2 da bulunmuyordu. Sadece içgüdülerine ve Güç'e dayanarak uçuyordu, asteroitlerin uçuşunu hissediyor ve Han ve Chewie'nin varlıklarını hissetmeye çalışıyordu.

Bir molozu daha atlattı, bir diğerinden daha dalıp yana kıvrılarak kurtuldu, sonra da dönen taşlardan oluşan bir duvarın önünde dimdik yükseldi ve duvarda bir çatlak olduğunu fark ettiği anda da derhal bu çatlaktan içeri daldı. Han ve Chewie'nin kuşakta ekrandan kaybolduğu yere yaklaşmıştı ama ekranda gördüğü asteroitlerin hangisi olduğunu şimdi anlayamıyordu.

Yine de onların yakınlarında bir yerde olduğundan emindi.

“Kalkanlar çalışır hale getirildi,” diye bir çağrı geldi *Belt-Runner I'den*.

“TIE bombacısının kalkanları için de geçerli mi bu?” diye sordu Luke, arkadaşlarının sağ olduğuna dair bir işaret arıyordu.

“Eğer oralardaysa ve ağır hasarlı değilse kalkanları çalışır hale gelmiş olmalı,” diye fazla güvence vermeyen bir ses geldi diğer taraftan.

Luke kaçta kurtula yoluna devam etti, en azından bir gemi enkazı görmediği için çok memnundu.

Fakat az sonra paramparça olmuş bir güneş paneli yanından geçti.

Luke derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Leia telsizin başındaydı ve kendisine bilgi vermesi için ona yalvarıyordu. Ona nasıl anlatacaktı ki?

Kendi üzüntüsünün onunkinden aşağı kalır yanı olmadığını fark etti. Han’la ilişkisi pek iyi başlamamış ve uzun bir süre de gayet soğuk şekilde devam etmişti. Fakat kimi münakaşalar ve felsefi tartışmalara rağmen bu ikisi arasında zaman içerisinde ancak kardeşlerde bulunabilecek derin bir bağ oluşmuştu.

Han nasıl ölmüş olabilirdi ki?

Leia yalvarmaya devam etti; Luke telsizi kapattı, ona yüz yüze anlatmanın daha iyi olacağına karar vermişti.

TIE avcısını olduğu yerde döndürüp geri çevirdi ve akıntıya karşı uçmak yerine akıntıyla birlikte uçmaya başladı.

O anda onları gördü, Tatooine’de rutubet buharlaştırıcılarına yapışan kum sinekleri gibi bir asteroidin arkasına yapışmışlardı. Han ve Chewie bir şekilde TIE avcısını büyük bir kayanın üzerine indirmişti ve Luke bir kanadı kopmuş olan bir araçla bunu nasıl başarabildiklerine akıl erdiremedi.

Luke motorlarını öyle bir ayarlamıştı ki kayaya birkaç santim yaklaşarak onunla birlikte hareket etmeye başladı. Arkadaşlarının durumunun ne olduğunu merak eden Luke kademe kademe TIE avcısını nihayet diğer aracının kokpitini görebileceği bir konuma getirmeyi başardı.

Chewie ve Han oradaydılar ve her zamanki gibi tartışıyorlardı, Han bir yönü Chewie ise diğer yönü işaret ediyordu ve ikisi de aynı anda başlarını iki yana sallıyorlardı. Chewie, TIE avcısının içindeki Luke’u gördü ve bir Wookiee’ye yaraşır tarzda kükredi – Luke, Han’ın hemen kulaklarını kapatmasından bunu anlamıştı.

“İyiler!” dedi telsizi açan Luke.

“Neredeler?” diye sordu Leia.

“Neden onları göremiyoruz?” diye sordu Lando aynı zamanda.

“Kuşaktan çıkmışlar mı?” diye sordu Mara.

Luke önce, Leia, sonra Lando, sonra Mara ve tekrar Leia’ya cevap vermeye niyetlendi ama boşa uğraştığını fark ederek güldü. O zaman bunun da Han ve Chewie’nin her sefer yaptığı akıl almaz şeylerden biri olduğunun farkına vardı, bir kez daha ölümün kıyısına kadar gelip kendilerini kurtarmayı bilmişlerdi.

“Han, beni duyabiliyor musun?” dedi Luke, kanalları tarayarak.

Cevap olarak Han duyabildiğini ama cevap veremediğini göstermek için mikrofonu kaldırıp

gösterdi, kopmuş kablosu ucundan sarkıyordu.

Luke da başıyla işaret etti, sonra da hasarlı araca biraz daha yaklaşarak hasarı inceledi. Uçamayacağını anlamıştı, en azından dengeli şekilde ve Han ve Chewie'nin onu güven içinde nasıl asteroidin üzerine indirdiğine hâlâ bir açıklama getiremiyordu. Ayrıca geminin motorlarında herhangi bir canlılık alameti bulunmadığından Luke TIE bombacısının yansıtıcı kalkanlarının çalışacağını da zannetmiyordu.

Öyleyse Han ve Chewie'yi oradan nasıl kurtaracaktı?

“Lando,” diye seslendi. “Benim sinyallerimi okuyabiliyor musunuz?”

“Net şekilde,” dedi Lando. “Büyük bir asteroidin arkasındasın. Han ve Chewie'nin olduğu yer orası mı?”

“Tam arkasındalar,” dedi Luke. “Onları oradan nasıl kurtarabileceğimize dair bir fikrin var mı?”

“Yardım yola çıktı bile,” dedi Lando. “Bir römorkör ile onları oradan çıkarırız.”

Düşmüş TIE bombacısının üzerinde bir konumda duran Luke, Chewie'nin tekrar kükrediğini ve Han'ın da yüzünü buruşturduğunu gördü ve onların da duyduğunu anladı. Han'ın, Lando'nun makineleri tarafından kurtarılma düşüncesinden nasıl rahatsız olduğunu görmek onu gülümsetmişti. Bunu ne yapsa unutturamazdı!

Luke, Lando'nun asteroidler arasında dans eden römorkörü gelene kadar düşen aracın başında bekledi. Önce kalkanların çalışıp çalışmadığını tutucu bir kolla test ettiler, ardından da römorkörün çekici kablosunu takmalarına yetecek kadar bir süre kalkanları indirdiler.

“Buradan çıkış kolay olmayacak,” diye uyardı römorkörün pilotu.

Luke, Han'ın yüzündeki gevrek gülümsemeyi görmesine yetecek kadar kaldı orada, ardından TIE avcısını döndürüp uzaklaştı ve kuşağın çıkışını aramaya girişti.

“Han ve Chewie'yle uğraşmak zorunda kaldığın zamanı çıkarabiliriz,” dedi Lando. “Sadece on bir dakika daha akıntıyı karşı yüzersen yeni rekor senin olur.”

Luke gülümsedi ve teklifi kabul etmeyi düşünmedi bile. Hiç umurunda değildi. Çıkışı buldu ve derhal orayı terk ederek açık uzaya çıktı, Dubrillion'a geri döndü, gezegene vardığında kuşaktaki çekme işlemi daha başlamamıştı bile.

Kontrol odasına girdiğinde Lando ve diğerleri hâlâ oradaydı, Lando bir kulaklık takmış ve panelin üzerine eğilmişti, büyük bir heyecanla mikrofondan konuşuyordu.

“Kahramanım benim,” dedi Mara gülerek ve Luke'a sarıldı. Leia da yanına geldi ve kardeşinin elini tuttu.

“Asıl marifetli olanlar Han ve Chewie'dir,” dedi Luke. “O hurdayı o asteroidin üzerine nasıl indirebildiklerine hâlâ aklım ermiyor.”

“Onlar her zaman bir yolunu bulurlar,” dedi Leia.

“Modifiye çekici vericisi,” dedi Lando, kulaklığını bıraktı ve diğerlerinin yanına geldi. “*Belt*

Runner I'deki iyon jeneratörleri çalışmaya devam ediyordu ama diğer gemilere sinyal gönderecek kadar enerji bulamadılar. Oraya korumasız gittin bilesin.”

Luke başını salladı, ne sinirlenmiş ne de endişelenmişti.

“Gemi dışı kalkan bence çok kullanışlı bir icat,” dedi Lando. “Gezegen savunmaları muharebe kruvazörlerinin atışlarına bile dayanabilecek avcı uçakları sayesinde çok daha güçlü olacak.”

“Kısıtlı ve kısıtlayıcı bir icat,” dedi Luke sakince.

“Yedek sistemlerle kalkanların sürekli olarak aktif kalmasını sağlamak gerekecek. Kalkanlar gitse bile gerçek tehlike zamanında ortalıkta başka bir sürü gemi olacak zaten.”

“Hâlâ kendi kalkanlarını kullanabilirler,” dedi Lando.

“Ama güvenlik ağı gitmiş olacak,” dedi Luke, pilotların moraliyle daha çok ilgiliydi. “O şekilde nasıl uçmaları gerektiğini bilemezler. Bir kişiyi iyi pilot yapan tehlikeye çok yakın uçmasıdır.”

Lando başını iki yana salladı ve tam cevap verecekti ki Luke’un kalkan olmadan kuşağa girmesinin ışığında, itiraz etmenin bir işe yaramayacağı kabul etmek zorunda kaldı. Onun bir şey söylemesine fırsat kalmadan yıpranmış durumdaki Han ve Chewie odaya girdiler, Han’ın yaralı alnına bir havlu sarılmıştı.

“Bizi gönderdiğin hurda orada ne kadar asteroit varsa hepsine çarptı,” diye söylendi Han ama ikiliyi görmekten son derece memnun olan diğerleri sadece gülümsediler.

Ama Chewie hâlâ şikâyeti bitirmemişti ve bir Wookiee şikâyet ettiğinde işi genelde eyleme dökerdi. Doğruca Lando’ya yöneldi, adamı boğacakmış gibi kollarını öne doğru uzatmıştı. Luke, Mara, Leia ve üç çocuk, hepsi araya girdi ama Chewie yürümeye devam edince birer birer yana çekilmek zorunda kaldılar.

Sonunda başına gelecekleri anlayan Lando geri kaçınca Wookiee de daha fazla ileri gitmedi.

“Moss ve Twingo’yu yendik mi?” diye sordu Han, gerginliği bozarak.

Lando teknisyenlerine baktı. “Dört kırk bir’de onları gözden kaybettik,” diye cevap verdi, Moss ve Twingo ile aynı dereceyi yapmışlardı. Lando beraberlik ilan edecekti ama hâlâ burnundan soluyan Wookiee’ye bakınca fikrini değiştirdi. “Asteroitin sırtına yapışmak için harcanan beş saniyeyi de eklersek dört kırk altı ile yeni rekor sizin.”

“Rekor kimin umurunda?” dedi Leia. “Luke’a göre sadece o asteroite yapışmak bile başlı başına bir beceriymiş.”

“Bu ikilinin en iyi uçuşuydu,” diyerek onayladı Luke.

Diğer ikisi de iltifatlar yağdırdılar, muhteşem ve harika kelimeleri havalarda uçtu.

Han asıl övülmesi gerekenin Chewie olduğunu söyleyecekti, çünkü kafasına aldığı darbe yüzünden sersemleyip birkaç kritik saniyeyi kaçırmıştı ama Wookiee uzun bir kükremeye arkadaşının katkılarını onayladı. Onlar bir takımdı, en yakın dostlardan bile daha yakındılar birbirlerine ve o nedenle birinin başarısı aynı zamanda diğerinin başarısı da demektir.

Han tüm bu iltifatları Wookiee dostuna bir göz kırparak kabul etti. “Önemli değil,” dedi yüzünde gevrek bir sırıtmayla.

Lando’yla göz göze geldiğinde yüzünü asarak gerçek duygularını ifade etti: midesinin derinliklerinde sanki bir şeyler harekete geçmişti.

Önemli değildi gerçekten de.

Dozen-and-Two Avengers, hiperuzaydan çıkararak Helska sistemine girdi, kama düzeninde uçup, koordineli dalış ve yükselişlerle, sürekli olarak yer değiştiriyorlardı ve mutlak kesinlikte korudukları uçuş düzeni onları felaketin kıyısında bile hayatta tutmayı başarabiliyordu –ayrıca izleyen bir tarayıcı tarafından tespit edilmelerini daha da güçleştiriyordu. Kyp Durron her zaman filonun en önündeyken Miko Reglia da hemen sağında yer alıyordu.

Sistem büyük değildi, sadece yedi gezegen bulunuyordu ve aralarındaki mesafede fazla değildi. Filo yedinci gezegeni geçip altıncıya doğru devam ederken R5-L4 de Kyp’in ekranına gerekli verileri göndermeye devam etti.

Beşincisi bir gaz deviydi, yaşamın mümkün olmadığı sürekli dönen bir öfke topu, dolayısıyla Kyp üzerinde hiç düşünmeden onu geçip gitti ve dikkat çekici bir buz topu olan dördüncü gezegene vardı.

“Dördüncüden bazı veriler alıyorum,” dedi Miko biraz sonra.

Kyp’e uyararak tüm filo hızını düşürdü. Acaba neye denk gelmişlerdi? Merak ediyordu. Bir kaçakçı yatağı mı? Başka bir bilimsel araştırma tesisi mi –eğer öyleyse neden Cumhuriyet kanunları uyarınca haritada yerleri belirtilmemişti? Bunun hiçbir anlamı yoktu ama Spacecaster mekiğinin bu sistemi terk etmediğini de biliyorlardı –eğer terk etseydi şamandıra bunu kesinlikle tespit ederdi.

“Kalkanları açıp torpidoları hazırlayın,” dedi Kyp açık kanaldan diğerlerine. “Kama düzenini terk edin, ikisi benim sağıma.”

Kyp’in solundaki süratli A-kanat çevik bir dönüşle kamanın sağ kolundaki en gerideki geminin arkasına geldi.

“Gezegen dışı hareket,” dedi Miko telsizden ve Kyp’in astromech’i de bunu doğrularken kanat adamı bağırdı. Gerçekten de çok geçmeden gözleriyle de bir hareket olduğunu gördüler, düzinelerce...

Neydi bunlar? Asteroit mi?

Kyp’in cihazları önce çok az görebildi ama gelen sinyallere bakılırsa içlerinde yaşam enerjisi bulunduğu açıktı. “Geri durun ve beni koruyun,” dedi diğerlerine ve hızı artırdı. Sonraki izlenimi bunların asteroit olduğu yönündeydi ama mükemmel görünüyorlardı ve rengârenktiler. Fakat aradaki mesafe kısalduğunda Kyp’in tüyleri diken diken oldu.

R5-L4’ün Kyp’in ekranından bildirdiğine göre önlerinde bir tür yaşam formu bulunuyordu ve ardından daha da önemli bir sinyalle Kyp’in cihazlarından biri onu uyardı. Dördüncü buz gezegeninin etrafını muazzam bir enerji halkası çevrelemişti.

Kyp, rengârenk asteroitlere baktı ve geometrik şekilleri dikkatini çekti. Hiçbiri kesinlikle diğerine

benzemiyordu ama hepsi ortak özelliklere sahiptiler, koni şeklinde burunları ve aerodinamik kanatları bulunuyordu.

Bunlar araçtı, avcı uçakları!

Kyp motorları kökledi ve aniden keskin bir dönüşle takla atarak geri döndü. Tepeye vardığında tekrar döndü ve aracının düzeltti ve son hız geldiği yöne doğru uçmaya başladı.

Ve “sürü” de –Kyp onları tarif edecek başka kelime bulamıyordu– onu takip etmeye başladı.

“Bunlar düşman!” diye bağırdı ve sözcükler henüz dudaklarından dökülmüştü ki R5-L4 çığlık attı ve X-kanat sarsıldı, bir şey ona çarpmıştı.

Kyp bir dizi kaçınma manevrası yapmaya başladı, dönerek daldı ve sağ yandan yükseldi, kendi etrafında dönerek sola döndü, tüm bunları hep son sürat yapıyordu. Filonun geri kalanına yaklaştığında biraz rahat nefes almıştı, önünde yanaşık düzende duran filosu lazerler ve torpidolar yağdırıyordu.

“Solda buluşalım, Miko,” diye bağırdı ve keskin bir dönüşle sağına döndü, uçağın burnu diğer yöne bakana kadar dönmeye devam etti, Miko da onun kanadında yerini almıştı.

Miko ateş ediyordu, dönüşten yeni çıkmış olan Kyp de körlemesine ve çaresizce ateş etmeye başladı. En yakından düşmana direk bir isabet kaydetti ve kayayı andıran avcı uçağı dönerek uzaklaştı ama yanından geçerken bir an için de olsa bunların pilotlar tarafından kullanılan uçaklar olduğunu gördü. Saydamçelikten çok mikadan yapılmışa benzeyen bir kanopi ve onun arkasında barbar görünümlü insansı bir pilot, yüzü zonklayan löp et parçası gibiydi.

Başını sallayarak bu korkunç manzarayı zihninden sildi ve Miko’yla birlikte sağa ve geriye doğru uçup filonun kalanına katıldılar.

Düşman avcıları her taraflarını kuşatmıştı, uçaklarının ön ve yanlarında bulunan ve minik yanardağları andıran toplardan üzerlerine ateş kusuyorlardı. Dozen-and-Two üzerlerine gelen bu ateş yağmurundan başarıyla sıyrılmayı başarıp düşman uçaklarından bazılarına da isabet kaydetmişti. Fakat bu araçlar genelde sadece dönmeye başlıyor ve bir zaman sonra dönüşlerini durdurup tekrar savaşa katılıyorlardı.

“İsabete dayanıklılar,” dedi Miko.

“Ama onlar da zarar veremiyorlar,” dedi Kyp, B-kanadın kalkanına isabet edip etkisiz kalan bazı mermileri gördüğünde. “Pekâlâ, Dozen-and-Two,” dedi. “Kalkanlarımız onlara direniyor. Organize olup onları tek seferde ortadan kaldıralım.” Droidine döndü. “Tüm kanallardan onlara ulaş. Teslim olacaklar mı bak.”

Tam cümlesi bitmişti ki B-kanattan bir feryat yükseldi.

“Kalkanımız kapandı!”

Kyp’in cevap vermesine bile fırsat kalmadan bir grup düşman avcı uçağı hemen bir araya gelip B-kanatın üzerine volkan mermilerinden yağdırdı ve çok geçmeden B-kanadı binlerce parçaya ayırdılar.

Ardından bir kapanan kalkan feryadı daha yükseldi ve bir Headhunter’in daha akıbeti aynı oldu.

Yine de geri kalan Avengers üyeleri uçuş düzenine geçtiler ve düşman avcılarına saldırdılar. Birkaçı konsantre ateş sonucu, aynı noktaya sürekli alınan isabetlerin gittikçe daha derine inmesi sayesinde, paramparça oldu. Fakat düşen her uçağın yerine bir düzine yenisi geliyordu ve çok daha fazlası da hiç durmadan gezegenden havalanmaya devam etmekteydi.

“Kalkan gitti!” diye bağırdı Miko.

Kyp şaşkın halde kanat adamına baktı. Bu nasıl olabilirdi? Kyp ve Miko henüz sürünün içine dalmadıklarından Miko isabet bile almamıştı.

“Yerçekimi kuyusu! Bir çekim sezdim, sanki bir düzine G kuvveti benim koltuğumdan çekiyor gibiydi,” diyerek çabucak açıklamaya çalıştı Miko. “Sonra da kalkanda bir delik oluştu ve sonrasında tümü gitti. Droidim manyetik alandan bahsediyor ama bilemiyorum.”

“Hemen uzaklaşın! Hemen!” diye bağırdı Kyp, Miko ve diğerlerine ve gemisinin burnunu çatışmanın sürmekte olduğu yöne çevirdi, amacı geri çekilirken onları korumaktı. Dönerek ve ateş ederek geldi, önce birini lazerle vurdu ve sonra da lazerle açtığı deliğin tam üzerine mükemmel bir atışla bir torpido yerleştirdi ve düşman avcısını parçalarına ayırdı. İkisinin arasından döndü, birkaç önemsiz isabet aldı, sonra motorları tersine ateşledi, R5-L4’ün çılgınlıkları arasında, uçağını döndürdü, öyle bir manevraydı ki süredurum kompansatörü yüzde 97’ye ayarlı olduğu halde neredeyse baygınlık geçiriyordu. Kyp hemen toparlandı ve az önce yanlarından geçtiği iki araca ateş açarak onları uzayda sürüklenen parçalara çevirdi.

Bir A-kanat kendisini geçip gitti, pilotu delirmiş gibiydi, araç birkaç isabet almıştı ve isabet aldığı yerlerden sanki sıvı gibi bir şey araca yayılıyordu.

“Olamaz,” diye mırıldandı Kyp, bu mermiler gözlerinin önünde aracın teknesini eritmeye başlamışlardı ve biri doğruca iyon itici konektörlerine doğru gidiyordu.

A-kanat havaya uçtu.

Kyp yaklaşan sürüyü karşılamak için kendi etrafında döndü, birkaç isabet kaydetti, birkaç isabet aldı ama geçmeyi başardı.

Düşman gemilerinden birinin önünü açıkça görebilecek kadar ona yaklaştı ve orada bir yüz daha olduğunu gördü, belki de eklenmiş bir parçaydı, bu daha ziyade nefes alan veren ve hareket eden bir canlıya benziyordu, vücudu olmayan bir kalp gibi ve ondan gelen veriler Kyp’in şu ana kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Ani bir çekiş duyduğunda onun da kalkanlarının gittiğinin ve bu geminin, yaratığın ya da her neyse, bir tür manyetik ya da süper yerçekimi alanı kullanarak bunu yaptığının farkına vardı. Dikkatini pek çok arkadaşının ölmesine neden olan bu şeye çevirdi.

Torpidolar ateşlendi!

Ama o şeye yaklaşamadılar, uçuşun ortasında bir anda durmuşlardı, sanki burunlarıyla görünmez bir engeli itmeye çalışıyor gibiydiler ve kendi hızlarının altında ezilip infilak ettiler.

“Ne?” diye bağırdı Kyp, yavaşlayıp, kalkanları olmadan ve bunca düşman peşinde dolarken, bu şeyi biraz daha tetkik etmeye cesaret edememişti.

“Vuruldu!” diye bağırdı Miko.

Kyp döndü ve daldı ve kendi etrafında döndü, dostunu bulmaya çalışıyordu, nişan alacak kadar yavaşlamamış olsa da bu zaman zarfında ateş etmeyi hiç kesmemişti.

“Motorlarım çalışmıyor!” dedi Miko telsizden. “Güç gitti! Güç yok!”

Ardından sessizlik.

Filosuna ait başka bir uçağın daha, eski bir X-kanat, mermilerden oluşan bir barajın altında un ufak olup gittiğini gören Kyp uçağının burnunu sistem dışına çevirdi ve gazı kökledi. Düşmanlar ensesindeydi ve ışık hızına atlaması için gereken koordinatları hesaplamakta zorlanıyordu. Şimdi kahramanlık yapmanın zamanı değildi; önemli olan hayatta kalmaktı, dönüp diğerlerine de haber vermek için hayatta kalmak!

Yakınında bir A-kanat belirdi, hızlı araç ona yetişmişti.

“Tam arkadalar!” diye bağırdı pilot.

“Son hız ve dümdüz devam et!” diye bağırdı Kyp, çünkü bu garip araçlar onlar kadar hızlı görünmüyordu.

“Ama sadece biz kaldık!” dedi pilot.

“Son hız ve dümdüz!”

Gerçekten de düşman araçları onları yetişemiyordu ama bu takibe son verdikleri anlamına da gelmemişti, diğer bir aracın, oval şeklini andıran pürüzlü bir taşıt, önünde bir bölüm açıldı ve bu açıklıktan zırlı turfhopper’ları andıran yarım metre uzunluğunda kara kanatları olan yaratıklar dökülmeye başladılar.

Kyp onları ve ne büyük bir hızla arayı kapatmakta olduklarını gördü.

“Hiperiticiler!” diye bağırdı yeni kanat adamına.

“Koordinat yok!”

“Derhal!” diye emretti Kyp ve motorları çalıştırdı, A-kanat da aynısını yaptı ama bu saldırgan yaratıklardan üçü çoktan üzerine çökmüş ve tekneyi eriterek kendilerinin içine gömülmesine imkân verecek bir madde salgılamışlardı.

Etrafındaki yıldızlar yıldız şeritlerine dönüşüp gerçeklik hiperuzayın girişinde bir an için de olsa donarken, Kyp artık A-kanadı göremez olmuştu ama bilinçaltında bir şekilde diğerinin başarıyla atlayışı gerçekleştiremediğini sezmişti, hipermotorların devreye girmesiyle zaten hasarlı olan A-kanat havaya uçmuştu.

Kyp’in ışık hızına girmesiyle çıkması bir oldu, bir gezegene girmek ya da bir güneşin içinden geçmekten korkmuştu. Nerede olduğunu hesaplamaya bile fırsat bulamadan tek başına kaçamadığını ve bir çift davetsiz misafiri de beraberinde getirdiğini fark etmişti.

Birisi kanopiden ona doğru geliyordu, kıskaçları büyük bir hevesle gövdeyi doğramaktaydı.

“Sernpidal mi?” dedi Han hayretle. “Sernpidal’a mi gitmemi istiyorsun?”

“Bir kıyak,” dedi Lando en masum ifadesiyle. “Hey, kuşakta bedava uçmana izin verdim...” Han kaşlarını çatınca sustu, kuşaktaki kazanın bir kıyak isterken hatırlatmaya pek de uygun bir şey olmadığını o an fark etmişti.

“İki gününü alır,” dedi Lando. “Eğer bir yük gemisinin yönünü değiştirirsem götüreceği yükten daha fazla ödemiş olurum.”

“Öyleyse onlara cevher satma.”

“Mecburum,” dedi Lando. “Dış kolonilere yeterli ikmal maddesini gönderdiğim sürece Yeni Cumhuriyet benim bazı –nasıl söylesem– sıra dışı operasyonlarımı görmezden gelecektir.”

“İş yapmanın maliyeti,” dedi Han ve kollarını kaldırdı. Sonra da koridordaki kollarını kavuşturmuş ters ters kendisine bakan Leia’ya baktı, bu duruş ona Lando’nun kimi zaman gerçekten de çok değerli bir müttefik olabileceğini hatırlatır nitelikteydi. Lando’nun pek çok tanıdığı vardı ve Danışma Konseyi’yle kaçakçıları nasıl temasa geçirebileceklerini öğrenmek istiyorlarsa bu tanıdıklara ihtiyacı olacaktı. Beğenseler de beğenmeseler de fırtınalı siyasi arenada Luke ve Leia, Lando Calrissian’ı kullanmaktan hiçbir zaman vazgeçemeyeceklerdi.

“Senin yarışın pek iyi gitmese de –sana bir kez daha bedavaya yaptırırım– hem Jaina hem de sen ve Chewie rekor kırdınız,” dedi Lando.

Han sırıttı, Lando’dan çok karısına. “Sernpidal mi?” diye tekrarladı, sanki düşünmekten bile huzursuz oluyordu ama bu sefer daha ılımlı söylemişti.

Lando’nun gülümsemesi neredeyse kulaklarına varacaktı ve yeniden kontrol odasına doğru gitmeye başladı. “Diğerleri senin gittiğini bile anlamadan dönmüş olursun,” dedi.

O sırada kontrol odasından datapad taşıyan bir teknisyen çıkageldi. Lando’yu görünce hemen yanına koştu, biraz gergin görünüyordu.

“Sorun mu var?” diye sordu Lando veri çıktısını alırken.

“Kyp Durron’dan,” dedi teknisyen.

Lando başlığa baktı ve güldü. “Dozen-and-Two Avengers,” yüzünde bir küçümsemeyeyle yüksek sesle okudu ve başını iki yana salladı, Lando gibi sağı solu belli olmayan bir adam için bile Kyp artık biraz çizgiyi aşmaya başlamıştı.

“Sorun ne?” diye sordu Leia, o ve Han dostlarının yanına geldiler.

“Belkadan’daki karakol, Dalonbian sektörü,” dedi Lando. “Orada bir şeyler oluyor.” Teknisyene baktı. “Onlara ulaşmayı denedin mi?”

“Gezegenden parazitten başka bir şey gelmiyor,” dedi adam.

“Belkadan mı?” diye sordu Leia.

“Bilimsel araştırma yapan bir tesisin bulunduğu küçük bir gezegen,” diye cevap verdi Lando. “Gezegende sadece bir düzine kadar bilim insanı vardı.”

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye sordu veri çıktısını alarak.

“Muhtemelen vericileri arıza yapmıştır,” dedi Lando. “Ya da belki de bir güneş patlaması haberleşmeyi kesmiştir. Önemli bir şey olduğunu zannetmem.” Alaycı bir sırıtmayla Han’a baktı. “Zaten o tarafa gideceksin...” diye söze girdi.

“Belkadan mı?” dedi Han, Sernpidal’ı duyduğu zaman verdiğiinden çok daha büyük bir tepkiyle.

“Gideceğin yerden sadece birkaç gün uzaklıkta,” dedi Lando masumane.

“Daha Sernpidal’a gitmeyi bile kabul etmedim,” diye hatırlattı Han ona.

“Luke ve Mara Belkadan’a gider,” dedi Leia. “Zaten bir süre baş başa zaman geçirmek istiyorlardı.”

Lando başını salladı, beklediğinden de iyi bir teklifi. Tüm gemileri dışarıdaydı ve herhangi birini görevinden geri çağırması para kaybı demekti.

O gün daha ileri bir saatte tamamı bir araya geldi ve gerçekten de Luke ve Mara, Belkadan’a bir yolculuğa çıkma fikrinden memnun olmuşlardı. Han ve Chewie ise *Millenium Falcon* ile Sernpidal’a giderek Lando’nun yükünü ulaştıracaklardı. Leia da gitmek istemişti ama Han’ın Anakin’i de yanında götürmesini ve hatta gerekirse geminin kumandasını tekrar ona vermesi gerektiğini söylemişti.

Han çaresizce ona baktı, yüzünde teslim olduğunu gösteren bir ifade hakimdi. Leia gibi bir arabulucu yoktu ve Han onun, Anakin’in Coruscant’ta yaptığı çılgınca uçuş nedeniyle baba oğul arasında baş gösteren gerginliği eninde sonunda sona erdireceğini biliyordu.

Ertesi sabah Han ve Chewie hangardaki *Millenium Falcon’un* yanına gittiklerinde yükün hâlâ gemiye yüklenmekte olduğunu gördüler.

“Bu şeyin ne kadarı yasa dışı,” diye sordu Han yüklemeyi idare eden Lando’ya.

“Tamamı yasal,” dedi Lando göz kırparak.

Chewie gürlledi.

“Luke’un orada yardıma ihtiyacı olacak,” dedi Han. “Kyp Durrön ve arkadaşlarıyla arası pek iyi değil ve kaçakçılık eylemleriyle ilgili de bilgiye ihtiyacı var.”

Lando başını öne eğdi. “Emrinizdeyim,” dedi pis pis sırıtarak.

Han bunun ne olduğunu biliyordu ve iyi bir şey olduğundan da pek emin değildi.

Karşıda Mara ile birlikte *Jade Sabre’a* doğru giden Luke’u görüp el salladılar, R2-D2 da peşlerinden gidiyordu. Birkaç dakika sonra kuleden izin alan yeşil renkli gemi havalandı ve birkaç saniye içerisinde gözden kayboldu.

“Hızlı bir gemi,” dedi Lando.

“Luke’un, Mara’ya basit bir şey mi hediye edeceğini zannettin?” diye sordu Han.

Lando gökyüzünde *Jade Sabre’in* az önce gözden kaybolduğu yere baktı ve başını salladı.

Millenium Falcon ise bir saat sonra yola çıkmıştı, bu bir günlük yolculuk kısa süre içerisinde Han Solo'nun hayatındaki en ıstırap verici seyahat haline gelecekti.

ON DÖRT

Yakın, Daha Yakın

R5-L4 panik içerisinde çılgılık attı, böcek yaratığın asit salgılayan kısıkaçlarının deldiği kafasından kıvılcımlar püskür-müştü, bu kısıkaçlar sanki toprağı kazar gibi kolayca metalin içine işleyebiliyorlardı.

Perişan olan droidin önünde duran Kyp geminin gövdesindeki deliklerden tüm oksijen uzaya kaçmadan önce özel kıyafetini giymeye çalışıyordu. R5-L4'ün çılgılıklarını duymuş ve sanki yakın bir dostunu kaybediyormuş gibi buna üzülmüştü ama kıyafetini giyene kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kıvılcımlar uçuşmaya devam edip Kyp'in koltuğunun arkasına yağdılar. Droid alev aldı ama yetersiz oksijen nedeniyle kendiliğinden söndü. Fakat R5-L4'ün işi bitmişti; çılgılığı sustu.

Kyp tek başınaydı.

Kemerini açtı ve arkaya döndüğünde böceğı andıran bir yaratığın droidin iç organları olan kabloları ve devreleri büyük bir iştahla kemirdiğini gördü, diğeri bir böcek yaratık da sağdaki alt kanada asılmıştı ve anlaşılan gözünü iyon iticilerine dikmişti.

Çabucak karar veren Kyp motoru kapatıp levyeyi çekerek S-folyoları kapattı. Onlar birbirine yaklaşıırken tüm araç gıcırdadı ve böcek yaratığı arada tuzağı düşürdüler ama ezemediler. Kyp levyeyi ileri geri sallayarak folyoları açıp kapatmaya devam etti, o yaratığı oradan koparmak ya da arada ezmek istiyordu. Fakat böcek bulunduğu yere büyük bir azimle tutunmuştu, bu yüzden Kyp folyoları olabildiği kadar sıkı tutmakla yetinmek zorunda kaldı.

Koltuğunun arkasındaki böceksi yaratık yemeğini bitirmişti ve şimdi de asit kısıkaçları Kyp'in koltuğunun arkasını hedef almıştı.

Jedi bekledi, bekledi, eli düşmanın üzerindeydi.

Kısıkaçlar yarıp geçti; Kyp hemen koltuğuna yerleşti ve emniyet kemerine tüm gücüyle asıldı. Kanopi tüm X-kanadı titreten bir şokla yerinden fırladı, uçağın burnunu aşağı ittiğinden uçuş yönünü bile değiştirmişti.

Kyp döndü, şimdi de kanattakini ne yapacağına karar verecekti ama durdu, şok olmuştu, arkadaki yaratık hâlâ oradaydı, arkadaki dört bacağını X-kanada geçirmişti ve öndeki ikisini de havada sallıyordu. Arkada iki büklüm olmuştu, başı yukarıdaydı ve kısıkaçları fırlatılan koltuğı saplanıp kalmıştı. Doğru düzgün düşünemeyen ve büyük ölçüde korkusuyla tepki veren Kyp dizleri üzerinde durdu, ışın kılıcını çekti ve parlak namlusunu öne doğru uzattı. Tek hamlede gemiyi tutan iki bacağı ters hamlede de geri kalan iki bacağı kesti ve yaratık ve koltuk uçup gitti.

Kyp toparlanmaya çalışırken, bugün yaşanan kayıpları düşünüp R5-L4'den geriye kalanları gördüğünde içinde büyük bir öfke birikti. Durumu biliyordu, onun haricinde Dozen-and-Two Avengers'dan kurtulan olmamıştı –ani bir patlama tüm X-kanadı sarstığında ve kanatlar arasına yapışmış olan o inatçı yaratık bir şekilde kısıkaçlarını iyon iticileri delebilecek kadar uzattığında o da

artık kaçabileceğinden umudu kesmişti.

Sıkıca tutunup emekleyerek kokpitinden dışarı çıktı, araca bağlı olmadığından yapacağı tek bir hatada uzay boşluğuna sürüklenip gideceğini biliyordu. Şu anda X-kanat kendi etrafında dönmeye başlamıştı –sıfır yerçekiminden dolayı Kyp hareketi hissetmiyordu ama yıldızların yerinin değiştiğini görebiliyordu. Sıkıca tutundu, dönüşün sonunda merkezkaç kuvveti oluşturarak onu dışarı atacağını biliyordu.

Kendisini hiç böyle çaresiz hissetmemişti, okyanusların en büyüğünde bir salın üzerindeki kazazede gibi. Ama o bir Jedi'dı, eğitilmiş ve yetenekli. Öfkesine teslim olmayı reddederek ondan kurtuldu ve meseleye daha mantıklı şekilde ve dikkatle yaklaştı.

Böcek ona baktı; kıskaçlarını iştahla savurdu.

Kyp ışın kılıcını tam kıskaçların ortasına soktu, enerji kılıcı yaratığın kafasını delip geçti. Böcek çığına dönmüştü; X-kanat daha hızlı dönmeye başladı, üstelik şimdi baştan kuyruğa doğru da dönüyordu. Bir an için boş bulunan Kyp'in eli kaydı ve geriye doğru yuvarlandı. Işın kılıcı elinden uçtu ama Güç'ü kullanarak kılıcını derhal yakaladı, bu durumda kendisine pek yardımcı olmasa da bu silaha ihtiyacı olacaktı. Kyp ışın kılıcını tutar tutmaz diğer taraftan da zihniyle dönen X-kanadı kavradı ve sanki güçlü ellerle tutulmuş gibi aracı bir anda durdurdu. Santim santim yoluna devam etti ve sonunda kuyruğa tutunup kendisini uçağın gövdesine çekti.

Hâlâ kanatların arasında duran canavar böcek artık kımıldamıyordu.

Kyp ışın kılıcını kapattı ve bu fırsatı değerlendirip hemen hasarlı motoru incelemeye koyuldu, tamirata girişmek için bir yol düşünüyordu? Ne yapmalıydı?

İç çekerek çabucak uçağın gövdesinden kokpitin içine geçti. Hiperiticileri sağlam görünüyordu ama kanopisi olmadan onları çalıştırmaya cesaret edemedi. Önce denge jetleriyle aracı dengeledi, sonra da genel hasarı ve elinde neyin kalıp kalmadığını incelemeye başladı. Refleks gereği acil durum kutusunu aradı ama tüm kanopinin gittiğini düşününce bir anda tamir edecek bir şeyin kalmadığını da anlamıştı.

Ne yapacaktı? Etrafta iskân edilmiş bir gezegen olsa da Kyp kanopisi olmadan iniş yapamazdı ve özel kıyafetinin havası da sadece birkaç saat yeterdi, Jedi transına geçerse birkaç gün.

Fakat bunları daha sonra dert etmesi gerektiğini söyledi kendi kendine. Asıl sınav onu bekliyordu: İyon iticileri yeniden çalıştırdı. Motorlar önce aksırıp tıksırdı ve ardından düşük güçle de olsa çalışmaya başladılar.

Yan tarafına baktı, ölü yaratığa ve hemen hemen açık olan kanatlara. Fakat aklı başına yeni gelmeye başlayan Kyp bu yabancı yaşam türünün incelenmesi gerektiğine karar verdi. Kendisi başaramasa bile onun aracının enkazını bulacak kişilerin bu yaratığı görmesi gerekliydi.

Kendisi başaramayacak olsa bile...

Bu rahatsız edici düşünce zihninin duvarlarında yankılanarak uzaklaştı. Arkasına yaslandı ve kendisini rahatlamaya zorladı, bilinçli halden vazgeçip kendisini Güç'ün akışına teslim etti. Gemisini zihninde canlandırarak düşüncelerini aracın mekaniklerinin ötesine taşıdı, farklı bileşenlerin gerçek amaçlarının bir araya gelerek X-kanadını oluşturduğu felsefi boyuta. Ancak o zaman anladı –

mükemmel bir çözüm değildi ama tek şansıydı.

Kendisine yardımcı olacak bir astromech olmadan ve sadece temel bir mühendislik kitabından yardım alarak Kyp iyon iticilerin güç bağlantılarını değiştirdi ve onları kalkanlara güç verecek şekilde yeniden düzenledi. Sonrada nefesini tutup motorları yeniden çalıştırdı. Bu sefer aracı itmek yerine onun çevresindeki küre şeklinde bir kalkan oluşturmuşlardı, bu sayede hiperuzaydan sağ kalarak geçmeyi umuyordu. Dubrillion'un koordinatlarını girdi. Bir yandan kayıtları da aramaya devam ediyordu ve başka bir seçeneği daha olduğunu gördü, Sernpidal adındaki uzak bir gezegen.

Lando'nun kendisine yardım edeceğini bilen Kyp sonunda kararını verdi ama hasarlı motordan gelen bir dizi aksırık ve tıksırık ardından fikrini değiştirip rotasını daha yakın olan Sernpidal'a çevirdi. Koordinatları uygun şekilde belirleyip hiperiticileri çalıştırdı, tüm dikkatini dengesiz çalışan iyon güç ünitesine odaklamıştı, her hareketi ve sesi dengesiz olan.

Hiperuzaya girmesi ve çıkması bir oldu, daha bir saniye önce iyon iticileri sarsılmış ve kalkanı da kapanmıştı. Ama tekrar açılması bir oldu ve kendisini bekleyen yıldırıcı görevi düşününce başını iki yana salladı. Sernpidal'a kadar kısa hiperitici sıçrayışlarıyla gitmek zorundaydı. Bu zaman zarfında da iyon motorlarının tamamen bozulmamasını umut etmekten başka seçeneği yoktu.

Hiperiticileri çalıştırdı, gözlerini kapattı ve arkadan gelen titreşimi hissetti, sadece gerektiği kadar çalıştırıyor ve iyon iticileri gereğinden fazla zorlamıyordu. Nefesi yavaşladı, kalbi daha yavaş atmaya başladı, ama bu titreşimleri hissetmesine, hiperuzay atlamalarını yapmasına ve iyon iticileri hazırlayıp her şeyi yeni baştan tekrar etmesine yetecek kadar bilincini koruyordu.

Danni Quee donmuş suyun hemen üzerinde bulunan buz duvarlı, kubbeli bir odada oturuyordu, tepesinde ise yüzlerce metre kalınlığında bir buz tabakası yer almaktaydı. Üzerinde sadece paçosu ve diğer elbisesi olan korkunç ve tüm vücudunu sarmış bir yaratık bulunuyordu, boğazından içeri girmiş olan denizyıldızı şekilli yaratık ise gitmişti. Doğru düzgün bir kıyafeti olmamasına rağmen Danni üşümüyordu. Odanın zeminini kaplayan likene benzeyen garip şey ısı ve ışık yayıyordu, muhtemelen oksijen de diye düşündü, çünkü orada rahatça nefes alabiliyordu.

Onu zapt edenler bu tarihe kadar gördüğü her şeyden daha da korkunçtular, özellikle de onlara liderlik ettiği anlaşılan büyük ve dokunaçlı beyin, fakat anlaşılmaz şekilde soylu bir tutumları da bulunuyordu. Danni işkenceye uğramamıştı –henüz– ve şu ana kadar tecavüze yeltenen de olmamıştı. İnsansı lider Da'Gara'nın da dediği gibi o onların gözünde, Yomin Carr'ın söyledikleri doğrultusunda, takdire değer bir düşmandı ve dolayısıyla da belli ölçüde bir saygıyı hak etmişti.

Yine de onu kurban etmeyi düşünüyorlardı.

Artık yalnız başınaydı ve saatler geçip gidiyordu. Arada bir sudan kabarcıklar yükseliyor ve bir çift dövmeli barbar sudan dışarı çıkıyordu, biri silahını ona doğru tutarken diğeri de yiyeceğini –kımlı kımlı yılan balığı gibi bir şey– ve içeceğini yanına getiriyordu. Aşağıda, derinlerde, savaş koordinatörünün bulunduğu ve volkanik aktivite nedeniyle suyun daha ılık olduğu yerde, neler döndüğünü merak etmeye başlamıştı. Bu donmuş dünyanın dışında, onun evi olan galakside de neler yaşandığını merak ediyordu. Da'Gara tüm galaksiyi fethederek Yuuzhan Vong önünde diz çökmelerini sağlayacaklarını söylemişti ve bu yolda ilerlediklerini görebiliyordu.

Danni, Da'Gara'nın kendisinin bir gün inançsızlığını bırakacağını zannettiği gibi bir hisse de

kapılmıştı, tıpkı galakside yaşayan tüm canlıların Yuuzhan Vong'un haklılığını ve ışığını takdir etmesini beklediği gibi.

Ama o hiç böyle düşünmüyordu.

Sudan yine kabarcıklar çıktı, birisi daha geliyordu. Danni merakla kabarcıklara baktı. Gelmelerini bekliyordu –Da'Gara ona başka bir dünyagemisinin daha kısa süre içerisinde geleceğini ve kendisinin de onların ihtişamına şahit olacaklarını söylemişti. Anlaşılan Yuuzhan Vong için her şey “ihtişam” kelimesinin çevresinde dönüyordu. Kendisini zihinsel olarak yine bu canlı elbise ve maskeden dolayı çekeceği zahmete hazırladı.

Fakat az sonra hiç de beklemediği bir şey gördü, sudan fırlayan bir çift dövmeli barbar perişan haldeki bir insan erkeği sürükleyerek yanına getirdiler.

Ardından Da'Gara geldi ve diğer ikisi esiri yerde sürüklerken Danni'nin yanına doğru yürüdü, esirin üzerindeki organik elbisesi yavaş yavaş soyulmaya başlamıştı.

“Bazı savaşçılar bize saldırdı,” dedi prefect denizyıldızı şekilli solunum cihazının ardından. “Anlaşılan sizin en iyi savaşçılarıydılar.” Durdu ve başıyla perişan haldeki adamı işaret etti. “Kolayca yok edildiler.”

Danni merakla ona baktı, kullandığı kelimelerden çok onları kullanım tarzı nedeniyle. Önceden telaffuzu ve kelime kullanımı berbattı ve her cümleyi kurmadan önce bir süre düşünürdü ama eskisine kıyasla belirgin şekilde daha düzgün konuşuyordu.

“Gücümüzden şüphen mi var?” diye sordu Da'Gara, anlaşılan yüzündeki ifade dikkatini çekmişti.

“Dilimizi öğrenmişsin,” diye cevap verdi.

Prefect başını yana çevirdi ve parmağıyla kulağına vurdu, Danni içinde bir şey olduğunu gördü, sanki bir solucanın kuyruğu gibi kıvrılıyordu. “Bizim de kendi usullerimiz var, Danni Quee. Sen de öğreneceksin.”

Danni'nin bundan şüphesi yoktu ve bu Yuuzhan Vong'u daha da korkutucu hale getirmekteydi.

Prefect gözlerini Danni'ye dikti. “O değersiz,” dedi, yeni geleni göstererek ve sonra da yaptığı ani el hareketini gören diğer ikisi derhal suya atladı. Da'Gara bir süre daha gözlerini Danni'den ayırmadı, sonra da arkasında duran karanlık suyun içine daldı.

Danni hemen insanın yanına koştu. Üzerinde ne kimlik ne de kısa bir şorttan başka bir kıyafeti vardı. Vücudu yeni yara izleriyle doluydu, sanki onu yaralayan Da'Gara'nın savaşçıları ardından onu iyileştirmişlerdi. Danni, prefect'in onun değersiz olduğunu söylemekle neyi kastettiğini biliyordu.

Bu adam savaş koordinatörüne kurban edilecekti.

Danni derin bir nefes aldı ve kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. O da savaş koordinatörüyle, korkunç yammok, karşı karşıya gelmek zorunda kalacaktı. Onun iki ince ve yapış yapış dâhili köksüsü kendisini sarmalamış ve onu canavarın büyük dokunaçlarının arasına ve kara gözleri ve tek dişten oluşan ağzına doğru çekmişti.

Fakat savaş koordinatörü onu almamıştı ve kendisinin başka bir şey için kullanılmasını uygun

görmüştü ki Prefect Da’Gara kendisine bunun büyük bir onur olduğunu söylemişti—gerçi bayılmak üzere olduğu için dizleri titremekte olan Danni’nin bu büyük onuru takdir edecek hali yoktu.

Savaş koordinatörü bu adama aynı şeyi yapmayacak, diye düşünüyordu Danni. Dokunaçlarla sarılacak ve yavaş yavaş yutulacaktı.

Adam titredi ve sonra yavaşça gözlerini açtı, acı çektiği belliydi.

“Neredeyim?” diye mırıldandı.

“Dördüncü gezegende,” dedi Danni.

“Avcı uçakları... kayaya benzeyen,” diye kekeledi adam.

“Coralskipper’lar,” dedi Danni ona, çünkü Da’Gara onun dilinde onlara ne ad verildiğini kendisine söylemişti. Yaralı adamın başını yavaşça yere yatırdı. “Biraz dinlen. Artık güvendesin.”

Bir saat kadar sonra –Danni zaman algısını çoktan kaybetmişti– adam feryat ederek uyandı. “Gemiyi delip geliyor!” diye bağırdı sonra da nerede olduğunu idrak edince hemen ustü. Şaşkınlıkla Danni’ye baktı. “Dördüncü gezegen mi?” diye sordu.

Danni başını salladı.

“Helska sistemi mi?”

Danni tekrar başını salladı ve adamın dik oturmasına yardım etmek için yanına gitti. “Ben Danni Quee,” dedi. “Belkadan’daki ExGal istasyonundan geldim..” Adamın yüzündeki ifadenin değişmesiyle durdu.

“Spacecaster sınıfı mekik,” dedi.

Danni hayretle ona baktı.

“Sizi takip ediyorduk,” dedi adam. “Helska’ya kadar. Sizi bulmaya gelmiştik.”

“Bizi mi?”

Adam güçlkle gülümsedi ve elini uzattı. “Dozen-and-Two Avengers’dan Miko Reglia.”

Danni adamın elini sıktı ama yüzündeki ifadeden neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını anlamak mümkündü.

“Bir filo...” Miko durmak zorunda kaldı –aslında ne filosuydu onlar? “Avcı uçaklarından oluşan bir filo,” dedi. “Kyp Durrön ve benim komutamdaki.”

“Sen Jedi Şövalyesi misin?” diye sordu Danni, gözleri hay-retle kocaman açılmış ve içinde bir umut ışığı belirmişti.

Miko başını salladı ve belirgin şekilde duruşu değişti, sanki Jedi Şövalyesi olduğunun hatırlatılması bile bir anda ruh halini değiştirmişti. “Evet,” dedi vakur bir edayla. “Akademi’de Luke Skywalker tarafından eğitildim ve henüz eğitimim tamamlanmamış olsa da –Kyp Durrön’un çırağı olarak eğitimime devam ediyordum– ben bir Jedi Şövalyesi’yim.”

Danni tekrar suya baktı. Miko'nun söylediklerine inanıyordu ve bunun ışığında acaba düşmanların zayıf bir noktasını bulabilir miyim, diye düşünmeye başladı. Prefect Da'Gara bu adama değersiz demişti ama bir Jedi Şövalyesi nasıl olur da bir savaşçının gözünde kıymetsiz olurdu? Belki de Da'Gara ve diğerleri bu adamı hafife almışlardı ve onların bu hatasından istifade edebilirlerdi.

Tekrar Miko'ya baktığında onun meditasyon konumunda gözlerini kapatmış huzur içinde oturduğunu gördü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Miko gözlerini kırparak açtı. “Çağrı yapıyorum,” dedi. “Düşüncelerimi göndererek yakınlarda başka bir Jedi Şövalyesi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.”

“İşe yarayacak mı?” diye sordu Danni heyecanla, yanına yanaştı.

Miko omuz silkti. “Jedi'lerin birbiriyle bağı vardır, Güç'le olan ortak bağımız bizi de birbirimize bağlar.”

“Ama işe yarayacak, değil mi?” diyerek üsteledi pragmatik Danni.

Tekrar omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi. “Kyp'in kaçıp kaçamadığını ve bu yakınlarda herhangi bir Jedi olup olmadığını bilmiyorum.”

Danni'nin ihtiyacı olan cevap da buydu zaten. Duyduklarından sonra bu mistik düşünce gönderme usulüne fazla bel bağlamamaları gerektiğine karar verdi.

“Kim bunlar?” diye sordu Miko biraz sonra. “Kaçakçılar mı?”

Danni kendini tutamayıp kahkahayı patlattı. Keşke açıklaması bu kadar kolay bir şey olsaydı. “Belki Yuuzhan Vong da kaçakçılık yapıyordur,” diye cevap verdi. “Kendi galaksilerinde.”

Miko tam cevap verecekti ki durdu ve dikkatle ona baktı, duydukları karşısında ne diyeceğini bilememişti.

“Bizim galaksimizden değiller,” diyerek açıkladı durumu Danni.

“Onları yaklaşırken tespit ettik,” diye devam etti Danni. “Galactic Rim'den geçip geldiler. Bir asteroit ya da kuyruklu yıldız olduğunu zannettik ve doğrultusunu tespit edince üç kişi gelip incelemeye karar verdik.”

“Diğer ikisi?” diye sordu Miko ama daha sorusu bitmeden Danni başını iki yana salladı.

Ardından Bensin Tomri ve Cho Badeleg'i düşündü ve Bensin'in korkunç sonu gözlerinin önüne geldi ve Da'Gara'nın bu adam için sarfettiği sözleri hatırladı. Aynı sahneye tekrar şahit olmak istemiyordu.

“Burada ne işleri var?”

“Yuuzhan Vong her şeyi istiyor,” dedi Danni.

Miko merakla kendisi baktı “Fetih mi?”

“Tüm galaksi.”

Miko homurdandı. “Şaşırmış olmalılar.”

“Onlar mı biz mi?”

“Kaç tane?” diye sordu Miko. “Kaç gezegen? Kaç tane kuyruklu yıldızla, asteroitle veya her neyse gelmiş olabilirler?”

“Sadece bir tane,” diye cevap verdi Danni ve Miko cevap vermeye fırsat bulamadan ekledi, “Şimdilik. Diğerlerinin de yolda olduğu kesin.”

“Bu rakamın on bin katına ihtiyaçları olacak,” dedi Miko.

“Mesele sadece sayılar değil,” dedi Danni. “Bizim anlayamadığımız usulleri ve silahları var. Tümü canlı organizma temelli gibi görünüyor, kullanmak için eğittikleri ya da yetiştirdikleri yaratıklar.”

“Bizi içine koydukları kıyafet gibi,” dedi Miko ve ikisi de bunu hatırlayınca titrediler.

Danni başını salladı. “Kendine has usulleri var,” dedi.

Miko umursamaz gibi elini salladı. “Bizden üç kat kalabalıktılar,” dedi. “Ve biz sadece çoğu eski olan avcı uçakları kullanıyorduk. Yabancı avcı uçakları yıldız destroyerleri ya da muharebe kruvazörleri karşısında tutunamazlar.”

“Kazanıyordunuz ama olmadı,” diye hatırlattı Danni.

“Kalkanlarımızı aşmanın bir yolunu buldukları için,” diye söze başladı Miko ama sustu, söyledikleri bir anda havada kalmıştı.

“Onları hafife alma,” dedi Danni, kaşlarını çatarak ve Da’Gara’nın Miko’ya saygı duymamakta haklı olup olmadığından şüphe etmeye başladı. “Bize tümüyle yabancı aletler, silahlar ve teknolojiye sahipler. Kolayca üstesinden gelemeyeceğimiz silahlar. Kendilerine güveniyor ve bizi, bizim onları tanıdığımızdan çok daha fazla tanıyorlar.”

Miko ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesini koruyamıyordu, Danni yardımına koştu. Biraz sona kibarca kadını geri itti ve yavaş ve belirgin dengeleme hareketleri içeren ve dansı andıran bir rutine başladı. Bir süre sonra bitirdiğinde dengesini bulmuşa benziyordu. “Bu gezegenden gitmemiz gerek,” dedi, çevresine ve sonunda da başını kaldırıp buzdan tavana baktı.

“Yüzlerce metre kalınlığında,” dedi Danni.

“Bir yolunu bulmamız gerek,” dedi Miko kararlı bir ses tonuyla. “Kaçmayı başarabilen olup olmadığını bilmiyorum ama birisinin kaçıp Yeni Cumhuriyet’i uyarması gerek. Gerçek ateş gücü karşısında bu yabancıların –ne diyordun onlara Yuuzhan Vong mu?– neler yapabileceğini bir görelim.”

Danni de kararlılıkla başını salladı, Jedi Şövalyesi’nin bu azmi onu da etkilemişti ve Prefect Da’Gara’nın bu adam hakkında yanılmış olmasını gönülden diledi.

“Bir düzineden fazla kaybettik,” dedi Da’Gara ve Nom Anor’un villip gözleri öfkeyle kısıldı. “Fakat zayıflıklarını fark edip dovin basal’ları kullanarak enerji kalkanlarını ortadan kaldırdığımızda

savaşın gidişatı değişti,” diye ekledi çabucak. “Artık onları yenebiliriz, teke tek ve hatta teke on.”

“Kaç tane?” diye sordu Vekil.

“On bir düşman yok edildi,” dedi Da’Gara. “On ikinci inmeye zorlandı ve ikisi kaçmayı başarsa da grutchin’ler peşlerindeydi. Biz son iki düşmanın yok edildiğine inanıyoruz.”

“İnanıyor musunuz?” dedi Nom Anor kuşkuyla.

“Hiperitici dedikleri şeyle ışık hızına atladılar,” dedi Da’Gara. “Atlayıştan önce birkaç grutchin onlara tutunmayı başarmıştı ve pek çoğu da takip etmeye devam etti. Hayatta kalmış olamazlar.”

Nom Anor uzunca bir süre düşünürken Da’Gara araya gir-meye cüret edemedi. Prefect buradaki sorunu görebiliyordu. Grutchin’leri serbest bırakmakla bile zaten büyük riske girmişlerdi çünkü, Yuuzhan Vong tarafından yetiştirilen çoğu yaratıktan farklı olarak, grutchin’ler akıllı ve hatta eğitilmiş varlıklar bile değillerdi. Onlar yıkım araçları olan canlı silahlardı ve bir kez salındıklarında ne kontrol edilebilir ne de geri çağrılabilirlerdi. Düşman avcılarında takılmamış ya da yakın takibinde olmayıp coralskipper’larla birlikte geride kalanlar yok edilmişlerdi –yetişkin bir grutchin’i yakalamaya çalışmak çok riskliydi. Bunlar önemli kayıplar değillerdi, çünkü bu böceksileri yetiştirmek hızlı ve kolay olduğundan kayıpları kısa sürede telafi etmek mümkündü. Asıl sorun pek çoğunun kaçıp gitmiş olmasındaydı. Muhtemelen avcı uçaklarını tahrip etmişler ve galakside diledikleri gibi dolaşmaya başlamışlardı. Kraliçeleri olmadığı için üreyemezlerdi ama grutchin’ler saldırgan yaratıklardı ve bölgedeki denk geldikleri tüm gemilere saldırmaya devam edeceklerdi. Bu nedenle de çok geçmeden Yeni Cumhuriyet’in dikkatini çekecek ve düşmanın gözlerinin Outer Rim’deki bu sektöre yönelmesine neden olacaklardı. Bu Praetorite Vong için bir felaket olabilirdi.

Nom Anor’un endişe ettiği şey buydu ve bunda haklı olduğunu Da’Gara da biliyordu ama savaşçıların başka ne seçeneği vardı ki? Işık hızında düşmanı takip edemezlerdi, çünkü coralskipper’ları idare eden hassas dovin bassal’ların böyle bir yolculukta düşman gemilerine kilitlenmeye devam edebilmesi mümkün değildi.

“Yeni esirine gelince,” dedi Nom Anor birden. “Jedi olduğuna inanıyorsun.”

Da’Gara konunun değiştiğini duyunca rahatlamıştı ve memnuniyetle bu bilgiyi kendisine aktardı. “Öyle, Vekil.”

“Ona dikkat edin,” diye uyardı Nom Anor.

“Kadınla birlikte,” diye cevap verdi Da’Gara. “Kaçamazlar.”

“Onu çözmeye başladınız mı?”

“Kadını ona karşı kullanıyoruz,” dedi Da’Gara. “Kendisine dediğimiz gibi kadına da onun değersiz olduğunu söyledik. Eğer yapmamız gereken buysa onu çoktan kendi zihninde bin kez idam etmiş olduk. Savaş koordinatörünün eline düşüp onun ağzına doğru çekilirken ölümle yüz yüze geldiğinde çözülecektir.”

Nom Anor’un villip’i hafifçe güldü. Da’Gara, Vekil’in ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Çözmek ele geçirilen düşmanlara karşı Yuuzhan Vong’un kullandığı standart bir taktikti, fiziksel ve zihinsel işkenceyle tüm duygu ve kararlılığını yok ederler ve sonunda talihsiz esir yere yığılıp bebekler gibi

ađlamaya bařlardı, zihni kendisini beklemekte olan kaçınılmaz dehřetin dűřüncesi altında daha fazla dayanamaz ve iflas ederdi.

“İradesini dikkatle sınavacağız, Vekil,” dedi Da’Gara. “Ardından Jedi’ların sınırlarını ve bu sınırları nasıl aşacağımızı ğreneceğiz.”

Villip’in yűzű řu anda tűműyle ikna olmuř gűrűnűyordu ve Da’Gara’nın bu ifadenin yűzde yűz dođru řekilde aktarıldıđından hiçbir řűphesi yoktu. Bu kadar erken bir Jedi ele geçirmiř olmaları onlar için bűyűk řanstı. Artık Nom Anor, Jedi’ların fiziksel sınırlarını Mara’ya bulařtırdıkları hastalıkla test ederken Da’Gara ve yammosk da sűzde űstűn varlıklar olan bu kiřilerin zihinsel yetenekleriyle ilgili pek çok řey ğrenebileceklerdi.

“Her şeyden önce onun gururunu kır,” dedi Nom Anor. “Onun iradesini aşıp geçebilmek için onun değersiz olduğunu vurgulamaya devam edin. Daha da iyisi Yomin Carr’ın size bahsetmiş olduğu kadını da ona karşı kullanmaya devam edebilirsiniz. O değerli ama Jedi değil, bu onu daha da zayıf kılacaktır.”

“yleyse bir karara vardık,” dedi Da’Gara, Nom Anor’a.

“Gizliliđimiz sona ermek űzere,” dedi Nom Anor. “İki aracın kaçmasıyla...”

“Kamadılar,” diyerek araya girme cűretini gűsterdi Da’Gara, bir űste karřı normal řartlarda yapılmasına asla műsamaha gűsterilmeyecek bir řeydi bu. Fakat bűyle bir ortamda prefect gerektiđinde biraz kural dıřına çıkmanın gerektiđini dűřűnűyordu. Yine de Nom Anor’dan bir tepki gelmemesi ona rahat bir nefes aldırmıřtı.

“Bir uyarı şamandırısı bırakmış olabilirler,” dedi Nom Anor. “Yapmamış olsalar bile grutchin’lerin vahşi eylemleri eninde sonunda dikkatleri űzerlerine çekecektir. Diđer taraftan bu avcı filosu en başta neden buraya geldi ki?”

Da’Gara’nın makul bir cevabı yoktu ve sadece tesadűfi bir olay olmasını umut ediyordu.

“Core’dan çok uzaktasınız,” diye devam etti Nom Anor. “űstelik Yeni Cumhuriyet’in bařında yeni bir bela var. Osarian-Rhommamool atıřması tűm řiddetiyle devam ediyor ve birkaç kűcűk çatıřma daha bař gűsterdi, hem gezegenler arasında hem de Yeni Cumhuriyet’e bađlı gezegenler içerisinde. Bir nedeni olmadan buraya bir avcı filosu gűndermezler, demek ki filo aldıđı emir neticesinde buraya geldi. Ele geçirdiđiniz Jedi’dan bir řeyler öğrenmeye bakın.”

“Ben de bunu dűřűnűyordum.”

“Ve dikkatli ol, Da’Gara,” dedi Nom Anor. “Praetorite Vong’un kalanı ne zaman geliyor?”

“İkinci dűnyagemisi bugűn gelecek,” dedi Da’Gara. “űçűncű de bu hafta.”

“Savunmanızı gerektiği gibi hazırlayın ve sakın gafil avlanmayın,” diyerek uyardı Nom Anor. “Yeni Cumhuriyet varlığınızı öğrenirse ya da o avcılardan biri kaçmayı başarmışsa bu hafta karşınıza zannettiğinizden çok daha gűçlű bir dűřman çıkacak demektir.”

“Hazır olacağız.”

“Goreceğiz.”

Villip aniden ters döndü, haberleşme kesildi ve rahatlayan Prefect Da'Gara boynunu ovaladı, çünkü tüm konuşma boyunca Vekil'in karşısında hazır olda beklediğinden boynu tutulmuştu. Savaş koordinatörü ile daha önceden görüşmüştü ve yammosk kendisini insanlar ve onların acınası enerji silahlarından korkulmaması gerektiği konusunda temin etmişti. Gezegen artık bir kale halini almıştı, yammosk kendi enerji alanını yayıyor ve dovin basal'ları da bunları derhal odaklamak için kullanıyordu. İkinci ve üçüncü dünyagemileri de gelip, her biri ağzına kadar coralskipper ile doluydu, yerlerine aldıktan sonra insanlar diledikleri zaman gelebilirlerdi.

Da'Gara kendisini bekleyen diğer iş, Jedi'in iradesini kırmak, aklına gelince pis pis sırttı. Prefect eğitimi sırasında bu tür görevlerde yardımcı olmuştu ama bu onun sorumluluğundaki ilk görev olacaktı.

Bir savaşçı için sürekli olarak düşmanının en zayıf noktasını aramak çok keyifli bir deneyimdi.

Su kabarmaya başladığı zaman Danni ve Miko ayağa kalkıp birbirlerine baktılar, ikisi de eylem zamanı yaklaşırken diğerinden cesaret almaya çalışıyordu. Önce biri ve sonra diğeri hafifçe başını salladı ve ikisi de küçük odanın zıt uçlarına gidip beklemeye başladılar, Miko çömelmiş ve avuçlarını önünde tutup birbirlerine bastırmıştı.

Danni de çömelmişti ve kabaran suları izliyordu. Fakat ardından başını yukarı kaldırıp Miko'ya baktı ve onun endamına ve duruşuna hayran oldu. Kollarındaki kasların izometrik baskı nedeniyle şiştiğini görebiliyordu, sanki birden harekete geçebilmek için gereken enerjiyi depoluyorlardı.

Bir Yuuzhan Vong başı, intizamsız kesilmiş koyu renk saç ve yüzünde denizyıldızı aparatıyla, ortaya çıktı, ardından da kolları, bir elinde kısa bir asa tutuyordu, çukurun kenarına geldi, kenara tutundu ve kendisini sudan çekip liken kaplı zemine çıktı.

Danni döndü ve duvara tırmanmaya başladı, kaçmaya çalışır gibi yaparak diğerinin dikkatini çekmişti.

Bir Yuuzhan Vong daha geldi, sonra bir üçüncüsü.

Miko harekete geçti, kendisini yan olarak üçünün üzerine fırlattı ve birini suya geriye diğer ikisini de zemine doğru attı.

Danni hemen birine saldırdı ve aldığı silahını iki eliyle tutarken ön kolunu da savaşçının boğazına bastırdı. Tüm gücüyle bastırıyordu ama karşısındaki anormal derecede güçlü bir Yuuzhan Vong savaşçısıydı ve saniyeler içinde Danni'yi öyle bir yukarı kaldırdı ki artık kolu boğazına yetişemez oldu.

Kadın çaresizlik içinde tek eliyle asayı kavradı ve onu hazır bekletirken diğer elini kurtarıp savaşçının yüzünü kavradı, bir yandan da onu ısırmaya çalışan ağzından elini korumaya çalışarak parmaklarını yıldız şekilli maskesinin altına soktu.

Miko ve diğer yabancı ayağa kalkmış ve dövüş konumuna geçmişlerdi ki üçüncüsü asası elinde hazır halde sudan çıkageldi.

“Değersiz,” demeye devam ederek ve silahını sallayarak etrafında daireler çizmeye başladı, fakat yaptığı hamleler gerçek saldırıdan ziyade Jedi'in tepkisini ölçme amaçlıydı.

Miko soğukkanlılığını ve dengesini korudu, aşırı tepki vermemeye özen gösterdi. Danni'nin diğer savaşçıyla boğuştuğunu görüyordu ve savaşçı onun üzerine çıkıp avantajlı haline gelmişti.

Bu görüntüyü kafasından sildi, önce kendisini kurtarmadan Danni'ye yardıma gidemeyeceğini hatırlattı kendisine. Arkasındaki Yuuzhan Vong silahını mızrak gibi fırlattı ve Miko önce öne ve sonra yana atladı ve önündeki savaşçı bunu fırsat bilip kendisine doğru hamle yaptığında da yetenekli Jedi bir ayağını arkaya attı, hamleye yan döndü ve onu açık avucuyla zararsızca savuşturdu. Bloke eden aynı koluyla bir yılan gibi saldırdı, dirseği yükseldi ve kolu dümdüz yana savruldu ve elinin yanıyla Yuuzhan Vong savaşçısının boğazına bir darbe indirdi.

Fakat rakibi geriye doğru sendelerken Miko arkadan bir baskı hissetti ve hamlesini tamamlayamadı ve yeni rakibine dönmek zorunda kaldı, kendisine doğru savrulan asayı güçlkle defetti ama sapının göğsünün yanını kesmesine engel olamadı.

Miko'un saldırıya geçtiğini duyan Danni zor durumdaydı, ağır Yuuzhan Vong savaşçısı tepesine çökmüştü, asası yatay olarak üzerindeydi ve tüm gücüyle aşağı doğru bastırarak yavaş yavaş kadının boğazına doğru yaklaşıyordu. Danni can havliyle son kalan kuvvetini kullanarak dizini yukarı çekip yabancıнын bacak arasında vurdu ve onun nefesi kesilip olduğu yerde kaldığında da –şaşkınlıktan mı acıdan mı Danni anlayamamıştı– asayı ondan almayı başardı. Hiç hız kesmeden, yumruklamaya başladı, sağ sol, sağ sol, asayı döndürdü ve rakibinin başının her iki yanına da indirdi.

Yuuzhan Vong yüzünü korumak için elini uzattı ama Danni asayla yandan kafasına vurmaya başardı ve itmeye devam ederek savaşçının kafasını yana çevirdi. Asanın diğer ucunu yere dayarken yana döndü ve dizleri üzerine kalktı; ardından hiç hız kesmeden ayağa fırladı ve kendi etrafında döndü, elleri pürüzsüz silahın üzerinde yere kadar kaydı ve ardından etrafında hızla dönerek savaşçının omzuna denk gelen bir tekme savurdu, sonra da kafasının yanına vurup onu şaşkın halde ve yan şekilde yere fırlattı.

Bu arada Miko da mücadeleye devam ediyordu, tokat ardından tokat savurarak Yuuzhan Vong'un kendisine saptırmaya çalıştığı asayı savuruyordu, bir ışın kılıcıyla savaşıyorken kullandığı aynı denge sağlayıcı dönüş ve manevraları kullanıyordu. Tekrar meditasyona yöneldi, tepki vermek yerine öngörmek, bu sucul canlının Güç'te yankılanan hareketlerini ve düzensizliklerini tespit edebilmek.

Başka bir taktiğe daha başvurdu: rakiplerini daha iyi hissedebilmek için Güç'e başvurmak, yabancıların niyet ve taktiklerini öğrenmek.

Ama bunun uzay boşluğunun niyetini anlamaktan farkı olmadığını gördü.

Yine de, sezgisel bir avantajı olmadığı halde, Miko kendisini saldırı, savunma ve darbelere ayak uydurur ve bazen tutma ve çevirme hareketleri yaparken buldu. Başta ayak hareketlerini en azda tutup enerjisini korumaya çalıştı, rakiplerinin kendilerini avantajlı zannetme gafletine düşmelerini istiyordu.

Fakat yere yıktığı savaşçı kendisini toparlamaya başlamıştı ve Miko'nun zamanı daralıyordu.

Doğruca karnına doğru savruldu asa tekrar ve Miko mahir birkaç kalça hareketiyle bundan kolayca kurtuldu. Bu sefer silahı eliyle altından tuttu ve elinin tersiyle omzunun üzerine kaldırırken öne ve rakibine doğru ilerledi, böylece Yuuzhan Vong'un maskeli yüzüyle arasında bir şey kalmadı.

Onun yerine boştaki elini savaşının kollarının arasına soktu, döndürdü ve asayı kavradı, asayı diğer yöne çevirip sıkıca tuttu. Miko üstteki eliyle aşağı bastırırken alttaki elini de yukarı itti, hem de tam rakibinin karşı baskı uygulamaya kalktığı anda, Jedi aniden ve tüm gücüyle momentumu tersine çevirdi, alttaki elini aşağı indirirken üstteki elini asanın altından çevirdi ve onu yukarı doğru harekete zorladı ve tüm gücüyle yabancının alınına vurdu.

Bu sert ve ani hareketle asa savaşının elinden kurtuldu ve Miko derhal asanın dibiyle Yuuzhan Vong'un yüzüne vurdu, bir gözünü kapattı ve onu sendeleyerek geri gönderdi.

İnatçı savaşının hemen arkasından Danni geldi ve Miko dikkatini diğer düşmanına çevirirken, hâlâ darbe aldığı boğazını tutmakta olan Danni elindeki asayla tüm gücüyle onun başının arkasına vurdu. Savaşçı taş gibi yere düştü.

Geri kalan Yuuzhan Vong zemindeki deliğe doğru koştu, amacı hemen suya dalmaktı ama Miko yandan büyük bir hızla gelip savaşının arkadaki bacağına vurup onun tepe üstü düşmesine neden oldu.

Danni onu daha düşmeden yakaladı, asasıyla boğazını sıktı ve acımasızca çevirdi, başını yan tarafa çevirerek nefesini kesip onu çaresiz bıraktı. Savaşçı asayı tutup kadına yumruk atmak istedi ama havası tükenmişti ve birkaç saniye içerisinde kendinden geçti.

“Canlı giysileri al,” dedi ama Miko çoktan onları savaşçıların üzerinden sökebilmenin bir yolunu aramaya başlamıştı bile.

Danni'nin benzettiği ilk Yuuzhan Vong savaşçısı kendine geliyordu. Kadın yanına gelip başının arkasına vurarak onu tekrar yere yıktı.

Sonunda burnun yanındaki baskı noktasını bularak iki yabancının ooglith cloaker'larını söktüler ama bu canlıları kendi vücutlarına girmeye ikna etmek için gereken yolu bulmak bolca zaman –ve uyanmakta olan savaşçıların kafasına indirilen pek çok darbe– gerektirmişti. Başardıklarında da yaratık vücutlarıyla bir hale gelirken şiddetli acıyla titrediler.

Sonra da dikkatlerini yıldız şekilli nefes aparatlarına çevirdiler ama bu şeyleri takmak için de gereken cesareti toplamaları yine bolca zaman gerektirmişti. Yaratığın birleştirici köksüleri boğazından aşağı akciğerlerine doğru giderken Danni durmadan öğürüyor ve kusmamak için elinden geleni yapıyordu.

İşi bittiğinde Miko'nun çoktan bu şeyi takmış olduğunu gördü.

“İyi misin?” diye sordu Miko aparatla değişen sesiyle.

Danni başını salladı. “Bu şeylerle bizi kolay kolay tanıyamazlar,” diye cevap verdi. “Buranın belli bir düzeni olmalı.”

“Gemilerini nerede tutuyorlar mesela,” dedi Miko. Aklındaki düşünce henüz tamamlanmamıştı – gemiyi buldukları zaman nasıl uçuracaklardı–ama gerek de kalmamıştı zaten.

Danni yolu biliyordu ve öne geçerek derhal dondurucu suya daldı. Suyu dalar dalmaz ana Yuuzhan Vong üssünün merkezinin ışıklarını uzaktan görmeye başlamışlardı bile. Uzun dokunaçlı yammosk'u soğan biçimindeki ana bölümünün içindeki ışıktan tanıdışlardı ve ikisi de o korkunç şeyin yakınına

bile gitmek istemiyordu, geniş bir rıhtımın ışıklarına doğru yöneldiler, buz boyunca onun üzerindeki bir noktaya kadar geldiler, yüzmek yerine pürüzlü yüzeyde emekleyerek ilerlediler ve sonunda yüzey gemisine giden yolu tutan tüp şeklindeki yaratık görüşlerine girdi.

Şaşırtıcı şekilde tüpün alt ucunda herhangi bir nöbetçi görünmüyordu, dolayısıyla onlar da girişe doğru yaklaştılar. Tam girişte durup birbirlerine baktılar ve korkularını paylaştılar. Danni içeri girmek için hareketlendi ama Miko onu omzundan tuttu ve elini kaldırdı. Ardından gözlerini kapattı, kendi merkezini buldu, sonra da tüpün içine girdi ve askerlerden aldığı asa elinde olduğu halde yoluna devam etti.

Danni de nefesini tuttu ve onu takibe başladı, Miko başını çevirip ona yollarının açık olduğunu işaret etti.

Sudan çıkana kadar yaklaşık yirmi metrelik bir mesafeyi santim santim gittiler. Ardından tekrar tırmanmaya başladılar, tüp şeklindeki yaratık gerçekten de mükemmel tasarlanmıştı, kaburgayı andırıyordu ve tırmanması kolaydı. Üstelik yukarıya kadar yolları da açıktı; ikisi de işlerin fazla yolunda gittiğinden endişeliydi ama hiçbiri bunu açıkça dile getirmedi.

Yukarı tırmandılar ve yukarıda hâlâ önde olan Miko daha geniş bir açıklık ve yabancı dünyagemisinin alaca renklerini gördü. Jedi yine önden gidiyordu ama bu sefer tereddüt etmeden, çünkü Danni hemen arkasındaydı ve onu da öne itiyordu. Daha geniş bir yere geldiler ve gözlerinin ışığa alışması için biraz beklediler. Başta yalnız olduklarını düşündüler ama sonra Danni'nin gözleri kocaman oldu ve soldaki küçük bir girintide tek başına sessizce duran dövmeli kişiyi işaret etti.

“Burada gnullith'e ihtiyacınız yok,” dedi Prefect Da’Gara, derhal ona döndüler. Kendisi yıldız şekilli yaratıklardan takmıyordu –ve yüzünde bir gülümseme vardı. “Dünyagemileri kendi atmosferini üretirler.”

Danni önce Miko’ya sonra da diğer nöbetçileri görmek için etrafına baktı.

“Tahminimden uzun sürdü,” dedi Da’Gara sakince.

Miko harekete geçti, öne doğru sıçradı, asayı tepesinde çeviriyordu.

Ama Da’Gara da çabucak harekete geçti, iki kolunu da açtı, bir eliyle Miko’nun önündeki yere yapışkan bir şey fırlattı ve hafifçe açtığı diğer elinden ise küçük, topa benzeyen bir yaratık fırladı, deli gibi kanatlarını çırpıyordu.

Miko yana çekildi ve dengesini sağlamak için yerde dönerek bir takla attı ve hemen ayağa kalktı, Da’Gara ile arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. Ama yapışkan şey de onunla birlikte hareket etmiş ve bir su birikintisi gibi yayılmaya başlamıştı, yüzeyinde dalgacıklar oluşuyordu. Jedi tekrar harekete geçti, bir adım geri attı, sonra diğer tarafa döndü ama yapışkan madde de hızlanmış ona doğru geliyordu, Jedi ondan kurtulmak için bir adım öne atıp sonra havada parende attı.

İşe yaramamıştı. Yapışkan geriledi ve üzerinden geçerken Miko’yu ayağından yakaladı, Jedi son derece çevik olup yine de yere ayaklarının üzerinde inse de yakalanmaktan kurtulamamıştı. Asayı bir mızrak gibi atabilmek için kolunu geri çekti ama yapışkan korkutucu bir hızla tepki verdi, bir bölümü Miko’nun bacaklarından tırmanıp gövdesine varmıştı, kollarını sardı ve hatta uzanıp elinden düşen asayı bile havada tuttu.

Danni ona seslenmek istedi ama kesilen nefesiyle sesi yarıda kaldı, çünkü üçüncü kez prefect'in elinden uçan topa benzer şeyden kurtulmaya çalışıyordu. Vızıldayan şey her seferinde dönüp tekrar ona geliyordu. Bu canlı füze onun hareketlerini tahmin ediyor gibiydi, rotasını ona göre değiştirdi ve gelip göğsüne öyle bir hızla çarptı ki kadının sırtüstü yere düştü. Bir süre hiç kıılmıdamadan yerde yattı, gözlerini alacalı tavana dikerek öylece kalakalmıştı. Sonra da Da'Gara'nın alaycı kahkahasını duydu.

Miko'ya yardım edebilmek için hemen kalkması gerektiğini biliyordu, yana yuvarlandı ve bir dirseği üzerinde doğruldu.

Sonra bir anda kendisini ayakta buldu, iki Yuuzhan Vong savaşçısı tarafından ayağa kaldırılmıştı. Çırpınmaya başlamasına bile fırsat kalmadan bileğinde ıslak ve yapış yapış bir şey olduğunu fark etti, ardından o kolu arkasına kıvrıldı ve sırtına vurarak yapışıp kaldı. Diğer savaşçıdan gelen benzer bir hareket diğer kolunu da bağladı ve onu ite kaka Da'Gara'nın huzuruna getirdiler ve o sırada Miko'nun da olduğu yerde kalmış olduğunu gördü.

“Şansınız olduğuna inandın mı?” diye sordu Da'Gara, Miko'ya sakince. Gidip kıılmıdayamayan Jedi'ın tam önünde durdu. “Sana değersiz olduğunu söylerken dürüsttüm. Bize karşı direnebilmen mümkün değil.”

Miko'nun dudaklarından bir hırıltı duyuldu ve ardından yapışkan şeyden kurtulabilmek için boş yere çabaladı. Her zamankinden daha çok sırtıtmaya başlamış olan Da'Gara öne doğru eğildi, Miko'nun gnullith'ini bir eliyle tuttu, diğer elinin parmağını da Jedi'ın burnuna soktu ve belli bir noktaya baskı yaparak ona büyük bir acı verdi. “Çok kolay,” diye fısıldadı Da'Gara Miko'nun kulağına.

Savaşçılarına işaret etti ve kendisi de soldaki girintiye doğru giderken onlar da Danni'yi sürükleyerek onun arkasından getirdiler. “Gelmeniz iyi oldu,” dedi kadına, köşeyi dönerlerken. O köşenin ötesindeki duvar saydamdı ve donmuş yüzey ve ötesindeki çok sayıda yıldızdan oluşan harika bir manzarası vardı.

Ve o “yıldızlardan” biri yaklaşıyor, gittikçe büyüyor, büyüyordu.

Gördüğünün ne olduğunu anladığı zaman Danni'nin gözleri kocaman oldu: zarsı kanatlarını açmış olan devasa bir mercan gemisi, altındaki buz çoktan erimeye ve etrafta uçuşmaya başlamıştı bile.

“Dahası da gelecek, Danni Quee,” diye fısıldadı Da'Gara kulağına. “Gerçeği şimdi görebiliyor musun? Boşa çabaladığınızı anladın mı?”

Danni cevap vermedi, gözünü bile kırpmadı.

“Bize katılmanız için farklı yollar var,” dedi Da'Gara.

Kadın yine inatla cevap vermedi.

“Öğreneceksin,” dedi Da'Gara. “Praetorite Vong'un ihtişamını öğreneceksin. Kendi yerini öğreneceksin.” İki savaşçı nöbetçiye döndü. “Prefect Ma'Shraid derhal gelsin. Yammosk'un değersiz olanı yutmasını izlemek hoşuna gidecektir.”

Danni ne kadar telaşa kapıldığını belli etmemek için büyük çaba harcadı. Hiçbir şey demedi ve diğer savaşçıların da gelip yapışkanın içerisindeki Miko'yla ilgilenmeye başladıkları ana salona

sürüklenerek götürülürken de hiç direnmedi –nasıl direnebilirdi ki?

Danni için her şey o kadar hızlı gelişmişti ki neyin hayal neyin gerçek olduğunu bile artık ayırt edemez hale gelmişti. Tekrar tüpün içine atıldı ve kayarak gidip suyun içine düştü, suyun soğukluğu ooglith cloaker'ın vücudunu düzgün olarak örtemediği yerde etkisini gösteriyordu. Aşağı doğru devam ettiler ve sonunda bağları çözüldü ve ağırlıklar takıldı. Aşağı doğru yine devam ettiler, denizin derinliklerine, ana üssün yerini işaret eden ışığa doğru. Danni bir kez daha ooglith cloaker'ın mükemmelliğini takdir etmişti, çünkü aşağı doğru devam etmelerine rağmen basınçta bir artış hissetmiyordu, sanki bu canlı kıyafet bir şekilde derinliğin ağırlığının etkisini de ortadan kaldırıyor gibiydi.

Praetorite Vong'un koordinatörü ve merkezi beyini yammosk'un devasa dokunaçları etrafındaki suda asılı duruyordu, bir kutlama alanını süsleyen bayrakları andırıyorlardı. Işıl ışıl basit canlılarla bezenmiş kayalık uçurumlar açık tribün işlevi görüyordu ve bunların üzerinde Yuuzhan Vong savaşçıları tetikte ve büyük bir ciddiyetle bekliyorlardı ve bakışlarındaki sertlik, neredeyse tüm yara izi ve dövmelemlerini kaplayan, yüzlerindeki gnullith'le de bir nebze olsun azalmıyordu. Danni bu hattın arkasındaki ve yammosk'un merkezinden çok uzaktaki bir noktaya getirildi.

Fakat kristal berraklığındaki sudan onun korkunç yüzünü, iki soğana benzer gözünü, buruş buruş ağızını ve büyük merkez dişini görebiliyordu.

Kimse ona dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu; tüm savaşçılar sessizce durmuş ve gözlerini ileri dikmişlerdi, yine de Danni'nin her iki yanındaki nöbetçiler onu sıkıca tutmaya devam ettiler.

Büyük yammosk ileri doğru kocaman bir kabarcık püskürttü, kabarcık büyüdü, büyüdü ve Danni ve tüm izleyen Yuuzhan Vong'u içerisine aldı ve onun şaşkın bakışları arasında bu hava kabarcığı olduğu yerde sabit durarak suyu dışarıda tutmaya başladı. Danni oradaki tüm yabancıların gnullith'lerini çıkardığını gördü, ardından onu tutan nöbetçilerden biri de tutarak kadının yüzündeki nefes alma aparatını çıkardı.

Bir süre sonra Prefect Da'Gara'da geldi, üzerinde Danni'nin daha önce görmediği kırmızı bir merasim cübbesi vardı. Yammosk'un önündeki platforma çıktı ve ellerini diğerlerine doğru kaldırdı.

Hiç sesi çıkmasa da Danni onun diğerleriyle iletişim halinde olduğunu anlamıştı, kendisini bu düşünceye terk edip gözlerini kapayarak konsantre olmaya başlayınca kendisi de prefect'in düşüncelerini okumaya başlamıştı. Çağrının doğrudan Da'Gara'dan gelmediğini fark etmişti, aslında devasa yammosk'un zihinsel gücünden geliyor ve onun vasıtasıyla diğerlerine yansıtılıyordu. Yaratık bir psiikti ve gücü orada toplanan herkesle iletişim kurabileceği bir seviyedeydi.

Da'Gara'nın yammosk'tan bahsederken kullandığı unvan olan savaş koordinatörü şimdi Danni'ye daha çok anlam ifade etmeye başlamıştı.

Telepatik düzen çağrısının ardından yammosk'un sağladığı ortak bağ tamamlandı ve Da'Gara platformun önüne gelip yüksek sesle konuşmaya başladı. Danni tabii ki bu lisanı anlamıyordu ama yammosk'un enerji dalgalarına konsantre olmaya devam ettiğinde konuşmanın anlamını az çok çözebilmeye başladığını gördü. İhtişamdan, Praetorite Vong ve ona tahsis edilen fetih görevinden bahsediyordu. Prefect Ma'Shraid'den ve ikinci dünyagemisinden büyük bir heyecanla bahsederken üçüncüsünün de yolda olduğunu ifade etmekteydi. Avcılarla yapılan çatışma ve nihai zafere de

değirmiştir.

Ardından tekrar övgü dolu sözlerle Ma'Shraid'den bahsetti ve Danni bunun nedenini az sonra tüm vücudunda hissettiği bir uğultu ve tüm başların yana, Da'Gara ve yammosk'tan başka tarafa, çevrildiğini gördüğü zaman anladı. İlk dünyagemisinin buzun altına inmesini sağlayan ilki gibi büyük bir tüp yammosk'un hava kabarcığına doğru kaydığı ve bu kalkanı kalabalığın arkasında kalan bir noktadan deldi.

Buradan ikinci dünyagemisinin savaşçıları gelmeye başladılar, rütbe rütbe, yüzlerceydiler ve Da'Gara'nın topladığı gruptan daha kalabalıktılar. Erkek ve dişi, dövme ve yara bere içinde, atletik ve kaslı vücutlarıyla, tümü aynı heyecan ve gözlerinde aynı fanatik bakışla yürüdüler. Da'Gara'nın giydiğine benzeyen kırmızı bir cübbe giymiş olan bir kadın en arkadan geldi, dört savaşçının taşıdığı bir tahtırevanın üzerinde duruyordu. Silah arkadaşları Da'Gara'nın adamlarının arasına karışarak hep birlikte saf oluştururken tahtırevan öndeki platforma doğru ilerledi ve kadın, Ma'Shraid, Da'Gara'nın yanındaki yerini aldı.

Tahtırevandan inen kadın derhal tanrılara dua etmeye başlamıştı. Ardından ilkinen benzer bir ihtişam ve görev ağırlıklı nutuk çekti, çok geçmeden ne büyük bir zafere imza atacaklarından ve Praetorite Vong olarak seçilmenin ne büyük bir şeref olduğundan bahsetti, özellikle de bu uğurda ölecek olanların.

Bu böyle saatlerce devam etti ve Danni sıkılan tek kişi bile göremedi. Şahit olduğu enerji seviyesi onu gerçekten de hayran bırakmıştı, kendi insanları arasında böyle bir bağlılığa çok nadiren rastlanırdı.

Sonunda nutuklar, Da'Gara'nın yammosk'a yaptığı çağrı ile, sona erdi ve Danni tekrar tüm vücudunu saran aynı titreşimi hissetti, bu öylesine güçlü bir titreşimdi ki neredeyse vücudunun patlayacağından endişe etmeye başlamıştı.

Sanki bu enerji dalgasına cevap verir gibi ikinci bir tahtırevan görüldü, tünelden değil de açık tribünden gelmişti. Bu seferkinin üzeri perdelerle örtülü olduğundan Danni içinde kimin olduğunu göremiyordu.

Ama tahmin edebiliyordu.

Dört savaşçı, savaşçılardan oluşan ikili hattın en ucuna geldiler, yammosk'un gövdesine en uzak olan noktaya, Da'Gara ve Ma'Shraid'den yüz metre kadar uzaklıktaydı.

Perde aşağı indi ve bir kolona bağlanmış olan Miko Reglia görüldü.

Titreşim yeniden Danni'yi sarsmaya başladı. Yammosk'tan yayılan umutsuzluk ve çaresizliği hissedebiliyordu; ama bu duygular, Danni'nin onun yüz ifadesindeki değişiklik ve omuzlarının çökmesinden anladığı kadarıyla, Miko için yaratılarak onu hedef almıştı. Yammosk'un buruşuk ağzının her iki yanındaki iki köksü yaklaşırken Danni dehşet içerisinde izlemeye devam etti, saf halinde dizilmiş olan savaşçıların önünden geçip tahtırevana yöneldiler. Miko'yu kavrayıp beklenmedik bir güçle bağlarından kopardılar ve onu içeri doğru çekmeye başladılar.

Jedi ilk başta mücadele etti ama boş yere çabaladığını anlayınca gözlerini kapattı –Danni onun bir kez daha meditasyona geçtiğini biliyordu.

Fakat yammosk'un enerji dalgaları tekrar yayılmaya başladı, onların arasından geçip Miko'nun kalbine yönelerek iradesini kırmayı denediler.

Danni nihayet anlamıştı. Yaratık ona korkusunu göstermek ve onu ümitsizliğe ve çaresizliğe itmek istiyordu.

“Diren ona, Miko” diye fısıldadı ve o anda keşke ben de Jedi olsaydım diye düşündü, böylece o adamla haberleşebilir ve şerefiyle ölmesi için kendi gücünü de ona aktarabilirdi.

Miko başka yöne bakmaya ya da gözlerini kapayıp iç kuvvetini toparlamaya çalıştı. Akıbetini soğukkanlılık ve cesaretle karşılamaya hazırdı ama gözlerini kapalı tutamıyordu. Yammosk buna izin vermiyordu. Bunun eziyetli ve ıstıraplı bir ölüm olacağını anlamıştı. Yaratığın ağzının gittikçe büyüdüğünü gördü, tek bir büyük dişin arkasındaki sayısız küçük dişi ve yaklaştıkça daha da belirginleşen yaratığın ağzının içini gördü.

Hiçbir zaman ölümden korkmamıştı –o bir Jedi Şövalyesi'ydi– ama burada öngöremediği farklı bir şey söz konusuydu, sanki daha karanlık bir korku ve boşluk duygusu onun inancını sınamaya çalışıyordu. Mantıken kaynağın yammosk olduğunu biliyordu, bu psişik yaratığın bir oyunuydu, ama mantık çaresizlik ve korkuya, artık varoluşunun sona ermek üzere olduğunun bilgisine, karşı bir işe yaramıyordu!

Gittikçe daha da yaklaştı. Ağız durmadan açılıp kapanıyor hâlâ bir önceki öğününü çiğniyordu.

Gittikçe daha da yaklaştı.

ON BEŞ

Tanrıça'nın Gelişini Beklemek

“Birisi yardım etse nasıl olur?” dedi Han alaycı bir tonda ve cümlesini iç çekerek bitirdi. Anakin, *Millenium Falcon*'u henüz Sernpidal'a indirmişti – kolay bir iş değildi, çünkü gezegende pek de doğru düzgün iniş pisti bulunduğu söylenemezdi. Aslında indikleri yer, alçak ve geniş bir şehrin ortasındaki, duvarla çevrili bir alandan başka bir şey değildi. Çevrelerinde büyük bir hareketlilik olsa da, her ırktan canlılar aşağı yukarı koşturuyorlardı, çok az organizasyon vardı ya da hiç yoktu. Bu bakımdan *Millenium Falcon*'un yükünü boşaltmak için birinin yardım etmesini beklemek hayalcilik olacaktı.

Sonunda Han duvarla çevrili pistin kapısından aceleyle dışarı çıktı ve iki kişiyle burun buruna geldi, geleneksel Sernpidal kıyafeti, büyük kukuletalı, kırmızı çizgili beyaz cübbeler giyen kırmızı gözlü ve beyaz derili adamlardı.

“Bu limanı kim işletiyor?” diye sordu.

“Tosi-karu!” diye çığlık attı adamlardan birisi ve ikisi de kaçmaya başladılar.

“Peki, bu Tosi-karu'yu nerede bulabilirim?” diye sordu Han, ona cevap verenin önünü kesmeye çalışarak.

“Tosi-karu!” diye bağırdı adam tekrar, gökyüzünü işaret etti ve Han adamın kaçmasını engellemeye çalıştığına da adam Han'ın ellerine vurarak uzaklaştırdı ve çevik bir dönüş hareketiyle yana doğru koşmaya başladı.

“Tosi-karu!” diye bağırdı Han arkasından. “İyi de nerede?”

“Korkarım o bahsettiğin şeyi görmek için yukarı bakman gerekiyor,” diyen başka bir ses duyuldu, sakın ve kontrollüydü.

Han döndüğünde yaşlı bir adam gördü, albino bir Sernpidalli değildi ve esasına dayanarak duruyordu.

“Uçuyor mu?” diye sordu Han şüpheyle.

“Yörüngenin daha doğru bir söz olur,” diye cevap verdi ihtiyar. “Eğer Tanrıça hakkındaki yerel efsaneler doğruysa uçabiliyor olması da gerekir.”

“Tanrıça mı?” dedi Han, başını iki yana salladı. “Oh, ne güzel. Anlaşılan bir bayram gününde falan geldik buraya.”

“Pek sayılmaz.”

Han etrafında sürmekte olan hareketliliğe baktı, özellikle buranın yerlisi olanlar onunla göz temasına girmemeye çalışıyorlardı. “Bayram gününde nasıl olur acaba merak ettim,” diye mırıldandı. Tekrar ihtiyara döndü. “Liman müdürü sen misin?”

“Ben mi?” dedi yaşlı adam hayretle. “Ben sadece son günlerini huzur içinde geçirmek isteyen ihtiyarın tekiyim.”

“Öyleyse liman müdürü nerede?”

“Olduğunu pek zannetmiyorum,” dedi yaşlı adam. “Buraya fazla gelen olmaz.”

“Şahane,” diye mırıldandı Han. “Çok fazla yüküm va—”

“Sanırım onları indirirken biraz sıkıntı yaşayacaksın,” dedi ihtiyar kıkırdayarak.

“Sizler durup bize yardım etmelisiniz,” dedi Anakin duvarla çevrili pistin kapısının diğer tarafındaki Sernpidallilere. Söylediği sözleri Güç’le destekleyerek vurgulamış ve “etmelisiniz” kelimesine özellikle ağırlık vermişti.

Sernpidalliler yavaşladı ve durup çocuğa ve Wookiee’ye baktılar, bir süre için sanki yardım etmeye niyetlenmişlerdi. Fakat birden aralarından biri “Tosi-karu!” diye bağırdı ve grup derhal dağıldı.

Chewie kükredi.

“Luke daha iyi yapardı demekle ne demek istedin?” diye sordu Anakin. “Gördüğün gibi akılları başka yerdeydi.”

Chewie’den bir dizi hırlama ve kükreme yükseldi.

“Evet, fark eder!” diye ısrar etti Anakin.

Anakin, Wookiee’nin kıkırdadığını pek sık görmemişti ve kendisine pis pis baktığında da sesin hemen kesildiğini duydu. “Bu seferki kaçamayacak,” dedi ve oradan geçmekte olan başka bir Sernpidalliye yöneldi.

Chewie’nin koca eli Anakin’in omzuna konup onu olduğu yerde tuttu. Ardından Wookiee Sernpidallinin tam önüne geçti ve albino onun yanından geçmeye çalıştığında da tek kükremeyle onun olduğu yerde donup kalmasını sağladı.

Fakat bu Sernpidallinin geri dönüp çılgınlık atarak kaçması sadece birkaç saniye almıştı.

“Gördük ne kadar haklı olduğumu,” dedi Anakin, yüzünü buruşturarak. “Bu daha etkiliymiş.”

Chewie’nin gözleri tehlikeli şekilde kısıldı ve ona bakmak için döndü.

Han yaşlı adama kuşkuyla baktı.

“Bayağı iriymiş,” dedi gözleri kocaman olan ihtiyar ve Han Chewie’nin arkasından geldiğini duydu. Döndüğünde Wookiee ve Anakin’i gördü, Chewie bir şeylerden şikâyet ediyor ve Anakin de başını iki yana sallıyordu.

“Dinlemek için bile durmadılar,” dedi Anakin. “Burada belli bir düzen olup olmadığından bile şüpheliyim. Chewie birkaçını korkuttu ama tek yaptıkları anlaşılabilir bir şeyler söyleyerek kaçmak oldu.”

Han bu söylenenleri düşündü biraz, sonra da ihtiyara ve tekrar Anakin’e baktı. “Ne seziyorsun?” diye sordu.

Anakin'in gözleri hayretle açıldı; babasının ona Güç'le ilgili bir şey sormasına çok şaşırmişti. Nihayetinde Anakin, Güç'e duyarlı ama Han duyarsızdı ve Güç'ün yardımından istifade etmeye çalıştığı nadir görülür bir şeydi, genelde kendi içgüdülerine ve şansa güvenmeyi tercih ederdi.

Anakin uzunca bir süre gözlerini kapattı. "Korku," dedi sonunda.

"Ah, ondan burada çok var," dedi ihtiyar. "Neden olmasın ki?"

"Bir şey daha var," dedi Anakin. Sert bir ifadeyle babasına baktı. "Korkudan da fazlası," dedi. "Özellikle de bunun gibi olanlarda." Aceleyle caddenin öbür tarafına geçen bir grup yöre sakinini gösterdi, beyaz çizgili cübbeleri tozlu rüzgârda arkalarından uçuşuyordu. "Bu sanki..."

"Din mi?" dedi yaşlı adam, yine hırıltılı bir kıkırdamayla.

"Evet," dedi Anakin ve Han kaşlarını çatarak ihtiyara baktı. "Ruhani. Hepsi hem korku hem de umut içerisinde şu anda."

"Tosi-karu," dedi ihtiyar ve dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Tosi-karu mu?" diye sordu Anakin. "Kapıdaki adamlar da böyle bağırıyorlardı."

"Hey!" diye bağırdı Han ama ihtiyar yoluna devam etti, yürürken bir yandan da başını iki yana sallıyordu.

"Tosi-karu mu?" diye sordu Anakin tekrar.

"Bir tanrıçaymış," dedi Han. "Burada garip bir şeyler dönüyor. Lando'nun bizi neye bulaştırdığını bilmiyorum ama benim..."

"İçinde garip bir his mi var?" diyerek cümlesini tamamladı Anakin ve babasının ağzından onun ünlü cümlesini çalmayı başardığı için pis pis sırıttı.

"Yapmam gereken bir sürü şey var," diyerek düzeltti Han. "Bu kargoyu indirip buradan en kısa sürede gitmemiz gerek."

Chewie kükreyerek itiraz etti – bunu yapması hiç de kolay değildi.

"Ne yani yükü kendi başımıza mı boşaltacağız?" diye sordu Anakin şüpheyle.

"Hayır," dedi Han her zamanki alaycı tonuyla. "Gidip yardım bulacağız."

Anakin'in iç çekmesine kalmadan sokaktan büyük bir çılgılık yükseldi, yüzlerce ses hep birden tek bir şey söylüyordu. "Tosi-karu."

"Tanrıça geldi," dedi Anakin.

"Gidip bu işlerin başında olan o muymuş bakalım," dedi Han ve diğerleriyle birlikte sokağa çıktı. İlerideki köşeyi döndüğünde ihtiyar adamın bir kapının eşiğine rahatça kurulmuş ve ellerini de bastonunun üzerinde kavuşturmuş olduğunu gördü.

"Tanrıça'yla karşılaşacağımızı zannetmiştim," dedi Han asık suratla.

"Öyleyse daha fazla gitmene gerek yok," dedi ihtiyar.

Bu söz onların oldukları yerde durmasına neden oldu ve Han kuşkuyla ihtiyar adama baktı. “Sen misin?” diye sordu.

İhtiyar adam cevaben güldü ve gökyüzünde doğu tarafını işaret etti ve üçü de dönüp hâlâ mavi olan gökyüzünde yükselmekte olan aya baktılar.

Ne aydı ama! Çok büyüktü, sanki Sernpidal’ın ebatlarında ikinci bir gezegen gibiydi. Han, uçuş ve iniş planları hakkında Anakin’e ders verirken gezegenle ilgili öğrendiği şeyleri hatırlamak için biraz durdu. Sernpidal’ın ayı vardı, hem de iki tane. Bir tanesi Sernpidal’ın beşte biri kadardı ama diğeri çok daha küçüktü, çapı en fazla yirmi kilometreydi.

Han, Anakin ve Chewbacca hayranlıkla ayın ufuktan yükselişini izlediler, doğu ufkunda yükselmeye devam ederek kısa sürede gökyüzündeki yerini aldı.

“Çok hızlı doğuyor,” dedi Han.

“Her saat daha da hızlanacak,” dedi ihtiyar ve üçü de me-rakla ona baktı.

“Bu hangi ay?” diye sordu Anakin ve Han’la ihtiyara döndü, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. “Bu Dobido, değil mi?”

“Dobido küçük olan,” dedi Han.

“Aslında bu Dobido,” dedi ihtiyar.

Han ve Anakin birbirlerine baktılar, yaşlı adamın –her saat daha da hızlanacak– sözleri zihinlerinde yankılanıyordu. Chewie ellerini kulaklarına koydu ve kükredi.

“Dobido’nun aşağı geldiğini mi söylüyorsun?” dedi Han, Chewie’nin dediklerini tekrar ederek.

“Benim tahminim o yönde,” diye cevap verdi ihtiyar sakince. “Sanırım yöre sakinlerinin Tosi-karu’nun gelişiyile ilgili yaptıkları açıklama pek inandırıcı değil.”

Üçü de üstlerinden geçerek hızla batı ufkuna doğru yol alan aya baktılar.

“Ne kadar sürer?” diye sordu Anakin hiç duraksamadan.

Han hesap yapmaya başladı ama herhangi bir referans olmadan bir sonuca ulaşamayacağını fark edip bıraktı. Zaten aklına başka ve daha önemli bir düşünce gelmişti. “Hemen *Falcon*’a dönün,” diye bağırdı ve limana doğru koşmaya başladı, Anakin ve Chewie de peşindeydi.

“Çoktan boşaltılmış olabilir,” diye bağırdı ihtiyar arkalarından ve üzüntüyle karışık diğer bir kıkırdamayla cümlesini sona erdirdi. Anakin durdu ve dikkatle ihtiyara baktı.

“Başkan olarak seçilmiştim,” dedi ihtiyar adam, iç çekerek. “Sözde onları koruyacaktım.”

“Acele et!” diye bağırdı Han, Anakin’e çaresiz bir ses tonuyla.

Gerçekten de *Millenium Falcon*’a vardıklarında boşaltma işleminin başlamış olduğunu gördüler. Farklı ırklardan oluşan bir kalabalık kargoyu dışarı atarken bazı uyanıklar da yükün içinde ne olduğuna bakıyorlardı.

“Hey!” diye bağırdı Han ve ellerini deli gibi sallayarak ka-labalığa doğru koştu.

Kimse onu dikkate almadı, birkaç kişiyi tutup kenara atmış olmasına rağmen bile.

“Gemimden uzak durun!” dedi sürekli olarak ama onu dinleyen yoktu, kalabalık sürekli olarak başka bir kargo kutusunu açıyor ve içindekilerle birlikte kaçıyorlardı.

Chewbacca daha doğrudan bir yol seçti ve iniş rampasından yukarı koşarak yeri göğü titreten bir kükreme patlattı. Bu çoğunun dikkatini çekmeyi başarmıştı ve kaçmayı kalmaya karar verenler bile Wookiee’ye yaklaşmama konusunda özen göster-meye başlamışlardı.

Anakin ise kendisine göre bir yola başvurmuştu, çocuk, yağmacıların arasında sakince yürüyor ve onlara gitmelerinin onların yararına olacağını söylüyordu. Güç’le desteklenen sözlerinin et-kisiyle o gün pek çok arkadaş edinmişti, nasihat dinlemeye hevesli olan arkadaşlar.

Bölgeyi temizlemek üç buçuk saatten daha fazla sürmüştü, bir yarım saati daha Anakin ve onun etkisinde olanlar *Falcon’un* içindeki kaçak yolcuları bulmakla harcamışlardı.

Han’ın artık harcayacak zamanı yoktu, yer kontrolden izin istemeye bile zahmet etmedi. *Falcon’u* havalandırdı ve yörüngeye daldı, süratle yol alan ayı takip edecek bir rota izliyordu.

“İşte orada,” dedi oğluna ufuktan yükseldikleri zaman ve takibe devam ettiler. “On trilyon tonluk bir tehdit.”

“Torpedo mu kullanacaksın?” diye sordu Anakin.

Han hayretle ona baktı. “Bu bir bantha’yı tüyle vurmaya çalışmak gibi bir şey,” diye cevap verdi. “Bu ayı yok etmek için bir yıldız destroyeri gerekir ve bunu başarabilse bile düşen parçalar yine de Sernpidal’ı yok eder.”

“O zaman ne yapacaksın?” diye sordu Anakin.

“Şimdi elimizin altında bir Death Star olsa ne güzel olurdu,” diye mırıldandı Han. Omzunun üzerinden verileri okuyup hesap yapmakla meşgul olan Chewie’ye baktı.

Wookiee dikkatle ekrana baktı, kıllı kafasını birkaç kez kaşıdı, sonra da sızlanarak ekranı dürttü.

“Neye bakayım?” dedi Han ve koltuğunu o yöne çevirdi. Chewie ısrarla kükredi.

“Yedi saat mi?” dedi Han, şok olmuştu. “Bir de ben bakayım.”

Çekmesi için Wookiee’nin eline vurdu ama kaşlarındaki çatılma Chewie’nin işaret ettiği satırı okumasıyla sona erdi.

“Her geçen an daha güzel bir şey oluyor,” dedi Han, Anakin’e bakarak. “Sernpidal’ın yedi saati kalmış.”

Anakin’in ağzı açık kalmıştı.

“Tek şans ayın çarpışmadan önce bir süre daha atmosferde yoluna devam etmesi,” dedi Han.

Sözcükler tam ağzından çıkmıştı ki durumun imkânsızlığının farkına vardı ve başını iki yana salladı.

“Bu nasıl olur ve neden şimdi?” Yüzünde kuşkulu bir bakış belirdi, bu bakıştan bu durumu kendisini buraya gönderen kişiyle tartışmayı ne kadar çok istediğini anlamak mümkündü.

“Sence Lando biliyor muydu?” diye sordu Anakin, şüpheli bir ses tonuyla.

Han bu teoriye cevap vermedi ama Lando'nun iş yaptığı birilerinin tüm bu olan bitenle bir şekilde bağlantılı olduğunu hissediyordu –belki de içlerinden birisi Lando'nun kargoyu ra-kibine göndermesinden haz etmemişti. İyi de birisi bir ayı nasıl aşağı indirebilirdi ki? Bu düşünce baştan sona mantıksız görünüyordu.

Son otuz yılını akla hayale gelebilecek her türlü şeye ve kişiye karşı her türden şeyi kullanarak mücadele ederek geçiren Han için hiçbir şey imkânsız görünmezdi.

Anakin'in tarafındaki konsol bipledi.

“Ne geldi?” diye sordu Han.

Anakin ekranın üzerine eğildi. “Hava durumu uydusu.”

Han önlerinde yol alan aya baktı. “Onun yanına gidelim,” dedi oğluna. “İçindeki bilgileri indir,” dedi Chewie'ye. “Bakalım işe yarar bir şey bulabilecek miyiz?”

Biraz sonra Anakin onları hava durumu uydusunun, eski bir Thunderstorm 63 modeli, yanına getirdi ve Chewie hiç zaman geçirmeden *Millenium Falcon*'u uydunun veri bankasına bağladı.

Han kaskı Anakin'den geri aldı ve Chewie yüklemeyi bitirir bitirmez maharetli manevralarla *Falcon*'u aya yaklaştırdı ve ardından çevresinde birkaç kez dönüp üzerinde sonradan eklenmiş –iyon itici gibi mesela– bir şey var mı diye baktı. Fakat hiçbir şey görememişti.

“Gözlerinizi dört açın,” dedi Chewie'ye, Wookiee Anakin'le yer değiştirip Han'ın yanındaki her zamanki yerini alırken.

Yerine yerleşen Chewie Han'la mükemmel bir uyum içerisinde çalışarak *Falcon*'u yavaş ama kararlı şekilde aya olabildiğince yaklaştırdı.

“Yedi saat,” diye mırıldandı Han. “Yedi saatte onca kişiyi gezegenden nasıl tahliye edebiliriz ki?” sorusunu bitirir bitirmez de genel bir yardım çağrısı gönderdi, bölgeden geçmekte olan tüm gemilere derhal Serpidal'a gelmelerini söylüyordu.

Bu çağrıyı zamanında duyabileceklerin sayısının hiç ya da çok az olacağını da farkındaydı.

“Bir şey görüyor musun?” dedi Chewie'ye.

Wookiee kükredi ve başını iki yana salladı.

“Gezegenden geliyor!” diye bağırdı Anakin arkalarından ve ikisi de refleks icabı önce Serpidal'a ve dikkate değer bir şey göremeyince de dönüp Anakin'e baktılar.

Çocuk koşarak yanlarına geldi, elinde Chewie'nin hava durumu istasyonundan elde ettiği verilerin çıktıkları vardı. “Bakın,” dedi, Dobido'nun geçen iki haftalık hareketini göstermek için verileri kullanarak çizdiği şemayı gösterdi onlara.

Sadece birkaç gün öncesine kadar ay kusursuz elips şeklinde bir yörüngede dönüyordu ve o tarihten itibaren yörüngesinde gezegene doğru bir değişim yaşanmıştı.

“Alçalışa bakın,” dedi Anakin. “Ne zaman gezegenin bu bölümünden geçse daha da artmış. Bir şey bunu aşağı çekiyor.”

Han ve Chewie şemayı inceledi ve ayın Sernpidal City’ye yakın bir bölgeden geçerken her seferinde biraz daha yörüngesinin değiştiğini gördüler.

“Belki de dualarıyla onu eve çağırıyorlardır,” diye mırıldandı Han.

“Bir şey bunu yapıyor,” diye cevap verdi Anakin, şakayı anlayamayacak kadar heyecanlıydı. Parmağını çıktılara vurdu. “Bu yayın tam ortasındaki bir şey.” Parmağını sürerek tahmini bölgenin üzerine getirdi, şehrin doğusundan çok da uzak olmayan bir yerdi burası.

Han, Chewie’ye baktı ve Chewie de Anakin’e bakıp çıktılarını istedi.

“Burada bir yerde olmalı,” dedi Anakin, Wookiee verileri incelerken.

Chewie çocuğa ve Han’a baktı ve kükreyerek aynı fikirde olduğunu gösterdi.

Artık bir ipuçları vardı ve belki de bunu bir çözüm takip edecekti.

Han rotasını o bölgeye çevirdi, *Falcon*, Dobido’nun altından geçti ve atmosferde sağdan geriye döndü. O ve Chewie, şehrin doğusundaki bölgeyi incelediler, bir ipucu, bir gemi ve belki de bir önleyici kruvazör olup olmadığına baktılar, çünkü bu kruvazörlerin yerçekimi projektörleri bir yıldızın hiperuzay üzerindeki etkisini taklit ederek gemilerin ışık hızına atlayarak kaçmalarına engel olabilecek güce sahipti.

Bu arada Anakin de, yine ani alçalış yaptığı bölgeden geçmekte olan, Dobido’nun hareketini inceliyordu. Ay bir kez daha belirgin şekilde alçaldı ve Anakin, Chewie’nin işlemlerini yeni verilerle güncelledi.

Han onun homurdanmasını duydu. “Ne buldun?”

“Ayın atmosferi sıyrıp geçmesi söz konusu değil,” dedi Anakin. “Bu çekim olduğu müddetçe olmaz. Her geçişte daha da alçaldığından bence çarpışma yedi değil de altı saatte olacak. Bir şey daha...” durdu ve onların da dönmesini bekledi, “Ne önemi var bilmiyorum ama ay tam olarak Sernpidal City’ye çarpacak.”

“Ne tesadüf,” dedi Han asık bir suratla.

Chewie de kükreyerek kendi görüşünü dile getirdi ve Han ilk defa Wookiee’den böylesine alaycı bir ifade duydu.

Çok geçmeden Sernpidal City görüşe girdi, *Falcon* etrafı kolaçan etmeye devam ediyordu. “Sadece bu şehirde elli bin kişi var,” dedi Han.

“Yüz gemiden fazla olduğunu da zannetmiyorum,” diye ekledi Anakin.

Bu düşüncenin verdiği huzursuzluğun neden olduğu uzun bir sessizlik.

“Kaynağını bulmak zorundayız,” dedi Han.

Falcon'u tekrar piste indirdiler. Han kendisini kontrolörle tartışmaya hazırladı, adama onlara bulaşmamasını söyleyecekti ama çağrı yapan kimse olmadı ve yere yaklaştıkları zaman da bunun nedenini anladılar. Büyük bir deprem tüm şehri sallamıştı, binalar beşik gibi sallanmış, duvarlar yıkılmış ve yayalar etrafı savrulmuştu.

“İyi ki sahil şehri değilmiş,” dedi Anakin.

Bunu duyan Han, *Falcon*'la alçalmaktan vazgeçip güneye yöneldi, en yakın sahile doğru. Sernpidal City'nin güneyindeki dağ sırasının ardındaki bir vadide birkaç bin kişinin yaşadığı büyük bir köy vardı.

Falcon dağ zirvelerini birer birer aşarken Anakin inledi. Han'ın sormasına bile gerek kalmadı. Çocuk Güç'teki dengesizliklere karşı çok hassastı – dağ köyünün ölümünü henüz hissetmişti.

Falcon'un son zirveyi aşmasıyla da felaketi kendi gözleriyle gördüler, deniz vadiye dolmuş ve karşı konulmaz gücüyle ev, ağaç önüne ne çıktıysa silip süpürerek yok etmişti.

Han tekrar kuzeye döndü, hızını artırdı ve doğruca piste indi. Kalabalık, yaklaşan geminin kapılarına hücum etti – bu onların yaklaşan felaketten kurtuluşları olabilirdi.

Han, Chewie'ye baktı. “Sen gemiyi yükle,” diye talimat verdi. “Olabildiğince çok kişiyi al.”

“Biz de diğer gemileri seferber etmeliyiz,” dedi Anakin. “Hiçbirinin tıka basa dolmadan havalanmasına izin vermeyelim.”

Han başını salladı. “Yine yetmez,” dedi. “Bu kaynağı bulup kapatmamız gerek.”

“Ben bulabilirim,” dedi Anakin.

Han hayretle ona bakakaldı.

“Yapabilirim,” diye üsteledi Anakin. “Ardından sen ve Chewie *Falcon*'la gelir ve o şeyi yok edersiniz.”

Han bir süre daha oğluna bakmaya devam etti. Bu görevin Anakin'e burada tahliye işlemleriyle uğraşmaktan daha uygun olduğunun farkına vardı – bu işi yapabilmek için Han'ın yaşında tecrübeli, saygı duyulacak ve bu işe yaramadığında da kalabalığı kurnazlığıyla yönlendirebilecek birine ihtiyaç vardı. Anakin de, özellikle Güç'ü kullanarak, pek çok şey yapabilirdi ama bu mesele yakın zamanda siyasi bir mesele haline gelebilirdi, hele bir de Sernpidal'ı yetkililer gelip de – gerçekten de bu adamlar neden ortalıkta görünmüyordu?– işe burunlarını sokarlarsa durumu daha da karmaşık hale getirebilirlerdi. Bu nedenle Han'ın deneyimine her zamankinden daha çok ihtiyaç olacaktı.

Yine de Anakin'i bu bilinmeyen kaynağa gönderme düşüncesi, bir ayı çekebilecek kadar güçlü bir cihaza, onu ürkütüyordu.

Ama oğluna güvenmek zorundaydı.

“Sana bir landspeeder bulalım,” dedi. “Orayı git, kaynağı bul, hemen koordinatlarını gönder, sakın kendi başına bir şeye kalkışma, sadece haber ver.”

Anakin başını sallayıp silah dolabına gitti ve bir tabanca alıp kemerindeki ışın kılıcının yanına koydu.

“Sakin kendi başına halletmeye kalkma,” dedi Han. “Bul, haber ver ve yoldan çekil.”

Anakin dik dik babasının gözlerinin içine baktı ve kesişen iki bakışla birbirlerine olan güvenlerini paylaştılar.

Sernpidal City’de durum Han’ın tahmin ettiğinden de beterd. Çoğu yöre sakini sokaklara dökülmüş, diz çökmüş ağlayarak gelmesi için Tosi-karu’ya dua ediyorlardı.

Han bu dualardaki ironiyi fark etmekte gecikmemişti.

Limanın kapılarına üşüşenlerin sayısı gittikçe artarken arada bir silahların ateşlendiği de duyuluyordu. Han eğer şehirdeki tüm gemileri tam kapasite doldurabilirlerse nüfusun büyük bölümünü taşıyabileceklerini tahmin ediyordu ama iniş rampası inip de kaos ve paniğin boyutlarını gördüğü zaman bu hedefin yakınlarına bile varabileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Fazla uzak olmayan bir pistten bir mekik havalandı ve gökyüzünde kayboldu, üçü mekiğin iniş takımlarına tutunup havalanan kişileri gördüğü zaman dehşete kapıldılar. Birer birer tamamı çılglık çılgılığa düşüp hayatlarını kaybettiler.

Bir deprem daha şehri sarstı ve duvarlardan birisi *Falcon*’un üzerine yıkıldı ama dayanıklı gemiye bir zarar verememişti.

“Temizle şunu!” diye bağırdı Han, Chewie’ye. Wookiee hemen içeri koştu ve az sonra ön lazerler ateş açtı ve üç atışta molozları toza çevirmeyi başardı.

“Asla oraya varamazsın,” dedi Han, Anakin’e.

“Denemek zorundayım.”

Han oğluna baktı. Çocuğu bu keşmekeşin içerisine göndermek istemiyordu, deprem, isyan ve genel panik, ama gerekliliğini de kimse inkâr edemezdi. Eğer kaynağı çok geçmeden bulamazlarsa on binlerce, belki de yüz binlerce canlı yaşamını yitirecekti.

Anakin’in kolundan tuttu ve rampadan aşağı onunla birlikte indi, tabancasını çekti ve kalabalığı uzak tutmak için ü-zerlerine doğrulttu. Dışarıda gerçekten de bir landspeeder buldular, aynı ihtiyar başkan, onun yanındaki bankta sakince oturuyordu.

“Hey o benim!” diye itiraz etti başka bir adam, Han’ın, Anakin’in araca binmesine yardım ettiğini görünce.

“İstiyorsan sen de onunla git,” diye cevap verdi Han. “Ya da gemime diğerlerini bindirmem için bana yardım et.”

Bir an için düşünen adam durumu kavramakta gecikmedi ve Han’ın yanından geçip giderek *Falcon*’a doğru koştu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Han, sırtında koca bir çantayla ağır ağır yürümeye başlayan başkana.

Omuz silkti. “Herhalde Tanrıça’nın gelmesini bekliyorum,” diye cevap verdi. “Geleceğini

biliyorum.”

Han hayretle ona baktı.

“Kahraman,” dedi adam sakince. “Ayın düşmesini durdurabilir misin?”

“O tür bir silaha sahip değilim,” dedi Han.

“Buraya bir şey tarafından mı çekiliyor?” diye sordu şaşırın ihtiyar. “Bir yerçekimi kuyusu, belki de bir önleyici kruvazör.”

Han’ın hayreti bir kat daha artmıştı.

“Tüm hayatımı burada geçirmedim,” dedi yaşlı adam. “Daha gelişmiş gemilerden de haberim var. Belki de bu yüzen Serpidallılar beni başkan olarak seçti.”

Han onun da katılmasını işaret etti. “Oğlumla git,” diye talimat verdi.

“Nereye gideceğiz?”

“Sadece git,” diye bağırdı Han. “Yolda sana durumu açıklar.”

Yaşlı adam araca bindi ve Anakin şemayı ona uzattı ve sonra da landspeeder’ın gazını kökleyip yola koyuldu.

Chewie’den gelen bir kükreme Han’a *Falcon*’da işlerin yolunda gitmediğini söylüyordu. Geri döndüğünde Lando’ya uygun şekilde teşekkür etmesini kendisine hatırlattı ve gemiye doğru koştu.

ON ALTI

Değerli Rakip

Jade Sabre artık sarı ve yeşil bir gezegen olan Belkadan'a yaklaşırken tek kelime söylemediler. Luke ve Mara yolda gelirken ev ödevlerini yapmışlar ve önlerinde duran garip görüntüye de dayanarak bu gezegende bir şeylerin çok ama çok ters gittiğini anlamışlardı.

Gezegenden bir tepki olmadığı gibi araştırma karakolu Exgal-4 ile ne zaman temasa geçmeye çalışsalar tek duydukları muazzam miktardaki parazit oluyordu. Zaten gezegenin haline bakılırsa çağrılarına bir cevap alabilseler şaşırırlardı.

Belkadan, onların eşyaya bakış açılarından, ölmüştü.

“İstasyonda ne yapıyorlardı?” diye sordu Mara.

“Gözlem,” dedi Luke. “Galactic Rim’e bakıyorlardı.”

“Bu ExGal’in halka anlattığı şey,” dedi Mara şüpheyle.

Luke dönüp ona baktı. “Sence bu ters gitmiş bir deney mi?”

“Buna neden olabilecek başka bir şey aklına geliyor mu?” diye sordu Mara. “Belkadan’la ilgili raporları okudun –küçük denizler ve dev ağaçlarla dolu, mavi bir gökyüzüne ve temiz bir havaya sahip. Burayı daha güzel olmaktan alıkoyan tek şey ise burada yaşayan diğer nahoş canlılar.”

“İstasyondan gelen rapora göre koruyucu bir duvarın arkasında yaşıyorlarmış,” dedi Luke.

“Belki de hayvanlar bir şekilde içeri girmenin yolunu bularak istasyonu yok etmişlerdir,” dedi Mara. “Buna neden olabilecek bir hayvan biliyor musun?” Eliyle camdan Belkadan’ın ufku ve boğucu görünümlü bulutları işaret etti.

“Coruscant’taki karargâhlarından ve bu istasyondan gelen raporlarda gözlem dışında burada herhangi bir şey yapıldığına dair bilgi verilmiyor,” dedi Luke ama sesinin tonu o kadar emin değildi. Gözünün önünde böylesine yıkıcı bir delil dururken nasıl olabilirdi ki? Aşağıda bir şeyler çok ters gitmişti, tehlikeli bir şey ve Luke bu tür felaketlerin arkasında genelde akıl sahibi varlıkların olduğunu da biliyordu.

Mara konsolundaki daha küçük bir ekrana baktı ve bulutun yapısıyla ilgili bilgileri inceledi. “Çoğunlukla karbondioksit ve metan,” dedi ve bu ne onu ne de Luke’u şaşırtmamıştı. “İnanılmaz bir yoğunlukta. Aşağıda solunacak hava bile olsa orası yaşanamayacak kadar sıcak olurdu.”

Luke başını salladı. “Aşağı inip bakmamız gerek.”

Mara itiraz etmedi ama endişeli bakışları Luke’un gözünden kaçmamıştı. Derisinin rengi de; Luke Mara’nın derisinin renginin Belkadan’a yaklaşırken solduğunu fark etmişti ve içten içe zayıflamaya başladığını da sezebiliyordu. Dubrillion’dan buraya yolculuk son derece rahattı ama Luke tüm bunların, Outer Rim’e yolculuk, Lando’nun muhteşem şehir turu ve şimdi de Belkadan’a gelişin, karısına fazla gelmesinden endişe ediyordu.

“Rapor verip birkaç bulgu daha toplayabiliriz,” dedi Luke daha sonra. “ExGal konu için daha uygun bir gemi gönderip burada neler olduğunu araştırabilir.”

“Ama şu an biz varız,” dedi Mara ona.

Luke başını iki yana salladı. “Uygun ekipmanlara sahip değiliz,” dedi. “Bir hazırlık taraması yapar ve elde ettiğimiz bilgiyi aktarırız ama *Jade Sabre* bu felaketin içine girecek şekilde yapılmış değil.”

Luke’un kendisini korumaya çalıştığını anlayan Mara’nın yüz ifadesi şaşkınlıktan kızgınlığa doğru bir geçiş yaptı. “*Jade Sabre* bir ateş fırtınasının içinden bile geçebilir,” diye cevap verdi. “Bir avcı uçağını vurup bir yıldız destroyerinin etrafında daireler çizebilir. Tüm mekiklerden ve ExGal’in buraya gönderebileceği herhangi bir şeyden de daha iyidir.”

“İkimiz de bu konuda eğitilmiş...” diye söze girdi Luke.

“Aşağıda hâlâ canlılar olabilir,” diye sertçe kesti sözünü Mara. “Belki de çağrımızı duyuyor ama cevap veremiyorlardır. Ne yani bırakıp gidecek miyiz? Lando’nun gezegeninin sunduğu güvenliğe mi sığınacağız?”

“Lando’nun olduğu yerde güvenlik olmaz,” diye cevap verdi Luke silik bir gülümsemeyle, ortamı yumuşatmaya yönelik nafile bir çabaydı.

“Ama doktorları var öyle değil mi?” dedi Mara alaycı bir tonda. “Çünkü doktorlara ihtiyacımız var.”

“Doktorlar mı?” dedi Luke ama cümlesine devam edemedi, Mara onun neler hissettiğini ve onu korumaya çalıştığını biliyordu ve bunu biliyor olmak da bu bağımsız kadını çileden çıkarmaya yetiyordu. Luke kendisine bağırsa ve hatta hakaret bile etse ona on katıyla cevap verebilirdi ama Mara Jade Skywalker’ın kendisine acınmasına hiç tahammülü yoktu. Hasta olduğu doğrudu ama kendisine bir sakatmış gibi davranılmasına razı olamazdı. Ne yapmaları gerektiği çok açıktı; görevleri onları, hayatta kalanları kurtarmak için, aşağı, istasyona inmeye zorluyordu, belki de cesetleri ve Belkadan’da neler olduğuna dair fikir verebilecek işe yarayabilecek şeyleri toplamaları gerekecekti.

Luke emniyet kemerini iyice sıktı. “Aşağı inmek kolay olmayacak,” dedi. Fakat aşağı inmenin yapmak için çok ısrar ettiği Lando’nun gezegenine dönmekten artık çok daha kolay olacağını fark etmişti.

Jade Sabre, Belkadan’ın atmosferine girer girmez, Luke son sözünün aslında mevcut durumu ne kadar hafife aldığını derhal anladı. Şiddetli rüzgârlar mekiği sarsıyordu ve bazı görünmeyen elektromanyetik dengesizlikler sensör ve diğer ekipmanların arıza mesajları vermesine neden oluyordu. Sistem kapandı ve tekrar açıldı; bir noktada aniden sağa düştüler ve Luke ve Mara da emniyet kemerlerinin onları kesip geçeceğini zannetti. Arkalarında Luke’un X-kanadındaki benzer bir yerde duran R2-D2 çığılığı bastı.

Birkaç saniye sonra –saatler gibi gelmişti– bulutları yarıp geçtiler ve tekrar uçmaya başlayana kadar neredeyse bin metre dümdüz aşağı doğru düşmelerine neden olan bir hava boşluğuna denk geldiler.

Ardından da felaket gözlerinin önüne serildi, kızıla çalan kahverengi orman gökyüzüne boğucu

dumanlar püskürüyordu. Mara, Luke'a hava kalitesi, rüzgâr hızı ve irtifayla ilgili bir sürü soru sordu ve verecek cevabı olmayan yardımcı pilotu başını iki yana salladı, çünkü ekipmanlardan hiçbiri doğru düzgün çalışmıyordu. R2-D2'ya bakıp onun bir açıklaması olup olmadığını sordu ve R2-D2'nun cevabı anlamsız harfler ve semboller olarak ekrana yansdı.

“İyi misin?” diye sordu Luke droide.

R2-D2 sarhoş bir korsan gibi biplledi.

“Görüyor musun?” diyerek araya girdi Mara, ekrandaki verileri göstererek.

Luke yanına gelip dikkatle okudu. “Kükürt,” dedi ve başını kaldırdı. “Yanardağ mı?”

“Dışarı çıkacaksak oksijen maskesine ihtiyacımız olacak,” dedi Mara.

Şu anda elle uçuyorlardı, yetenek ve cesaretle. Mara tüm başüstü ekranlarını kapatmıştı ve ekranları normal görüşe getirmişti; alçaktan, neredeyse ağaç tepelerine değerek uçuyorlardı.

Luke gözlerini kapatıp kendisini Güç'e teslim etti ve cevap verdi, “Koordinatları biliyoruz ama ekipmanlar olmadan bir işe yaramaz.”

“Bir şey hissedebiliyor musun?”

“Belkadan ölmemiş,” dedi Luke. “Ama... farklı.”

Pencereden dışarı bakıp da duman püsküren ağaçları gören Mara da bu farklılığı görebiliyordu. O da bir an için kendisini Güç'e teslim etmeyi düşündü ama kocasının yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce fikrini değiştirdi ve uçmaya devam etti.

Mekiği kuzeye çevirdi ve yükselerek bulut seviyesinin hemen altına geldi ve hızı artırdı.

“Buradan bir şey göremeyiz,” dedi Luke. “Yardım çağrısı bile.” Fakat Mara'nın aklından geçen şeyi anlayınca itiraz etmeyi bıraktı, çünkü Belkadan'ın kuzey kutbuna yaklaşırlarken çevrelerindeki havanın yoğunluğu da azalmaya başlamıştı ve buzul tabakası da Belkadan'la ilgili raporlarda belirtilenden çok daha ince görünüyordu. Sanki gezegenin artan ısısı çoktan etkisini göstermeye başlamıştı bile.

“Zeki kadınsın,” dedi Luke, gülerek.

Uçuşları gittikçe düzelirken bulut tabakası da gittikçe daha da inceldi ve ekipmanlar kutupların tam koordinatlarını öğrenebilmelerine yetecek kadar çalıştı. Bu koordinatlardan kerteriz olarak ExGal istasyonunun koordinatlarına yöneldiler, yol boyunca gözleriyle araziye taradılar ve hatta dağ sıralarının bir görüntüsünü bile indirdiler. Daha yüksekte doğruca hedeflerine devam ettiler. R2-D2 hesap yapmaya devam ediyor, hız ve mesafeyi ölçüyordu ve dakikalar içerisinde droid ExGal istasyonunun yaklaşık yerini bulmalarına yetecek kadar koordinatı hesaplamayı başarabildi.

Mara yoğun orman örtüsünün altında istasyonu bulabilmek için birkaç dönüş yaptı ve Luke da hem gözlerini hem de hislerini kullanarak aramaya katıldı. Güç'e hassas bu anlardan birinde Jedi nihayet aradığı cevabı bulabildi. “Sola,” dedi Mara'ya. “Yaklaşık otuz derece.”

Kadın hiç sormadan hemen döndü.

“Düz git,” dedi Luke ona, hissettiği duygu güçleniyordu. “Yakın, daha yakın. Şu tepenin ardında,” dedi ve gözlerini açtı ve *Jade Sabre* o tepeyi aştığında da karşılarında ince bir kule ve arkasındaki duvarla çevrili tesisi gördüler.

“ExGal-4,” dedi Mara.

Daha önemli bir göreve atanmasını sabırla bekleyen Yomin Carr, *Jade Sabre*'ın güçlü motorlarının sesini başlarının üzerinden ilk geçişleri sırasında duymuştu. Gemiyi ikinci geçişinde görebilmek için hemen bir pencereye koştu ve o, tıpkı halkı gibi, teknolojik her şeyden nefret ediyor olsa da bu geminin, pürüzsüz balık kafa dizaynı, geriye uzanan kuyruk kanatçığı ve ikiz iyon iticilerini koruyan kabarık yan pod'larıyla, gördüğü en güzel şeyler arasında olduğunu itiraf etmeden edemedi. Peşinde belli belirsiz bir iz bırakıyordu ve hareketi çevik ve kusursuzdu.

Zaten canı sıkılan savaşçı keyifle gülümsedi ve Vonduun yengeci kabuğundan zırhını ve thud böceği palaskasını giydi, canlı blorash peltesinden kesesini kontrol etti ve diğer bir canlı varlık olan amfiasa'sını aldı, bu tehlikeli bir ylandı ve vücudunun bir bölümünü ya da tamamını taş gibi sert yapabiliyor ve boynunu ve kuyruğunu sertleştirdiğinde ise jilet gibi keskin hale geliyorlardı, ya da yumuşuyor ve Yuuzhan Vong efendisinin kendisini kırbaç gibi kullanmasına izin veriyordu. Yomin Carr gibi gerçek bir savaşçının elinde amfiasa ölümcül bir mızrağa dönüşebilir ya da yirmi metre mesafeye kadar şaşırtıcı bir doğrulukla zehir püskürtebilirdi. Bu sayede rakibini derhal kör eder ve zehir gözenek ve yaralardan içeri girdiğinde de onu yavaş yavaş ve ıstıraplar içerisinde öldürürdü.

Yomin Carr pencereden narin mekiğin tesisin duvarlarının hemen dışına inişini izledi.

Yuuzhan Vong savaşçısı mutlulukla gülümsedi; eğlence ayağına gelmişti.

Jade Sabre'dan ihtiyatlı şekilde dışarı çıktılar, en çok da R2-D2 endişeliydi ve çevresiyle ilgilenmekten diğerlerine bakmaya bile fırsat bulamıyor, sürekli Luke'a tosluyordu. Oksijen maskeleri olsa da gezegende uzun süre kalamayacaklarını biliyorlardı, aşırı sıcaktı ve attıkları her adım sanki vücutlarındaki tüm nemi yutuyordu.

Mara tesisin kapısına yöneldi ama Luke, kulenin yakınlarında bir şey fark etti ve koluyla onu o tarafa doğru çekti. Oraya doğru giderlerken tüm zeminin garip görünümlü kızılımsı kahverengi böceklerle kaplı olduğunu gördüler.

“Hepsi ölmüş,” dedi Luke, çıtır çıtır böceklerin üzerinde yürürken ve itiraz eden R2-D2 onları takip etmeyi reddetti – tabii ki ormandaki bir şeyin kükremesiyle küçük droid son hız böceklerin arasına dalmış, tekerlekleriyle hepsini ezip minik bedenlerini havalarda uçurmuştu.

“Ama anlaşılabilir havadan değil,” dedi Mara ormana doğru dönerek. “Yaratıkların bazıları hayatta kalmış.”

“Yaratıklardan bazıları başardıysa tesisteki insanlar da başarmış olmalı, en azından bir kısmı.”

“Belki de bunlar atmosfere uyum sağlamış yeni varlıklardır,” dedi Mara ve yakasındaki bir ölçü aletini kontrol edip başını iki yana salladı. O ve Luke ekipmanlarının yardımı olmadan da nefes alabilirlerdi ama havanın kalitesinin iyi olmadığına şüphe yoktu.

Üçü de duvara doğru yürüdüler, tesisin o tarafında bulunan paslı kapıya doğru.

“Kan var,” dedi Mara.

Luke güvenlik kilidinin kapağını açtı. “Kodları gir,” dedi R2-D2’ya. Droid tam kutuya yönelmişti ki Mara tabancasını çıkarıp ateş ederek kutuyu kızarttı. Açılan kilitlerin sesiyle metal kapı uğulduadı.

“Doğrudan,” dedi Luke alaycı şekilde.

“Ne zararı olacak ki?” dedi Mara.

Luke cevap olarak sadece omuz silkti ve kapıyı bir tekmeyle açarak içeri girdi. Tesis terk edilmişti, yoğun dumanın arasından yayılan güçlü ışıkla ortam olduğundan da ürkütücü görünüyordu. “Hangar boş,” dedi ve Spacecaster’ın gidişiyle boşalan yeri gösterdi.

“Belki de sadece ikmal gemilerinin gelmesi içindir,” dedi Mara.

R2-D2’den bir dizi garip ses yükseldi.

“Mantıklı,” dedi Luke. “Uydu teleskoplarını kurup gerekirse burayı terk etmek için bir araca ihtiyaçları olmalı.”

“Bundan daha gerekli bir durum olamazdı,” dedi Mara asık suratla.

“Gitmişler ya da gitmemişler ama içeride veri bankaları var,” dedi Luke ve ana binaya doğru yürüdü. “Bir cevap bulmalıyız.”

R2-D2 da peşlerinden gidiyordu ki başta gayet hızlı olan Mara birkaç adım sonra durdu ve eğildi, garip böceklerden birini daha bulmuştu. Bu seferki diğerlerinden farklı olarak hâlâ yaşı-yordu ama çok yavaş ve dermansızdı. Böceği dikkatlice aldı ve onu gözlerine yaklaştırdı, minik çene kemiklerinden berrak bir sıvının yayıldığını fark etmişti.

“O ne?” diye sordu Luke, dönüp de karısını ve elindeki böceği gördüğünde, yüzünde ciddi bir ifade belirmişti.

Mara yavaşça başını iki yana salladı, gözlerini minik canlıdan, kıvranan bacaklarından ve açılıp kapanan çene kemiklerinden ayıramıyordu.

“Sence bu böceklerle bu felaket arasında bir bağlantı mı var?” diye sordu Luke. Mara cevap vermek yerine parmağını böceğin çene kemiğine sürerek sıvıdan numune aldı ve sonra da parmağını tam gözlerinin önüne getirdi.

“Bunda bir şey var...” dedi yavaşça.

“Muhtemelen zehirlidir,” dedi Luke.

Mara tekrar yavaşça başını iki yana salladı. “Başka bir şey,” diye açıklamaya çalıştı ama sesi gittikçe azalıyordu, “Bilmiyorum...”

Luke onun gözlerinin nasıl da kaydığını gördü, sanki böcek, gezegen ya da herhangi bir şey onun enerjisini emiyor gibiydi. İyi olup olmadığını soracaktı ama akıllıca bir şey yapıp vazgeçti, kendisine karısının kendi başının çaresine bakabilecek güçte olduğunu hatırlattı.

Tesisin içi, sessiz, loş ve daha serindi ve havası da daha so-lunabilirdi. Ayrıca çoğu panel

göstergelerine ait olan pek çok ışık hâlâ açıktı ve bu sessizlikte arka planda çalışmaya devam eden bilgisayar ve ekipmanların uğultuları duyulabiliyordu.

“Mezar gibi,” dedi Mara ve o ve Luke ortamın sessizliğini aniden bozan sesinden ister istemez etkilendiler.

“Artoo’nun bağlanması için ana bilgisayarı bulalım,” dedi Luke.

“Her şey hâlâ çalışır halde görünüyor,” dedi Mara, yürü-meye devam ederlerken. Son hız karanlık koridorlarda yollarına devam ettiler, çünkü hiçbiri burada gerektiğinden bir dakika bile daha fazla kalmak istemiyordu. Sayısız köşe dönüp sayısız kapıdan geçtiler. Luke ve Mara’nın ışın kılıçları ellerindeydi ve her ikisi de diğerini her an bir saldırı olacakmış gibi tetikte gördüklerinde ikisi de şaşırılmıştı, çünkü burada bir tehlikenin mevcut olmaması gerekiyordu.

Ama ortamın atmosferinde, karanlık odalarda parlayan panel ışıklarında...

“İşte şurada,” dedi Luke, büyük daire şeklinde bir odanın kapısını açtıktan sonra.

“Güzel mekân,” dedi Mara, odaya girip yedi kontrol pod’unun dizilimini gördüğünde.

“Hâlâ her şey çalışıyor,” dedi Luke. “Peki, millet nerede?”

R2-D2 da odaya girdi, rampadan aşağı inerek odanın ortasına geldi.

“Bulabildiğin her şeyi yükle,” dedi Luke ve droid bipleyerek onayladı.

Luke ışın kılıcını kemerine yerleştirdi, sonra da R2-D2’nun yanındaki pod’a gitti. Mara da aynısını yapıp ortadaki pod’un yanına gitti ve ikisi de ekipmanların ne alemde olduğunu kontrol etmeye başladılar. Her şeyin çalıştığını gördüler ama yörüngedeki uydulardan net bir sinyal ya da başka bir şey gelmiyordu.

“Bulut örtüsü yüzünden,” dedi Luke. “Hiçbir şey geçemiyor.”

“Belki yardım çağrısı da geçememiştir,” dedi Mara.

Luke başını salladı. “Birkaç dakika sürer,” dedi ona ve başını droide çevirdi. “Gidip bir bakalım kimseyi bulabilecek miyiz?”

İkisi o andan itibaren daha bir güvenle dolaşmaya başladılar tesiste ve bu yüzden de ne R2-D2’yu orada yalnız bırakmakta ne de daha fazla alanı kontrol edebilmek için ayrılarak dolaşmakta bir mahzur görmediler. Fakat R2-D2 aynı güven duygusunu paylaşmıyordu. Korkusunu bastırmak için bir yandan verileri indirirken bir yandan da ıslığa benzer bir melodi çalıyor ve indirme hızını artırabilmek için de bildiği her numarayı uyguluyordu.

Kim bilir belki de ıslığın faydası olurdu.

Ortalıkta kimseler yoktu ve girişteki kanı dikkate alan Mara önceden özel mekânlar olan odalara girmekte hiçbir sakınca görmedi. Tüm dolap ve çekmeceleri kontrol etti, kıyafet ceplerine bile baktı. Bir odada eski usul plastik kâğıttan bir günlüğün üzerine yazılmış karalamalar gördü, bir haftadan biraz daha öncesine aitti, havanın gittikçe kirlendiğinden ve istasyonun gezegen dışıyla ve hatta uydularla bile haberleşemediğinden bahsediyordu.

Yazar bu konuyla ilgili bilgi verirken Yomin Carr adında birisinin bunun sürekli geçici bir meteorolojik olay olduğunu söylediğinden bahsediyordu. Sayfa hiç de hayra alamet olmayan bir yorumla sona eriyordu: “Belki doğal bir olay ama bunun bağlantılı...”

“Neyle bağlantılı?” diye sordu Mara bezginlikle. Plastik kâğıttan sayfaları evirip çevirdi ama başka bir bilgi bulamadı, ardından masanın çekmesini açtı ve boş plastik kâğıtlar, bazı metal raptiyeler, yazı malzemeleri, birkaç veri kartı ve bazı küçük şişeler buldu.

Veri kartlarını aldı, içlerinde bilgi olabileceğini düşünüyordu ama şişeler dikkatini çekince durdu. İçinde ne olduğunu görebilmek için şişeyi tutup kaldırdı.

Bir böcek.

Mara dışarıda bulunduğu böceği de torbasından çıkardı ve ikisini karşılaştırdı. Aynı türdendiler ve bir kez daha bu felaketle böcekler arasında bir bağlantı olup olamayacağını düşünmeye başladı. Bilim insanı da aynı şeyden mi şüphelenmişti? O da felaketin böceklerle ilişkili olduğuna mı inanıyordu?

Günlüğü ve şişeyi alıp koridora çıktı ve Luke’un gitmiş olduğu tarafa döndü.

R2-D2’nun bulunduğu odadan gelen çığlığı duyduğunda ise dönüp hızla öbür tarafa doğru koşmaya başladı.

Droid indirdiği bilgileri anlamaya çalışmıyor, sadece tüm verileri elinden geldiği kadar hızlı indirmeye çabalıyordu. Bayağı bir yol kat etmiş ve verinin yüzde 70 kadarını indirmişti ki kubbe şekilli kafasını çevirdiğinde karanlık ve pelerinli bir silüetin odanın yan tarafındaki alçak tırazanın arkasından doğrulduğunu gördü. Bunun Luke ve Mara olmadığını biliyordu ve kayıp bilim insanlarından biri olmasını diledi.

Ama silüet karanlıktan çıktığında dileğinin kabul olmadığını gördü. R2-D2’nun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bu yaratık ön sıradaki pod’lardan birinin üzerine sıçramıştı, kara bir zırh giyiyordu ve elinde de yılan başlı bir asa vardı.

R2-D2’ya doğru kükredi ve bağırmaya başladı –“İnançsız, sapkın, saygısız!”– ve ayağını konsolun üzerine vurdu, kıvılcımlar etrafa saçıldı.

R2-D2 umutsuzca kaçmaya çalıştı ama bağlantı aparatını çıkarmadan bunu yapmaya kalkmıştı ve kendisini kurtarmaya çalışınca bu sefer de gövdesi ters tarafa döndü. Droid çığlık çığlığa yardım istemeye başladı.

Pelerinli tehlike göğsündeki palaskasından bir şey çıkarıp fırlattı, daha doğrusu gitmesine izin verdi.

R2-D2 hemen diğer tarafa doğru gitmeye başladı, onun asılmasıyla bağlantı aparatı sonunda yerinden çıktı ve sonuç olarak da R2-D2 o hızla bir tarafa doğru düştü. O sayede kendisine doğru uçarak gelen şeyden tesadüfen kurtuldu ve o şey pod’a çarpıp delip geçti. Bunu gören R2-D2 çığlığı bastı. Kubbesi çevresinde döndü, yukarı baktı, savaşçı tepesindeydi ve esasıyla öldürücü darbeyi indirmeye hazırlıyordu.

“Eeeoooww!” diye bağırdı droid ve yana döndü.

Odanın arkasındaki kapı birden açıldı ve Mara içeri girdi. “Dur!” diye bağırdı. “Biz senin düşmanın değiliz!” sözleri yabancıнын pod’un üzerinden sıçrayıp yakınına gelmesiyle zayıflayıp kayboldu, savaşçı tüm ihtişamıyla karşısına dikilmişti, kara zırhı parlıyordu ve şekilsiz yüzü buz gibi bir ifadeyle kadına bakmaktaydı.

Ve tüm bunlar içinde Mara’nın moralini en kötü etkileyen şey de bu canavarı bir şekilde tanıdığını hissediyor olmasıydı.

İkisi bir süre durup öylece birbirlerine baktılar, ikisi de göz kırpmıyordu, kaçınılmaz dövüş başlamadan önceki irade sınavıydı bu. Diğer yanda R2-D2 nihayet doğrulmayı başarabilmişti, bir konsola dayanarak bir koluyla kendisini yukarı doğru itmişti. Ok gibi fırlayıp uzaklaşmaya çalıştı ama hareket pelerinli savaşçının dikkatini çekmişti ve droide doğru bir şey daha fırlattı –bir tür böcek miydi?– bu seferki kaçan R2-D2’nun hemen arkasındaki konsola takılmış ve kıvılcımların uçuşmasına ve bir “Eeeoooww!” daha yükselmesine neden olmuştu.

Mara ışın kılıcına uzandı ama mevcut dermansızlığını hatırlayınca onun yerine tabancasını çekti ve onun tekrar kendisine dönmesini beklemeden savaşçının bulunduğu yöne doğrulttu.

“O iğrenç bir şey,” diye gürledi.

“O bir droid,” dedi Mara.

“Ben de bunu diyordum,” diye cevap verdi savaşçı pis bir sırıtmayla. “İğrenç bir şey. Halkının zayıflığının bir nişanesi.”

“Halkım mı?” dedi Mara. “Sen kimsin?”

“Ben Yomin Carr, kıyametin habercisiyim,” dedi itici bir kahkahayla. “Senin halkının sonunun başlangıcıyım!”

Mara şüphe dolu garip bir ifadeyle ona baktı.

“Benle dalga geçme!” diye gürledi Yomin Carr ve palaskasından bir thud böceği daha çıkarıp Mara’ya doğru gönderdi.

Mara ona ateş etti ama böcek kaçındı ve Mara kendisini yana atmak zorunda kaldı, o şey döndüğünde bir kez daha. Üçüncü hamlesine hazırlanıyordu ki bu sefer Mara nişan aldı ve onu tek atışta indirdi.

Yomin Carr gülmeye devam etti.

Mara tabancasını tekrar ona doğrulttu. “Benle birlikte gelsen iyi olur,” dedi.

Daha yüksek sesle gülmeye başladı ve elini tekrar palaskasına uzattı.

“Beni zorlama,” dedi Mara, tabancasını tehditkâr şekilde kaldırarak.

O sadece gülmeye ve elini uzatmaya devam edince Mara da ateş açtı. Ama üzerindeki muhteşem zırh lazeri yansıtmıştı.

Gözleri hayretle açılan Mara tekrar hareket etmek zorunda kaldı, çünkü Yomin Carr bir thud böceği daha gönderdi, bir tane daha ve bir tane daha. Mara akıllıca bir karar verip tabancasını bıraktı ve ışın

kılıcını çekti. Sonra da hummalı bir dansa başladı, dönerek ve savuşturarak, ışın kılıcı birbiri ardına hızla üzerine gelen tüm thud böceklerinin hakkından gelmişti.

Palaskasının boşalmak üzere olduğunu gören Yomin Carr'ın kahkahası kükremeye dönüştü, bir düzine thud böceği Mara'nın etrafında dönüp saldırmakla meşguldü.

Parlayan kılıcı deli gibi dönüp vınlayarak sağa sola, aşağı yukarı hareket etti –alçaktan uçarak gelen bir böceği denk getiremediğinde de hünerli bir şekilde sıçrayarak onu atlattı– sonra geri çekildi ve son hız gelen bir böceği suratına sadece bir santimetre kala durdurdu. Etrafında dönüp kılıcını yan olarak savurdu ve ikisini daha temizledi, sonra da çömeldi, ışın kılıcı hemen başının üzerinde parıldadı ve dalışa geçen bir böceği daha halletti ve sonra da derhal yana dönerek bir diğerini yönünü değiştirmek zorunda bıraktı. Böcek dönmeye çalıştı ama çok hız almış olduğundan duramayıp duvara çarparak yapıştı.

Mara Yomin Carr'la yüzleşmek için döndü ve dengesini sağlayabilmek ve muhtemel saldırılardan korunmak için öne doğru bir takla attı. Tekrar ayağa fırladığında ışın kılıcı elinde hazırda ama bir sonraki uçan şey birkaç metre önünde lap diye, Mara zararsız olduğunu düşünmüştü, yere düştü.

Zırlı savaşçı öne doğru sıçradı ve kadının önündeki tırazanın üzerine indi. Mara hamlesini karşılamak için ilerledi, ışın kılıcıyla onun esasının hareketlerini karşılamaya çalışıyordu.

Önüne düşmüş olan lapayı andıran şey birden genişleyip kadını ayağından yakaladı. Bu hareketi sezen Mara kendisini kurtarmak için hemen geriye bir takla attı, ardından bir takla daha.

Fakat lapa hızını artırıp onu tekrar ayağından yakaladı ve bileğine doğru çıkıp onu sıkıca tuttu. Zafer kazandığını düşünen Yomin Carr uludu.

Mara ışın kılıcını aşağı doğru savurup yapışkanı kolayca ortadan ikiye böldü ama her iki parça hareket etmeye ve inatla onu tutmaya devam ettiler.

“Onunla başa çıkamazsın,” dedi Yomin Carr ve gerçekten de her geçen saniye bu jölemsi şey daha yukarı tırmanıp hareket etmesini biraz daha imkânsız hale getiriyordu.

R2-D2 koridora çıktı, Mara'nın başına neler geldiğini ve ona doğrudan yardım etmesinin imkânsız olduğunu biliyordu.

Ama yine biliyordu ki Luke yardım edebilirdi ve o yüzden feryat figan koridorda ilerlemeye başladı. Duvara monte edilmiş bir güvenlik kamerasını görünce aklına bir fikir geldi ve duvara doğru gitti, güvenlik konsoluna bağlandı. Luke'u bulana kadar tüm kameralara tek tek baktı ve özel odalardaki bilgisayarların ekranlarını dolaştı.

İstasyonun komple şemasına erişen R2-D2 tekrar bağıra çağıra yoluna devam etti.

Mara, jöleye yakalanmıştı ama umutsuzluğa değil. Soğukkanlılığını kaybetmedi ve ışın kılıcını hiç ara vermeden savurup jöleyi doğramaya devam ettiği halde bile geri kalan parçaları bacaklarından yukarı tırmanmaya devam ediyordu. Hiç durmadan devam etti, dışarıdan bakıldığında çıldırmış gibi olsa da ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve bir yandan jöleyi küçücük parçalara doğramaya devam ederken diğer yanda da kendisine doğru atılan başka bir thud böceğini daha kılıcıyla önleyecek kadar da tetikteydi.

Savaşçı yaklaştı ve asasını savurdu, Mara son anda eğildi ve tekrar ayağa kalktı ve ışın kılıcını asayı dışa doğru itecek döner bir hareketle yukarı doğru savurdu.

Yomin Carr bir dizinin üzerine çöktü ve asasını yatay şe-kilde hamleyi kesmek için üzerinde tuttu.

Mara ışın kılıcının asayı kesip geçeceğini ve dövüşü bir anda sona erdireceğini zannetmişti ama hayret verici şekilde dövmeli savaşçının silahı ışın kılıcını yakaladı, darbesini görüldüğü kadarıyla hiç hasar almadan karşıladı. Yomin Carr ellerini yana döndürdü ve hızla kalkarak Mara'nın kılıcını kendinden uzaklaştırdı.

Toparlanmak için Mara'nın geri gitmesi gerekiyordu ama pek çok küçük parçadan oluşan jöle buna izin vermediğinden ancak bir ölçüde kendisini geri atmıştı, fakat mesafe ışın kılıcını kendini koruyabileceği konuma getirmesi için yeterli değildi.

Yomin Carr silahının yılan başlı olan ucunu ona doğru savurdu ve Mara dehşet içerisinde başın ağzını açtığını gördü, azı dişlerinden zehir damlıyordu. Eliyle asadaki başın hemen bitiş noktasına vurdu ve yılanın başı onu ısırarak için döndüğünde de elini gerektiği hızda çekmesini bildi.

Işın kılıcının parlak namlusu yukarıdan dönen dairesel bir hamleyle aralarına girdi ve Yomin Carr'ı geri gitmeye zorladı ve o bir anlık fırsattan istifade eden Mara onu tutabilecek büyüklükteki son jöle parçasını da ortadan ikiye böldü. Sonra da geriye sıçradı ama çok mesafe gidememişti – sanki ayağının altına sakız yapışmış gibi hissediyordu.

“Değerlisin,” dedi Yomin Carr, başını öne eğerek gibi yapıp hemen asasını savurdu, asa uzadı ve yumuşadı aniden, bir silahtan çok bir kırbaça benziyordu artık.

Mara geri sıçramaya çalıştı ama ayaklarına bulaşmış olan jöle hâlâ onu yavaşlatıyordu. O da yana kaçıp hamleyi kesmek için kılıcını öne getirdi.

Kırbaç kılıca dolandı, öyle iyi nişan alınmış bir hamleydi ki kafa kadının koluna denk gelip dişlerini geçirmişti.

Yomin Carr bir zafer narası attı ama Mara yakıcı darbeyi göğüsledi, tüm enerjisini vücudunun o bölgesine yoğunlaştırdı ve kanı yarasından dışarı akmaya zorlayarak zehri vücuduna yayılmadan dışarı atabilmeyi başardı. Ancak o zaman bu düşmanın kendisinin hiç tahmin edemeyeceği silahlara sahip olduğunu kavrayabilmişti, o yüzden derhal saldırıya geçmesi gerektiğine karar verip hücum etti, bir seri kesme ve dürtme hamlesiyle Yomin Carr'ı geri sürdü ve o da o sırada asasını tekrar eski şekline sokarak hamleleri savuşturabileceği bir şeye sahip olmak istiyordu.

Ama geri çekilmesi uzun sürmedi. Tek eliyle ters bir hareket yaptı ve kırbacının kalan uzunluğunu, o yılan başıyla biten kısmını, tekrar Mara'ya doğru gönderdi.

Mara hemen sol dizi üzerine çöküp dönerek savaşçıdan uzaklaştı ve ışın kılıcını döner bir hareketle aşağı indirdi ve ardından sol omzunun üzerinden kılıcını geriye doğru sapladı, saldıran yılan kafasını önmek için mükemmel bir açıydı, kılıcın ucu yılanın açık ağzından içeri girdi. Kadın derhal ayağa kalktı ve birkaç hamlede yılanın kafasını parçalara ayırıp ardından da savaşçıya yöneldi.

Elinin üstü kadının hareket alanına girmişti ama silahının diğer sert ucu kadının omzuna vurup onu yana attı. Kadın darbeden güç alarak onunla birlikte döndü, eğildi ve kılıcını savaşçının dizlerine doğru savurdu.

Savaşçı bu hamleden kurtulmak için zıpladı ve Mara tekrar ters bir vuruşla gelirken o da silahını öne çıkarıp, şimdi tekrar asaya dönüşmüştü, kadının savunmasız gibi görünen kafasına saldırdı. Mara dönüp dirseğini yukarı kaldırdı, ışın kılıcı yatay şekilde hamleyi kesmek için gelip silahını durdurmayı başarmıştı.

Yomin Carr insafa gelmemişti, tüm gücüyle bastırmaya devam etti – gerçekten de inanılmaz bir kuvveti vardı ve Mara tüm içsel gücü ve kararlılığına rağmen onu durdurmayı başaramıyordu. O zaman Güç'e başvurarak adamın üzerinde başka bir taktik denedi ama karşısında hiçbir şey yoktu.

Bunu ifade edebilecek tek kelime buydu. Hiçlik. Sanki Güç o savaşçının bir parçası değildi, sanki savaşçı onun varlığını öyle güçlü bir şekilde inkâr ediyordu ki bu yüzden Güç onun için var olmuyordu.

Mara sadece dövüş yeteneklerine güvenmek zorundaydı, rakibinin kuvvetine karşı hızını ve keskinliğini kullanacaktı. Ani ve çaresiz bir dönüşle, sol elini sağ elinin üzerinde döndürerek, aşağı doğru inen asayı yana doğru atmayı başardı ve sonra da doğrulmaya başladı, savaşçının yükseklik avantajını ondan almak istiyordu.

Ama o jöleden dizinde de vardı ve o yüzden hareketi bir anda durmuştu ve az daha o hızla boylu boyunca yere uzanacaktı. Ama aslında bu Mara'nın yararına olmuştu, çünkü zannettiğinden çok daha seri şekilde tepki veren Yomin Carr esasını yana doğru tüm gücüyle savurdu, eğer doğrulmayı başarabilseydi bu hamle kafasına ya da boynuna gelmiş olacaktı.

Hemen uyum sağlayarak kılıcını, onun hâlâ diz çökmüş halde olmasından şaşırarak savaşıya saptı. Ardından savaşçı acı içinde bağırdığında kılıcını tekrar yan savurarak dizlerinden bacaklarını keserek onu sırtüstü yere yıktı. Yerde Mara'ya doğru yuvarlanmaya başladı, esasını başının üzerine getirdi ama kadın çoktan kılıcının ucunu göğsüne doğrultmuş olduğundan savaşçı kendi hızıyla göğsüne doğrultulmuş olan kılıca girdi, ışın kılıcı lazerin delemeyeceği muhteşem göğüs zırhında kendine geçecek bir yer bularak Yomin Carr'ın kalbini delip geçti.

Olduğu yerde Mara'ya bakakalmıştı. "Sen değerlisin," dedi bir kez daha ve sonra öylece ona bakmaya devam etti, bir kez daha sanki bir şekilde onu tanıyormuş gibi gözükte. "Jedi," diye fısıldadı.

Bu son sözün ardından Yomin Carr'ın gözündeki son ışık da söndü ve yere yığıldı.

Kapı açıldı ve Luke son sürat içeri girdi, ciyaklayan R2-D2 da peşindeydi.

Mara her şeyi o zaman anladı, zahmet, yaralar, bu zehirlenmiş gezegenin onun üzerindeki etkisi, sanki içindeki zehir Belkadan'daki bu felaketten besleniyor gibiydi. "Hemen gidelim buradan," dedi Luke'a ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Luke'un yardımına ihtiyacı vardı, özellikle de jöleden arta kalan parçaları kesmesi için.

"Yüklemeyi bitir," dedi R2-D2'ye Luke, Mara'ya sandalyeye oturması için yardım ederken. "Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu ona ve ölü savaşçının yanına gitti, vücudundaki dövmelemleri, yaraları, garip zırh ve silahını inceledi.

"Adı Yomin Carr." Mara başını iki yana salladı. "Sanırım beni tanıyordu," deyince Luke kendisine merakla baktı.

Luke tekrar incelemeye döndü. “Artoo tüm bilim insanlarının resimlerini bul,” diye talimat verdi. “Bakalım onlardan biri miymiş.”

Droid bipleyerek kendisine söyleneni yaptı ama Belkadan’da bu barbar savaşıya benzeyen herhangi birinin resmine rastlanmamıştı.

Luke tekrar cesede baktı ve başını iki yana salladı. “Bu gezegende yaşayan başka türler de olmalı,” dedi. “Ya da işgale gelen.”

Droid sonunda yüklemeyi bitirdi ve üçü de kontrol odasını terk ettiler, Luke ağır savaşıyı omzunda taşıyordu ve doğru düzgün ayakta duramayan Mara yürüyebilmek için savaşçının asısından destek alıyordu. Sorunsuz *Jade Sabre*’a ulaştılar ve Luke, Mara’yı yerine yerleştirdi.

“İkinizi birkaç dakikalığına yalnız bıraksam olur mu?” diye sordu.

Mara ona baktı, şaşırmıştı, sonra başını salladı.

“Öğrenmemiz gerek,” dedi Luke.

“Hiç bilmediğimiz silahları var,” dedi Mara ona, “Canlı bıçaklar ve inatçı jöle. Bir de o asa,” dedi, yılanı benzeyen yaratığı göstererek. “Başka düşmanlar da olmalı.”

Luke başını salladı ve gitmek için döndü.

“Ve Luke,” dedi Mara, “ona karşı Güç’ü kullanmayı başaramadım. Jedi taktiklerine karşı bir tür eğitimi var herhalde. Eğer onun dostları da aynı eğitimden geçmişse biz onları sezmeden bizi tuzağa düşürmeyi başarabilirler.”

Luke durup bir süre bu bilgiyi düşündü. “Gemiyi havalandır,” dedi. “Tesisin üzerinde uçarak beni koruyun ve eğer size çağrı yaparsam ateş ederek duvarda delik açın.”

“Haberleşme düzelir mi sence?” dedi Mara.

“Göreceğiz,” dedi Luke ve *Jade Sabre*’dan çıktı. Dışarı çıktığında telsizinden çağrı yaptı ve sinyal zayıf ve parazitle dolu olsa da Mara ve R2-D2 onu duymayı başardılar.

Luke ihtiyatla tekrar tesise geri dönerken, R2-D2 tükenmiş haldeki Mara’nın da yardımıyla *Jade Sabre*’ı tesis üzerinde devriye uçuşuna çıkardı.

Luke kısa süre sonra döndü, aramayı tamamlamıştı ve yanında, içinde iki tane Taikawaka topu varmış gibi duran, çuval benzeri bir şeyle dönüyordu.

Mara merakla ona baktı. “Bunları B7 numaralı odada buldum,” dedi Luke ve R2-D2 indirmiş olduğu şemayı hemen tarayarak Yomin Carr ismini ekrana getirdi.

Luke elini torbaya soktu ve kahverengi derimsi, kambur bir topa benzeyen bir eşya çıkardı.

“Bir kask mı,” diye sordu Mara.

Luke omuz silkti. “Sadece bu ikisini bulabildim, dolabın bir rafındaydılar,” dedi ve sonra da karısına baktı. “Bence bunlar canlı.”

Canlı bir asa ve jöleyle kısa süre önce tanışmış olan Mara bunu duyunca pek de şaşırılmamıştı. “Onları güvenli bir yere koy,” dedi. “Muhtemelen bombadırlar.”

Luke gülecekti ama onun söylediklerinde ciddi olduğunu anlayınca sustu. Torba ve içindekileri *Jade Sabre*’ın köprüsünün arkasındaki sağlam bir dolaba koyup kilitleti.

Belkadan’dan gidişleri de gelişleri gibi kolay olmamıştı ve Luke çok geçmeden karısının durumunun hiç de iç açıcı olmadığını fark etti. Bulutları aşırp Belkadan’ın keşmekeş halindeki atmosferini terk ettikleri zaman bile Mara’nın yüzündeki solgunlukta bir değişme olmamıştı ve takati de gittikçe azalı-yordu.

“Seni yaraladı mı?” diye sordu Luke.

“Hayır.”

Luke ona baktı, yüzünden endişeli olduğu açıkça belliydi.

“Sadece orada bulunmak bile yetti,” diye açıklamaya çalıştı Mara. “Belkadan’a yaklaşmaya başladığımız andan itibaren daha kötü hissetmeye başladım. Aşağıda...” durdu ve çaresizce başını iki yana salladı, “sanki içimdeki hastalık bir şekilde gezegeni mahveden salgınla ilişkili gibiydi.”

“Ve böceklerle mi?” dedi Luke ve başıyla Mara’nın kontrol konsolunun yanındaki rafa koyduğu iki şişeyi işaret etti.

Karısı içinde canlı böcek olan şişeyi aldı ve gözünün önüne getirdi.

“Bir şekilde Belkadan’ın başına gelenlerden onların sorumlu olduğunu düşünüyorsun,” dedi Luke.

Mara ona baktı, verecek pratik bir cevabı ya da gösterecek bir kanıtı yoktu.

Bu sadece bir duygu, bu canlıların tümüyle yabancı olduğuna dair belli belirsiz bir sezgiydi ve Luke da aynı duyguları paylaşıyordu.

Peki, ama tamamı –Belkadan, böcekler, barbar savaşçı, Mara’nın hastalığı– birbiriyle bağlantılı olabilir miydi? Peki ya Mara’nın bu savaşçının hiçbir şekilde Güç’le ilişkisi olmadığı yönünde söylediklerine ne demeliydi? İç savaş başlatan bir baş belasıyla ilgili olarak da aynı şeyleri yaşamamış mıydı?

“Savaştığım adam, Yomin Carr,” diye söze girdi Mara, yine başını iki yana salladı. “Bilmiyorum belki de sorun bende. Belki de hastalığım Güç’te boşluklar oluşmasına neden oluyor ya da belki...”

“Tıpkı Rhommamoollu asi Nom Anor hakkında dediklerin gibi,” dedi Luke ve Mara da başını salladı.

“İkisinden de en ufak bir şey sezemedim.”

“İyi de Jaina ve Leia’nın da Nom Anor’la ilgili aynı şeyi hissettiklerini söylememiş miydin?”

“Belki de onlar sadece benim başarısızlığımı okumuşlardı,” dedi Mara. “Belki de ben onu okumaya çalışırken Rhommamoollu üzerinde Güç kalkanına benzer bir şeyin oluşmasına neden oldum.”

Luke üstelemedi ama bu açıklama hiçbir şekilde aklına yatmamıştı ve Mara’nın da inanarak

söylemediğinden emindi. Burada çok garip şeyler oluyordu, Belkadan'dan ya da Rhommamoolu asiden çok öte bir şey, Mara'nın hastalığıyla bile ilişkisi olabilecek başka bir şey.

Bunu hissedebiliyordu.

Arkalarında bir ses duyduklarında ikisi birden döndü. Başta R2-D2 olduğunu düşündüler ama droid kendi yerindeydi ve hâlâ yüklediği dosyaları analiz etmekle meşguldü.

Ses tekrar duyuldu, kapalı dolaptan geliyordu ve konuşmanın ilk kısmı anlaşılamayacak kadar boğuk olsa da Luke da Mara da, Carr adının geçtiğini net olarak duyduklarından emindiler.

Luke hemen dolaba koşup açtı ve oraya konmuş olan derimsi topların yerinde bedensiz bir kafa gören Mara hayret ve korkuyla çığlık attı.

“Torug bouke, Yomin Carr,” dedi kafa. Lisan ne Luke'a ne de Mara'ya tanıdık gelmemişti. “Dowin tu gu.”

“Bu gerçek değil,” dedi Mara, yakına geldi ve hatta o şeyi hafifçe dürttü. Gördükleri surat kısa süre önce dövüştüğü savaşçıyı andırmasa da yüzündeki yaralar ve dövmele benzerlik içeriyordu.

Kafa anlayamadıkları bir şey daha söyledi, dudakları ve gözleri sanki gerçek bir kafaymış gibi hareket ediyordu. Bir cümle dikkatlerini çekti, sesteki vurgudan bunun önemli bir şey olduğunu anlamak zor değildi: Praetorite Vong.

Konuşmayı bitirmesinin ardından derimsi torba tekrar içe kapandı ve ters dönerek tıpkı diğerinin şeklini aldı.

“Bir hologram kaydedici,” dedi Mara, cansız duran şeyi bir kez daha dürtmeye cesaret etti.

“Anlaşılan Yomin Carr'ın üstleriyle görüşmesine yarı-yordu,” dedi Luke.

“Demek ki bunlar haberleşme cihazları,” dedi Mara. “İyi de kim bunlar?”

“Hepsini kaydettin mi, Artoo?” diye sordu Luke ve droid bipleyerek onayladı.

“Tercüme edebilir misin?” diye sordu Mara.

“Ooo,” dedi R2-D2 üzgün şekilde.

“Threepio halleder,” dedi Luke. “Önce Artoo'nun bu bilgiyi ona aktarması gerekiyor.”

Mara başını salladı.

“Praetorite Vong mu?” dedi Luke.

“Neler dönüyor böyle?”

Luke'un buna verecek cevabı yoktu.

“Artoo, Belkadan yakınlarındaki uzayda herhangi bir aktiviteye hâlâ rastlamadın mı?”

R2-D2 cevaben bir şeyler söyledi.

“Gelen ve giden gemilerle ilgili olarak geçen birkaç günün haritalarını kontrol et,” dedi Luke.

R2-D2 öterek yine aynı şeyleri söyledi ve Luke bu sefer droidin aslında ona bir şey göstermek istediğini anladı. O ve Mara R2-D2'nun yanına gittiler ve droidin çalışma pod'unun üzerindeki küçük ekranda görüntü belirdi, ExGal-4'ün galaksi dışından gelen kuyruklu yıldızla dair kaydettiği görüntülerdi bunlar.

Luke iç çekti ve acaba Belkadan'a geri dönüp orada işe yarar herhangi bir delil bırakıp bırakmadıklarını görmeleri gerekir mi, diye düşündü.

"Görüntüyü ileri sar," dedi R2-D2'ya ve kuyruklu yıldızın sektörler boyunca hareketini, ta ki gözden kaybolduğu noktaya kadar, birlikte izlediler. R2-D2, ExGal-4'ün onun rotasıyla ilgili tespitini onlara sundu: Helska sisteminin dördüncü gezegeni.

Luke ve Mara tüm bu görüntüleri hayretler içerisinde izlediler, bir anda sindirilemeyecek kadar çok şey, aklın almayacağı kadar çok ihtimal vardı ve hiçbirinin sonu da iyi görünmüyordu.

Luke, R2-D2'ya araması gereken şeyi söyleyerek Mara'yla birlikte pilot koltuğuna gitti ve rotayı Helska sisteminin dördüncü gezegenine çevirdi.

Dördüncü gezegeni örten buz ona mezarmış gibi geliyordu, bir Jedi Şövalyesi'nin ebedi azabının soğuk mahfazası. Miko likenlerle aydınlatılan ve ısıtılan odanın zemininde iki büküm oturuyordu, başını kollarının arasına almıştı, olmayacak bir meditasyona başlama girişimi, korkunç hatıraların engeliyle kapatılmış özgür kılan boşluğa erişen yol.

Ağzı görmüştü, çiğneyen, sivri dişli ve yammosk'un kendisini sindiren ve o ve aldığı Jedi eğitimiyle dalga geçen muazzam gücünü hissetmişti.

Yaşamı boyunca yapmış olduğu hiçbir şey Miko'yu, Yuuzhan Vong'un irade kırıcı taktik ve hain tekniklerine karşı hazırlayamazdı. Eğitimi sırasında Güç'ün karanlık tarafıyla yüzleşmişti, en büyük iç korkusunun silüeti, ama o bile yammosk gerçekliğiyle kıyaslandığında sönük kalırdı.

Bu korkunç yaratık kaç kere daha onu öldürürmüş gibi yapacaktı? Kaç kez daha o durmak bilmeden çiğneyen dişlere doğru çekilecekti? Ve her seferinde mantığı her ne kadar aksini söylerse söylesin bu anın onun yaşadığı son dakikalar olduğuna inanmadan edemeyecekti.

Bu gerçeği sürekli tekrar etmek ne kadar korkunç olduğunu değiştirmiyordu.

Ve daha da kötüsü: her sahte idam zihninde bin sefer tekrar ediyordu ve hatıraların tamamı da en az gerçeği kadar capcanlıydılar. Uyuyamıyordu, ancak kendisini hayatta tutacak kadar bir şeyleri zorla yiyebiliyordu.

Odanın diğer ucundan Danni çaresizce onu izledi, arkadaşının iradesinin çökmek üzere olduğunu biliyordu. Onu rahatlatmak için elinden gelen her şeyi denemişti, o rüya görürken ona sarılmış, onu teselli edici sözler söylemiş ve omzunda ağlamasına izin vermişti.

Fakat tüm bunların fayda etmediğini görebiliyordu. Bu Yuuzhan Vong savaşçıları, artık her kimlerse, Danni'nin bilmediği bir neden dolayı, Jedi Şövalyesi Miko'nun değerli olmadığına karar vermişlerdi ve eninde sonunda ortadan kaldıracaklardı, önce yüreğini, sonra aklını ve en sonunda da bedenini.

Onunsa izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

ON YEDİ

Son Cüretkar Duruş

Yer titredi ve sallandı ve büyük bir kaya parçasının yerden yükselmesiyle bir bina yola yıkıldı. Anakin landspeeder'ı yana yatırıp hızı artırarak düşen ve yerden seken molozların arasından geçerek acı ve dehşet içinde çılgılık atan kişilerin arasından yoluna devam etti. Kuzey kontrol noktasında duran Sernpidal şehir muhafızları Anakin'e el sallayarak yavaşlamasını işaret ettiler.

Ama o yavaşlamadı.

Şehrin dışında sarsıntılar daha da şiddetli hissediliyordu. Şiddetli bir rüzgâr esmeye başlamıştı ve Anakin alçalan ay yüzünden atmosferin kendisinin bile baskı altında olmasından endişe ediyordu. Hesapları biliyordu, ayın çarpmasına hâlâ birkaç saat olduğunu biliyordu ama gezegenin o kadar uzun bir süre bu baskıya dayanabileceğinden emin değildi ve belki de depremler, şiddetli rüzgârlar ve kaban deniz daha ay varmadan burada yaşayan herkesi silip süpürerek geriye çarpışmada ölecek kimse bırakmayacaktı.

Landspeeder'ın motoruna yüklenmeye devam etti ve kendisini tekrar asteroit kuşağında gibi hissetmeye başladı, içgüdülerine göre hareket ediyor, reaksiyondan ziyade öngörüye öncelik veriyordu. Yanı başında duran yaşlı başkan ise sessizce oturmaktaydı, anlaşılabilir rahatı yerindeydi ve bir moloz üzerlerine yıkılıp onları canlı canlı gömecek gibi olduğunda bile istifini fazla bozmamıştı. Anakin bunu uzun uzadıya düşünmek yerine adamı Güç ve gözlerini kullanarak çabucak bir incelemişti ve bu inceleme yaşlı adamın gerçekten de sakin olduğunu gösteriyordu, yani başlarına gelen felaketi olgunlukla kabul etmişti.

Bir şekilde Anakin bu sükûneti kendi soğukkanlılığını da desteklemek için kullandı. Doğru yerde olup olmadığından emin olmak için koordinatları yeniden kontrol etti.

Peki ama ne arıyordu?

Dev bir makine mi? Kocaman yerçekimi projektörleri olan bir önleyici kruvazör mü? Ortalıkta öyle bir şey yoktu. Gezegen yüzeyinde bir yarık mı? Sarsıntının yol açtığı çatlaklar haricinde yine görünürde bir şey yoktu.

Landspeeder'ın hızını azaltıp gözlerini kapattı, çevresindeki heyecanı sezebiliyordu, yaşlı adamın sükûnetini sezebiliyordu, hızla yaklaşan ay yüzünden dengesi bozulan gezegendeki huzursuzluğu, varlıkların, akıllı ya da hayvan, korkusunu sezebili-yordu, dehşet duygusu o kadar yoğun ki genç Jedi neredeyse tadını ağzında hissedecekti.

Anakin gittikçe daha derine baktı. Bir ayı çekecek derecede büyük bir kuvvetin Güç tarafından sezilememesi mümkün değildi.

Artık neredeyse gökyüzünü kaplayacak kadar büyümüş olan ay yoluna devam ediyordu. Rüzgâr uğuldadı; yer titredi ve sallandı.

Ve Anakin çekimi hissetti, kendi üzerinde ya da başka bir şey üzerinde değil, ayın üzerindeki. Gözlerini açtı, zihni ise hâlâ diğer hislere açık halde duruyordu, hemen önünde uzanan çekici ışını

açık şekilde “gördü”.

Landspeeder’ a hız verdi, iki dengesiz tepe arasındaki bir vadiye daldı, bu hareket son anda altından geçmeyi başardıkları çöken bir kaya yüzünden az daha ölümlerine neden olacaktı. Hız dostlarıydı, çünkü vadideki kayalar birbiri ardına çöküyordu ve dar vadinin sonuna doğru yaklaşırlarken inanılmaz derecede şiddetli bir rüzgâra tutuldular, sanki bir anda oradaki tüm hava çekilmişti. Anakin başını kaldırıp aya baktı ve onun peşinden bıraktığı alevden izi gördü, atmosferle olan ilk temas.

“Çok zor hareket ediyoruz,” dedi başkan usulca.

Anakin dar bir yoldan yukarı tırmandı, bir kaya duvarının arkasına geçmeye çalışıyordu ve az daha son bir sarsıntıyla iki duvar arasında kalıp ezilecekti. Fakat atlatmayı başardı ve dar kanalda yoluna devam ederek sonunda oradan çıktığında, rüzgârın tekrar normal hızda yollarına devam etmelerine izin verecek kadar azaldığını gördü.

Geçitten çıktıklarında büyük bir açıklığa geldiler, taş ve tozla kaplı çorak bir alan, alçak dağ sırasının arasındaki bir çanak. Anakin derhal bu alanın ortasındaki krateri fark etti ve kaynağın burası olduğunu anlamak için tekrar Güç’e başvurmasına da gerek kalmadı. Hızla ama ihtiyatla on metre kadar yaklaştı, sonra da landspeeder’ ı durdurup aşağı indi, karşısına ne çıkacağına dair bir fikri olmadan daha da yanaştı.

Krater çok büyük değildi, genişliği otuz kırk metre kadardı, derin de değildi, belki on metre, ve bunun dibinde büyük, titreşen, koyu kırmızı bir kalp duruyordu, üzeri koyu mavi dikenlerle kaplıydı. Anakin yakından inceleyerek üzerinde bir kontrol ya da bir güç kaynağına bağlantı olup olmadığına baktı.

“Ne oldu?” dedi ihtiyar, kraterin kenarındaki Anakin’in yanına geldiğinde.

Anakin, Güç’ü kullanarak daha derinden baktı, bu şeyi daha farklı şekilde gördü ve sonunda sadece bu şeyin çekimin kaynağı olduğunu anlamakla kalmadı, aynı zamanda bunun yaşayan bir varlık olduğunu da idrak etti. Aceleyle hemen tabancasını çekti.

“Dobido’yu çeken bu şey mi?” diye sordu ihtiyar merakla.

“Geri dur,” dedi Anakin ve nişan aldı. Yaşlı adam kımıldamadı ama tümüyle yabancı ve bir o kadar da güçlü yaşam formu karşısında büyülenen Anakin bunu fark etmedi. Tabancasını doğrultup ateş etti.

Lazerler kraterden aşağı yağdı ve... kayboldu. Rüzgârda kalmış mum ışığı gibi söndüler. Tekrar tekrar ateş etti ama lazerlerin hiçbir etkisi yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu ihtiyar tekrar ve daha içten bir şe-kilde.

“Hemen landspeeder’a atla ve gidip babamı bul,” dedi Anakin ve kemerinden ışın kılıcını çekti.

“Çirkin olan mı kıllı ve iri olan mı?” diye sordu ihtiyar.

Anakin onu duymazdan gelip kraterin kenarına bir adım daha yaklaştı.

O anda ani bir sarsıntıyla o ve ihtiyarın ayakları yerden kesildi. Yerde yuvarlanan genç Jedi kraterden toz ve taş püskürdüğünü gördü, lavı olmayan volkanik bir patlamaya benziyordu.

Başladığı gibi birden sona erdi ve Anakin tekrar oraya koştuğunda az önce yaratığın olduğu yerde çok derin bir deliğin olduğunu gördü. Anlamıştı: yaratık saldırının farkına varıp yerçekimini tersine çevirmişti, muhtemelen Serpidal'ın çekir-değine doğru gidiyordu ve artık çok ama çok aşağıdaydı.

Peki, şimdi ne yapacaktı?

Tanıdık bir gürültüyle başını gökyüzüne çevirdi ve *Millenium Falcon*'un dağların üzerinden aşır geldiğini gördü. Hemen yakınlarındaki araziye indi ve inmesiyle iniş rampasının açılması da bir oldu. Han koşarak oğlunun yanına geldi ve gemideki çok sayıda mülteci de neler olduğunu görmek için her taraftan başlarını uzattılar.

“Geri dönmemiz gerek!” diye bağırdı Han. “Chewie gezegenden tahliyeyi organize ediyor ama yeterli gemimiz yok!”

“Yaratık aşağıda,” dedi Anakin ve krateri işaret etti. “Canlı bir şey!”

Han başını iki yana salladı. “Artık bir önemi yok,” diye cevap verdi asık bir yüzle ve Anakin durumu anladı. Serpidal için artık çok geçti. Bir şekilde bu yaratığı öldürüp çekimi durdursalar bile Dobido çoktan yörüngesinden çıkmıştı ve eninde sonunda gelip çarpacaktı.

“Artık herkesin hayatı saniyelere bağlı,” dedi Han ve Anakin rampaya koştu. Fakat ihtiyar peşlerinden gitmemişti; tam tersine tekrar kraterin kenarına yürüdü.

“Hiç değilse bu şeytanın kaçıp da başka bir gezegeni yok etmesine engel olmalıyım,” dedi, gülümsedi, pelerinini açtı ve bir metre uzunluğunda bir tüp çıkardı.

“Termal detonatör,” dedi. “Gitseniz iyi olur.”

“Sen delirmişsin,” diye söze girdi Han ama Serpidal City'nin başkanı kraterin yanına gitti ve her zamanki sakin haliyle delikten içeri atladı.

Detonatör patlayıp ortalığı toza toprağa boğarak mantar şeklinde bir bulut oluşturduğunda *Falcon* henüz yerden havalanmıştı.

“Garip bir ihtiyardı,” diye mırıldandı şaşkınlığı hâlâ geçmemiş olan Han.

Anakin pencereden dışarı, kraterin az önce bulunduğu yere baktı. Yabancı yaratıktan artık bir çekim hissetmiyordu. “Onu yok etti,” dedi babasına.

Han başını salladı. Yaşlı adam ne onlara zaman kazandırmış ne de Serpidal City'yi kurtarabilmişti ama yine de ikisi de o ihtiyarın son derece büyük bir kahramanlık yaptığını biliyorlardı.

Prefect Da'Gara hayatında hiçbir zaman kendisini, bu kadar gururlu ve muzaffer hissetmemişti, tüm çabalarının karşılığını almış ve üstüne düşen görevi yerine getirmişti.

Yammosk'un önündeki kürsüde durdu, yaratığın iri gözleri üzerine dikilmişti. Yun-Yammka'ya dua ederek ellerini kaldırdı ve yavaşça yaratığın iki gözünün arasına, aktarımın kaynağı olan iri ve mavi renkli atmakta olan damarına dokundu.

Ardından ikisi birleşip bir oldular, yammosk'un bilinci Da'Gara'ninkine egemen oldu. Prefect koordinatörün kavrayıcı gücünü, varlığın amacını hassas enerjiler vasıtasıyla hissetti, onun görev

kuvveti olan Praetorite Vong'un ortak düşüncesini hissetti.

Da'Gara yammosk'la daha derinlere daldı, kendi duygularını kendi hissettiği şekliyle aktardı ona ve zihinlerinin aslında bir olduğunu gördüler. Zaman genişleme zamanıydı, yayılma ve galaksinin en uzak köşelerini tüketme zamanıydı.

Fakat önce düşmanlarının bir bölümünü kendilerine çekmeleri, Yeni Cumhuriyet'in savaş gemilerini, yammosk'un komuta kontrolünün eksiksiz olduğu, Yuuzhan Vong'un kendi bölgesinde imha etmeleri gerekiyordu.

Prefect toplantıdan hem canlanmış hem de tükenmiş olarak ayrıldı, fiziksel olarak tükenmiş ama ruhsal olarak yenilenmişti. Derhal kendi odasına, Yomin Carr'ın villip'inin başına gitti ama sonra fikrini değiştirip önce Nom Anor'la temasa geçti.

Vekil derhal cevap vermişti.

“Bugün yola çıkıyoruz,” dedi Da'Gara.

“Zafer ve şeref sizin olsun,” dedi Nom Anor cevaben. “Savaşçı gibi ölün.”

Da'Gara esas duruşa geçti. “Yuuzhan Vong'un şerefine leke sürmeyeceğiz,” diyerek vermesi gereken cevabı verdi. “Sernpidal bugün ölecek.”

“Ya sakinleri?”

“Çoğu kaçmaya çabalıyor ve savaşçılarımız orada yeni rakipler bulacaklar,” diye cevap verdi Da'Gara. “Savaş koordinatörü tam teşekküllü dört savaş grubunu onları izlemek ve takip etmek için gönderdi. Mülteci konvoyunun onları bir sonraki gezegene yönlendirmesine izin verecekler ve orada doğrudan muharebeye girişecekler.”

“Do-ro'ik vong pratte,” dedi Nom Anor.

Da'Gara'nın bu cesur ifade karşısında neredeyse dili tutulmuştu. Do-ro'ik vong pratte, Yuuzhan Vong'un savaş narasıydı, sınırsız vahşet için yapılan bir çağrıydı, savaşçının gerçek duyguları önündeki tüm setlerin kaldırılmasıydı. Bu emri alan Yuuzhan Vong savaşçıları avının peşindeki avcılara, saf katillere dönüşürlerdi.

“Do-ro'ik vong pratte,” diye tekrarladı Da'Gara. “Düşmanlarımızın vay haline!”

Han, *Falcon*'u Sernpidal City'ye getirene kadar geçen zamanda iniş pisti çoktan gitmişti, şiddetli sarsıntılarla dağılıp tüm duvarları dümdüz olmuştu. Ortalıkta kalan az sayıda kişiden bazıları çığlık çığlığa koşuştururken bazıları sokaklarda diz çökmüş Tosi-karu'ya dua ediyorlardı.

Büyük çoğunluk ise hınca hınç doluştukları tek kişilikten tutun da yük gemilerine kadar uçabilen her türlü araçla ya havalanmış ya da havalanmaya hazırlanıyordu.

Han'ın gelmesiyle Chewie'yi görmesi bir oldu, Chewie bir kolunu sallarken diğerinin altında da iki küçük çocuk tutuyordu. “Ona yardım et,” dedi oğluna ve Anakin yerinden fırladı ve geminin içindeki kalabalığı ite kaka iniş rampasına doğru gitti. Han şiddetli rüzgârı da hesaba katarak gemiyi daha da alçaltıp yavaşlattı. “Acele et, acele et,” diye mırıldandı kendi kendine. Ortalık enkazdan geçilmiyordu ve Chewie ve o çocukları ezilmekten sadece şans korumuştular.

Falcon biraz daha alçaldı, yerle arasındaki mesafe birkaç metreye indi ve daha sonra Chewie'nin olduğu yere doğru gitmeye başladı.

“Çocuklar gemide,” dedi Anakin interkomdan. “Şimdi de Chewie'yi alacağım.”

Falcon'dan birkaç sokak ötedeki bir patlama tüm şehri sarstı ve bir duvardan geriye kalanların üzerinden küçük bir mekik yükseldi ama yükselmesiyle düşmesi bir olup gözden kayboldu.

Han yumruğunu konsola vurdu. “Onu aldın mı, evlat?” diye seslendi oğluna.

“Chewie mekiğe gidiyor,” dedi Anakin cevaben. “Ben de. Bizi oradan al.” Anakin'in cümlesi daha bitmeden Han, Chewie'nin *Falcon*'un altından koşarak çıktığını gördü, koşarken bir yandan da bowcaster'ını çekmişti.

Anakin de peşindeydi, Chewie onlarla düşen mekik arasındaki duvarda bir delik açmak için yavaşladığında aradaki mesafeyi kapattı.

“Burayı temizlememiz gerek,” diye bağırdı Anakin duvardan geçtiğinde, çünkü mekiğin kuyruk kısmı enkazın altında kalmıştı ve sadece iyon iticilerini çalıştırarak kalkmaya çalışmasının sonu facia olabilirdi.

Chewie hemen bowcaster'ıyla ateş ederek büyük molozları dağıtmaya başladı. Bir yandan da parçaları güçlü tek koluyla tutup yana atıyordu.

“Acele et!” diye bir ses yükseldi mekiğin yan tarafındaki açık kapıdan, içeride bir kadın vardı. “İçerisi dolu. Hepimiz öleceğiz.”

Anakin enkazı ve Wookiee'nin çalışmasını inceledi. *Falcon* duvarın üzerinden geçerek yaklaşırken motorlarının uğultusunu duydu ve bir an için aklına Chewie'nin bowcaster'ıyla yaptığı gibi babasından *Falcon*'un lazerleriyle enkazı toza çevirmesini istemek geldi.

Bu saçma planı derhal aklından çıkardı ve farklı bir güç kaynağını, dâhilî gücü devreye soktu ve enkaza zihnini kullanarak erişti, Güç'ü kullanarak kocaman parçaları birer birer kaldırmaya başladı. Şehir bir depremle daha sarsıldı, yaklaşan ay doğu ufkunda görünmüştü, son geçişinden bu yana hem görünümü hem de arkasında bıraktığı alevden iz çok büyümüştü. Rüzgâr birden bire sağır edici bir seviyeye erişti.

Fakat Anakin soğukkanlılığını koruyarak enkazı metodik bir şekilde temizlemeye devam etti.

Wookiee de ona yardımcı olabilmek için elinden geldiği kadarıyla çalışmaya devam ediyordu ve bir süre sonra Chewie geri çekildi ve içerideki kadına uluyup kükreyerek işaret verdi.

“Havalan!” diye bağırdı Anakin kadına, Wookiee'nin kelimelerini tercüme ederek. “Hem de hemen!” Mekik havalanırken o ve Chewie de geri çekildiler.

Mekik on metre kadar yükselmişti ki bölgeyi kasıp kavuran ve Anakin ve Chewie'yi yere yıkan şiddetli bir rüzgârla yana savruldu.

Daha güçlü olan *Millenium Falcon* konumunu koruyabilmişti ve hâlâ açık olan iniş rampasında duran Han elini arkadaşına ve oğluna uzatmıştı. “Haydi!” diye bağırdı. “Zaman kalmadı!”

Chewie rüzgâra karşı yürümeye çalıştı ama çok az mesafe kat edebildi ve az sonra yanına gelen Anakin, ayakları yere değmiyor da denebilirdi, Güç'ü kullanarak onu da beraberinde götürmeye başladı.

Cılız ve yürek parçalayan bir feryat duydular. İkisi de etrafına bakındı ve yarı çökmüş bir duvarın altından kendilerine bakan bir çift göz gördüler.

Birden Anakin Chewie'yi bıraktı ve yönünü değiştirdi ve Wookiee de bir an için Han'a baktıktan sonra onun peşinden gitti.

“Gemiye geri dön,” dedi Anakin ona, avazı çıktığı kadar bağırdığı halde sesi uğuldayan rüzgârda güçlkle duyulabiliyordu.

Chewie kükredi ve kılıllı kafasını iki yana salladı.

“O zaman Güç'ü kullanarak ikimizi de geri getireceğim,” dedi Anakin. Başka bir acılı feryat daha duydular. “Ve orada her kim varsa onu da.”

Duvarın yanına varıp enkazı fiziksel ve zihinsel güç kullanarak temizlemeye başladılar ve biraz sonra Chewie uzanıp çocuğu tutarak çıkardı, daha küçücük bir bebektir. Hep birlikte *Falcon'a* yöneldiler, fırtına artıyor, yer hiç durmadan sarsılıp yarılıyordu, rüzgâr şiddetlendikçe *Falcon'un* güçlü motorları bulunduğu konumu korumakta zorlanmaya başlamıştı.

Yaklaştılar, o kadar yakındalardı ki Han neredeyse Anakin'in uzattığı elini tutabilecekti ama birden bir enkaz yağmuru üzerlerine yağdı. Chewie olduğu yerde durup bedenini çocuğa siper etti ama bir taş parçası Anakin'in kafasına çarpıp onun konsantrasyonunu bozarak yerde sürüklenerek uzaklaşmasına neden oldu.

Han'ın gözleri korkudan kocaman oldu; Chewie önce çocuğu Han'a uzattı ve sonra da döndü ve yarı koşarak yarı rüzgârla birlikte giderek yerde yuvarlanan Anakin'in peşine düştü.

Han çocuğu diğerlerine teslim etti, kokpite koştu, bu fırtınada ikisinin tekrar *Falcon'a* dönmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. O, *Falcon'u* buldukları yere getirirken Chewie de yakaladığı Anakin'i tutup kollarında kaldırdı.

Han gemiyi yerinde sabitleyip iniş rampasına koştu ve yardım etmek için oraya gelenleri yana itti. Fakat *Falcon* artık konumu koruyamıyordu ve gemi yana ve yukarı kaymaya başladı – kim bilir belki de yer aşağı ve yana kaymıştı.

“Chewie!” diye bağırdı, rampadan aşağı sarkarak. Birkaç kişi hemen yanına koşup Han'ı bacaklarından tuttular. Wookiee'ye ulaşmak için çaresizce çırpındı ama *Falcon* artık çok yükselmişti.

Chewbacca kaderini kabullenmiş bir ifadeyle arkadaşına baktı ve Anakin'i açık halde bekleyen Han'ın kollarına fırlattı.

Yer titreyip yarıldı ve artık Chewie çok ama çok uzaktaydı.

Han hemen Anakin'i yere yatırdı ve kendisine gelen çocuk ayağa kalkmaya çalışırken Han da hemen kokpite koştu.

Han kontroller üzerinde deli gibi çalışarak *Falcon'u* binalar arasında idare etmeye çabaladı.

Telsizden sürekli olarak diğer gemilerden gelen kontrolsüz çağrılar yükseliyordu, kimisi düşüyor kimisiye nereye gideceğini bilemiyordu.

Han onları duymazdan geldi, tek derdi kayıp Wookiee dostunu bulabilmektir.

Anakin yanına gelip Wookiee'nin koltuğuna oturdu.

“Nerede o?” diye bağırdı Han.

Anakin derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Chewie'yi çok iyi tanıyordu – Güç'le de tabii ki dostunu bulabilirdi.

Ve buldu da.

“Sola,” diye bağırdı. Han gemiyi o yöne çevirdi. “Köşeden dön!” dedi Anakin.

“Kontrolü al,” dedi Han ona ve hemen rampaya koştu, “Beni ona götür!”

Anakin geminin kontrolünü aldı ama gemi öyle şiddetli sarsılıyordu ki bir an için dağılıp gideceğini zannetti. Bir sokağa girebilmek için gemiyi yan yatırdı ve yıkılmak üzere olan bir binanın etrafından döndü.

“Hayır, olamaz,” dedi, çünkü Chewie orada duruyordu, sırtı *Falcon'a* dönüktü ve Wookiee'nin önünde öfkeli Dobido son sürat yaklaşmaktaydı.

“Daha yaklaş!” diyen Han'ın sesi duyuldu.

Chewie dönüp Han'a doğru bir adım attı ama o anda gerçekleşen şiddetli bir sarsıntı ve rüzgâr onu yerde sürükleyip binaları yıktı. Enkazın bir bölümü de *Falcon'un* üzerine döküldü –geminin kalkanları hırlayarak itiraz etti– ve geminin burnunu havaya kaldırdı.

Anakin geminin dengesini korumak için büyük çaba harcadı ve Wookiee'yi bulabilmek için tekrar geminin burnunu çevirmeye çalıştı ama tek gördüğü bütün ihtişamıyla Dobido'nun inişi oldu, hâlâ molozlarla kaplı yollarda Tosi-karu'ya dua etmekte olan inançlıların üzerine.

Anakin zamanlarının tükendiğinin farkındaydı. Eğer Chewie için geri dönerlerse, eğer derhal kaçmak dışında bir şey yaparlarsa ayın düşüşünün neden olduğu patlama *Falcon'u* paramparça edecekti.

Babasının, geri dönüp Chewie'yi almaları için yalvardığını duydu.

Ama o *Millenium Falcon'un* burnunu gökyüzüne çevirdi ve hızı artırdı.

Han gördü.

Kanlar içinde ve perişan haldeki Chewie tekrar ayağa kalkmayı başardı, enkaz yığınının ortasında dimdik durdu ve kollarını kaldırıp kükreyerek düşen aya meydan okudu.

Bu görüntü çok kısa sürdü ve Han gözlerini o noktadan bir daha ayıramadı, arkadaşını son kez gördüğü anın görüntüsü ebediyen zihnine kazanmıştı. Ardından da Dobido'nun şehre getirdiği nihai felaketi gördüler.

İniş rampası hızla kalkarak kapandı –Han bunu yapanın oğlu olduğunu biliyordu– ve şok dalgasının kendisine çarptığı *Falcon* kendi etrafında dönerek uzaklaştı oradan.

Han o anda ne kendisini ve diğerlerini ne de oğlunu tehli-keye attığını düşünmemiştir bile. Sadece Chewie'yi düşünmüştü, yumruklarını büyük ve yenilmesi imkânsız bir düşmana karşı sallayan dostunu.

Son nefesini kendisine yakışır bir duruşla vermişti ama bu gerçek, Han'ın şu an çektiği acıyı bir nebze bile olsun azaltmaya yetmiyordu.

Fırtına Büyüyor

“Üst yörüngede kal,” dedi Luke Mara’ya, X-kanadının kokpitine otururken, küçük avcı uçağı *Jade Sabre*’ın arka hangarında duruyordu. “Sorun çıkarsa ışık hızına atlayacağım, sen de aynısını yap.”

“Hemen arkadayım,” dedi Mara ona, sesinin tonunda hâlâ Belkadan’da yaşadıklarının etkisi sezilebiliyordu.

“Hemen önümde ol,” dedi Luke. Aynı şeyi son bir saat içinde en az on kez duyan karısının yüzündeki gülümsemeyi gözünün önünde canlandırabiliyordu. İkisi Helska sistemine sessizce gelmişlerdi, dördüncü gezegene yaklaşırken güneşi görünme ve izlenme riskine karşı kalkan olarak kullanmışlardı. Burada neler olabileceğine dair bir fikirleri yoktu ve Mara’nın Belkadan’da öldürdüğü savaşçı galaksilerarası engeli aşarak dördüncü gezegene çarpan şeyle ilgili olabileceği gibi Belkadan’ı harap eden salgın da buradan kaynaklanıyor olabilirdi. Belki de hepsi tesadüftü, tespitin ardından Belkadan’ın başına gelenler. Belki de Yomin Carr mahvolan gezegendeki tüm ağaçları et-kileyen illet yüzünden benzer bir metamorfoz geçirmişti.

Luke buna pek ihtimal vermiyordu. Burada bir şey seziyordu, köklü ve tehlikeli bir şey, sanki Güç’ün dokusundaki bir titreşim gibi. Mara’ya bulaşan garip ve tehlikeli hastalık gibi birilerinin de galaksiye geleceğinden korkuyordu ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Belkadan’dan getirdikleri derimsi topların nerelerle bağlantı kurduğunu bulmak. Birisi ya da bir şey ne onun ne de Mara’nın anlamadığı bir lisanı kullanarak Yomin Carr’la iletişime geçmeye çalışmıştı ki bu lisanı R2-D2 bile tercüme edememişti.

Luke C-3PO’nun bunu çözebileceğine inanıyordu, çünkü protokol droidi galaksideki en eski ve kullanılmayan dilleri bile tercüme edecek şekilde programlanmıştı. Belkadan’da topladıkları bilgilerin ışığında acaba bu lisan gerçekten de bu galaksiye mi aitti? Bunu düşünmek bile Luke’un tüylerini diken diken ediyordu.

Değilse bile yine de Luke’un, C-3PO’un bunu çözebileceğine olan inancı tamdı.

“Aç şunu, Artoo,” dedi arkasındaki astromech’e. R2-D2, *Jade Sabre*’a bağlı olan X-kanada ilgili kodları girdi ve geminin kuyruk kanadı bir makas gibi açıldı. Az sonra X-kanat uzay boşluğuna çıkıp *Jade Sabre*’ın arkasında uçmaya başlamıştı bile ve aralarında yeterli mesafe olur olmaz Luke motorlarını ateşleyip Mara’yı selamlayarak uçup gitti. Dördüncü gezegene daha çevik olan X-kanatla gitmesine karar vermişlerdi, Mara da uzun menzilli keşif ve gerekirse ateş desteği rolünü üstlenecekti.

X-kanadın S-folyoları şu anda kapalıydı ve bu nedenle de şu anda iki kanatlı bir avcıya benziyordu. Luke hemen sistemlerini kontrol etti ve ardından da Mara’yı arayıp ona kaçış koordinatlarını bildirdi.

Sonra da daha önce anlaştıkları gibi doğruca Helska’nın güneşine doğru gitmeye başladı.

“O gezegeni taradın mı?” diye sordu R2-D2’ya.

Droidin cevabı olumlu olduğu kadar endişeliye de benzi-yordu ve tüm korkularına rağmen Luke

yine de sırtmayı başardı.

“Çok ısındığında haber ver,” dedi ve hızı biraz daha artırdı, yanan güneşin çekimi sayesinde hızı daha da artıyordu.

Luke göğsündeki baskıyı hissetti ve süredurum kompensatörünü yüzde 99’a ayarladı. Güneş ekranında her geçen saniye biraz daha büyüyordu ama o ne yaptığının bilincindeydi ve R2-D2’nun rota tayini yeteneğine olan güveni de tamdı.

Yaklaşmaya devam ederlerken gövde ısısı ve R2-D2’nun şikâyetleri de hızla artmaya başladı ve Luke sonunda sağa dönüp müthiş bir hızla belirlenen koordinatlara doğru gitmeye başladı, neredeyse dördüncü gezegene doğru dümdüz bir rotaydı ve tüm yol boyunca güneş onun tam arkasında olacaktı. Eğer o gezegende birileri varsa onun yaklaştığını hemen fark edemeyeceklerdi ve bu yaklaşma, güneşin çekim kuvvetinin de sağladığı hız sayesinde, çok hızlı olacaktı.

Çok geçmeden Luke gezegeni gördü, ekranında bir noktadan yumruk büyüklüğüne kadar gelmişti. Kanatları açıp tekrar sağa döndü ve yörüngeye daldı ve gezegenin buzla kaplı yüzeyini gözüyle tarayabileceği bir mesafeye kadar alçaldı.

Tüm çevresinde hissedebiliyordu: bir enerji kalkanı. Et-kisini saçlarının dibinde hissedebiliyordu, cazırtısını telsizinden duyabiliyor ve ekipmanların ekranlarında neden olduğu puslu çizgileri görebiliyordu.

R2-D2 ona bir şey söyledi ama o ses de araya giren enerjiye karışıp gitti.

Luke ekipmanların çoğunu kapattı, sadece göz ve içgüdüleriyle uçarak biraz daha alçaldı. Yörüngenin etrafında tam bir tur atmıştı ama sürati hızla düşüyordu ve bu ikinci turda çok daha fazla şey göreceğine inanmaktaydı.

“Luke,” diyen Mara’nın parazitli sesi yükseldi. Konuşmaya devam etti ama ancak birkaç kelimesi anlaşılabilirdi. “Arka taraf... var... noktalar.”

“Mesajı tekrar et,” diye talimat verdi R2-D2’ya. “Paraziti temizleyip ne söylediğini anlamaya çalış.”

X-kanadı yüzeye daha da yaklaştırdı, araziye yalayarak gidiyor ve gözlerini ve zihnini kullanarak aşağıda neler olup bittiğini çözmeye çalışıyordu. Bir terslik olduğundan emindi, bunu sezebiliyordu. Garip bir tehlike hissi kaplamıştı içini.

Birden bire X-kanadın burnu sarsılıp aşağı doğru yöneldi, sanki bir anda suyun içerisine girmiş gibiydi.

Arkasında duran R2-D2 çığılığı bastı ve Luke’un tüm cihazları, özellikle de rota destek kontrolleri, kapandı.

Yetmezmiş gibi buzla kaplı çorak arazi de yükselerek onu karşılamaya hazırlanıyor gibiydi.

Sernpidal’dan uzaklaştılar, yük gemisi, mekik ve Outer Rim’de bulunabilecek her türde geminin, yaşadıkları gezegen henüz yok olmuş, şaşkın ve korku içindeki sayısız mültecinin, tarif edilemez ve yıkıcı bir trajedi neticesinde dostlarını ve ailelerini kaybetmiş olan kadın ve erkeklerin oluşturduğu

bir konvoyla birlikte.

Arkalarında Sernpidal dönen bir ölüm küresi halindeydi, atmosferi yırtılmıştı ve gezegenin bir yüzünden büyük bir dumanın yükselmesine neden olan çarpışmanın etkisiyle yörüngesinden çıkmıştı.

Sernpidal artık ölmüştü, acı ve yıkıma teslim olmuştu. Artık çağlar boyunca üzerinde bir yaşam olmadan yoluna devam edecekti.

Han Solo uzun bir süre titreyen gezegene baktı, gözlerinin gördüğü şeyi kalbi hâlâ kabullenememişti.

“Konvoyda yüz on bir gemi var,” dedi Anakin, gergin bir halde babasının arkasından gelerek. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu, Han’a sarılmalı mı yoksa ondan kaçmalı mıydı?

Han yüzünü oğluna döndü, yüzünde sanki söylenenleri duymamış gibi hiçbir ifade yoktu.

“Yüz on...” diye aynı cümleyi tekrar etmeye başladı Anakin.

“Onu terk ettin,” dedi Han usulca. Bu suçlamayı duyan Anakin yumruk yemiş gibi oldu.

Anakin cevap olarak bir şeyler söylemeye çalıştı; böyle bir şeyi söylediği için babasına bağırarak istiyordu. O, *Millenium Falcon*’u ve içinde bulunan çok sayıda kişiyi kurtarmıştı. “Gitmek zorundaydık,” diyebilirdi en sonunda, “Ay düşüyor—”

“Onu terk ettin,” dedi Han tekrar ama daha yüksek sesle.

Anakin bunun karşısında yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. Sernpidal’da başka bir şans olmadığını hatırlattı kendisine ve babasının da mantıken bunu anlaması gerekiyordu. Chewie’den çok uzaktılar ve ay da büyük bir hızla yaklaşıyordu. Chewie’ye yetişip onu gemiye almaları mümkün değildi. Anakin bunları söylemek, hemen geri koşup olayla ilgili raporları getirmek ve söylediği her şeyi ispatlamak istedi.

Ama yapamadı. Tek laf edemedi, babasının şu güne kadar gördüğü en çaresiz ve boş yüz ifadesine bakmaktan öte bir şey yapamadı. Babası hep onun kahramanı olmuştu, büyük Han Solo. Babası her zaman onun gücü ve cevabıydı.

Ve şu anda...

Şu anda Han Solo acınası ve perişan bir şeye, boş bir kabuğa benziyordu.

“Onu terk ettin,” dedi Han tekrar, sesinin tonu tekrar en baştaki sakin haline dönmüştü. Bu üçüncü seferde artık şaşkınlık değil de sadece suçlama vardı ki bu da Anakin’in daha da ağırına gitmişti. “Chewie orada hayatını feda ederken sen dönüp kaçtın.”

“Ben...” diye söze girdi Anakin ama dudaklarını ısırarak sustu ve gözyaşlarına boğuldu.

“Oysaki Chewie seni kurtarmak için her şeyi göze almıştı,” diye gürledi Han ve parmağıyla Anakin’in göğsünü dürttü. “Onu terk ettin!”

Anakin döndü ve gitti.

Han etrafına bakındı, ancak o zaman bir düzine gözün en başından beri onu ve oğlunu izlemekte

olduğunu fark edebildi. Açıklama olarak kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadan *Falcon*'un köprüsüne koştu ve koltuğuna oturdu.

Dönüp de yanındaki boş koltuğu gördüğünde, kendisini o kadar yalnız hissetmişti ki.

“Artoo, nedir bu?” diye bağırdı Luke, X-kanadı dönerek düşüyordu ve droidin bir cevabı yoktu. Luke sensörleri açtı ama ne çekici bir ışın ne de muhtemel bir güç kaynağı tespit edebilmişti.

Luke soğukkanlılığını toparlayarak kalan zamanını hesapladı. Mara'nın heyecanlı sesi telsizden duyuluyordu ama anlaşılır olmadığından Luke cihazı kapattı. Gezegenin pürüzsüz yüzeyinde bir tümsek fark etti ama incelemeye yetecek kadar zamanı yoktu.

X-kanadın burnunu yukarı kaldırıp motorlara yüklendi ve çekim gücüne karşı koymaya başladı, amacı çekim gücünden kurtulmaktan ziyade gücün seviyesini tespit edebilmektir. Yine de hiç beklemediği halde ilerleme kaydedebildi.

“Kalkanlara tam güç ver,” dedi R2-D2'ya, saf güçle kurtulmasının imkânsız olduğunu anlar anlamaz.

Kalkanların açılmasıyla kapanması bir oldu – ama tam o anda çekim gücü X-kanadı bırakıp da kalkanlara odaklanmıştı ve bu yüzden araç fırladı. Ama kurtulamadı – çekim derhal geri geldi ve aracı yeniden yakaladı, motorların tüm gücünü kalkanlara aktarmanın bedelini ödemeye başladığını gören Luke derhal hızı azalttı ki bu taktiği gerektiğinde bir kez daha uygulayabilsin.

Ama şimdi bir planı vardı.

R2-D2'nun itirazlarına rağmen Luke X-kanadın burnunu aşağı çevirdi ve hızı artırdı. Gezegen onu yutmak için hızla yaklaşıyordu.

“Kalkanları hazırla,” dedi Luke, droide.

R2-D2 bipleyerek yine itiraz etti.

“Sen dediğimi yap,” dedi Luke. Kaynağını aradı ama bir şey göremiyordu, cihazları da hiçbir şey tespit edememişti. Fakat çekim yönüne bakarak nerede olduğunu anlayabiliyordu. Aniden motorları kapatıp ters yöne çevirdi, bu ani değişimin kendisine gereken zamanı kazandıracağına inanıyordu ve üç proton torpido atıcısını da boşalttı. Dokuz füze son hız önünde yol almaya başladı.

Birbiri ardına buza isabet ettiler, arkalarından da X-kanat geliyordu.

“Kalkanları aç,” diye bağırdı Luke ve levyeye asılarak uçağın burnunu düzeltilti ve tekrar gazı kökledi.

X-kanat, torpidoların patlamalarıyla titredi, çekici ışın tekrar kalkanları kapatmıştı ama Luke ışının tekrar yön değiştireceğini düşünmüş ve haklı çıkmıştı, çünkü gemi kendisini bu tutuştan kurtarmış ve buzun neredeyse yirmi metre üzerinden son sürat kaçıp kurtulmayı başarmıştı.

“Hasarı kontrol et,” dedi Luke. Çekim gücüne tekrar yakalanmamak için geniş bir daire çizerek torpidoların isabet ettiği yere baktı ve az önce gördüğü tümseğe yöneldi.

İçgüdüsel olarak bunun sıradan bir tepe olmadığını bili-yordu ve önsezisiyle daha derinlere

baktığında sanki boş bir duvara çarpmıştı, Güç'ün içinde boş bir alan.

Luke, Mara'nın bulunduğu konumdan bir şeyler tespit edip kendisine bilgi verebileceği umuduyla telsizi açtı, fakat ardından bu yapının ötesindeki ufku bir anda canlandığını gördü, bu şeyler gemiden başka bir şey olamazdı.

Tümseğe yakından baktı ve ardından da yönünü değiştirdi, hızla uzaklaşmak için kaldırıcılarını da ateşledi. Döndü, döndü, G kuvveti yüzünü yan tarafa doğru bastırıyordu, 180 derece dönüp yükseldi ve hızı kökledi. İşte o zaman çekim gücünden kaçmaya çalışmanın ona neye mal olduğunu anladı. Sağ motoru öksürdü ve durdu ve uzay uçuşu için kanatlarını kapamaya kalktığında da onların sıkışmış olduklarını fark etti.

Diğer gemilerse hızla yaklaşıyordu ve Luke'un torpidosu tükenmişti.

Geri döneceğim, dedi Han kendi kendine. Chewie gezegenden ayrılmanın bir yolunu bulmuştur.

Mantiken bu imkânsızdı. Han, Wookiee'nin ay düşerken orada durduğunu görmüştü ve Sernpidal'ın kendisinin de bundan hemen sonra yok olduğu ortadaydı.

Ama Han'ın şu an mantığının sesini dinleyecek hali yoktu. Kendi kendine, Chewie bir şekilde kaçmıştır, dedi ve kendisini buna inandırdı.

Konvoydaki diğer bir gemiye, bir yük gemisi, çağrı yaptı ve Dubrillion'un koordinatlarını verdi, sonra da *Falcon*'la keskin bir dönüş yapıp Sernpidal'a, Chewie'ye doğru gitmeye başladı.

“Yardıma...” diye bir yardım çağrısı geldi konvoydaki gemilerden birinden, Han daha manevrasını tamamlamaya fırsat bulamadan. “Derhal!” dedi geminin kaptanı. “Gövdeyi deliyorlar! Dev böcekler.”

Han homurdanıp küfrü bastı ama bu çağrıyı duymazdan gelmedi, çağrının koordinatlarına bakarak *Falcon*'u diğer geminin bulunduğu tarafa çevirdi, konvoyun oldukça dışında ve gerisinde bir mekiği bu.

“Böceklermiş,” diye tekrarladı kendi kendine alaycı bir ifadeyle ama yüzündeki ifade şahit oldukları karşısında bir anda uçup gitti.

Böcekler. Büyük turfopper yaratıklar, mekiğin titanyum alaşımından gövdesini yaprak gibi kemiriyorlardı.

“Gemiye girdiler!” diye bir feryat yükseldi gemiden.

Han, *Falcon*'u hemen yanaştırıp kalkanlarını açtı ve ön la-zerleriyle ateş edip böceklerden birisini paramparça etti. Fakat zavallı mekiğin için daha fazla yapabileceği bir şey yoktu. Bir çift böceğin iyon motorlarına saldırdığını gördü ve diğerlerine derhal gemiyi tahliye etmeleri için çağrı yapmayı denedi.

Tek duyduğu geminin gövdesinin içinden yükselen bağıriş çağrışı oldu.

Ardından mekiğin infilak etti ve kıvılcımlar ve ışık saçarak kaybolup gitti.

Han, *Falcon*'la bölgeyi tarayarak bu şeylerden daha başka kalıp kalmadığını kontrol etti. Konvoya çağrı yaparak ağaç olarak adlandırdığı bir haberleşme kanalı açtı, böylece her gemi en az diğer iki

gemiyle sürekli temas halinde kalacaktı. Onlara yanaşık düzende ve konvoydaki en yavaş geminin hızıyla uçmalarını söyledi.

Artık bir karar vermek zorundaydı. Kalbi Chewbacca için Sernpidal'a gitmek istiyordu ama ne olduğu belirsiz bir düşman ortalıkta dolanırken bu çaresiz kişileri nasıl terk edebilirdi?

Han'ın cihazları çok uzakta ve yavaş hareket eden başka bir gemi tespit etti. Tür, kimlik ya da sinyal tespit edilemeyecek kadar uzaktaydı. Ona çağrı yaparlarsa onun da konvoyu göreceğini düşünerek haberleşme kanalını açarak çağrı yaptı.

Cevap yoktu.

Han tekrar çağrı yaptı ve telsize tüm kanalları arattı.

“Kyp... hasar... yardım,” geldi cevap olarak.

Han sesinin tonundan bunun Kyp Durrone olduğunu tahmin ederek cevap verdi ve tekrar tekrar aynı cevabı duydu. Kaydedilip otomatik olarak gönderildiğini anladı ve Kyp Durrone'un çoktan ölmüş olabileceğinden endişe etti.

Han konvoyun önündeki gemiye çağrı yaptı. “Şu gemiyi tespit edebildin mi?”

“Evet,” diye geldi cevap. “Ayrıca yardım çağrısı da alıyoruz, muhtemelen otomatik.”

“Evet, ben de duydum,” dedi Han. “Siz rotanızda devam edin. Hızlı gemiler böceklerle karşı konvoyun her iki yanında devriye gezsın.”

“Juliupper'ın başına gelen bu muydu?” diye bir cevap geldi, infilak eden mekikten bahsediyordu.

“Böcekler,” dedi Han tekrar. “Şu uzaktaki geminin yanına gidiyorum – sanırım bir dostum. Konvoy yoluna devam etsin, çok geçmeden gelirim.”

Telsizi kapattı ve az sonra dâhilî haberleşmeyi açtı. Uzunca bir süre öylece baktı ve sonra iç çekti. “Anakin,” diye seslendi. “Bir yardımcı pilota ihtiyacım olacak.”

Bir süre sonra oğlu biraz çekinerek de olsa kontrol odasına girdi ve usulca yanındaki koltuğa yerleşti.

“Bir yardım çağrısı aldık,” dedi Han, sesinin tonu soğuk ve sakindi, herhangi bir bağışlama ya da iletişim kurma çabası sezilmiyordu. “Herhalde Kyp. Yine başı belaya girmiş. Belki de böcekler yüzündendir.”

Anakin şaşkın bir halde ona baktı.

“Eğer burada olsaydın sen de görürdün,” dedi Han, söylediği sözler kadar sesinin tonu da oğluna bu çocukça davranışı yüzünden *Falcon'un* bir saattir yardımcı pilot olmadan uçtuğunu anlatıyordu.

Anakin babasına cevap vermek istedi, ona *Falcon'u* kurtarmak için Sernpidal'dan kaçtığını, zamanlarının kalmadığını ve Chewbacca'yı kurtarmak için ellerinden hiçbir şey gelmeyeceğini anlatmak istedi. Anakin gibi azimli birisi için bile acı gerçek karşısında bu sözler hiçbir anlam ifade etmiyordu, Chewie ölmüştü, hem de onu kurtarıırken hayatını kaybetmişti.

Bu acı gerçeğin ağırlığıyla çocuk boynunu büktü.

Luke'un bu yaklaşan garip görünümlü avcı uçaklarının düşman olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Öfkeyle tepesine çöküp üzerine küçük ve erimiş kayadan mermiler yağdırdılar.

Luke'un kalkanı yoktu.

Daldı ve döndü, burguya girdi ama daha yarısına gelmeden burgudan çıktı, tahmin edilebilir bir hareket tarzının sonunu getireceğini anlamıştı.

Burgudan çıkmasıyla tahmini rotası üzerinden sayısız merminin geçmesi de ne kadar haklı olduğunu gösterdi.

Luke uçağının burnunu düzeltti, R2-D2 arkasında çığlık atıyordu ve geminin dört topu da ateş etmekteydi. Hiçbir düşman gemisini vuramadı ama açtığı yaylım ateşi önünü kesecek çok sayıda mermiyi yok etti. Yine de Luke sağa ani bir dönüş yapmak zorunda kaldı ve hemen ardından bir tane daha. Aracının bu kadar baskıya dayanabileceğinden emin değildi ve R2-D2'nun feryatları da droidin gidişatının da hiç iyi olmadığını gösteriyordu.

Üçüncü bir sert dönüş yaptı ve aniden o dönüşten çıkıp sola döndü ve karşısındaki iki düşman uçağına kilitleyip ateş açtı. Önce birini paramparça etti, ardından da ikincisinden büyük bir parça koparıp döne döne düşmesine neden oldu.

Luke arkadan ve yandan gelen tehdidi sezebiliyordu ve tek kaçabileceği yer olan sağa gitti tekrar, X-kanadın motorlarına yüklendi yeniden.

Kalan tek motor acı içinde inledi ve istenen hızı sağlayamadı.

Luke kaçıyordu ama düşmanları peşindeydi ve ondan çok daha hızlıydılar.

"Bu Kyp," dedi Han tanıdık ve hasarlı XJ X-kanadı yakından gördüğünde. "Olamaz," diye de ekledi, tüm cihazları alarm verdiğinde ve yanına baktığında da nedenini anladı.

Bir böcek sürüsü X-kanat ve *Falcon*'a doğru yaklaşıyordu.

"Bize tuzak kurdular," dedi Han. "Kyp'i yem olarak kullanıp bizi çektiler."

"Sence akıllılar mı?" diye sordu Anakin kuşkuyla.

"Bence işe yaradı," dedi Han. "Sıkı bir uçuşa hazır ol, evlat!"

Anakin hemen kontrollerin başına eğilip işe koyuldu.

"Üst tarete geç," dedi Han, *Millenium Falcon*'un üzerindeki dörtlü lazer toplarını kastediyordu. Eski gemi böyle iki tarete sahipti, biri altta ve diğeri üstte, ayrıca önünde de kokpitten kontrol edilebilen tek bir top bulunuyordu.

Doğrulurken Anakin babasının şöyle mırıldandığını duydu, "Dayan, Kyp."

Anakin hemen koridora daldı ve köşeyi döndü. Topçu koltuğuna varabilmek için yoluna çıkanları ite kaka devam etti –acaba topları kullanmayı bilen başka birisi var mı diye sorup onu da alttaki tarete göndermeyi de aklından geçirmişti ama derhal vazgeçti. Babası diğer topu başka birinin

kullanmasını isteseydi zaten bu isteği kendisi dile getirirdi.

Merdivenden çıktı ve dönen koltuğa yerleşip kemerlerini bağladı, ardından da parmaklarını tetiklerin üzerine yerleştirdi. Anakin burayı severdi, dönen koltuğu ve topların gümlemesini reaksiyon ve yeteneklerinin sınanması olarak görürdü ve daha da ötesi hedefin hızına bağlı olarak onun Güç'le olan bağının ne kadar kuvvetli olduğunu. Şimdi bu topları gerçekten kullanma imkânını ele geçirmişti ve içinde buldukları tehlikeye rağmen ne kadar heyecanlı olduğunu inkâr edemiyordu.

Ama bu duygu uzun sürmedi, Serpidal'da yaşananlar daha bu kadar tazeyken olamazdı da zaten.

“Bu şeylerin bize yaklaşmasına sakın izin verme,” diyerek uyardı Han, sesinin tonu Anakin'in dikkatini toplamasına yardımcı oldu, terli avuçlarıyla levyeyi bir kat daha sıkı kavradı. Bir yandan yaklaşan tehdide diğer yandan ise hasarlı X-kanada baktı ve Han gibi o da Kyp'in hâlâ hayatta olmasını umut etti.

“Sakın Kyp'i vurayım deme!” diye ekledi Han birdenbire ve Anakin irkildi, sanki bir önceki başarısızlığına doğrudan gönderme yapıyor gibiydi. Babasının mırıldandığını duydu ve kulak kesildi.

“Ah, Chewie, ah,” dedi Han usulca. “Sen olmadan bu şeyi nasıl yedeğe alacağım şimdi?”

Anakin dinlemeyi bıraktı, sanki ait olmadığı bir yere girmiş gibi hissediyordu kendisini ve dikkatini tekrar mevcut tehdide çevirmeyi denedi, gerçi Han'ın ölü arkadaşına yakarışı çocuğu derinden etkilemişti. Derin bir nefes aldı, yüzündeki bitkin ifade yerini kararlı bakışlara terk etti. Döner koltuğunu çevirdi ve yaklaşan bir grup böceğe benzer canlı gördü ve nişan aldı. Ardından bekledi, bekledi, ateş etmeden durup soğukkanlılığını korudu.

“Onları geçip giderken mi vuracaksın?” diye bağırdı babası ona.

Anakin onun sözlerine kulak asmayıp metanetini korudu, bekledi ve bekledi. Neredeyse *Falcon*'a varmışlardı – Anakin soğana benzer gözlerini ve o gözlerden yansıyan vahşiliği görebiliyordu.

Birden dört namlulu lazer topu ateş kismaya başladı, ateş eden her namlu geri tepiyordu. Ekranı böcek parçaları ve ışık hüzmeleri kapladı, bir yıkım dalgası gibiydi ve genç Jedi taretini derhal çevirip böcekleri parçalara ayırmaya devam etti, ellerini tetiklerden hiç çekmiyor ve namlular ateş yağdırmaya devam ediyordu.

Fakat daha fazlası geliyordu hem de büyük bir hızla! Anakin dönüp tekrar ateş etti ve tekrar diğer yana dönüp bir başkasını vurdu, bir tane daha ve bir diğeri ateş hattından kaçtığında onu takip etti, biraz ileride onu yakaladı ve –whump!– paramparça etti.

Yetmemişti.

“Gövdedeler!” diye bağırdı Han.

Anakin merdivenden hemen ana güverteye indi, kalabalığı iterek koşup hangara gitti ve çekme kablosunu hazırladı. Babasının sürekli olarak kendisine seslendiğini duyuyordu, kalkanların hızla zayıfladığı gibi bir şeyler söylüyordu ama soğukkanlılığını korudu ve *Falcon* sürüklenen X-kanadın üzerine geldiğinde kancayı ateşleyip kanatlarından birini yakaladı.

Sonra da koştu, babasının gövde delinmek üzere şeklindeki feryatlarını duyabiliyordu. Fakat Anakin

köprüye gitmek yerine önce ana güç aktarım ünitesine koştı. Coruscant'ta yaptıkları berbat inişten sonra burada Chewbacca ile çalışıklarından ne yapacağını biliyordu.

Falcon'un yaşam destek sistemleri dışında ne varsa kapattı. Pek çok yolcunun korku içinde bağırdığını duyunca onları kendi duygularından derhal uzaklaştırdı. Babasının dediğine göre böcekler geminin gövdesindeydi, bu yüzden ana güç kablosunu çıkardı ve elinde kıvılcımlar saçan o şeyle geminin üst kapağına tırmandı. Kapağı yavaşça yukarı doğru kaldırdı ve ardından nefesini tuttu.

Ana kablo dış gövdeye değdi ve tüm yüzeye yaydığı elektrikle *Falcon* bir anda ışıltı ışıltı oldu.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Han aşağıdan. “Gücümüz kesildi.”

“Sadece gövdeyi temizliyordum,” dedi Anakin ve tekrar güç ünitesine girdi. “Bak bakalım temizlenmiş mi?”

Han ters ters ona baktı ve ardından köprüye döndüğünde tüm bulguların böceklerin gövdeden temizlenmiş olduğunu bildirdiğini gördü. Çoğu boşlukta öylece sürükleniyordu, kömür olmamışlardı ama en azından sersemlemişlerdi.

Işıklar titredi ve güç tekrar geri geldi.

“Güzel hareket, evlat,” diye mırıldandı Han.

Biraz sonra lazer topları tekrar gürlmeye başladı ve sürüklenen tüm böcekleri yok etti.

Han gülümseyerek Kyp'in X-kanadıyla aralarındaki bağlantının sağlam olup olmadığını kontrol etti ve ardından konvooya doğru ilerlemeye başladı. Orada bir yük gemisinde X-kanadı indirip Jedi'in ne durumda olduğunu görebilirlerdi.

Luke tümüyle içgüdülerine göre uçuyordu, reaksiyon ve öngörü bir arada, şaşırtma, dalma ve kaçınmadan oluşan bir gösteriyle düşman avcılarının kendilerini güçlkle uzak tutabiliyordu –hatta ikisini birbirine çarptırmayı bile başarmıştı– ve bu zaman zarfında R2-D2 bir an için bile susmamıştı. Çünkü Luke astromech için çok hızlıydı ve rota değişimleri hesaplanıp onaylanamayacak kadar ani ve sürekliydi.

Luke uzun bir dönüşten kuyruğunda iki düşmanla çıktı. Yana yatıp döndü ve atıkları mermilerden sıyrıldı –ama bir tanesi sağ üst kanadının alt kısmına denk gelmişti. “Lütfen hızlan,” dedi gemisine ve hızı mümkün olabileceği kadar artırmayı denedi.

Düşman avcıları peşinden bir an bile ayrılmıyordu.

Luke motorları ters yöne ateşledi, yaralı iyon itici kükre-yerek itiraz etti. Bir çarpışma olacağını sezerek son anda yana daldı ve iki düşman avcı uçağı onu sıyrıp geçti.

X-kanadın dört topu ateş açtı ve kayaya benzer düşman avcılarının parçaları tüm sektöre saçıldı.

Ama durup buna sevinecek zamanı yoktu, çünkü çok daha fazlası hemen her açıdan gelmekteydi. Luke mümkün olan her manevrayı yaptı, topları şaşmaz bir kesinlikle ateş kustu.

Ama böyle bir düşmana karşı bunun yeterli olmayacağını biliyordu.

Solundaki bir patlama gözüne takıldı, ve bir tane daha ve ardından *Jade Sabre* ortaya çıktı ve

düşmanların arasına daldı.

“Yetiştim!” diye bağırdı Mara.

Luke o yöne dönerken *Jade Sabre* onu geçip gitti, Luke arka hangarın kapısının açıldığını görebiliyordu. X-kanadını derhal diğer geminin içine soktu ve girdiği anda da kaldırıcıları ateşledi, ardından her şeyi kapattı ve X-kanat büyük bir gürültüyle hangarın zeminine düştü.

“İçerideyim!” diye bağırdı Luke ve arkasına baktığında hangar kapısının kapandığını gördü.

Jade Sabre'in sarsılmasından isabet aldığını anlıyordu ama bu gemi bunlara dayanacak şekilde üretilmişti. Hemen avcısından atladı ve koridorda koşmaya başladı, hızından dolayı hemen her köşede duvara çarpıyordu. O köprüye varana dek Mara çoktan durumu kontrol altına almıştı ve sistemin beşinci gezegeninin çekim kuvvetinden de hız alarak yoluna devam etti, düşman avcılarıyla kısa sürede arayı açmıştı.

“Burada fena bir şeyler olmuş,” dedi Mara.

“Belkadan ve o savaşçıyla alakalı bir şey,” dedi Luke. “Bundan eminim.”

“Ve binlerce gemi senin peşine takılmıştı,” dedi Mara.

Luke uzun bir süre dikkatle düşünerek durumu değerlendirdi. “Lando'nun gezegenine dönelim,” dedi sonunda. Fakat aynı şekilde düşünen Mara oraya doğru çoktan yola çıkmıştı bile. Eğer bu gezegende bu garip avcılardan o kadar çok varsa kim bilir ne kadarı daha sektörde dilediği gibi dolaşıyordu? Kaçı Belkadan'a gitmişti ve kaçış şu anda Sermpidal'daydı?

Ya da Dubrillion'da.

Kyp Durron birkaç saat sonra *Millenium Falcon*'un köprüsüne girdi, uzatılan bir tüple X-kanadını hangarına almış olan bir yük gemisinden buraya geçiş yapmıştı.

“Elfour gitti,” dedi usulca, anlaşılan bu kayba çok üzülmüştü.

Anakin acısını anlıyordu, R2-D2 ya da C-3PO'nun başına da bir şey gelse o da aynı derecede üzülürdü, belki de Chewie'nin kaybına üzüldüğü kadar. Han ise omuz silkti ve somurttu, sanki onun şu an hissettiklerinin yanında bir droidin kaybının önemi varmış gibi.

“O şeyler neydi?” diye sordu Han bir süre sonra.

Kyp omuz silkti. “Belkadan'dan Helska sisteminin dördüncü gezegenine giden bir gemiyi takip ettik,” dedi. “Ve orada...” durdu ve birkaç kez yutkundu ve Han ve Anakin me-rakla ona baktılar.

“Diğerlerinin hepsi mi?” diye sordu Han, işte şimdi yüzünde anlayışlı bir ifade belirmişti.

Kyp üzgün bir ifadeyle başını salladı.

“Bu böcekler mi yaptı?” diye sordu Han.

“Onlar daha sonra geldiler,” dedi Kyp ve detaylı şekilde kayaya benzeyen avcıları ve kalkanlarını nasıl kaybettiklerini anlattı. “Böcekler ışık hızına atlarken ben ve diğer bir pilotun peşine takıldım.”

“Hiperuzayda da mı gidebiliyorlar?” diye sordu Anakin hayretle.

Kyp omuz silkti ama cevap ortadaydı zaten.

Han cevap verecekti ama sustu ve dikkatle konsol ekranına baktı.

“Ne?” dedi Anakin ve Kyp bir ağızdan, Anakin eğilip bakarken Kyp de daha iyi görebilmek için yanlarına geldi. Ekranda gittikçe artan sayıda sinyaller belirmeye başlamıştı. Bir böceğin neden olabileceğinden çok daha güçlü ve büyük sinyaller.

“Şu avcı uçağı meselesini bana bir daha anlatsana,” dedi Han.

Hemen konvoya haber verdiler ve onlardan dağılıp mümkün olan en yüksek hızda Lando'nun gezegenine gitmelerini istediler. Çoğu gemi ışık hızına atlayabileceğini bildirdi ama iyi durumda olmayan bazılarının bunu yapması mümkün değildi. Çekici ışınlarla çekilmeleri gerekecekti ki bu da konvoyu büyük ölçüde yavaşlatacaktı. Han birkaç küçük ve hızlı gemiden derhal Lando'nun yerine gidip ona savunmayı hazır hale getirmelerini söylemelerini istedi, ardından *Falcon* kalan gemilerin arasından uçarak gemilerin birbirlerine bağlanmasını organize etti. Tüm çekici gemilerin kaptanları kabul edilebilir bir hız üzerinde anlaşmışlar ve rotalarını ışık hızına atlayacak şekilde belirlemişlerdi.

Anakin sürekli cihazları kontrol ederek düşman avcı uçaklarının hız ve doğrultularını tespit ederek ne zaman çatışmaya gireceklerini hesaplıyordu.

Genç Jedi, Lando'nun gezegenine düşmanlarından daha önce varacaklarını duyurduğunda hepsi biraz daha rahat nefes alabildi.

Ama fazla değil.

ON DOKUZ

Takım Çalışmasının Kusursuzluğu

“Topumuz çok ama onları kullanacak adam yok,” dedi Lando acı bir gülümsemeye. “Çoğu enkazlardan alınma zaten. Hurdaya çıkan İmparatorluk yıldız destroyerlerinden alındılar.”

Han şaşırılmamıştı. Lando, menfaatini korumak söz konusu olduğunda, tanıdığı en yetenekli adamlardan biriydi.

“Yükünü boşalttık,” dedi Han.

Lando ona baktı, şaşırılmıştı.

“Sernpidal’a yani,” diye devam etti Han. “Ay düşmeden hemen önce teslim ettik. Sence iş bağlantıların bundan memnun olmuş mudur?”

“İyi de bu benim hatam değildi,” dedi Lando, elini havada sallayarak.

“Orada olmamız senin hatandı!” diye bağırdı Han ona.

“Ve yirmi bin kişi de orada olmandan çok mutlu oldu,” diye cevap verdi Lando, arkadaşına Chewbacca’nın kaybedilmesine rağmen Han, Anakin ve Wookiee’nin çabaları sonucu binlerce kişinin hayatının kurtarılmış olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Han dudaklarını ısırды, yumruklarını sıktı ve kolları iki yana açıldı, Lando’yla kaçınılmaz kavgasını şimdi mi başlatsa yoksa tehlike geçene kadar öfkesini bir kenara mı bıraksa bilemiyordu.

“Geriye dönüp de bizi bu noktaya getiren kararlara takılamayız,” dedi Lando usulca ve başını salladı. “Eğer senden Sernpidal’a gitmeni istemesem sen de gitmeyecektin ve Chewie hâlâ yaşıyor olacaktı. Ama muhtemelen Kyp’in de dahil olduğu pek çok kişi ölmüş olacaktı ve şu anda bize doğru gelen tehlikeden de haberimiz olmayacaktı. O zaman hepimiz, Chewie de dahil büyük bir tehlikede olacaktık.”

Söyledikleri mantıklıydı ama yine de kalbindeki acıyı dindirmeye yetmiyordu. “Sürüler halinde geliyorlar,” dedi. “Senin kaç avcı uçağın var?”

Lando bu soruya fazla şaşırılmamıştı.

“Avcı çok ama yeterli pilot yok.”

“Kuşak yarışına rağmen mi?”

“Ona kimlerin geleceğini biliyorsun,” dedi Lando. “Üze-rimize bir donanma geldiğini duyduklarında sence hangisi burada kalmaya gönüllü olur?”

Han durup söylediklerini düşündü, hakkı vardı. Hayatı boyunca kaçakçılarla uğraşmıştı ve çoğunu tanır ve hepsinin de önce kendi güvenlik ve ihtiyaçlarını düşündüğünü bilirdi. Belki de bu durumda bu politikada haklılık payı da bulunuyordu. Belki de hep birlikte Dubrillion’u terk edip Core’a doğru kaçmaları gerekirdi. İhtiyaçları olan ateş gücünü ancak orada bulabilirdi. Lando’nun adamlarından

biri onları bir veri ekranına çağırırken, onun aklında hâlâ bu düşünceler vardı. Lando ekrandaki verileri okuyunca kaşları çatıldı.

“Zannettiğimizden fazla pilotumuz olabilir,” dedi ve konsolu Han’a çevirdi.

Han ekrana dikkatle bakmadan tekrar Lando’ya döndü.

“Düşmanımız zaten çoktan sektöre girdi,” dedi Lando. “Siz gelmeden az önce buradan ayrılan bir grup pilottan çağrı aldık. Bir tür çok renkli avcı uçağı tarafından saldırıya uğramışlar – o şeylerin taş parçaları gibi uçtuğunu iddia ediyorlar.”

“Kyp’in söylediği gibi,” dedi Han asık suratla.

“Eğer gezegende kalırsak daha akıllıca bir şey yapmış oluruz,” dedi Lando. “Gökyüzü onların olsun. Biz sığınaklara saklanırız. Maden ekipmanlarımız sayesinde silahlarımızın erişemeyeceği kadar derinlere inebiliriz.”

Han itiraz etmedi ama Sernpidal’da neler olduğunu bili-yordu ve bu ani felaketlerin tümünün birbiriyle bağlantılı olduğundan da emindi. Eğer yerin altına saklanırlarsa düşman avcıları belki onlara dokunamazdı ama Dubrillion’un da bir ayı vardı, hem de kocaman.

“Hemen gezegenin çevresine devriyeler gönderin,” dedi. “Krater, enerji alanı ya da ışını var mı arasınlar.”

Sernpidal’ın başına gelenleri henüz duymuş olan Lando hiç itiraz etmeden söyleneni yaptı.

“Han!” diye bir ses geldi koridordan ve Leia koşarak içeri girdi, C-3PO da arkasındaydı. “Olanları duydum,” dedi ve koşarak gelip kocasına sarıldı. “Anakin söyledi.”

Han yüzünü Leia’nin koyu renk saçlarına gömdü, böylece yüz ifadesini gizleyerek içinde hissettiklerinin mahrem bir şey olarak kalmasını sağladı. Anakin’e karşı hissettikleri ve Sernpidal tahliyesinin etkisi henüz geçmemişti, oğlunun pratik zekâsı onları böceklerden kurtarmış olduğu halde bile. Uzun yıllardan beri en yakın dostu, yardımcı pilotu ve güvenilir bir yoldaşı olan kişinin kaybına da henüz alışamamıştı. Şu an bundan konuşmaya başlayamazdı, bunu kabullenip bu acı gerçekle yüzleşene kadar yapamazdı bunu. Ailesi yanındaydı, Leia’nın sarılması ona bunu hatırlatıyordu, eşi ve üç çocuğı. Eğer şu anda kendisini toparlayıp elinden gelenin en iyisini yapmazsa tümü hayatını kaybedebilirdi.

Leia sarılmayı bıraktı ve kocasını kol mesafesinde tuttu. “Anakin’i kurtarıırken öldü,” diye hatırlattı ona usulca.

Han başını salladı, çok üzgündü.

“Anakin kendisini çok kötü hissediyor,” dedi ona endişeyle.

Han cevap verecek ve çocuğun kötü hissetmesi gerektiğini söyleyecekti ama dilini tuttu. Yine de içindeki bu duygular bir şekilde yüzüne yansdı ve Leia da bunu fark etmekte gecikmedi. “Ne oldu?” diye sordu.

Han yüzünü ondan çevirip Lando’ya döndü. “Araştırmaya hemen başlayın,” dedi ve Lando hiç zaman kaybetmeden koşarak uzaklaştı.

“Ne oldu?” diye sordu Leia tekrar, dik dik Han’a baktı ve hatta kendisine bakmasını sağlamak için çenesinin altından tutup hafifçe kaldırdı.

“Sadece gezegende yapılacak bir araştırma,” dedi Han.

“Anakin’le ne oldu?” diye açıklık getirdi Leia. “Ne oldu?”

Han derin bir nefes çekti ve gözlerini ona dikti. “Geri dönüşümüz konusunda bir fikir ayrılığı,” dedi.

“Bu da ne demek?”

“Onu terk etti,” dedi Han somurtarak. Başını iki yana salladı ve kibarca Leia’yı yana itti. “Saldırıya karşı hazırlanmamız gerek,” dedi.

Leia kolundan tutup onu yine kendisine dönmek zorunda bıraktı.

“Onu terk mi etti?” dedi şüpheyle.

“Anakin onu terk etti, Chewie’yi,” dedi Han.

Cevap veremeyecek kadar şaşırın Leia, Han’ın kolunu bıraktı ve o da Leia’yı kafasında sorular ve endişeyle birlikte bırakarak çekip gitti.

“Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Jacen kapıda durdu, küçük kardeşinin sözlerini duymuştu. Sernpidal’daki felaketten haberi vardı, Chewie’nin başına gelenler yüzünden annesinin ağladığını görmüş ve babasının Anakin’e bakışlarından bir şekilde kardeşinin de bu işle bir ilgisi olduğundan şüphelenmişti.

“Bundan emin misin?” diye başka bir ses geldi odanın içinden, Jaina’nın sesi.

“Ay çok hızlı düşüyordu,” dedi Anakin. “Sanki hava bile tutuşmaya başlamıştı.”

“Sıkışma yüzündendir,” dedi Jaina.

“Rüzgârın Chewie’yi nereye sürüklediğini ve hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorduk.”

“Ama babam onu gördüğünü söyledi,” dedi Jaina ve bunu duyan Jacen irkildi, Anakin’in bir şeylerin üzerini örtmek için yalan söylediğinden korkmuştu.

“Çok geçti,” dedi Anakin. “Oradan uzaklaşmaya başladığımızda bile geç kalmıştık. Çarpışmadan önce en fazla dört saniyemiz vardı. Dört saniyede onu alıp da nasıl uzaklaşabilirdik?”

Kapı açıldı ve Jacen içeri girdi. Kardeşine dikkatle baktı, kınayan değil de sevecen bir ifadeyle, fakat yüzündeki korku dolu ifade yüzünden ne Jaina ne de Anakin bunu fark edememişti.

“Yapamazdın,” dedi Jacen ve kardeşinin kendisini desteklediğini gören Anakin hayretle ona baktı. “Eğer hava bile tutuşmaya başlamışsa *Falcon’un* oradan kaçıp kurtulması mümkün olmazdı. Sen de Chewie’nin yanına ya da üzerine düşer ve hepiniz ölürdünüz.”

Anakin gözlerini kırptı, Jacen onun ağlamamak için sürekli gözlerini kırptığını biliyordu. Kardeşinin başardığı şeyleri takdir ediyordu. Hissettiği üzüntü çok büyüktü – Chewbacca hepsi için

bir ağabey ya da çok sevdikleri bir amca gibiydi ve babalarına Luke'tan bile daha yakındı. Fakat Anakin'in hissettiği üzüntü karşısında, suçluluk duygusunun da etkisiyle, kendisininin çok hafif kaldığını görebiliyordu.

“Babam böyle düşünmüyor ama,” dedi Jaina ve şefkat dolu bakışlarını Anakin'e çevirdi. “Aklını kaçırmış gibi.”

“Çok öfkeli,” dedi Jacen ve Jaina nefesini tutarak ona baktı.

“Öfkeden aklını yitirmiş gibi,” diye üsteledi Jacen, “En iyi dostunu kaybettiği için. Bu senin yapıp yapmadığın bir şeyle alakalı değil,” dedi Anakin'e. “Sadece Chewie'yi kaybetmiş olmasıyla ilgili.”

“Ama ben...” diye söze başladı Anakin.

Jacen yanına geldi ve elini kardeşinin omzuna koyarak gözlerinin içine baktı. “Onun yanına gidip onu kurtarmaya çalıştın mı?” diye sordu, sesinin tonundan Güç'ün yoğunluğu akıyordu, Anakin ve Jaina'yı söylediği her kelimeyi tek tek dikkate almaya zorlamıştı.

Anakin sanki bu sorunun ağırlığı karşısında dengesini kaybediyor gibiydi, o anki duygusal varlığının tam merkezini hedef almış ve Serpidal'da yaşadığı her şeyin bir kez daha gözlerinin önünde canlanmasına neden olmuştu.

“Hayır,” diye cevap verdi dürüstçe.

Jacen onun omzuna vurup arkasını döndü. “Öyleyse doğru olanı yapmışsın,” dedi. “Geri kalanları bu sayede kurtardın.”

“Ama babam...” diye tekrar konuşmaya başladı Anakin.

“Babam geri kalanların onu kurtarmaya çabalarken öldüğünü duyacak olsa da şu an olduğundan daha az üzgün olmayacaktı,” dedi Jacen, Anakin'in bir şey söylemesine fırsat vermeden. “En iyi arkadaşının senin yüzünden öleceğini bildiğin halde kendi ölüm korkunla yüzleşebildiğini hayal edebiliyor musun? Eğer Darth Vader'la olan son savaşında Luke dayı yardımına koşmuş olsaydı Obi-Wan Kenobi ne hissedirdi? Dehşete düşerdi, çünkü böylece Luke dayı kendi hayatını da tehlikeye atarak Asi İttifakı'nın, İmparatorluk'a karşı kazanma şansını da ortadan kaldırmış olurdu. Chewie'nin durumu da bundan farklı değil. O seni kurtardı, en sevdiği dostunun oğlunu ve bunun bedelini de hayatıyla ödedi. Bunu bilmenin huzuruyla öldü.”

Yüzünü Anakin'den çevirip ağzı açık duran Jaina'ya baktı, anlaşılan onun bu izahatından çok etkilenmişti. Arkasından Anakin'in burnunu çektiğini duyabiliyordu ve şu ana kadar suçluluk duygusuyla set çekmiş olduğu gözyaşlarını artık serbest bıraktığını anlamıştı.

O da ağlar gibi olmuştu ama küçük kardeşinin ve özellikle de kız kardeşinin önünde bunu yapmak istemiyordu.

Jaina'yı başıyla selamlayan Jacen aceleyle odayı terk etti.

Jaina, Anakin'in yanına gitti ve ona sarıldı –Anakin bu sefer rahatsız olmuşa hiç benzemiyordu. Yüzünü onun gür saçları ve omuzlarına gömüp ağlamaya başladı.

“*Rejuvenator*, Ord Mantell'de,” dedi Leia, başını ekrandan ve haberleşme cihazından kaldırdı.

“Buraya üç günde ulaşır.”

Lando Han’a baktı, ikisi de bu haberden heyecanlanmamıştı. Leia sabahtan beri çağrı yapıp bölgedeki ateş gücünü toplamaya çalışıyordu ama Dubrillion, Core’dan ve herhangi bir Yeni Cumhuriyet faaliyetinden çok uzaktı. Bu nedenle de yakınlarındaki en büyük savaş gemisi *Rejuvenator*’dı. Ne yazık ki düşman gemilerinden oluşan sürü, eğer şimdiki rota hızlarını korurlarsa iki gün içerisinde gelmiş olacaktı.

Han bu “eğerin” her şeyi değiştirebileceğini biliyordu. Gelen gemilere dair işaretler onların hız artırdıklarını göstermekteydi ki bu durumu daha da kötü hale getiriyordu. Eğer bu gemiler şu anda hız artırıyorsa bunu neden daha önce yapmamışlar ve savunmasız mültecileri yakalamamışlardı? Han o mültecilerin kasıtlı olarak Dubrillion’a gitmelerine izin verildiğini düşünmeye başlamıştı.

“Yıldız destroyerine çağrı yap,” dedi Lando, Leia’ya. Sonra da Han’a döndü. “*Rejuvenator* gelene kadar onları tutarız.”

“Kardeşinden haber var mı?” diye sordu Han, Leia’ya ve o da başını iki yana salladı. Luke ve Mara şimdiye kadar çoktan Belkadan’a varmış ve hatta geri dönüyor olmalıydı ama şu ana kadar onlardan bu yönde bir bilgi elde edememişlerdi.

“Hâlâ burayı terk etme şansımız var,” dedi Leia. “En hızlı gemilere doluşur ve Ord Mantell’e gideriz, *Rejuvenator*’a da çağrı yaparak bizimle yarı yolda buluşmasını isteriz.”

“O savaş gemisinin ateş gücü Dubrillion’unkinin yarısı kadar bile değil,” dedi Lando. “Eğer onlarla savaşacaksak burada olması en iyisi.”

Leia, Han’a baktığında onun başını sallayarak Lando’yu onayladığını gördü.

“*Rejuvenator* yardıma gelene kadar tutarız onları,” diye devam etti Lando, sesinin tonundaki güven artıyordu, sanki konuşurken planı da aynı anda ortaya çıkıyor gibiydi. “Eğer ana hattan yardım çağrısı göndermeyi başarabilirsek filonun yarısı bir haftaya kalmadan burada olur.”

“Tabii dinlerlerse,” dedi Leia ona. “Yeni Cumhuriyet’in kendi içinde de pek çok sorunu var. Donanmanın yarısını Outer Rim’deki küçük bir meseleden dolayı göndereceklerini zannetmem.”

“Küçük mü?” dedi Lando hayretle ve Han tokat yemiş gibi yüzünü buruşturdu. Koca bir gezegenin yok edildiğini görelî daha çok olmamıştı. Ama Konsey üyelerinin meselelere Han’ın ya da Outer Rim’deki herhangi birinin gözüyle bakmayacağını Leia biliyordu. Şehirlerinde yaşayanların sayısı en yakın üç sektörün tüm gezegenlerinde yaşayanların sayısından fazlaydı ve Coruscant’a her gün ayrı bir felaket haberi gelirdi. Yardım gönderirlerdi tabii ki ama bu muhtemelen tek bir keşif gemisi ya da Dubrillion şanslı ise bir X-kanat filosu şeklinde olurdu.

“*Rejuvenator*’ın yanında görev kuvveti de var –birkaç küçük kruvazör, gambotlar, nakliye gemileri ve bir de mürettebat nakil gemisi,” dedi Leia. “Onlara çağrı yaparak son sürat gelmelerini isteyebiliriz.”

“Ve biz de kendi kuvvetlerimizle birleşebilmek için yolu onlar için açarız,” dedi Lando kendinden emin şekilde. Han’a baktı. “*Falcon*’la ne yapmayı planlıyorsun?”

“Yukarıda savaşıyor olacağım,” dedi Han, gözlerindeki buz gibi ifadeden ne kadar kararlı olduğu

belliydi, Leia onun yüzünde daha önce böyle ürkütücü bir ifadeye rastlamamıştı. Üzüntüsünü öfkeye dönüştürdüğünü görebiliyordu. Her bir düşmana en yakın dostunu kaybetmiş olmasının bedelini ödetmeye kararlıydı.

Bir anda tüyleri diken diken oldu.

O anda Jacen, Jaina ve Anakin kontrol odasına geldiler, onların yüzlerinde de benzer şekilde kararlı bir ifade vardı. “Biz de savaşıcağız,” dedi Jaina.

“Hayır,” diyerek itiraz etmeye kalktı Han.

“Bizler Jedi Şövalyesi’yiz,” diye araya girdi Jacen. “Bizi savaştan alıkoyamazsın.”

“Üç yardımcı pilota ihtiyacım yok,” dedi Han cevaben.

“Çünkü sen yardımcı pilotunu çoktan buldun, ben de seninle geliyorum,” dedi Leia. Odadaki herkes dönüp hayretle ona baktı. Leia’nın uzun süreden beridir savaşıyla diplomatlığı yer değiştirmişti. Fakat gözlerindeki kararlılıktan bu söylediklerinin tartışmaya açık olmadığı kolayca anlaşılıyordu.

“İyi, öyle olsun,” dedi Han. “Anneniz benimle uçacak.”

Üç çocuk da başını iki yana salladı, Leia buradan Han’ın çocukların asıl niyetini anlamadığını fark etmişti.

“Ben senin yardımcı pilotun değilim,” dedi Jaina. “Avcı uçağında daha iyi uçarım.”

“Hayır,” dedi Han tekrar ve başını iki yana salladı.

“Bir sürü gemin var,” dedi Anakin, Lando’ya.

“Ve Dubrillion’da bizden iyi pilot da yok,” diye ekledi Jacen. “Eğer gökteki savaşı kaybedersek zaten savaşın yere inmesi uzun sürmeyecek.”

“Avantajlı olduğum yerde, yani yukarıda savaşmayı tercih ederim,” dedi Jaina, Leia bunun boş konuşma değil de kendine güvenin ürünü olduğunu biliyordu, kendine duyduğu bu güven Jaina’ya asteroit kuşağının en iyi pilotu haline getirmişti. Bir kez daha Leia, Mara’nın yetenekli kızını ne kadar iyi yetiştirmekte olduğunu takdir etti, hem duygusal hem de fiziksel olarak.

“Üçümüz de savaşabiliriz,” dedi Jacen. “Bunu biliyorsun ve pilota ihtiyacın var.”

Han cevap verecekti ama sustu, derin bir nefes alıp Lando’ya baktı. “Onlara gezegenden kalkan sağlayabilir misin?” diye sordu. “Asteroit kuşağında olduğu gibi?”

“*Belt Runner I*’i geri çağırıyorum,” dedi Lando. “Tüm gücüne rağmen saldırıya karşı bir şeyi yok. Kolay hedef olur. Onu yüksek hangara yerleştirip gücünü açık tutacağım, böylece buna uygun teçhizatı olan avcı uçaklarına fazla uzaklaşmadıkları müddetçe kalkan gücü sağlayabilecek.”

“Kaç avcı uçağını buna göre donatabiliriz?” diye sordu Han ve gözlerini kıstı, aklında bir şey olduğu belliydi.

Ama Lando başını iki yana sallayarak tüm planlarını darmadağın etti. “Yapması kolay bir iş değil ve çok yer gerektirir,” diye açıkladı. “Ve çok da zaman. *Falcon*’un bu kalkana sahip olmasını

sağlamak için bir hafta bile yetmez ve güç bağlantını bu sisteme uygun hale getirebilmek için de ekipmanının yarısını sökmem gerekir.”

“Yani birkaç TIE avcısı ve TIE bombacısı dışında bir şeyin yok,” dedi Han.

“Çocuklara yeter,” dedi Lando omuz silkerek.

“Bu TIE avcılarında silah yok,” diyerek itiraz etti Jaina. Bu üç çocuk da konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

“Olacak,” dedi Lando sırtarak.

Jaina şüpheyle ona baktı.

“Fazla değil,” diye itiraf etti. “Tek bir lazer topu ve torpido atıcısı. Düşman filosuna zarar verebilmeniz için bayağı bir çaba harcamanız gerekecek...”

Durdu ve sözleri yarıda kaldı ve çocukların yüz ifadesinde gittikçe artan endişe Leia'nın dikkatini çekti. Lando'ya baktı ve çocukların egosu üzerinde oynadığı oyun yüzünden ona kızsamı minnettar mı olsa karar veremedi. Leia her ne kadar onların sahip oldukları yetenekleri, aldıkları eğitimi ve ne kadar çaresiz bir durumda olduklarını bilse de üç çocuğunu çatışmanın ortasına gönderme fikrinden hiç haz etmiyordu. Han'a baktı ama yüzündeki şaşkın ifadede bir anlam çıkaramadı, işin kötüsü fazla seçenekleri de yoktu. Yaklaşan filoyu tespit etmişlerdi ve gerçekten de büyük bir filoydu.

“Gezegene yakın duracaksınız,” dedi Leia.

“Üçünüz de!” diye ekledi Han, yüksek ve kararlı bir ses tonuyla ve parmağıyla çocukları işaret ederek.

“Gezegen turbolazerlerinin ve *Belt Runner I'in* menzili içerisinde,” diye tamamladı cümlesini Leia.

Jaina ve Jacen bu sefer geride bırakılmayacaklarını anlayınca çok sevindiler.

Ama Anakin'in yüzünde gülümseme yoktu. Babasına baktı, onu bağışladığına dair bir işaret görmeyi umut ediyordu.

Ama göremedi.

Jaina ve Jacen, Anakin'i de peşlerinden sürükleyerek odadan dışarı çıktılar.

“Sence annem yukarıda babama yardımcı olur mu?” diye sordu Jacen, Jaina'ya, gerçekten de endişeliydi. “Uzun zamandır uçmadı. Belki de içimizden biri onlarla gitse iyi olur.”

Jaina bir süre bu sözleri düşündü ve ardından başını iki yana salladı, kendisine annesinin hiç de acemi olmadığını hatırlatmıştı. Leia ve Han daha yaşlıydılar ama ikisinin de savaş deneyimi yabana atılır gibi değildi. “Düşmanın hakkından gelirler,” dedi kardeşine. “Lando'nun *Millenium Falcon'a* denk neyi var acaba?”

Jacen da kız kardeşine gülümsedi ve yaklaşan savaşla ilgili planından ona bahsetmeye başladı. Anakin'in de muhabbete katılmasını beklediler ama onun akli başka yerde olduğundan onlara hiç dikkat etmiyordu.

Gerçekten de Anakin'ın düşünceleri geçmişe takılıp kalmıştı, Sernpidal'daki son anları zihninde tekrar tekrar canlandırıyor ve acaba gerçekten yanlış bir şey yapıp yapmadığını ve Chewbacca'ya kurtarmak için o esnada bir şeyler yapmasının mümkün olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Mantıklı bir cevap bulamamıştı. Anakin mantıken doğru şeyi yaptığına inanmak zorundaydı, tek müsait seçeneği değerlendirerek *Falcon*'u ve içindekileri kurtarmıştı. Ama mantık genç adamın kalbini rahatlatmıyordu, onu babasının kınayıcı bakışlarından ve Chewie'nin öldüğü ve bu konuda artık hiçbir şey yapamayacağı gerçeğinden korumaya yetmiyordu.

“Sisteme girdiler,” dedi Leia. *Falcon*'un ikinci koltuğunda Han'ın yanına oturmuştu, gergin C-3PO da arkalarındaydı, aynı anda hemen her şeyden şikâyet etmekle meşguldü.

“Onların haberleşmelerine girebilirsiniz,” dedi droid. “Eğer lisanlarını anlayamazsanız sizin için tercüme etmekten memnun olurum.” Yeteneklerini anlatarak konuşmaya devam etti. Han Leia'ya dönüp kaşlarını çattı.

“Onu almasak olmaz mıydı?” diye sordu.

Leia gülümseyerek –bir dost ve genelde de iyi bir yol arkadaşı olarak gördüğü– C-3PO'ya baktı ve tekrar dikkatini ön tarafa çevirdi.

“Veya bizim lisanımızı onlarınkine çevirebilirim,” diye devam etti droid ama ne Han ne de Leia artık onu dinlemiyordu.

Han Leia'ya başıyla işaret etti. Savaşın ilk seslerini duyabiliyorlardı, Lando'nun dış gezegenlerin yörüngelerine devriye olarak gönderdiği avcı uçaklarından. Pilotlar yaklaşan düşmanı tarif ediyorlardı – tarifleri Kyp Durron'un yaptığı tariflerin aynısıydı.

“Duydun mu, evlat?” diye sordu Han telsizden topçu taretine.

“Zor bir uçuş olacak,” diye cevap verdi Kyp. Kendisine önerilen görevi kabul ederek *Falcon*'un üstündeki topçu taretine yerleşmişti. Henüz tek başına uçacak kadar kendini toparlayabilmiş değildi – zaten uçmak istediği türden bir gemi de Lando'da yoktu.

Leia telsizdeki tüm kanalları açtı, taradı ve dinledi, raporlar deli gibi yağıyordu, yardım çağrıları, zafer çığlıkları, düşmanın iç gezegenlere yaklaştığı yönünde ikazlar, Dubrillion ve Destrillion'a doğru.

“Ortalık ısınıyor,” dedi Han.

Leia bu tonu tanımıştı, hissettiği endişenin nedeni savaştan duyduğu korku değildi. Leia gibi Han da kendisi için korkmazdı ama daha aşağıda Dubrillion'a yakın mesafede üç TIE avcısında savaşacak çocukları konusunda endişeliydiler.

Falcon'un konsolunda ikaz ışıkları yandı ve ekrana baktıklarında Han ve Leia geri çekilen ilk dost avcı uçaklarını gördüler, birkaç küçük yeşil ışık olarak.

Sonra birden bire ekran çok sayıdaki kırmızı noktayla neredeyse kırmızıya döndü, takip eden düşman gemileriydi bunlar.

“Çok kalabalıklar!” diye bir feryat yükseldi avcılardan birinin telsizinden, Han ve Leia da pilotun

bu duygularını paylaşıyordu.

Han derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Leia'nın kendisine alt tarete gitmesini söylemesini bekliyordu, böylece gemiyi Leia uçuracaktı, ama onun yeri burası ve *Falcon'u* uçurmak da onun işiydi. "Bana gelen verileri sürekli olarak aktar," dedi kendisinden böyle bir şeyi istemesine fırsat vermeden. Ama hiç beklemediği şekilde Leia ayağa kalktı. Han hayretle ona baktı.

"Ben alt tarete gidiyorum," dedi ve Han'ın yüzündeki hayret ifadesi bir kat daha arttı.

"Canım bir şeyler vurmak istiyor," dedi Leia, söylediği şaka olsa da ortamın gerginliğini çok iyi ifade ediyordu, ne Han ne de Leia'nın yüzünde en ufak gülümseme bile belirmemişti.

Han bir süre karısının yüzündeki ciddi ifadeye baktı. Sonra da başını salladı, Leia onu yanağından öptü ve alt tarete doğru yola çıktı. Küçük ön lazerleriyle Han da buradan ateş edebilirdi ama düşman avcılarını uzakta tutma görevi alt ve üst taretlere aitti.

"Beni duyabiliyor musun?" diyen Leia'nın sesi yükseldi telsizden.

"Duyuyorum," dedi Han. "Sol taraf senin, Kyp, sağ tarafı da sen koru."

"Bu canavarları öttürmeye hazırım," dedi Kyp.

Bu adamın sonu gelmez gevşekliği yüzünden Han başını iki yana salladı. Aslında o da onun gibiydi ama nedense şu anda pek de eskisi gibi kendine güvenmiyordu. Takip cihazının ekranına baktı, sayısız kırmızı nokta yanıp sönüyordu.

Hem de hiç güvenmiyordu.

Raporları, başlayan savaşa ait sesleri duymuşlardı ve silah arkadaşlarının verdiği kayıplar gelişmiş kalkanlı TIE avcılarıyla Lando'nun en yüksek kulelerinin çevresinde dolaşan üç kardeşin yüreğine bıçak gibi saplanıyordu. *Belt-Runner I* görevini sorunsuz şekilde yerine getiriyordu ama Dubrillion'dan biraz yükseldikleri zaman kullandıkları TIE avcılarının kalkanının gücünün derhal en aza indiğine de şahit olmuşlardı.

Babalarının bunu takip eden katı emri tahmin edilebileceği gibi olmuştu: savaş süresince Dubrillion'un yüzeyine yakın devriye gezeceklerdi. Üçlü bu durumdan hoşnut değildi ama işin aslı sıradan bir avcı uçağına tek üstünlükleri kalkanlarıydı ve o olmadan altlarındaki şeyler normal bir TIE avcısı kadar bile işe yaramazdı.

"Kanağına dikkat et!" diye bağırdı birisi telsizden.

"Peşimde! Peşimde!" dedi bir diğeri.

"Kruuny, hemen çık oradan!" dedi bir üçüncüsü.

"Sakin ol, evlat," dedi tanıdık bir ses. Han'ın sesi. "Ve yönünü bozma. Seni gördüm."

"Onlardan kurtulamıyorum!" dedi başı belada olan pilot Kruuny.

Çocuklar "*whump!*" sesini duydu. *Millenium Falcon'un* dörtlü lazerlerine aitti.

"Teşekkürler," dedi rahatladığı sesinden belli olan Kruuny.

“Peşinde, *Falcon!*” dedi başka bir ses telaşla.

“Onu vurduk,” diye cevap verdi Han.

Jaina levveyi öyle sıkı kavradı ki parmak boğumları bembeyaz oldu; dişlerini öyle bir sıkımişti ki çenesine ağrı girmişti. “Kara uzaya çıkıyorum,” dedi kardeşlerine.

“Babamın emirlerini biliyorsun,” diye itiraz etti Jacen ama Jaina çoktan motorları ateşlemişti bile, Anakin de peşindeydi.

“Yine atmosferde dururuz ama hemen altında,” dedi Jaina. “Neler olduğunu görmek istiyorum.”

Üç TIE avcısı az sonra kara uzaya varmıştı, atmosferle uzay uçuşu arasındaki ince bölgeye. Gezegen atmosferinin yansıtıcı ışığının dışında sürmekte olan savaşı artık görebiliyorlardı, gördüklerine telsizden sürekli olarak yükselen bağırışlar da eşlik ediyordu. Han’ın çağrısına ve üzerinden geçen ışıklara odaklanan Jaina, *Falcon*’u gördüğünü zannetti.

“Bir düzinesi Dubrillion’a doğru gidiyor!” diyen Jacen’in çağrısını duydu ve Jaina dönüp yanındaki avcıda duran kardeşine ve sonrasında da onun baktığı ufka baktı ve bir düşman avcı filosunun atmosfere girdiğini gördü.

“Güneydoğudan şehrin üzerine gelecekler,” dedi Jaina. “Gidelim!”

Üçü tekrar alçalmaya başlayıp Lando’nun gezegeninin gün ışığındaki maviliğine daldılar.

“Kalkanlar güçleniyor,” dedi Anakin.

TIE avcıları şehrin üzerinden kükreyerek geçip uzun kulelerin arasından yollarına devam etti. İlk çağrı Jacen’dan geldi, düşman avcılarının yanardağa benzer toplarından sürekli ateş kustuğunu görmüştü.

Üç avcı uçağı şehrin güneybatı bölümüne vardı ve düşmanlarını karşılamak için saldırıya geçtiler.

Fakat o anda yüzey topları ateşe başladı ve mavi lazerler tüm gökyüzü kuşattı.

“Geriye!” dedi Jaina ve bir burguyla tekrar şehre geri döndü, kardeşleri de onu takip ettiler. Neler olup bittiğini görmek için arkalarına baktıklarında Jaina’nın gördükleri sensörlerinin ona söylediği şeyi doğruladı: düşman avcılarının tamamı imha edilmişti.

Tatmin olmayan ve çatışmaya katılmak için can atan üçlü tekrar kara uzaya geri döndü.

“Formasyonu yayın,” dedi Jaina. “Gözlerinizi de açık tutun. Lando’nun toplarının menziline girmeden başka bir grup yakalayalım.”

Cümlesini bitirmişti ki düşman avcılarında oluşan küçük bir grup Dubrillion’a doğru alçalmaya başladı. Üç avcı derhal onların yolunu kesmek için fırladı; Jaina ortada, kardeşleri ise iki yanda uçuyordu. Gelmekte olan beş düşmana yaklaştıklarında çocuklar Jaina’nın avcısına iyice yaklaştı. Tek bir birimmiş gibi hareket ettiler, üçten ziyade tek avcı uçağı gibi görünüyorlardı, her birinin tek lazer topu ateş etmeye başladı.

Bu ani ateş karşısında bir çift düşman avcısı yok oldu ama kalan üçü hemen tepki verip yeni tehdidi karşılamak üzere yön değiştirdiler. Topları ateşe başladı ve üç Solo kaçmaya çalışsa da isabet

üzerine isabet aldılar.

Kalkanlar dayandı; gemiler bir araya geldi.

Üç torpido, lazer atışları ve tehdit ortadan kayboldu.

En azından bu tehdit kaybolmuştu ve Dubrillion'un yüzeyinden tepelerinde uçan avcı uçaklarına çığlıklar yükseldi. Şehre yaklaşmakta olan düşmanlar artmaya başlamıştı, her açıdan geliyorlardı ve Solo'nun çocukları Lando'nun topçularının işlerinin başlarından aşkın olacağını biliyorlardı.

“Ben TB-1'den Gauch,” diye bir çağrı geldi bir TIE bombacısından. “Onları hakladık.”

Jaina kardeşleriyle birlikte mavi uzaya geri döndü ve TIE bombacısının şehirden yükseldiğini, düşman avcılarıyla çatıştığını ve gelişmiş kalkanları sayesinde tüm isabetlere daya-nabildiğini gördüler.

Fakat şehir isabet almaya başlamıştı, bazı binalar yanıyordu. Yüzeydeki turbolazer bataryaları gürelemeye devam etti, isabet üzerine isabet kaydettiler ama düşen her düşman avcısının yerine sanki bir düzinesi geliyordu.

“Gidelim!” diye bağırdı Jaina.

“Burası *Belt Runner I!*” diye bir çağrı duydular. “İsabet aldık! Kalkan enerjisini kesiyoruz.”

“Kalkanlar gitti!” dedi Anakin ve üçü birden cihazlarına bakıp *Belt Runner I'in* kalkan gücünü kestiğini doğruladılar. “Şimdi ne yapacağız?”

“Vurulmayın,” dedi Jaina ve aşağı yönelerek binaların arasında uçmaya başladı, volkanik mermilerden ve yüzeyden açılan korkunç ateşten kaçınırken bir yandan da lazerleri ateş kusuyordu.

“Vuruldum!” dedi pilot Gauch telsizden. “Daha fazla...”

Şehrin doğu tarafında büyük bir ateş topu gördüler, üç genç Jedi da bu seferkinin gerçek olduğunu iyice idrak etmişti.

İlk isabeti Jacen kaydetti, bir kulenin etrafından dönerek bir ateşi savuşturdu, körlemesine atış yaparak düşman avcısını vurdu ve tesadüfen onun açtığı ateşten de kurtuldu.

Fakat başka bir düşman peşine takılınca hemen yardım istedi.

Jaina onu geçip gitti ve ikinci torpidosunu ateşledi, böylece ikinci düşman da aradan çıkmış oldu.

“Teşekkürler,” dedi Jacen ve Jaina'nın peşinden sol tarafa yöneldi. Kulelerin arasındaki bir boşluktan geçti ve takip ettiği düşman avcısı yerdeki topçuların ateşiyle paramparça olunca derhal yükseldi. Anakin yükselirken kardeşlerinin iki yanından ateş ederek dalışa geçtiklerini gördü.

Anakin sağa sert dönüş yapıp motorları ters yöne çalıştırdı ve momentumu kırdı. Bir süre havada hareketsizce durdu ve sonra düşmeye başladı, motorlara tam gaz verdi ve sağ ve tekrar sola sert dönüş yaptı, burnunu öyle bir düşürdü ki sağa burğu yaparak aşağı ve diğer yöne döndü. Açısındaki bu mahir değişim onu kaçan bir düşman avcısının arkasına getirdi ve onu sol, sağ ve ortadan vurarak üç atışta ortadan kaldırdı.

Anakin, Jaina ve Jacen'la birlikte yükseldi, her biri birer tane daha düşürdüler ve Lando'nun ana merkezinin üzerinde birleştiler. Telsizden gelen sevinç çılgınlıklarını duyabiliyorlardı, ardından Lando'nun "Kaçıyorlar!" dediğini duydular ama şehir sadece şimdilik güvendedymiş gibi görünüyordu, düşman uçaklarının çoğu gitmişti ve toplar geri kalanlara ateş etmeye devam ediyorlardı.

"Babam bize kalkanlar nedeniyle alçaktan uçmamızı söyledi," dedi Jaina kardeşlerine ve onların cevap vermesine fırsat bırakmadan uçağının burnunu gökyüzüne çevirdi. "Artık kalkanlarımız yok," dedi. "Gidip asıl savaşa katılalım."

"Ama biz..." diye itiraz edecekti Jacen ama sözünü tamamlayamadı.

Jaina gülümsedi. Babasının bu olayı onun kardeşlerine anlattığı şekilde görmeyeceğinden emindi.

Ama bunu o zaman düşünürdü.

Alaca renkli coral, gözlerinin önünde dağılıp paramparça oldu, sonra da bir diğeri gürleyen dörtlü taretin kurbanı olmaktan kurtulamadı.

Han bu görüntüye odaklandı, *Falcon* için açılan kaçış yoluna, bu arada Leia da alt taretini kullanarak diğer bir inatçı düşmanı ortadan kaldırdı. Kyp önlerini temizleyene kadar sağ taraftan birkaç isabet almışlar ve sonunda Kyp o yöne dönüp orayı da temizlemeye başlamıştı.

"Eyvahlar olsun," dedi C-3PO, *Falcon* bir isabet daha alıp sallanınca. "Bence çok ama çok..." diye ekleyecekti ama diğer bir isabetle daha kollarını havada savurarak yıkıldı, gözlerinin korkudan açılmış olması mümkün olmasa da geri dönüp ona bakan Leia'ya tıpkı öyle görünmüştü. "Hepimizi öldürecekler!"

"Sustur şunu yoksa dışarı atarım!" diye uyardı Han.

Han, *Falcon*'u tırmandırmaya başladı, Kyp'in "Düz uç!" uyarısına kulak asmamıştı ve birkaç düşman avcısının arasından geçti. Bir X-kanadın dört lazeriyle ateş ederek soldan aşağı gittiğini gördü ama peşinde büyük bir sürüyle birlikte.

"Çok kalabalıklar!" dedi X-kanadın pilotu. "Dubrillion'a dönüyorum!"

"Git!" diye mırıldandı Han. Diğer tarafta bir A-kanat kaçmaya çalışsa da kaya mermilerle dövüldü ve sıcak taşlardan biri gövdeyi delip geçmeyi başardı. Pilot yardım istedi ama Han oraya zamanında ulaşamadı ve diğer avcı son bir kaçınma manevrası yapmaya çalışırken kendisini takip eden düşman avcılarının birine kafadan bindirdi ve iki gemi de havaya uçtu.

"Gemilerimiz azalıyor," dedi Leia.

"Kalkanlar gitti," diye bağırdı X-kanat pilotu, son birkaç dakikadır sürekli buna benzer çağrılar duyuyorlardı ve Kyp'in düşman avcılarıyla ilk çatışmalarında anlattığı şeyi akla getiriyordu.

Han o yöne döndü. Temizle şunları!" dedi Kyp'e, dalışa geçen X-kanadın takipçileri menzile girdiğinde.

"Gördüm onları!" dedi Kyp ve dörtlü lazeri ateşe başlayarak takip eden gemileri azaltmaya başladı. Kyp ve *Falcon* tamamını vurmaya başaramamıştı ve X-kanadın sonu gelmiş gibi görünüyordu

ama aniden diğer tarafta bir parlama belirde, Dubrillion'dan yükselen ve *Falcon'un* ekranlarında gittikçe büyüyen üç lazer topu takipçileri ateş altına aldı ve bunu fırsat bilen X-kanat da kaçıp gezegene gitme fırsatı buldu.

Han ve Leia'nin yardım gelmesine sevinmesi ancak bu yardımın kim olduğunu öğrenene kadar sürdü: üç modifiye TIE avcısı.

“Hemen gezegene geri dönün!” diye bağırdı Han çocuklara. “Lando'nun kalkanlarını kullanın.”

“*Belt Runner I* kapandı,” dedi Jaina. “Kalkanlar gitti.”

“Geri dönün,” diye bağırdı Han.

“Çok kalabalıklar,” dedi Leia. “Hepimiz geri dönüyoruz. Onları yüzey toplarına bırakalım!” sözünü henüz bitirmişti ki üç TIE avcısı *Falcon'u* geçip gitti.

“Devam edin,” dedi Jaina. “Çekilirken sizi koruruz.”

“Geri dönün,” diye bağırdı Han tekrar. Öfkeden titremeye başlamıştı.

Leia telsizden ona seslendi, onun huzursuzluğunu seziyor ve o da paylaşıyordu. Han'ın şu andaki durumunun daha kötü olduğunu ve kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu biliyordu, Chewbacca için duyduğu üzüntüye bir de çocuklarını kaybetme endişesi ekleniyor ve kaybetme ve korku hissi onu kırılma noktasına doğru götürüyordu. *Falcon'la* sert bir dönüş yaptı –Leia şaşırmamıştı– ve TIE avcılarının peşine takıldı, çocuklarının yo-lunun düşman avcıları tarafından kesildiğini daha şimdiden görmüşlerdi.

Çocuklar kendi aralarında konuşarak koordinasyon yapı-yorlardı, pilotların sürekli söylediği sen sağa sen sola git türünden şeyler ama başka bir şey daha vardı, Leia'yı huzursuz eden başka bir şey.

Bu, seslerinin tonlarıydı.

Çocukları deneyimli savaşçılar gibilerdi, moralleri yüksek, enerji dolu ve inançlı. Han ve Leia ardı ardına parçalar saçarak düşen düşman avcılarını görüp onların zafer ılgııklarını duyduklar.

Ama ikisinin de yüzü yumuşamamıştı, ikisi de bu zaferlerin ılgııkların yerini içlerinden birinin vurulmasıyla bir anda acı dolu feryatların alabileceğini bilecek kadar savaş görmüşlerdi. Artık hem sahip oldukları cihazlarda hem de önlerinde uzanan manzara da sürpriz unsurunu kaybetmeye başladıklarını görebiliyorlardı, sanki düşman avcıları bu üç kafadarı halletmek için ona uygun bir düzen almaya başlamışlardı.

“Hızlı, hızlı,” diye mırıldanıyordu Han dişlerini sıkarak, *Falcon'u* sınırlarına kadar zorlamıştı.

Aniden bir şey onlara çarptı. Bir mermi değil de tutucu ışındı ve az sonra *Falcon'un* kalkanlarının zayıflamaya başladığını gösteren ikaz ışıkları yandı.

Üstlerinde Kyp ateş kasmaya devam ediyordu, fakat Han'ın daha önceden önemsemediği aldıkları isabetler artık etkisini iyice hissettirmeye başlamıştı.

Han ve Leia telsizden çocuklarının düşmanın çok kalabalık olduğu yönündeki şikâyetlerini duyabiliyorlardı.

“Dubrillion’a dönelim,” dedi Jaina, Han ve Leia’nın duyduğu akla yakın tek çağrı buydu.

Fakat sonra Anakin’in soğukkanlı sesi araya girdi. “Hayır,” dedi. “Beni izleyin.”

“Çok kalabalıklar!” diye itiraz etti Jacen.

“Kuşaktan biz geçtik, onlar geçmedi,” dedi Anakin ciddi bir tonda.

Bunu duyan Leia’nın gözleri kocaman oldu. “Kalkanları yok,” diye mırıldandı, başkasından çok kendine. Fakat Han’ın homurdanmasını duyduğunda onun da kendisini duyduğunu anladı.

Lazer toplarının gürlmeleri onlara çocuklarının onların uzağında olduğunu hatırlattı, kalkanları yoktu, onlarla çocuklar ve onlarla asteroit kuşağı ve onlarla üç TIE avcısının yakınındaki herhangi bir yer arasında çok fazla düşman avcı uçağı vardı.

Han mikrofonu konsoldan çıkardı ve ağzına yaklaştırıp gürlledi, “Geri dönün!”

Cevap yoktu, sadece parazit – çocuklar çoktan Lando’s Folly’e girmişlerdi.

Jacen üçüncü giren ve neredeyse ilk çıkandı, asteroit kuşağına girer girmez, bir asteroite çarpmamak için kaçınma manevrası yaparak dalışa geçmek zorunda kalmıştı. Asteroitin altından geçmeyi başardı ama daha rahat bir nefes alamadan düşman avcılarının son sürat sağ tarafından geldiklerini gördü, sürekli ateş ediyorlardı ve bu mermilerden kaçınmasının bir yolu da yoktu.

Bir asteroit hızla solundan geçince tüm mermiler ona isabet etti ve ardından ikincisi duyuldu, daha büyük bir patlama, diğer bir asteroit dikkati dağılan düşman pilotunun kullandığı avcıya bindirmişti.

Bu sadece geçici bir zaferdi, çünkü düşman avcılarından oluşan koca bir yığın üç genç Jedi’in arkasındaydı, fanatik bir dikkafalılıkla asteroitlere aldırmadan geliyorlardı.

İki kardeşi arasında uçan Anakin, Jacen’in durumunu görmüş ve az daha kendisi de volkanik mermilere hedef olmuştu, kendi yolu şu ana kadar nispeten daha açık olsa da Jacen’in neden derhal buradan çıkmaları gerektiği yönünde çağrı yaptığını anlayabiliyordu, burada her şey çok gürültülü ve kontrol dışıydı çünkü.

Üçü hız artırıp daldılar, Anakin az daha Jaina ile çarpışı-yordu; ancak Jaina’nın ustalığı iki TIE avcısının birbirine girmesini önleyebilmişti. Tüm bu süre boyunca da düşmanları hep peşlerindeydiler. Bir diğeri daha bir asteroite bindirdi ama bu sürünün pek de umurunda olmadı.

“Bizi buradan çıkar, Jaina,” dedi Jacen kız kardeşine.

Anakin çağrıyı duymazdan gelip kendisini dinginlik sezgisine terk etti. Bir şey burada ona rehber oluyordu; ona yol gösteren bir şey, kalabalık düşmanı karşısında ona üstünlük sağlıyordu.

Güç.

Bunun Güç olduğunu biliyordu. Buradaydı, üç genç Jedi kendi önsezilerini kullanabilir ama düşman avcı uçaklarının pilotları, artık onlar her nelerse, bunu yapamazlardı. İçgüdüsel olarak bunu biliyordu ama bu hengâmenin ortasında, asteroitler, mermiler ve düşman gemileri ortalıkta cirit atarken, şüpheler yeşerip serpilmeye başlamıştı. Jaina’nın hemen önünde yükselmeye başladığını gördü; ardından usta bir manevrayla bir çift asteroitin arasından geçti, bir üçüncüsü atlattı ve dönüp ateş

ederek gelip tek lazer topuyla bir düşman avcı uçağına üç isabet kaydetti.

Anakin'in de fark ettiği gibi Jaina havaya girmişti. Keşke kendisi de...

Duyun beni, dedi en küçük Solo telepatik olarak diğerlerine. *Bana katılın.*

“Anakin?” diye cevap verdi Jacen. Jaina ise cevap vermedi ve Anakin kız kardeşinin çoktan çağrısını kabul ettiğini anladı.

Üçümüz bir olalım, dedi genç Jedi telepatik olarak. *Kendinizi serbest bırakın. Gözlerinizi bana devredin.*

Her şey birkaç saniye içerisinde olmuştu, üç genç Solo bir bütün olmayı başarmıştı, telepatik bir birleşme ve bağ. Artık her biri diğer ikisinin hareketini dikkate alarak uçuyordu, bu da her birine fazladan gözler ve fazladan algı yeteneği sağlamaktaydı. Artık tepki değil, öngörü zamanıydı, üçü de kendisini tümüyle Güç'e teslim etmişti.

Mutlak bir kesinlikle birbirlerine bağlandılar, topları düşman avcı uçaklarındaki pilotların hiç tahmin edemeyecekleri açılarla ateş etmeye başlamıştı artık.

Asteroitlerin etrafında artık kolayca uçuyorlardı, mantıken daha düşmanın nerede olduğunu bilmeden bile o noktaya ateş etmeye başlıyor ve mükemmel bir keskinlikle hedeflerini vurabiliyorlardı. Düşman avcılarını ya vurup düşürdüler ya da onları asteroitlerden oluşan bir labirente çekip kendi kendilerini yok etmelerini sağladılar.

Simbiyozları daha da arttı ve odak noktası olan Anakin hem Güç'le hem kardeşleriyle bir arada hareket ettiklerini hissetti, önceden bunun mümkün olabileceğini hayal bile edemezdi. Düşünce ve amaçta bir olmuş mükemmel bir filo, birbirleriyle sanki ortak bir beyni paylaşıyor gibi inanılmaz bir hızla iletişim kurabiliyorlardı.

Düşman avcılarının bu üçlüye ayak uydurabilmesi mümkün değildi; onlara yaklaştırmaya çalışan ya vuruldu ya da asteroitlere çarpıp dağıldı.

Anakin kardeşlerinin dönmesini sağladı ve hep birlikte düşman güçlerine saldırdılar, asteroitler ve mermilerden kaçınarak isabet üstüne isabet kaydettiler.

Güç'te daha da derinlere inmişti, elleri görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyor, zihninde fırtınalar kopuyordu. Bir asteroitin altında, bir diğerinin üstündeydi, bir üçüncünün yanında ve sonra bir dördüncünün, sadece en doğru anlarda ateş edip kesin vuruyor, en doğru anlarda keskin dönüşlerle düşman mermilerinden kaçıyor.

Gittikçe daha da hızlanan Anakin bu baskının altında titremeye başladı, kardeşlerinden gelen baskıdan onların da derinlere daldığını hissedebiliyordu. Bu mükemmel bir savaş, mükemmel bir takım çalışmasıydı, üçü düşman saflarını yarıp geçtiler ve her geçişlerinde o safları biraz daha incelttiler ve her seferinde daha fazlası vazgeçip geri dönmek zorunda kaldı, tabii ki Lando's Folly'den çıkmayı başarabilirlerse.

Anakin'den kaldırabileceğinden fazla bilgi akıp geçiyordu. Titremeleri gittikçe şiddetlenmeye başlamıştı, bunu biliyor ama hemen hissetmiyordu. Görüş hattından kaya üzerine kaya, mermi üzerine mermi geçti – ya da Jacen'ın görüş hattından? Bunun artık çok fazla olduğunu biliyordu.

Titredi; telepatik olarak kardeşlerine seslendi. Çaresizce hâlâ aralarındaki bağı korumaya çalışıyordu.

“Anakin!” diye çağrı yaptığını duydu Jaina’nın telsizden ve kırılma noktasını aştığını o an anladı, bağlantı kopmuştu.

“Daha... fazla...” diye cevap vermeye çalıştı sığıdığı dişlerinin arasından ama artık öyle bir titremeye başlamıştı ki bilincini bile açık tutmakta zorlanıyordu.

“Vektörden çıkalım!” diye bağırdı Jaina ve bir düşünce bu sözlere eşlik etti: Jacen’in dönüp hiperuzaya atlamalarını söyleyen telepatik talimatı.

Anakin yoluna devam ettikçe talimatlarda bildirilen rota açıları da buna uygun olarak değişmeye devam etti, Jacen TIE avcısı ve çevredeki asteroitlere göre hareket etmeye çalışıyordu.

Anakin birine sürtündü, gemisine pek hasar vermese de dönmeye başlamasına neden olmuştu.

“Git!” diye talimat verdi Jacen, bunu da Güç’ün ikna edici etkisinin büyüğü ağırlığı takip etti.

Anakin çaresizce gemisinin kontrolünü tekrar ele almaya çalıştı, dengesini sağlamaya çalışıyor, yıldızlar etrafında döner ve düşman avcı uçakları ve asteroitler vızır vızır geçerken dikkatini toparlamaya uğraşıyordu. Başaramadı; bir şeye çarpması artık an meselesiydi ve birden...

Kayboldu, göz açıp kapayana kadar Lando’s Folly’den çıktı.

Bir an için Jaina’nın kendisine seslendiğini duydu ve ardından karanlık gelip kendisini kuşatırken tüm sesler kesildi.

Jaina ve Jacen bir şekilde kendilerini kuşaktan dışarı atmaya başardılar, uçuş yeteneği ve bolca şansla.

Han ve topçu taretinden dönen Leia çıt çıkarmadan oturmuş her şeyi *Falcon’un* kokpitinden izliyorlardı. Şahit oldukları şeyi hâlâ idrak etmeyi başaramamışlardı, güzelliği ve kesinliği, ve en küçük çocuklarını kaybetmelerini.

Çatışma sona ermişti, en azından şimdilik, geri kalan düşmanlar dış gezegenlere ve onların ötesine doğru kaçıyorlardı.

“O nerede?” diye bağırdı Han, Jaina ve Jacen’a.

“Hiperuzaya atladı,” diye açıklamaya çalıştı Jacen. “Dönü-yordu. Kurtulmak...”

“Rotayı belirlemiş miydiniz?” diye kesti sözünü Han.

Ses yoktu, Han ve Leia işin gerçeğini anlamıştı. Anakin nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmadan hiperuzaya atlamıştı, ya da karşısına çıkabilecek herhangi bir somut maddeye.

Şu anda herhangi bir yerde olabilirdi; belki de atomları tüm sektöre dağılmıştı.

“Siz ikiniz derhal Dubrillion’a dönün,” dedi Han. “Biz Anakin’i arayacağız.”

“Biz de sizinle gelelim,” dedi Jaina.

“Dubrillion’a dönün!” diye gürledi Han ona, kontrolünü kaybetmek üzereydi ve ne Leia onu daha önce böyle görmüş ne de çocukları duymuştu.

Han telsizi kapattı ve *Falcon’la* Lando’s Folly’nin altına geldi, önünde uzanan uzay boşluğuna baktı. TIE avcısı ve Anakin’in bu atlayıştan sağ kalıp kalmadığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Bu korkusunu Leia ile paylaşmadı; gerek de yoktu zaten.

O da biliyordu.

Bakış Açısı

Jaina ve Jacen'ın TIE avcıları Dubrillion'a geri döndüklerinde muhteşem şekilde karşılandılar. Büyük bir kalabalık etraflarını sarmış deli gibi tezahürat yapıyordu, bunda şaşılacak bir şey de yoktu, çünkü genç Jedi'lar düşman avcı uçaklarının büyük bir bölümünü Lando's Folly'ye çekerek saldırı formas-yonlarını bozmuşlar ve böylece Dubrillion'u düşman eline geçmekten ya da ağır hasara uğramaktan korumuşlardı.

Solo kardeşlerin nefes kesen mücadelesi dev ekranlarda tüm şehir tarafından izlenmiş ve bu karanlık günde herkesin yüreğini ışıkla doldurmuştu.

İşte şu anda buradaydılar, uçaklarını indirdikleri hangarda kokpitlerinden aşağı iniyorlardı, teknisyenler ve kalabalık bir grup çılgık çılgığa onlara doğru koşup minnettarlıkla kollarını havaya kaldırdılar. Ama ne Jacen ne de Jaina şu anda sevinecek halde değildi, çünkü kardeşlerinin nerede olduğuna ya da yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikirleri yoktu. Kardeşleri yanlarında olsa bile yukarıda cereyan eden savaş çok şiddetliydi ve çok kayıp verilmesine neden olmuştu, üstelik dönüş yolunda şehrin uğradığı tahribata da şahit olmuşlardı, birkaç bina alevler içerisindeydi, bazı toplar imha edilmişti ve *Belt Runner I* yanıyordu. Dolayısıyla bu noktada savaşın yol açtığı yıkım dikkate alınırca ikizler sevinecek fazla bir şey göremiyorlardı.

“O iyi,” dedi Jaina, Jacen'a, yanına geldiği zaman. “Bunu hissedebiliyorum.”

Jacen da başını sallayarak onayladı ama bunu bilmenin morali üzerinde dikkate değer bir etkisi olmamıştı, çünkü genç adam şu anda kişisel bir mücadeleyi sürdürmekle meşguldü. Anakin, asteroit kuşağında kendisinden Güç'ü o şekilde kullanmasını istediği zaman tümüyle hazırlıksız yakalanmıştı, üçü tek bir birim gibi hareket etmeye başladıkları zaman, kusursuz bir filo olarak. O ve Jaina bunu daha öncede birkaç kez yapmışlardı, Güç'ü kendi aralarındaki bağı kuvvetlendirmek için kullanmışlardı ama Jacen hiçbir zaman bunun önemi idrak edebilmiş değildi, takım çalışmasının. Oysaki Anakin felsefi tartışmaları sırasında hiç durmadan bunun önemini vurgulayıp durmuştu.

Eğer Güç, avcı uçaklarını tamamlamak için böyle bağlayıcı bir unsur olarak kullanılabilirse o zaman Jedi'lar benzer şekilde güçlerini galakside barışın tesisi için neden kullanmasınlardı ki?

Jaina'ya baktı, o da onun yüzündeki ciddi ifadeyi inceledi. “Belki de tek başıma eğitim yapmakla hata etmişim,” diye itiraf etti.

Jaina ona bakmaya devam etti, sonra gülümsedi ve onun aklından neler geçtiğini anlayınca hafifçe başını salladı. “Anakin çok uzun zamandan beridir böyle bir bağ konusunu düşünüyordu,” dedi Jaina. “Bana hep bir Jedi filosu kurma planından bahsederdi, öyle uyum içinde hareket edecekti ki hiç kimse karşısında duramayacaktı.”

Jacen'ın bakışları onu geçip Lando's Folly'nin görüntülerini gösteren duvardaki bir ekrana takıldı. “Güzel plan,” dedi Jacen.

“Ve senin inançlarına da aykırı değil,” dedi Jaina.

Jacen omuz silkti, o kadar da emin değildi.

“Bir yıldan uzun bir süredir ikinizin de kendinizi kısıtlamanızı izledim,” dedi Jaina müşfik bir gülümsemeye ve Jacen’ın omzuna yumruk attı.

Kalabalık etraflarını kuşatıp bu sohbetin yarıda kesilmesine neden oldu.

“Şüpheler var, çünkü Anakin adına endişelisin,” dedi, kalabalığa karışıp giderlerken. “Annem ve babam onu bulacak.”

Jacen başını salladı ve çevresindekilerin hatırına zoraki gülümsedi. Beyninin içinde ise hâlâ bu görüşleri tartışmaya devam ediyordu. Kendisine sürekli olarak *Millenium Falcon*’un Anakin’le birlikte çok geçmeden döneceğini telkin ediyordu. Ancak ondan sonra belki o ve kardeşi oturup ciddi şeyler konuşabilir, çelişen bakış açıları arasında ortak bir zemin bulmayı başarabilirlerdi.

Gücü tükenmiş ve bitkin haldeki Anakin’in kafasındaki şüpheler de kardeşinin kafasındakilerden çok farklı değildi. Çünkü onun bakış açısına göre Güç’ü dışı doğru bir unsur olarak görmek de tümüyle doğru değildi. Eğer Jacen kadar duygusal yönden güçlü olsaydı, savaş yeteneklerine odaklanmak yerine meditasyonun daha derin seviyelerinde kendini yetiştirebilseydi, kuşaktaki zihinsel birlik eylemlerinin sonucu onun sezgilerini böylesine aşırı yüklemeydi.

Şu anda uzayda sürüklenmekte olan Anakin bu başarısızlığının acaba herkesin felaketine yol açıp açmadığını düşünmeye başlamıştı. Bu hatasının ona ne kadar pahalıya mal olduğunu bilmiyordu, kendisine –burada tek başına ölüp gidebilir– ve kardeşlerine. Acaba o olmadan kuşaktan çıkmayı başarabilmişler miydi? Kendi aralarında bir bağ kurabilmişler miydi –geçmişte buna benzer şeylerin olduğunu biliyordu– ya da Anakin’in birden ortadan kaybolmasının neden olduğu şok yüzünden onlar da mı kaybetmişlerdi? Ya düşman avcı uçakları? Dubrillion’a giden yol onlara açılmış mıydı?

Genç Jedi şu anda en çok Jacen ve Jaina adına endişeleniyordu. Kendi ölümünü kabullenebilirdi ama onun kişisel zayıflığının bedelini neden kardeşleri ödemek zorunda kalacaktı ki?

Derin bir nefes aldı, bu düşünce aklına gelince ne yapacağını bilemez hale geliyordu: eğer kardeşleri iyiyse, eğer Lando’s Folly’den çıkabildiler ve Dubrillion’u kurtarabildilerse o zaman Anakin kaderine razı olabilirdi.

Chewbacca’nın Sernpidal’da kendi kaderine razı olduğu gibi.

Anakin koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini tekrar kapattı. Düşüncelerini dışarı göndererek Jaina ve Jacen ile temasa geçmeye çalıştı, aralarındaki binlerce kilometreyi aşarak onunla bir bağ kurmaya, onları hissetmeye, durumlarının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Uzay boşluğundan başka bir şey yoktu.

Anakin yalnız başına öleceğinden korkmaya başlamıştı. Bundan da daha çok kardeşlerinin çoktan ölmüş olabileceğinden korkuyordu.

“Yakıt ve cephane ikmali yapacaklar,” dedi Da’Gara, Prefect Ma’Shraid ve üçüncü dünyagemisine komuta eden Dooje Brolo’ye, aynı günün erken saatlerinde buz gezegenine inen Praetorite Vong’un son bölümüydü.

“Ama Dubrillion dedikleri gezegen hâlâ sağlam,” demeye cüret etti Ma’Shraid.

“Şimdilik öyle,” dedi Da’Gara ona. “Bu sadece bir yoklamaydı, savaş koordinatörü sıradaki bu gezegenin savunmasını sınamak istedi. Değersiz kişi ve onun silah arkadaşlarının kullandıkları küçük avcı uçaklarıyla yaptığımız çatışmadan çok şey öğrendik. Şimdi de daha büyük savunma yapıları hakkında öğrendik ve düşmanımızın bize karşı kullanabileceği en iyi pilotları görmüş olduk.”

“Peki, bu daha büyük savunma güçlü mü?” diye sordu Dooje. “Pilotları etkileyici mi?”

Da’Gara’nın yüzü asıldı. “Bazı tür avcı uçaklarına kalkan desteği veren güç gemisi yok edildi,” dedi. “Yüzeydeki bataryaların yarısından fazlası da. Ayrıca Dubrillion’u savunmak için en fazla bir avuç dolusu avcı uçağı kaldığından da emin olun.”

“Savaş koordinatörü benim coralskipper’larımın da savaşa katılmasını istiyor mu?” diye sordu Prefect Dooje Brolo hevesle, savaşçının kara gözleri ışıldadı.

Da’Gara başını iki yana salladı. “Coralskipper’lar diğer gezegen olan Destrillion’a saldırmak için geri döndüler,” dedi. “Sistemde uzun süre kalmayacaklar, sadece düşmanlarımızı kendi üzerlerine çekene kadar. Gerçek gücümüzü öğrenmelerini istemiyoruz.” Diğer prefect’lerin önünde dikilip onlara baktı. “Savaş koordinatörü gezegenleri korumak için daha güçlü savaş gemilerinin yolda olduğunu bildirdi bana. Onların buraya gelmesini istiyoruz.”

Diğer ikisi başını salladı ve gülümsedi. Buz gezegeninde çok güçlü bir savunma kurmuşlardı ve her geçen dakika bu savunma daha da güçleniyordu. Şu anda Dooje Brolo’nun bine yakın coralskipper’ının da eklenmesi ve büyük yorik coral savaş aracının da katılımıyla bir araya getirdikleri ve yammosk’un iradesiyle de desteklenen kuvvetlerin karşılıklarına ne çıkarsa ezip geçeceğine inanıyorlardı.

Zihninin bir köşesindeki cılız ses Da’Gara’ya uzun süreden beri Yomin Carr’dan ses çıkmadığını hatırlattı, Belkadan’a gönderdiği ajanından bir villip mesajı bile gelmemişti. Fakat bu endişenin aklına gelmesiyle onu uzaklaştırması bir oldu. Onu bekleyen diğer meselelere tüm dikkatini ayırmak zorundaydı.

“Muhteşem bir gün olacak,” dedi Ma’Shraid.

“Ardından da dikkatimizi Dubrillion ve Destrillion gezegenlerine çevireceğiz,” dedi Dooje Brolo.

“Ondan sonra da galaksinin merkezine doğru yolumuza devam edeceğiz,” diye ekledi Da’Gara. “Yammosk ve ben bunu öngördük. Bu iki gezegene gelince onları kaynak ihtiyaçlarımız için kullanacağız ve belki de içlerinden birinde ikinci üssümüzü kurabiliriz.”

Ma’Shraid nefesini tuttu ve Dooje Brolo’nun gözleri ondaki endişeli hali fark edince büyüdü.

“Savaş koordinatörü yavrulayacak mı?” diye sordu Ma’Shraid.

“Zannettiğimizden de kısa süre içerisinde,” dedi Da’Gara ona. “Ve ikinci yammosk da annesiyle kurduğu zihinsel bağ vasıtasıyla derhal eğitime başlayacak. Mevcut tehdit ortadan kaldırılır kaldırılmaz ikinci üssümüzü kuracağız ve ikinci üssümüz sayesinde büyük savaş koordinatörümüz bir kez daha yavrulayabilecek. Ajanımla henüz temasa geçememiş olsam da Belkadan gezegenindeki metamorfozun tamamlandığına inanıyorum ve çok geçmeden yorik coral’ı daha hızlı büyümesi için

oraya dikebileceğiz.”

Diğer iki prefect birbirlerine baktı ve gülümsedi. Praetorite Vong kısa süre içerisinde işgalin ikinci aşamasına erişecekti ve o aşamaya geçtiklerinde galaksinin acınası ve dağınık haldeki halkının hiçbir direniş şansı kalmayacaktı.

“Bu gerçekleşecek,” dedi ikisi de bir ağızdan.

Millenium Falcon, Lando'nun ikiz gezegeninden uzaklaştı ve sonrasında sistemi de terk etti, geri çekilmekte olan pek çok düşman avcısını geçip gitmişlerdi. Birkaçı ona saldırmaya niyetlense de gemi küçük gemilerin erişemeyeceği çok yüksek bir hızda yol alıyordu.

Falcon'un üst taretinden Kyp Durrone heyecanla seslendi, “Onları gördüm!” dedi *Falcon* bir gruba yaklaşıırken ve gemi onları geçip gidince hayal kırıklığıyla ekledi, “Hey!”

“Nasıl böyle bir şey yaparlar?” dedi Han, Kyp'i duymazdan gelerek sorusunu Leia'ya yöneltmişti. “Nasıl yaparlar? Çocuklarımızı peşlerinde düşman avcılarıyla bir asteroit kuşağına dalmayacak kadar akli başında yetiştirdiğimizi zannediyordum!”

“Böyle bir maceranın başarıya ulaşma ihtimali...” diye başladı C-3PO ama Han ters bir bakışla lafını ağzına tıktı.

Durumun vahameti ve oğlunun hâlâ sağ salim olma ihtimalinin düşüklüğüne rağmen Leia gülümsemeden edemedi ve başını iki yana salladı. “Kime çektiler acaba,” dedi.

Han ters ters baktı.

“Kendilerini her tür tehlikeye atan bir çift pilot daha tanıyorum,” dedi Leia. “Birisi bir zamanlar peşinde İmparatorluk avcıları varken bir asteroit kuşağına dalmıştı.”

Han neye gönderme yapıldığını biliyordu; gerçekten de bir zamanlar bunu yapmıştı. “O başka,” dedi.

Leia tüm bu yaşananların anlamsızlığını düşünerek tekrar başını salladı ama Han çatık kaşlarla bakmaya devam etti. Leia kocasının içinde bulunduğu durumu bildiğinden hiç üstelemedi, o kendisi için değil çocukları için korkuyordu, özellikle de Anakin konusunda kendisini çok suçlu hissediyordu, ikisi arasındaki son birkaç karşılaşmada Chewie'nin acı akıbetinden başka bir şey konuşmamışlardı.

“Az sonra ışık hızına atlayacağız,” diye mırıldandı Han, sesinin tonundan huzursuzluğunu anlamak kolaydı. Nereye gideceklerdi? Hangi yöne ve ne kadar uzağa? Anakin'in ani gidişini takip edememişlerdi ve nereye gitmiş olabileceğine dair ihtimaller sonsuz görünüyordu.

“Eğer kuşağın dışına çıkmak için altıncı gezegeni yol gösterici olarak kullanmışsa Dantooine civarlarına gitmiş olması muhtemeldir.”

Rotayı hesaplamaya çalışırken Leia'dan çok kendisine söylüyordu bunları. Konuşurken eli rota panelinin üzerine gitti, sanki doğru seçimi hem aklıyla hem yoklayarak bulmak istiyor gibiydi.

Leia aniden o elini tuttu ve Han'ın bir şey yapmasına fırsat vermeden konsoldan yukarı kaldırdı. Han boş boş ona baktı.

“Ne?” diye sordu.

“Onu duydum,” dedi ve cümlesini tamamlarken söylediği sözler onun da kulağına geldi ve bunun sonucunda dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Yanılıcı Sessizlik

“Şaşırmadım desem yalan olur,” dedi Lando Luke’a, savaşıñ olduğu günün ilerleyen saatlerinde *Jade Sabre*’i, Dubrillion’a indirdikten sonra. Mara, Jacen ve Jaina ile onların savaşı hikâyelerini dinlemeye gitmişti ama Lando Luke’un derhal kendisiyle gelmesi konusunda ısrar etmişti. “Pilotu çoktan öldü ama sensörlerimiz hâlâ canlı olduğunu söylüyor bize.”

Luke heyecanlı olduğu her halinden belli olan Lando’ya ayak uydurabilmek için adımlarını hızlandırırken hayretle ona baktı.

“Gemi,” dedi Lando. “Canlı bir organizma, bir makine değil. Ve güzel de –şu pragmatik tasarıma bak.”

Luke’un yüzündeki kuşku ifade değişmedi ama bir süre daha Lando’ya herhangi bir şey sormadı, bir koridordan geçip büyük bir pencerenin önünde durdular, önlerinde yabancı avcı uçağının tutulduğu bir hangar bulunuyordu.

“Canlı bir organizma mı?” diye sordu Luke, nedense ele geçirilen geminin o ve Mara’ın, Helska sisteminin dördüncü gezegeninde savaştığı gemilere benzemesi onu şaşırtmıştı. Lando’nun geminin güzelliğiyle ilgili sözlerini inkâr edemezdi, çünkü burada uslu uslu dururken uzayda kendisini öldürmek için çevresinde dört dönenlerden tabii ki daha farklı görünüyordu. Bu geminin üçgene yakın bir şekli vardı, İmparatorluk yıldız destroyerinin minyatürü gibiydi, bu avcılarla yaptığı çatışmada Luke gemilerin yanlarının taşıdığı volkan topları haricinde pürüzsüz olduğunu zannetmişti ama şu an anlıyordu ki geminin yapısı bundan çok daha karmaşıktı, tıpkı canlı bir mercandan alınan bir parçaya benziyordu.

Lando başını salladı. “Bilim insanlarıımın şu ana kadar gördüğü en güzel avcı uçağı dizaynı,” dedi. “Hızlı, A-kanattan bile daha çevik ve bu hacimdeki herhangi bir gemiden çok daha fazla ateş gücüne sahip.”

Luke alaca renkli gemiyi dikkatle süzdü. Üzerinde tüpe benzer pek çok çıkıntı vardı, farklı yerlerden çıkıyor ve farklı açılara doğru eğiliyordu. Gördüğü hiçbir top taretine benzemiyordu ama volkanik mermilerin bu araçlardan atıldığına emindi.

“Pilotu maske giyyordu,” diye devam etti Lando. “Hepsi bu. Dostuyla olan bağlantısı ondan ibaret.”

“Dostu mu?”

“Bu şey bir gemiden fazlası,” diye açıklamaya çalıştı Lando, uygun kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Ne o ne de işinin ehli bilim insanları buna benzer bir şeyi daha önce görmemişti, en azından bir avcı uçağında. “Pilot gemisine bağıymış,” dedi. “Sanki onu uçurmuyor da ona biniyormuş gibi, Tatooine’de banth’lara binen Kum Adamları’na benziyor.”

Luke eleştirir gibi ona baktı – bu mesele Lando ve arkadaşlarının böyle kolayca tahmin yürütemeyeceği kadar ciddi bir meseleydi.

“Tabii bunu henüz bilemeyiz,” dedi Lando. “Bu şeyi test ediyoruz ama şimdilik kimse o maskeyi takmaya gönüllü olmadı.”

“Ben yaparım,” dedi Luke ve gözlerini garip avcı uçağına dikerek kapıya yöneldi.

Lando hayretle ona baktı, Luke’un niyetini anlayınca gözleri kocaman olmuştu. Luke tam küçük aracın yanından tırmanmaya başlamıştı ki Lando yanına geldi – Lando’nun bilim insanları da onlara tam bir şaşkınlık içerisinde bakakalmışlardı. Lando Luke’u kolundan tuttu ve onu kendisine çevirdi. “Hakkında yeterince bilgimiz yok,” dedi. “Burundaki şu şey gibi,” dedi ve avcı uçağının önünü işaret etti, orada çok renkli mercana benzer bir madde bulunuyordu, başparmak büyüklüğünde, koyu kırmızı ve zarımsı bir top gibiydi.

Luke durdu ve gidip o şeye daha yakından baktı.

“Bu canlı,” dedi Lando. “En azından biz öyle düşünüyoruz.”

Bu açıklama Luke’un yüzüne ciddi bir ifade getirdi.

“Ve geminin bir parçası da değil, pilot neyse o da onun gibi bir şey,” dedi Lando. “Pilotu görmem gerek, kaslı vücudu dövmelemlerle kaplı ve yüzü yara izleriyle dolu ve burnu da kırık, belki de on sefer kırılmış.”

Bu tanımlar Luke’un Belkadan, Helska sistemi ve Dubrillion’da olanların birbirleriyle bağlantılı olduğu yönündeki şüphelerini bir kat daha güçlendirmişti. Yomin Carr’ın görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi; hem onun hem de bu geminin pilotunun birbirine bu kadar benzemesi tesadüf olamazdı.

“Mara ve benim getirdiğim cesedi gördün mü?”

“Hayır,” dedi Lando ve sordu. “Benziyorlar mı?”

Luke başını salladı ve dikkatle avcı uçağının burnundaki zarımsı şeye baktı; öldüğü belliydi, bir kaya parçasından daha fazla canlılık belirtisi göstermiyordu. Başıyla Lando’ya işaret etti ve tekrar avcı uçağının kenarına gelip Lando’nun itirazlarına rağmen tırmanmaya başladı. Luke hiç tereddüt etmeden kokpite çıkıp yerleşti. Lando’nun bahsettiği maskenin orada durduğunu gördü ve ihtiyatla elini uzattı. Canlıydı, daha dokunmadan bunu hissedebilmişti ve daha büyük bir organizmanın parçası olduğuna şüphe yoktu, ayrı bir canlı değildi. Bu canlı bir gemiydi ya da Lando’nun tabiriyle bir binekti.

Daha fazla zaman kaybetmeden Luke maskeyi ve kaskı başına geçirdi ve derhal birleşmenin başladığını fark etti. Ve sesi duydu... uzaktan gelen bir mırıltı, *Jade Sabre’daki* zarımsı varlıktan duyduğu lisanı hatırlatmıştı ona.

Luke tüm güdülerini ve düşüncelerini odaklayabilmek için büyük çaba sarf etti, bir süre tek kelime anlayamadı, belirgin bir yapı sezememişti.

Maskeyi çıkardı ve gemiden indi.

“Sen delirmişsin,” dedi Lando.

“Bize Threepio lazım,” dedi Luke ve dönüp tekrar hayret verici avcı uçağına baktı, droidin bu lisanı çözebileceğini umut ediyordu, bu gemiyle ilgili her şeyi öğrenmeye ihtiyacı vardı, bunu

istiyordu, tabii ki bunu uçuran canlılarla ilgili her şeyi de.

Fakat Lando ve Luke henüz koridora adım atmışlardı ki burada yapabilecekleri keşiflerin heyecanı yüzünden Luke'un beyninde kopan fırtınalar bir anda durdu, çünkü karısı az ileride durmuş ona bakıyordu ve yüzündeki ifadeden çok kötü bir şeyler olduğunu anlamak zor değildi.

Luke Lando'ya baktı ve onun neler olduğunu önceden bildiğini anladı. "Bu şeyi sana göstermem gerekiyordu," dedi Lando özür diler gibi. "Önemli olduğunu düşünmüştüm. Haberin vardır zannetmişim, yolda gelirken haber almış olabilirdin."

"Ne oldu?" dedi Luke, bir elini dostunun omzuna koyarak.

Bu gözyaşı ve hatıraların hâkim olduğu bir andı, Luke ve Mara'nın Chewbacca'nın kaybının ağırlığını hissedeceği ve onunla birlikte geçirdiği zamanları yâd edecekleri bir an, Wookiee'nin onları ve sevdiklerini defalarca kurtardığı zamanları.

O inanılmaz anı sevdiklerinden birinin ölümü takip etmişti, aynı etki ve çaresizlik ve acizlik duygusu, Luke, Obi-Wan Kenobi'nin Darth Vader'la yaptığı düelloda öldüğünü gördüğü zaman da aynı şeyi hissetmişti. Her canlının kontrol kaybı, önemsizlik, zayıflık ve faniliğin birden idrak edilmesi gibi deneyimleri yaşadığı rüyayı andıran o an. Luke ve Mara o anda Güç'e sığındılar ve aradıkları huzuru orada buldular. Ben Kenobi ve Yoda, Luke'tan ayrılmadığı gibi Chewbacca da onu sevenlerin kalbinde ve beyninde yaşamaya devam edecekti.

Bu matem zamanıydı ama Luke ve Mara da bu anı daha fazla uzatamayacaklarını biliyordu. Aynı zamanda da bir korku anıydı, Anakin için duyulan korku, uzay boşluğunda tek başınaydı ve tüm bu endişeler bile şu anda durumun aciliyeti göz önünde alındığında yine de önemsiz kalmaktaydı.

Çok büyük ve çok kötü bir şey harekete geçmişti.

Çalışmak zorundaydılar.

"Kilit bu gezegen," dedi Luke Lando'ya, adam Luke'a ele geçirilmiş avcı uçağından çıkardıkları iki sürprizi daha gösterdikten sonra: bir uçuş takımı, daha çok ikinci bir deriye benziyordu ve altı bacaklı ve yıldız şekilli bir canlı, pilotun taktığı maskeye benziyordu. İkisi de canlıydı ve Luke onları deneme cesaretini gösterdi, giysi yaratığın tüm vücudunu kuşatmasına bile izin verdi ve hatta maskeye benzeyen o şeyi suratına tıkarak öğürtü ve tiksintisine karşı koymayı başardı. Helska sisteminde neler olduğunu şimdi anlıyordu; düşmanlarının donmuş gezegende değil de kabuğun altındaki soğuk suda yaşadıklarını anlamıştı.

"Buz topu mu?" dedi Lando, Luke şüphelerini onunla paylaştığı zaman.

Luke başını salladı. "Orası üsleri ve oraya gitmem gerek."

"Zaten oradan geldin," dedi cevaben.

"Hayır," dedi Luke. "İçine girip aşağı inmeme lazım." Lando'nun yüzündeki şüpheli ifade derinleşti.

"Gezegenin yüzeyinde değil ama bunların hepsinin üssü orası," dedi Luke. "Bundan eminim. Gezegenin yüzeyinde olmadıklarına göre kabuğun altında olmalarından başka seçenekleri de yok."

Lando başını salladı ve çenesini sıvazladı. "Bir yolu var," dedi.

“Daha önce de buz gezegenlerinde madencilik yaptım,” dedi Luke.

“Her tür gezegende madencilik yaptım,” dedi Lando.

“Hem tek kişi hem de daha büyük grupların gezegenin buzdan kabuğunu geçebilmesini sağlayan gemiler var.”

“Onları nereden bulabiliriz?”

Lando kahkahayı bastı. Eğer madencilik için kullanılacak bir gemi varsa o da burada kardeş gezegen olan Destrillion’daydı, Lando’nun prototip filo dediği şeyin bir parçasıydı. Lando teknolojinin unutulup gitmesini önlemek için her zaman her icadın bir örneğini, gerektiğinde tekrar üretebilmek için, muhakkak saklardı.

“Sabah olmadan birini buraya getirebilirim,” dedi Luke’a. “Ne durumda olduğunu bilmiyorum ama.”

“Ama tamir edebilirsin değil mi?”

Lando omuz silkti. “Öyle olması gerek.”

Bu cevapla ikna olan ve son birkaç gündür yaşadıklarından dolayı ruhen ve bedenen tükenmiş olan Luke odasına döndü. Odasında Mara’yı huzur içinde uyurken buldu, bu manzaranın ona moral verdiğine şüphe yoktu. Luke Mara’nın dinlemeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Akli ve bedeni hastalığıyla içinde sürdürdüğü savaşta, yakın zamanda yaşadıkları şeylerin etkisiyle bir adım geri atmıştı. Şu anda Chewie için duyduğu üzüntü ve Anakin için duyduğu endişe onun hastalığıyla olan mücadelesindeki gücünü bir kat daha zayıflatıyordu.

Onu rahatsız etmek istemeyen Luke odadan çıktı, hatta binayı da terk ederek Dubrillion’un yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında yürümeye başladı. Destrillion doğudan yükseliyor ve yaklaşan tehlikeye tezat teşkil ederek ortamın huzurunu bir kat daha artırıyordu.

Luke sakince durdu ve dikkatle ona baktı, çevresindeki galaksiyle bir oldu, onun ritmini, zamansızlığını ve ölümlülerin eylemlerine olan kayıtsızlığını hissetti.

Ve bu bağlantıda Luke bir çağrı duydu ve bu bağlantının sağ ve tek başına olan yeğeni Anakin’den geldiğini anladı.

Luke’un ilk tepkisi hemen *Jade Sabre*’a koşup Anakin’i aramaya çıkmak oldu, kayıp Jedi’ı geri getirmek için çağrıyı kaynağına doğru takip edecekti.

Gülümsedi ve bu dürtüye gem vurdu. Eğer o çağrıyı duymuşsa Leia da duymuş olmalıydı, tıpkı kendisi yaralı ve çaresiz halde Cloud City’nin altında asılı kaldığında duyduğu gibi. Leia Anakin’i geri getirecekti.

Gerçekten de o sırada *Millenium Falcon* uzayda sürüklenen TIE avcısına yaklaşıyordu. Leia da çağrıyı açık ve net şekilde duymuş ve takımıyıldızları da Anakin’in gözünden görmüştü. Bu görsel imajı kullanarak rota bilgisayarında hangi sektörde olduğunu tespit etmek hiç de güç olmamıştı.

Şu anda tek korkuları Anakin’in hasarlı TIE avcısı pes etmeden ya da düşman avcıları ona ulaşmadan önce ulaşabilmektir. Han ve Leia hiperuzaydan çıkıp da sensörleriyle TIE avcısını tespit

ettiklerinde ve Leia oğlu telepatik olarak kendisine iyi olduğunu söylediğinde rahat bir nefes aldılar.

Çok geçmeden Anakin, *Falcon'un* güvertesine çıkıp annesinin kollarına koşarken Han da TIE avcısını da yedeğe alarak Dubrillion'a doğru yola çıktı.

Annesinin kollarına koştuğundan biraz daha tereddütlü şekilde Anakin, babasının kendisini beklediği *Falcon'un* köprüsüne girdi.

Han dönüp oğluna baktı, yüzündeki sert ifade uçup gitti ve ayağa fırlayıp oğluna sarıldı. Sonra hemen sarılmaya bir son verip oğlunun omzuna vurdu. “Eğer bana bunu bir daha yaparsan buradan Coruscant'a kadar tekmelerim seni!”

Bu sözler Anakin'in kulağına duyduğu en güzel müzikten bile daha güzel gelmişti.

Ertesi sabah Dubrillion'a geri döndüler, inişlerinden kısa süre sonra Lando'nun Luke'a bahsettiği maden aracı da çekilerek getirildi. Şekli dolayısıyla buna buzdelen deniyordu, ayrıca delgi gemisi olarak da bilinirdi: ince uzundu ve burnu da koni şeklindeydi. Pilot bu silindir şeklindeki aracın içinde başı önde olacak şekilde yatıp uzanırdı.

Luke'a pek de işe yarar bir şeymiş gibi gelmemişti.

“Uzun mesafe uçamaz,” dedi Lando. “Helska'ya kadar yedekte götürülmeli.”

“Nasıl indirip buza saplayacağız?”

Lando onu aracın burnuna getirdi. “Çok basit,” dedi. “Ucunda buharlaştırıcı bir ısı bombası var. Çarpmadan hemen önce onu fırlatacaksın ve o da senin önünde buzda bir delik açacak ve orası tekrar donmadan önce sen de geçip gideceksin.”

Luke'un yüzü asıldı. “Dalga geçiyorsun herhalde?”

“Bir sorun olmaz,” dedi Lando sırtarak. “Aynı şekilde de dışarı çıkacaksın – dışarı çıkmak gibi bir planın var, değil mi?” diye sordu yarı şaka yarı ciddi. “Gerçi gezegenden dışarı çıkmak biraz daha zaman alabilir, sensörler ikinci ve daha az şiddetli bir patlama için uygun bir yer bulana kadar yavaş yavaş yoluna devam edeceksin.”

Jacen'ın çağrısıyla konu yarıda kaldı, “Geri döndüler,” dedi genç adam odaya girer girmez ve Luke'un yanına geldi. “Annem ve babam, Anakin de yanlarında!”

Luke başını salladı, şaşırılmamıştı. “Ve Threepio,” dedi Lando'ya. “Gidip aradığımız cevapları bulalım.”

“Hiç de zor bir lisan değil, Efendi Luke,” dedi C-3PO oturmuş planlarını tartışan Han ve Luke'a. Küçük odanın diğer ucundaki R2-D2 bipledi ve C-3PO'dan duyduğu şeyler üzerine yorum yaptı. “Janguine lisanını andırıyor, orman barbarla—”

“Ne söylüyor?” diye kesti sözünü sabrı tükenen Han.

C-3PO dönüp ona baktı.

“Yomin Carr'a mesaj,” dedi Luke.

“Gerçekten de öyle,” dedi C3PO, Luke’a. “Ve sizin bu kadar karmaşık bir mesajda bile o ismi seçebilmiş olmanızdan ötürü işitme yeteneğinizin...”

“Ne söylüyor?” dedi Han tekrar, sesi daha da yükselmişti.

“Praetorite Vong harekete geçti. Senin görevin şimdilik sona erdi. Bravo,” diye çevirdi C-3PO.

“Praetorite Vong mu?” dedi Han ve Luke bir ağızdan.

“Bunu daha önce de duydum,” dedi Luke.

“Paralı asker birliği mi?” diye sordu Han.

“Eğer öyleyse bile çok daha büyüğü.”

“Janguine’den mi?” diye sordu Han, şüpheyle droide bakarak.

“Bunun mümkün olabileceğine pek ihtimal vermiyorum,” diye cevap verdi droid. “Orman barbarları son üç bin yıldır görülmediler. Dilleri ise uzun yıllar önce dağlardaki Mooloolian kabileleri...”

“Peki, nereden geliyorlar o zaman?” diye sordu Han. “Neden bu lisanda konuşuyorlar?”

“Belki de hiçbir yerden,” dedi Luke ve tüm gözler ona döndü. “Haydi, Threepio,” dedi droide. “Seninle daha işim bitmedi.”

Dördü de dışarı çıkıp koridordan Lando’nun araştırma laboratuvarına gittiler. Lando’nun teknisyenleri tarafından hiçbir zorluk çıkarılmadan avcı uçağının yanına geldiler – hatta içlerinden biri Han ve Luke yanlarından geçip giderken başını hafifçe eğerek selam vermişti.

“Yukarı çık,” dedi Luke, C-3PO’ya.

“Ne? Oraya mı, Efendi Luke?” diye itiraz edecekti droid ama çoktan yükselmeye başladığını fark etti, Luke’un, Güç dalgaları bir çekici ışın gibi onu hareket ettiriyordu. “Efendi Luke,” diye çılgılık attı birkaç kez ve sonra nazikçe geminin kokpitine yerleştirildi.

Luke da yanına çıktı, uzandı ve maskeyi tuttu. “Bunu başına tak,” dedi droide.

“Efendi Luke!”

“Zarar vermez,” dedi Luke sırtarak ve C-3PO’ya maskeyi takması için yardımcı oldu. “Şimdi onu iyi dinle,” dedi. “Dikkatli dinle ve her kelimesini kaydet.”

“Buna coralskipper diyorlar,” dedi kokpitteki C-3PO biraz sonra onlara. “Uzay gemisi olarak, hem avcı hem de daha büyük, hizmet etmek için yetiştiriliyorlarmış.”

“Gücü nedir?” diye sordu Luke ve droid garip lisanı kullanarak maske vasıtasıyla soruyu ilettili.

C-3PO iki cevap almıştı, biri sıradandı, diğerine ise akıl erdirmek mümkün değildi ve Han ve Luke bu cevabın üzerine kalakaldılar. İlk olarak coralskipper’lar silahlarını kullanarak daha hızlı hareket edebiliyorlardı, bu “tükürmenin” zıt kuvvetini de kullanarak. Yakıtını ve cephanesini ise kaya yiyerek yenileyebiliyordu. Bu basitlik ve verimlilik Luke’u hayrete düşürmüştü.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Han.

“Çünkü bana aç olduğunu söylüyor?” dedi droid, cümlesinin sonunda sesinin tonu neredeyse sızlanmaya dönüşmüştü.

“Seni yiyemez,” dedi Luke droide ve omzuna vurdu. “Haydi, Threepio. Gerçekten de bize burada çok lazımsın.”

C-3PO bir süre daha gemiyle sohbet etti, sonra da ikinci itici gücün burundaki başparmak büyüklüğündeki şeye bağlı olduğunu ve yerçekimi alanlarının odaklanmasıyla ilgili olduğunu açıkladı.

Luke, Helska sisteminde yaptığı savaşı ve kalkanların kaybolmasını düşündü. Acaba aynı yaratık yerçekimini son derece etkili bir şekilde odaklayarak avcı uçaklarının kalkanlarını yok etmeyi de başarabiliyor muydu?

Coralskipper’a doğru eğildi ve birkaç derin nefes aldı. Bu şeyin hayra alamet hiçbir tarafı yoktu; galaksi ötesi ve kötü niyetli bir zekâ iş başındaydı, Yeni Cumhuriyet’in kullandığı şeylerden tümüyle farklı ve belki de daha üstün metotlar ve organik teknolojiler kullanıyordu.

Belkadan, Helska sistemi, Dubrillion ve Sermpidal birbirinden alakasız hadiseler değillerdi.

Az sonra dördü kontrol odasındaki diğer arkadaşlarının yanına gidip acı haberi onlara da verdiler.

Tek iyi haber *Imperial II* -sınıfı yıldız destroyeri *Rejuvenator*’ın, yarım düzine *Ranger* sınıfı gambotun da dahil olduğu, etkileyici bir görev kuvvetiyle birlikte gelmiş olmasıydı.

Geri Çevirmek

“İşe yaramaz,” dedi Mara, Luke’un yanında durmuş, tahsis edileceği görev için fazlasıyla kırılğan görülen buzdeleneye, delgi gemisine bakarken.

“Lando bu teknolojiyi daha önce kullanmış,” diye cevap verdi Luke.

“Düşmanla dolu bir gezegende mi?” diye cevap verdi karısı. Elini kaldırdı ve parmaklarını tek tek açarak dezavantajlarını saymaya başladı. “Silahın yok, en azından geminin üzerinde; öndeki ısı ve darbe koruyucu haricinde kalkanın yok; değil coralskipper bir Headhunter’dan bile hızlı değilsin.”

Luke dik dik karısına baktı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Belkadan’dan döndüklerinden beri Mara odasında, dinleniyordu ama hâlâ onun durumunu düşünmekten geri durmuyordu.

“Buzdeleni kullanacak kişi ben olmalıyım,” dedi Mara.

Luke’un gülümsemesi uçup gitti. Neyi kastettiğini biliyordu, hasta olduğu için onun kendi hayatını riske atmasının daha mantıklı olduğunu demeye getiriyordu.

“Söz konusu değil,” dedi Luke.

Mara ters ters ona baktı.

“Eğer tekrar fenalaşırsan tüm görevi tehlikeye atarsın,” dedi Luke ve konuyu karısının durumu yüzünden duyduğu endişeden çıkarıp görevin önceliği seviyesine getirmeyi başardı.

“Ya seni taşıyan gemiyi uçururken fenalaşırsam,” diye sordu Mara alaycı şekilde.

“Fenalaşmazsın,” dedi Luke kendinden emin şekilde ve yüzünde gülümsemeye onun yanından geçip gitti.

Mara başını iki yana sallayıp bir süre onun gidişini izledi, sonra da kırılğan görülen delgi gemisine döndü ve iç çekti.

“İşleri bitmek üzere,” dedi Jaina kardeşlerine, üçü garip küçük geminin tamiratını izlerken.

“Luke dayı gerçekten de bu şeyi kullanacak mı?” diye sordu Anakin. “Ve avcı uçağında buldukları o kıyafeti giyip maskeyi de takacak mı?”

Jacen ve Jaina endişeyle birbirlerine baktılar.

“Kıyafeti şu sıralar giyiyor olmalı,” dedi Jaina. “Neden gidip bakmıyorsun?”

Yabancılara ait eşyaları görebilmek için yanıp tutuşan me-raklı Anakin tek kelime etmeden koşarak uzaklaştı.

“Luke dayının gitmesi bence yanlış,” dedi Jacen Jaina’ya, yalnız kaldıkları zaman.

“Ben Mara’yı daha çok düşünüyorum,” dedi Jaina. “Günün çoğunu uyuyarak geçirdi ama akşam

yemeği için kalktığında hâlâ bitkindi. Gözünün altındaki kara halkaları görmüyor musun? Başka şeylerle çok fazla meşgul olduğu için hastalığıyla gerektiği gibi mücadele edemiyor.”

Bir süre birbirlerine baktılar, birbirlerinin aklından geçeni biliyorlardı ama ikisi de bu düşünceleri kelimelere dökerek kadar cesur değildi.

“Mara’nın gitmesine izin veremeyiz,” dedi Jaina.

“Luke dayı giderse onu kimse durduramaz,” dedi Jacen.

“Ayrılmadan önce *Rejuvenator* ve refakatindeki gemilerin gelmesini beklerler mi?” diye sordu Jaina.

“Bence daha önce giderler,” dedi Jacen. “Luke dayımla babamı konuşurken duydum. Beklemek istemiyor ama planı filo ulaştığı sırada buzdelenle gezegenden ayrılmakmış.”

Jaina sadece başını salladı; benzer bir bilgiyi C-3PO’dan da edinmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Jacen, buzdelenin yan tarafında ve üzerindeki iskeleye başka bir aracı getiren vinci işaret etti.

“Taşıma gemisi,” dedi Jaina, Lando’nun teknisyenleriyle bu konu üzerinde uzun uzadıya konuşmuştu. “Buzdelenle iniş yapmak ya da durmak mümkün değil, çünkü güvenli şekilde hareket edecek kadar manevra yeteneği yok. O yüzden bu gemi onu doğru noktaya nişanlayıp fırlatacak.”

“Ve pilotun tüm bu zaman zarfında delgi gemisinde durması mı gerekiyor?” diye sordu Jacen. “Tüm uçuş boyunca?”

“Ne yazık ki öyle,” dedi Jaina. “Küçük buzdelendeki gücü korumak için taşıma gemisiyle arasında bir güç ve oksijen bağlantı kablosu olacak ama bunda uçacak kişinin Helska sistemine gidene kadar dümdüz yatmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yok.”

Jacen ona baktı, gülümsedi ve başını salladı.

Jaina bir süre bu bakışı inceledi, Jacen’in da kendisiyle benzer düşüncelere sahip olduğundan emin oldu. “Buzdeleni ben uçurabilirim,” dedi.

“Bence senin yeteneklerin taşıma gemisi için daha uygun.”

Jaina da haksız olmadığını biliyordu. Eğer Helska sisteminden hemen kaçmaları gerekirse onun ana aracı kullanıyor olması yerinde olacaktı.

“Artoo nerede?” diye sordu Jacen. “Mesaj bırakmamız gerek.”

Luke odada volta atarken Han, Leia ve Lando yuvarlak ve küçük masada oturmuş topladıkları filoyla hemen saldırıya mı geçsek yoksa takviyelerin gelmesini mi beklesek diye tartışıyorlardı. Masanın üzerindeki ekranda, tıraşlı kafası, kalın kaşları ve tek ve ışıldayan elmas küpesiyle *Rejuvenator*’un kaptanı Komutan Warshack Rojo’nun görüntüsü bekliyordu.

“Doğruca Helska sistemine gitmeliyiz,” diye ısrar etti Komutan Rojo. “*Ranger* gambotlar küçük olan –coralskipper mı demiştiniz– gemileri hallederken *Rejuvenator* da bu barbarların üssünü yok eder. Temiz bir iş olacağına sizi temin edebilirim, daha sonra da dönüp Yeni Cumhuriyet’in daha

ciddi sorunlarıyla uğraşabiliriz. Dilerseniz sistem içerisinde bizi katılabilirsiniz.”

Han ve Leia birbirlerine bakıp endişeyle gülümsediler, Cumhuriyet’in daha ciddi sorunları diyen Komutan Rojo anlaşılan durumu tam olarak kavrayamamıştı. Fakat tehdidin böyle hafife alınması Leia’yı pek şaşırtmadı.

“Altı gün,” dedi. “Üç muharebe kruvazörü, bir önleyici gemi, bir yıldız destroyeri ve ona eşlik eden görev kuvveti de gelmiş olacak.”

“Beklememize gerek yok,” dedi komutan, dikkatli bir Coreelliydi. “Düşman üssünü ve hatta gerekirse üzerine kurulduğu gezegeni dümdüz edecek ateş gücüne sahibiz.”

Leia iç çekti –Coreellialıların ne kadar inatçı olduğunu bilirdi– ve pencerenin yanında volta atan kardeşine döndü. Luke kendisine komutanı diğer gemileri beklemesi için asla ikna edemeyeceğini söylemişti ve Konsey’deki görevinden istifa ettiği için de ona beklemesini emretme yetkisi de yoktu. Coruscant’a çağrı yapmışlardı ama cevap gelmesi uzun zaman alırdı –Leia’ya göre en iyi şartlarda altı gün– ve o zamana kadar Rojo tüm bu meseleyi çözmeye kalkışacaktı. Rojo’nun kendine güveni daha büyük bir filo toplamaya çalışan Leia için hayra alamet değildi, çünkü komutan Konsey’in daha şüpheli üyeleriyle ya görüşmüş ya da görüşecek ve o da onları tek başına bu işi halledebileceğine ve takviye kuvvet göndermelerine gerek olmadığına ikna edecekti.

“Gidiyoruz,” dedi Rojo kararlı bir şekilde. “Tek gitmek zorunda kalsak da gidiyoruz.”

Leia iç çekti.

Luke tam inatçı adama bir şeyler söylemek için dönecekti ki pencerenin ötesindeki bir parlama gözüne takıldı. Daha da yaklaşıp dışarıdaki karanlığa baktı ve bir geminin hangardan gökyüzüne yükseldiğini gördü. Gemiyi derhal tanıdı: taşıyıcı gemi Merry Miner ve buzdelen yoldaşı.

“Mara mı?” diye sordu usulca, bir an için acaba karısı bu tehlikeli göreve kendi başına çıkmaya mı karar verdi diye aklından geçirdi.

Ama düşüncelerinin bir anlamı yoktu: Mara tek başına gidemezdi, çünkü bu görev için en az iki pilot gerekiyordu ve Leia’ya sormadan böyle tehlikeli bir göreve Jaina’yı da götürmesi söz konusu bile değildi. Mara’nın potansiyel yardımcı pilotunu düşündüğünde bir anda içini bir huzursuzluk kapladı, çünkü Merry Miner ve yoldaşını kimin uçurduğuna dair artık bir fikri vardı.

Diğerlerine döndü, yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Leia.

Onu geçip kapıya koştu ve oradan da koridora çıktı.

“İyi akşamlar, efendim,” dedi C-3PO, son hız üzerine ge-lerek çarpıp onu duvara yapıştıran Luke’a.

“Sırası değil,” dedi Luke ve R2-D2’nun da yanından geçerek koridorda uzaklaştı.

“Ama Artoo, efendim.”

“Sırası değil,” diye bağırdı Luke.

“Efendi Jacen’dan bir mesaj var,” diye bağırdı telaşa kapılan C-3PO. Luke birden durdu ve koşarak

geri gelirken Leia droidin yanına gelip hologram kaydediciyi çalıştırdı.

“Luke dayı,” diye söze girdi mesaj ve Jacen’in görüntüsü koridorda belirdi. “Yaptığımız şey için bizi affedin ama Jaina ve ben asıl saldırı gücünün size daha çok ihtiyacı olduğuna karar verdik. Dördüncü gezegenle ilgili planınızı biliyoruz: düşmanınızın gücünü ve amacını tespit etmeye çalışacaksınız –bunu biz de yapabiliriz, Luke dayı.”

Han homurtuya benzer bir ses çıkardı, Leia da ondan geri kalmadı.

“Mara dinlensin, çünkü buna ihtiyacı var,” diye devam etti Jacen’in hologramı. “Jaina ve beni düşünmeyin, görevi en iyi şekilde yerine getireceğiz. Söz veriyorum.”

Görüntü kayboldu.

“Bu veledin...” diye söze girdi Han.

“Jacen haklı,” diyerek kesti sözünü Luke ve Han, Leia ve Lando hayretle ona baktılar. “Keşke önce bana gelselerdi,” dedi Luke. “Keşke amaçlarını daha iyi koordine etselerdi.”

“Ama Jacen’ı gezegene göndermenin doğru bir karar olduğunu düşünüyorsun,” dedi Leia.

“Herhangi bir seçim kadar iyi,” diye cevap verdi Luke tereddüt etmeden. Yürümeye kalkan Han’ı kolundan tuttu, adamın yüz ifadesinden doğruca *Millenium Falcon*’a gideceği de açıktı.

“Sen Jedi Şövalyeleri yetiştiriyorsun,” dedi Luke tüm ciddiyetiyle. “Savaşçılar, kâşifler. Sadece biz huzurlu olalım diye görevden geri kalamazlar.”

“Onlar sadece çocuk,” dedi Han.

“İmparatorluk, *Death Star*’ı yaparken biz de öyleydik,” diye hatırlattı Luke.

“Kendi adına konuş,” diye gürledi Han. Gözlerini kısıp pis pis baktı arkadaşına. “Birini kurtarabilmek için galaksinin yarısına gittim, şimdi de diğerleri öbür tarafa doğru gidiyor,” diye mırıldandı sıkığı dişlerinin arasından.

Luke Leia’ya baktı ve yüzündeki ifadeye rağmen az da olsa gülümsemesini sağladı. “Alış artık,” dedi Han’a, Leia. “Ve fırsatın varken de keyfini çıkar. Onlara daha fazla ayak uyduramazsın zaten.”

Han biraz kenara çekilip küfrü bastı ve ancak o zaman Luke Han’ın ne kadar öfkeli ve bıkkın olduğunun farkına vardı. Chewbacca’yı henüz kaybetmişti ve kalan herkesi de kaybetmek üzereydi!

“Karar verildi o zaman,” diyen Komutan Rojo’nun sesi duyuldu arkalarından. “Harekete geçelim.”

“Onlar gitti diye koca filoyu da peşlerinden göndermemiz gerekmiyor,” dedi Leia. “Han, Luke ve ben *Falcon*’la peşlerinden gidebiliriz.”

“Onların gidişleri sizin de amacınıza zarar verir, Komutan,” dedi Luke. “Eğer düşman taşıyıcı gemiyi tespit ederse peşinden gelecek büyük filoyu da bekliyor olacaktıdır.”

“Bir grup kaçakçı,” dedi Komutan Rojo umursamaz bir tavırla. “Ya da özgürlükçü grup falan gibi bir şeydir. Yeni bir teknoloji bulmuşlar ve onunla Yeni Cumhuriyet’e kafa tutabileceklerini düşünmeye başlamışlardır. Fakat *Rejuvenator*’a karşı koyacak bir şeye sahip olmaları imkânsız. Ben

gidiyorum.”

Ve söylediğini de yaptı başıyla selam verdi ve iletişimi kesti.

Han ve Luke bir süre birbirlerine baktılar. “Neden onları Jedi yaptın ki?” dedi Han her zamanki alaycı ses tonuyla, Luke’un söylediklerinin aklına yattığı anlaşılıyordu.

“Bizimle geliyor musun?” diye sordu Han, Lando’ya.

“Burada durup gezegenin güvenliğini sağlasam daha iyi olacak,” dedi Lando, teklifin şaşkınlığını üzerinden atar atmaz.

“Geliyor olman ne güzel,” dedi Han ve cevabı umursamadan Leia’ya döndü. “Git Anakin’i bul. O da top taretini kullanır.”

“Sen, Leia, Anakin ve Kyp,” dedi Lando. “Dört kişi *Falcon*’a çok gelir.”

“Ben, Anakin, Leia ve sen,” dedi Han. “Kyp, *Rejuvenator*’daki bir avcı filosunu yönetmeye gidecek. Çoktan Rojo’yla görüştü.”

“Benim savaştığım günler...” diye söze girdi Lando.

“Daha yeni başlıyor,” diye kesti sözünü Han.

Lando pes ettiğini gösterir şekilde ellerini havaya kaldırdı ve grup harekete geçti. Luke Mara’yu uyandırmaya gitti, onu bunun dışında tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu, diğerleriyle Anakin’i bulmaya ya da *Millenium Falcon*’u hazırlamaya gittiler. Kısa süre sonra *Falcon* ve *Jade Sabre* Dubrillion’dan havalandı, Lando’nun bulabildiği işe yarar tüm savaş gemileriyle birlikte. Gezegen dışında Rojo’nun kuvvetleriyle buluştular ve Leia son bir kez gururlu komutanı vazgeçirmeyi denedikten sonra, hep birlikte son sürat Helska sisteminin yolunu tuttular.

Jaina sisteme mükemmel bir giriş yapmıştı, güneş onlarla dördüncü gezegen arasındaydı, Luke ve Mara’nın buraya geldikleri zaman yaptığı gibi.

“Luke dayı gerekli tüm koordinatları Merry Miner’in rota bilgisayarına yüklemiş,” dedi Jaina, karın üstü taşıyıcı gemiye bağlı olan buzdelenin içinde yatan Jacen’a. “Orası ısınabilir – yakından geçeceğiz.”

“Vücudumun her santimi bronzlaşacak,” dedi Jacen, buzdelinin içinde neredeyse çıplak yatıyordu, üzerinde sadece etek vardı, coralskipper’in ölen pilotundan alınmıştı. Daha da kötüsü aracın girişi son derece dar olduğundan içeri girebilmesi için Jaina eğilerek onu arkadan itmek zorunda kalmıştı ve tüm bu yaşananlar sırasında Jacen’ın üzerinde giydiği etekten başka hiçbir şey yoktu. Bir etek! Jaina’nın onun tekrar asaletiyle yaşamasına izin vermesi için çok uzun bir süre geçmesi gerekecekti.

“Etrafından dönüp Helska’nın güneş sensörü kalkanından çıkar çıkmaz seni serbest bırakabilirim,” dedi Jaina.

“Bence bu şeyle o kadar mesafe gidilemez,” dedi Jacen.

“Kendi değil, benim gücümü kullanıyor olacaksın.”

“Evet, ama silahım olmayacak,” dedi Jacen ve sesindeki alaycı hatta umursamaz ton, üzerindeki

gerginlikten kendisini kurtardığını gösteriyordu.

“Sana yaklaşmalarına izin ver ve ısı bombasını sapla gitsin,” dedi Jaina kahkahayla. Sesinin tonu derhal ciddileşerek devam etti. “Hazır mısın?”

“Iska geçme,” diye geldi cevap.

Jaina taşıyıcı gemiyi güneşin çevresinde döndürdü, hiç sevmese de sadece cihazları kullanarak uçuyordu, çünkü Luke’un bilgisayara yüklediği koordinatlara güveniyordu. Önündeki ekranın bir ışık topuna, dördüncü gezegene, odaklandığını gördü ve onun her geçen saniye biraz daha büyümesini izledi. “Tespit ettim, Jacen,” dedi kardeşine. “Her şey yolunda gidiyor. Eğer dengeleyici jetleri ateşlersen seni görebilirler o yüzden bir şey yapma ve benim nişanıma güven.”

“Gönder bakalım,” dedi Jacen.

“Ve orada birkaç dakikadan fazla kalma,” diye ekledi Jaina. “Burada savunmasız durduğumu unutma.”

“Eğer seni bulurlarsa hemen Dubrillion’a dön,” dedi Jacen tüm ciddiyetiyle.

Bu sözler –Jaina’nın gözünde komik sözlerdi, çünkü Jaina asla kardeşini terk edip gitmezdi– koordinatları takip edip nazıkçe tetiğe basarken bile aklını kurcalamaya devam etti.

Jacen’ın içinde yatmakta olduğu delgi gemisi fırladı.

Jacen için sorunsuz ve sakin bir uçuştı, motorların uğultusu bulunmuyordu. Buzdelenin büyük bölümü saydam olduğundan sanki kendisini uzayda bir araç olmadan uçuyormuş gibi hissediyordu, böyle büyük bir tehlikeye yaklaşırken hiç de tahmin etmediği derecede huzurlu bir ortamda bulmuştu kendisini. Ama hemen bu uyuşukluktan kendisini kurtarması lazımdı. Jaina’nın orada birkaç dakikadan daha fazla durmamasını sadece laf olsun diye söylemediğini biliyordu; eğer o ve kardeşi kaçabilmek istiyorsa bunu yapmak zorundaydılar.

Şimdi de sıra Dubrillion’dan ayrıldıklarından beri Jacen’in en çok korktuğu göreve gelmişti. Ayak başparmağını uzatıp yabancı kıyafeti –C-3PO’nun çevirisine göre oogolith cloaker– dürttü sonra da itaatkâr canlı, Luke’un yaptığı şeyi gören Anakin’in anlattığı şekilde, ayağını sarmalayıp bacaklarından yukarı çıkarken de nefesini tuttu.

Jacen gözlerini kısarak nfile yere meditasyon yapmaya çalıştı, vücudunu saran kıyafetin ısırışlarını aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama fazla kişiseldi ve onu, her birini, çok derinden hissediyordu. Sonunda tamamlandı ve bu ne kadar korkunç bir deneyim olsa da Jacen bundan daha beterinin de olabileceğini biliyordu. Yavaşça ve çekinerek elini yıldız şekilli maskeye, gnullith, uzattı ve maskeyi yüzüne takıp tüp boğazından aşağı inerken kusma hissine karşı koymaya çalıştı.

İşlem tamamlandığında ileriye baktı ve dördüncü gezegenin hızla kendisine yaklaştığını gördü. Dayısı Luke’un koordinatları buzdeleni daha önce orada görmüş olduğu ve düşmanın üssünün bulunduğu yer olarak tahmin ettiği tümseğin hemen yakınına indirecek şekilde ayarladığını ve gitmesi gereken yerin de orası olması gerektiğini biliyordu.

Fakat o sırada Jacen zihninde bir çağrı duydu, duymazdan gelemeyeceği bir yardım çağrısıydı bu.

Düşüncelerini bu çağrıya odakladı, gözlerini kapattı ve Güç'ün kendisine rehber olmasına izin verdi. Hareket üzerinde hemen hiç düşünmeden yönlendirici jetlere dokundu ve kısa bir süre ateşleyerek burnunu yana çevirdi – bu hareketiyle düşmanı kendinden haberdar edeceğinden de korkuyordu.

Gittikçe daha aşağı indi ve ışık hüzmeleri gördü –coralskipper'lar– gezegenin diğer ucunda ufukta yükseliyorlardı. “Haydi, haydi,” diye mırıldandı Jacen üzerinde olduğu gemiye ama bir kez daha jetleri ateşlemeye cesaret edemedi.

Tüm ekranı donmuş gezegenin grimsi beyazıyla kaplanana kadar inmeye devam etti. Yana bakınca çok sayıda coralskipper'in yaklaştığını gördü, yere inmesine birkaç yüz metre kala arkasına baktı.

Az daha patlayıcıları ateşlemeyi unutuyordu. Derhal tetiğe bastı ve ısı bombası ileri doğru fırladı, önündeki kara gömüldü ve kör edici bir parlamayla infilak etti, şok dalgası buzdeleni ve Jacen'i sarsmıştı. Buz ve buhardan başka bir şey göremiyordu ve patlayıcının aşağıdaki suya kadar erişip erişmediğini görmesi de mümkün değildi.

Fakat durup bekleyecek halde olmadığından kabuktan geri kalanın arasına daldı, sağa sola öyle bir sarsıldı ki neredeyse kendisinden geçiyordu.

Ardından... tam bir sessizlik. Buzdelen kabuğun altındaki soğuk suya daldığında ortam öylesine sakin ve huzurlu hale gelmişti ki. Arkasındaki delik donarak kapandı. Ardında bıraktığı coralskipper'ların onun bu çarpışmada öldüğünü ya da zaten bir gemi değil de gezegendeki üsse fırlatılmış bir füze olduğunu düşünmelerini umut ediyordu.

İki şekilde de artık Jacen için bir önemi kalmamıştı. Sezgileri tekrar geri geldiğinde tek hissedebildiği yalnızlık ve kasvet olmuştu.

Ve o çağrı – o da çok uzakta değildi.

“Eyvah,” diye fısıldadı Jaina. Cihazları Jacen'in beklenmedik roket ateşlemesini ve sonrasında yaklaşmaya başlayan coralskipper'ları tespit etmişti. Dördüncü gezegenin yüzeyindeki patlamayı gördü ve bunun planlı ve beklenen bir patlama olmasını diledi, Jacen'in kabuğu yarıp geçmesine izin verecek patlama. Fakat şu an bunları düşünmek yerine kendi sorunlarıyla uğraşması gerekiyordu. Coralskipper'lar onun bulunduğu tarafa yönelmişler, hızla gezegenden uzaklaşıyorlardı. Fakat Helska güneşi arkasında olduğu müddetçe onu ne cihazla ne de gözle göremeyeceklerini biliyordu.

Sadece Jacen'in geldiği tarafa doğru uçuyorlardı ve bu mantık onları doğruca kendisine getirecek ve güneşin sağladığı koruma da uzun sürmeyecekti.

Merry Miner'in silahı yoktu ve Lando'nun mürettebatının yaptığı eklentilere rağmen hızı da pek yüksek sayılmazdı. Şu anda mükemmel hareket etmek ve tespit edilemeyeceği ya da tespit edilse bile takip edilemeyeceği kadar güneşe yakın uçmak zorundaydı. Tek bir avantajı vardı: *Merry Miner* çok sağlamdı, değerli maden bulunan her türden gezegeni patlatmak için inşa edilmişti. Güneşin çok ama çok yakınına gidebilirdi – herhangi bir avcı uçağından daha fazla.

Jaina gözünü seyrüsefer verilerinden bir an bile ayırmadı ve güneşe gittikçe daha çok yaklaştı. Yükselen gövde sıcaklığına karşı kendisini uyanan diğer ekipmanlara kulak asmadı, geminin içinin aşırı ısındığını söyleyen kendi sezilerine de önem vermedi.

Aniden artan yerçekimine karşı uçan iyon iticileri inledi; penceresinin üzerine kapanan koruyuculara rağmen Jaina aralardan güneşin nasıl yakından parladığını görebiliyordu.

Yana dönüp yakın bir yörüngeye oturdu ve çekim gücünü de destek olarak kullanarak, Mara ve Luke'un yaptığı gibi, hızla güneşin arka tarafına geçti. Çekim gücüne yenilmemek için tüm hünerini sergilemek zorunda kalıyor ve *Merry Miner'in* Helska'nın güneşi tarafından çekilmemesi için büyük çaba harcıyordu.

İyon iticiler inledi, ekipmanlar çılglık çılgılığa itiraz etti ve G'yi ve şiddetli sarsıntıyı hisseden Jaina bağırarak güneşin arkasına geçmesiyle keskin bir dönüş yaptı. Bundan sonrasında hayatı pahasına bu karşı koyulmaz çekim gücüne direnmesi gerekiyordu ve sonunda bir sarsıntıyla ileri doğru fırlayıp kendisini çekim kuvvetinden kurtarmayı başarabildi. Sarsıntıdan kendisini toparlayan Jaina derhal penceresini örten koruyucuyu açtı ve ne kadar hasar olduğunu tespite başladı.

“Eyvah,” dedi tekrar, çünkü *Merry Miner* mükemmel bir iş başarıp bu uçuştan hasarsız kurtulmayı başarmış olsa da coralskipper'lar henüz takibi bırakmamış ve güneşin çevresinde daha hızlı ve yüksek bir yörüngeden takibe devam ediyorlardı.

Kendisini gördüklerini biliyordu ve artık yapacak numarası da kalmamıştı.

Jacen buzdelenin basit ama etkili tasarımını çok takdir etmişti. Küçük gemiyi kaldırıp gezegenin kabuğuna yasladı ve tutucu kolları açıp onu yerine sabitledi. Bunun sonuncusu olmamasını umarak derin bir nefes aldı, giymekte olduğu gnullith ve ooglith cloaker'la ilgili Luke dayısının verdiği bilgilerin doğru olmasını umuyordu. Su altında gidebilmek için üç düğmeye ardı ardına bastı ve sonra da elini ekipman tablosunun üzerindeki kilit paneline getirdi. Diğer paneller yerine oturdu ve adam su geçirmez bir bölmenin içine yerleşmiş oldu, ön duvarı dış kapı olmuştu ve kendisini ezici basınçtan koruyacak bir dizi kilidin ardından su içeri girerek bölmeye dolmaya başladı.

Başta su yüzüne geldiğinde Jacen nefesini tuttu ama eli iptal düğmesinin üzerinde olduğu halde su içinde nefes almayı denemeye karar verdi.

Sulu, kabarcıklı ve rahatsız ediciydi ama sorunsuz çalışıyordu, bu simbiyotik yıldız şekilli canlı sayesinde nefes alabiliyordu. Üşümüyordu da ve bir süre durup bu canlı kıyafetin ne kadar mükemmel bir şey olduğunu düşündü.

Dış bölme açıldı ve Jacen suya daldı. Önce ekipmanlarını kontrol etti, ışın kılıcı ve tekrar gemiye dönmesini sağlayacak küçük sensör yön göstericisi, sonra da dikkatini etrafını kuşatan su dünyasına çevirdi. Uzakta ve aşağıda ışıkları görebiliyordu. Başta onları doğal bir şey zannetti, volkanik aktivite olabilirdi ve acaba ooglith cloaker'ın gücünü çok fazla mı abartıyorum diye düşündü. Belki de su hiç de zannettiği kadar soğuk değildi. Elleriyle kabuk üzerinde emekleyerek ışıkları daha iyi görebileceği bir yere gitti ve sonunda ne olduklarını anlayabildi: bir tür organize üstü burası!

Şu anda Jacen'in aklında sayısız endişe dolaşıyordu. Bir coralskipper pilotuna fazlasıyla benzediğini düşündü, maskesi, ikinci derisi ve hatta düşman pilotunun giydiği etekle –erkek pilotların da dişilerle aynı eteği giymesi için dua etmişti– ama onlarla nasıl konuşacaktı? Nöbetçileri aşmayı nasıl başaracaktı?

Tekrar derin bir nefes aldı ve kendisine bir Jedi olduğunu ve Jedi'ların her şeyden önce kendilerini böylesine imkânsız görünen durumlarda gösterdiklerini hatırlattı. Ayrıca bir desteği daha vardı,

duyduğu o gizemli yardım çağrısı artık eskisinden de güçlü geliyordu.

Jacen'ın şansına bu yardım çağrısı ışıklı üstten değil de daha yukarıdan ve kabuğa yakın bir noktadan gelmekteydi.

Zamanının kısıtlı olduğunu kendisine hatırlatarak hemen harekete geçti, büyük buzdan kabuğun alt kısmında emeklemeye devam ederek çağrının kendisini yönlendirmesine izin verdi. Sonra aniden durdu, ön ve aşağıdan ve kendisine fazla uzak olmayan bir noktadan yarım düzine kadar ışık sudan kendisine doğru geliyordu.

Jaina dudaklarını ısırıp *Merry Miner*'ın motorlarına yüklendi ama en yüksek hızının bile yaklaşan coralskipper'ların hızıyla kıyaslanmasına imkân yoktu. Dönüp tekrar Helska'nın güneşinin koruyucu ısıısına saklanmayı düşündü ama artık bu seçeneğinin bile kalmadığını fark etti, çünkü coralskipper'lardan bazıları o yönü de çoktan kapamıştı.

“Beni yakaladılar,” diye mırıldandı ve Mara'yla birlikte eğitime başladığından beri ilk kez Jaina gerçekten de kendisini çaresiz hissetti, sanki Jedi olmak için harcadığı bütün çabanın şu an için ona en ufak bir faydası bile yoktu.

Telepatik bir elveda çağrısı göndermeyi başlayacaktı ki başka bir şey sezdi ve gözlerini açtı... Sevinçten neredeyse yere düşecekti.

Rejuvenator hiperuzaydan tam karşısına çıkmıştı. Ve Jaina daha haberleşme kanalını açmaya fırsat bulamadan diğer kruvazör ve gambotlar da geldiler ve yaklaşan filoyu uyardılar, büyük yıldız destroyeri saldırı konumuna geçmişti. Geminin hangarlarından X-kanatlar ve diğer avcı uçakları dökülmeye başladılar; öndeki büyük lazer topları ateş açtı ve parlak ışık hüzmeleri Jaina'nın dört bir yanından akmaya başladı.

“Selam, *Merry Miner*,” diye tanıdık bir ses geldi. Jaina, Kyp Durrone'un sesini duyduğuna bu kadar sevineceğini tahmin bile edemezdi. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Bir X-kanat filosu yanında geçti ve filo lideri kanatlarını sallayarak onu selamladı.

“Eve döndüğünde daha fazla yardıma ihtiyacın olacak,” diye başka bir ses daha duydu, babasının sesiydi bu, hemen sonrasında *Millenium Falcon* ve *Jade Sabre* da görüntüye girdi.

“Arkamıza geç,” dedi Luke. “Onları biz hallederiz.”

Jaina memnuniyetle söyleneni yaptı ve *Falcon*, *Jade Sabre* ve tüm filonun onunla coralskipper'lar arasına girmesini keyifle izledi. *Merry Miner*'la yeterince uzaklaşıp dönüp savaşa baktığında coralskipper'ların sayısının hızla azaldığını gördü. Düşman gafil avlanmıştı ve coralskipper'lar birbiri ardında dağılıp gözden kayboluyordu. Diğerleri kaçmayı başardı ama o sırada tüm kanallardan başka bir ses yükseldi.

“Ben Rojo,” dedi. “Şimdi de sıra üslerine geldi.”

Jaina hızını artırdı. Onlara yetişmek zorundaydı, çünkü kardeşinin bulunduğu gezegene doğru gitmekteydiler.

Jacen kaçsa mı savaşsa mı bilemiyordu ama en yakındaki maskelilerden birisi kendisine el sallayıp

sıraya girmesini işaret ettiğinde düşünmesine de gerek kalmamıştı.

Onlardan biri olduğunu zannettiler, dedi Jacen kendi kendine, güveni arttı ve başıyla işaret edip onlara doğru gitti.

Altısı da dikkatle onu süzdüler ve burada etken olan dinamikleri anladı. Onlardan biri olabilirdi ama üniforması ya da davranışı rütbesinin onlardan düşük olduğunu gösteriyordu. Bir an için durup grubu, düzenlerini ve birbirlerinden ayırt edilmelerini sağlayacak bir farkları olup olmadığını inceledi.

Gözleri olduğunu fark etti. Kendisine işaret eden kişinin, lider olduğu belliydi, tek gözü vardı. Diğer gözünün yerinde ise sonradan eklenmiş gibi duran bir boğum vardı. Ooglith cloaker ve yıldız şekilli nefes alma aparatı dışında kalan yegâne yer olan gözlerinin çevresindeki deri ise dövmelerle kaplıydı. Jacen açıkta kalan bu bölgede tüm savaşçıların yara izlerinin bulunduğuna dikkat etti.

Dubrillion'daki ölü pilotu ve amcasının Belkadan'dan getirdiği savaşçıyı hatırladı, ikisinin de vücudu yara izleri ve dövmelerle kaplıydı. Eğer tahmininde haklıysa Lando'nun üssündeki iki insansı da bu garip halk arasında yüksek rütbeye sahiptiler.

Bu tahminden yola çıkarak Jacen hattın en gerisine ilerledi ve buz örtüsüne doğru grubu takip etti, ardından da havası ve kubbe şeklinde bir tavanı olan bir odaya gittiler. Jacen kendisine çağrı yapan meçhul kişinin bu odada olduğunu derhal anladı. Grubun son üyesi olarak yavaşça yaklaştı ve başını ihtiyatla sudan dışarı çıkardı. Gözlerinin korkudan açılmaması için büyük çaba harcadı, çünkü odanın kıyısında Jacen'in daha önceden tanıdığı bir Jedi Şövalyesi iki büklüm yatıyordu! Grubun önündeki savaşçı çoktan Miko Reglia'nın yanına gelmiş, onu yumrukladıktan sonra kollarından tutup havaya kaldırmıştı.

Jacen diğer tarafa baktığında bir kadın gördü –güzel ve görüldüğü kadarıyla morali hâlâ yerinde– öfkeliydi ama iki düşmanın arasında çaresizce duruyordu.

Jacen hayretle yardım çağrısının kaynağının Miko Reglia değil de bu kadın olduğunu fark etti.

Odaya çıktı ve içeri giren son savaşçının yanına yürüdü, onun gibi düşük rütbeli olduğunu zannediyordu.

O savaşçı ona bakıp kaşlarını çattı ve tekrar kendisine deliği işaret etti.

“Yuth ugh!” diye bağırdı ve Jacen savaşçının kendisinden tekrar suya girmesini istediğini anladı.

Sonuncu olanın nöbetçiliği üstlenmesi gerektiğini düşünen Jacen tekrar buz gibi suya geri döndü.

“Haydi, Miko,” dediğini duydu grup liderinin ve bu şekilsiz barbarın kendi dilini konuşmasına hayret etti. “Ölme vakti geldi.”

Jacen olduğu yerde kaldı.

“Onu rahat bırakın,” diye yalvardı kadın. “Yine numara yapıyorsunuz. Ciddi değiller, Miko.”

Yanıdaki savaşçının midesine indirdiği bir yumrukla iki büklüm olunca söyledikleri yarım kaldı.

“Yuth ugh!” diye bağırdı diğer savaşçı Jacen'a tekrar ve Jacen başını kaldırıp baktığında

savaşçının gözlerinin hayretle açıldığını gördü.

“Bos sos si?” diye sordu savaşçı belindeki ışın kılıcını işaret ederek.

Jacen sağa baktı ve iki liderin Miko’yu çeke çeke götürdüklerini, soluna baktığında da dört savaşçıdan ikisinin üzerine gelmekte olduğunu gördü, kemerinde taşıdığı şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

Işın kılıcını çekti ve parlayan namlusunu açtı ve tek hamlede en yakındaki savaşçının bacağını dizinden kesti ve çığlık atarak yere yığılmasına neden oldu.

“Haydi, Miko,” dedi Jacen diğer Jedi’a ama o yöne bakmadan bile Miko’nun savaşacak halde olmadığını biliyordu, yaşayan bir ölüden farksızdı.

Bu Jacen’in savaşı olacaktı.

Ağın İçine Doğru

Savaş koordinatörünün gözünden, Prefect Da’Gara bir coralskipper’in daha parçalara ayrılmasını izledi. “Onurunla öldün savaşçı,” diye mırıldandı, savaşta şerefiyle ölen birisine uygun bir elvedaydı bu.

Savaşçılarından birisinin daha Helska güneşinin diğer tarafında öldüğünü görmek onu rahatsız etmemişti. Yuuzhan Vong arasında savaşta ölmekten daha büyük bir mertebe bulunmazdı.

Prefect Da’Gara’yı, savaş koordinatörünün yaklaşan düşman kuvvetini karşılamak için gönderdiği küçük coralskipper birliğinin durumunun hiç de iyi olmadığını görmek de rahatsız etmemişti. Bu grup zaten kaybedecek, geri çekilecek ve düşmanı daha içeriye, Praetorite Vong’un gerçek gücünün yattığı yere çekecekti. Burada yammosk’un tüm Yuuzhan Vong’u birbirine bağlayan enerjisinden güç alan binlerce coralskipper –küçük tek pilotlu araçlardan daha büyük ve pek çok topçu taşıyan araçlara kadar– ve yer savunma sistemleri –hem yerçekimi hem de topçu– düşmanlarını bekliyordu ve bu enerji koordinatöre fazla yaklaşan düşman gemilerini engelleyecek ve hatta yok edilebilecek seviyedeydi.

Kaçmayı başarabilen coralskipper’lar Helska’nın güneşinin etrafından geçerek doğruca üslerine uçtular. Takip eden filo da peşlerindeydi, bir tanesi gerçekten çok büyük ve etkileyiciyi olan bir düzineden fazla büyük gemi ve sayısız küçük araçtan oluşuyordu.

Prefect’in yüzünde bir sırıtma belirdi. Bugün kazanılan zafer çok büyük olacaktı, Belkadan ya da Sernpidal’da kazanılandan çok daha büyük.

Katıldılar mı, diye sordu prefect, savaş koordinatörüne.

Yaratığın verdiği güvenceyle prefect’in yüzündeki sırıtma biraz daha arttı. O anda yammosk’un diğer Yuuzhan Vong savaşçılarıyla bağ kurmaya başladığını hissetti, coralskipper’lar dönmüştü ve daha binlercesi gezegenin arkasında bekliyordu. Savaş koordinatörünün önemi de burada yatıyordu, kusursuz bir iletişim ve koordinasyon unsuruydu. Da’Gara yammosk’un gezegendeki yer savunmasına duyduğu güveni de hissetti, büyük ölçüde bu muhteşem yaratığın kendi enerjisinden kaynaklanan enerji alanından oluşuyordu, ayrıca enerjilerini gezegenin kendisinden emen üç dünyagemisinin volkan topları ve stratejik olarak yerleştirilmiş ve yıkıcı çekici ışınları bir ayı bile çekebilecek güçte olan dovin basal’lar ve teknoloji tabanlı haberleşme ve sistemleri kilitleyecek başka yerçekimi kuyuları.

Yaklaştılar ve Prefect Da’Gara sabırsızlıkla beklemeye devam etti.

Filo yoluna devam ederken Han, *Falcon*’u geride tuttu, *Jade Sabre*’daki Luke da aynısını yapmıştı, ikisinin de amacı Jaina ve savunmasız gemisine gereken korumayı sağlayabilmektir. Savaşın başlangıcından itibaren güneşin diğer tarafında yaşanan bozguna bakılırsa Komutan Rojo düşmanla ilgili tahminlerinde haklıymış gibi görünüyordu.

Kısa bir aranın ardından Han’ın şimdi de diğer oğlunu bulması gerekecekti.

“Kardeşin nerede?” diye sordu Jaina’ya ve cevap gelmemesinden zaten nerede olduğunu anladı.

“Luke, bana lazımsın,” diye çağrı yaptı Han.

“Duydum,” dedi Luke. “*Rejuvenator* ve refakat kuvvetinin ardından bizim derhal gezegene...” Luke’un sesi zayıflayarak kesildi ve Han başını kaldırıp ileri baktığında bunun nedenini anladı.

Aniden ortaya çıkan binlerce coralskipper yaklaşan filoya saldırmaya başlamıştı. Az önce bir bozgun ve takipten ibaret olan savaş bir anda büyük bir karmaşaya dönüşmüştü.

“Burada kal!” dedi Han, Jaina’ya ve hızı artırarak doğruca savaşa daldı, *Jade Sabre* da peşindeydi. “Öttür şu topları, evlat,” diye seslendi Anakin’e.

“Bana evlat deme,” diyen Lando’nun keyifsiz sesi duyuldu alt taretten. Bir çift coralskipper *Falcon*’u yalayarak geçince cümlesini bir çığlıkla tamamladı.

Han ve Leia ise şu anda filonun karşısına çıkan ve gemi-lerden oluşan barajla daha çok ilgiliydiler. İleride ve yan tarafta bir çift *Ranger* gambotu ateş açtı, düzinelerce bataryadan her yöne ateş yağmaya başladığını gördüler, yakınlardaki tüm coralskipper’lar vahşi, çaresiz ve çoğu sonuçsuz kaçış manevraları yapmak zorunda kalmışlardı.

“Etkileyici,” dedi Han.

“En iyi ve en yeni,” dedi Leia ama kruvazörlerden birisi infilak edince hayretten ağzı açık kaldı.

Ardından büyük bir coralskipper en yakındaki *Ranger* gambota saldırıya geçti. İki gambot arasındaki konuşmayı duyabiliyorlardı. Komutanlardan biri coralskipper’a saldıracağını söylüyor ve diğerinden de kendisini korumasını istiyordu.

Böylece gambot saldırıya geçti, muazzam bir lazer barajı coralskipper’a yağmaya başladı...

Ve kayboldular.

“Yerçekimi kuyusu,” diye mırıldandı Han. “Tıpkı Sernpidal’da olduğu gibi.”

Ardından Leia bağırdı ve derhal *Falcon*’un yana döndürmesiyle Han’ı da yana savurdu ve yaklaşan bir çift coralskipper’ın önünde dalışa geçti.

“Yerçekimi kuyuları var,” dedi Han. “Büyük bir tane.”

Cümlesi bitmişti ki Leia *Falcon*’u tekrar kaldırdı ve döndürdü, gambot tam karşılarında duruyordu. Coralskipper bir şekilde lazer atışlarını emiyor, onları muazzam bir yerçekimi alanında bükerek yok olmalarını sağlıyordu. Coralskipper ateş eden gambotu geçip gitti, onun ve tüm silahlarıyla ateş eden diğer gambotun arasına girdi.

Ardından garip düşman aracı kendi etrafında dönmeye başladı, gittikçe daha hızlı dönüyor ve tüm lazer ışınlarını büküyordu.

Han ve Leia diğer pilotların gambot komutanlarına derhal orayı terk etmeleri için bağırdığını duydular. Onlar da söylenenlere uyarak saldırıyı kesip coralskipper’dan uzaklaşmaya çalıştılar. Fakat başaramadılar ve coralskipper’ın etrafında dönmeye başladılar.

Onlar hızlandıkça yörüngeleri de daralmaya başladı.

Sonunda üçü de birbirine çarptı ama tam o çarpma anında coralskipper'ın yerçekimi kuyusu tükendi ve tamamı muazzam parlaklıkta bir enerji patlamasına dönüştüler.

Han gergin şekilde Leia'ya baktı. *Ranger* gambotları buraya getirdikleri ikinci en iyi şeydi ve şimdiden grubun üçte birini kaybetmişlerdi.

Şimdi düşman sürüleriyle savaşan Kyp ve diğer avcı pilotlarından gelen çağrılar da duymaya başlamışlardı, bu çağrılar kazanılan zaferlerle değil de yaşanan şaşkınlıkla ilgiliydi.

“Zannettiğimizden daha iyiler,” dedi Leia, uzaktaki savaşın görüntülerini izleyip seslerini dinledi, en iyi avcı uçakları olan X-kanatlar bile zorlukla dayanabiliyorlardı.

“Bize destek sağla, *Rejuvenator!*” diye bağırdı Kyp.

Fakat *Rejuvenator* meşguldü, coralskipper'lar her yönden saldırıyor ve bir şekilde de onun yıkıcı ateşinden kurtulabiliyorlardı.

“Gezegene saldıracağım,” dedi Komutan Rojo tüm haberleşme kanallarından ve dev yıldız destroyeri son sürat buz gezegenine doğru gitmeye başladı, ön bataryaları çoktan gezegen yüzeyine ateş kismaya başlamıştı bile.

Bu manzarayı gören Han ve Leia titredi; Jacen hâlâ oradaydı.

Birden görüşlerine *Jade Sabre* girdi, ateş ediyordu ve peşinde coralskipper'lar vardı.

“Geldim, evlat,” dedi Han, Luke'a ama arkadaşının peşinden gitmeye fırsat bulamadan *Jade Sabre*'ın kuyruğundaki coralskipper'lar kendisine ateş açtığından hemen diğer yöne dönmek zorunda kaldı.

Han'ın üzerindeki dört namlulu top güremeye başladı.

“Fena geliyorlar!” diye bağırdı Anakin yukarıdaki taretten.

“Düz uç,” dedi Lando. “Biz onları haklarız.”

Lando bir çığlıkla cümlesini tamamlarken *Falcon* soldan yediği birkaç isabetle titredi.

“Bunlar da nereden geldi?” diye sordu Lando.

Han ve Leia, *Falcon*'a sanki küçük bir avcı uçağıymış gibi bilinen tüm manevraları yaptırıldılar, dalış, dönüş, hızlı yükseliş, ani dönüş ve hepsine de C-3PO'nun çığlıkları eşlik etmişti.

Fakat coralskipper'lar da yabana atılmazdı, geminin tüm hareketlerine ayak uydurdular ve inanılmaz derecede koordineli şekilde saldırıya devam ettiler.

Birden yukarıdan gelen ateş sesi durdu, *Falcon*'un köprüsünün üzerinden mavi beyaz lazerler uçmuyordu artık.

“Anakin?” diye bağırdı Han, aklına en kötüsünü getirerek. “Anakin!”

Çok geçmeden Komutan Rojo başının belada olduğunu fark etti. Bu muhteşem gemiye saldıran

coralskipper'ların koordinasyonu akıl alır gibi değildi ve *Rejuvenator*'u korumak için gönderilen tüm avcı filoları şu anda kendi canlarının derdine düşmüş durumdaydılar.

Daha da kötüsü her ne kadar yıldız destroyerine yönelen yerçekimi kuyuları onun kalkanlarını yok edecek güce sahip değillerse de farklı açılardan gelmelerine rağmen muhteşem koordinasyonları sayesinde sürekli aynı noktaya saldırmayı başaran coralskipper'lar yıldız destroyerinin savunmasında çoktan gedikler açmaya başlamışlardı.

Rojo gözlerini kısarak ekranında büyüyen gezegene baktı, *Rejuvenator*'un ön topları buzla kaplı gezegen yüzeyine ateşe devam ediyordu.

Zayıf bir nokta bulmak zorunda olduklarını biliyordu Rojo.

Her yerden hasar mesajları akmaya başlamıştı, *Rejuvenator*'un ve buna bağlı olarak filonun bütününün artan sorunlarına işaret ediyorlardı. Ardından gezegenden gelen bilinmeyen bir gücün yıldız destroyerini tuttuğunu bildiren bir alarm çaldı. Köprü haricindeki alarmların tümü parazit içerisinde kaybolup gitmişti.

Rojo fazla zamanlarının kalmadığını biliyordu.

Anakin yaralanmamıştı ama henüz cevap verecek kadar da iyi değildi. Taretinde oturmuş, coralskipper'ları ve koordineli ve uyumlu hareketlerini izliyordu. Hareketleri inanılmaz şekilde birbirini tamamlayıcı haldeydi. Bundan daha hızlı tepki verip haberleşmeleri zaten mümkün olamazdı.

Bu Anakin'e fazlasıyla tanıdık geliyordu.

“Birleştiler,” dedi annesi ve babasına. “Tıpkı ben, Jaina ve Jacen'in asteroit kuşağında yaptığımız gibi.”

“Bence sadece uçmayı biliyorlar,” dedi Leia.

“Daha iyisini de görmüştüm,” diye ekledi Han.

Anakin duydukları karşısında başını salladı, bir an için bile doğru olduğuna inanmamıştı. *Falcon* ve *Jade Sabre*'in çevresinde sürmekte olan coralskipper'ların dansını izledi, tanıdı ve de korktu.

Sadece *Falcon* ve *Jade Sabre* arasında böyle bir simbiyoz söz konusu değildi, filonun tamamı arasında bu söz konusuydu! Anakin nefesini tuttu. Bu konumdayken o ve kardeşlerinin ne kadar etkili olduğunu hatırladı ve onlar sadece üç kişiydiler.

Coralskipper'lar binlerce değillerse bile yüzlerceydiler.

Ve tek bir birim gibi davranıyorlardı, bunu biliyordu, bunu seziyordu, Güç gibi bir şeyle birbirlerine bağlanmışlardı ama Güç olmadığından emindi.

Babası ve Lando'nun kendisine sürekli bağırmasına daha fazla seyirci kalamayarak topların başına döndü.

Muharebe, Yeni Cumhuriyet kuvvetlerinin aleyhine gelişmeye devam ediyordu ve düşmanın ana hedefinin *Rejuvenator* olduğu açıktı, coralskipper'lardan oluşan bir sürü çevresinde dört dönüyor,

kalkanını ve gövdesini her fırsatta yoklu-yordu.

“Rojo’ya ulaşmamız gerek,” dedi Luke, Han’a. “Bu avcılarını ondan uzaklaştırıp ona biraz zaman kazandırmalıyız.”

“Harika,” dedi Han alaycı bir şekilde. “Şimdi de yıldız destroyerinin fedaisi olacağım.” Leia’ya dönüp sinsice baktı. “Sence de bunda bir gariplik yok mu?”

Jacen neredeyse ikinci Yuuzhan Vong’un gövdesine ışın kılıcını saplayacaktı ama zannettiğinden daha çevik olan savaşçı hemen arkaya doğru eğilince kılıç onu sıyrarak geçti. Ardından diğerleri genç Jedi’ı kuşattılar, ikisi thud böceklerini çıkarırken bir diğeri palaskasından sopaya benzer bir silah çıkardı.

Jacen kılıcını geniş bir yay çizecek şekilde savurarak en yakındakini geri gitmeye zorladı; bu fırsatı kaçırmayarak zemindeki deliğin üzerinden zıpladı ve Yuuzhan Vong’ları da kendisini takip etmek zorunda bıraktı. İki thud böceklerini fırlattı, canlı mermiler Jacen’a doğru gitmeye başladılar.

Işın kılıcı önce sağa, sonra aşağı ve sola parladı ve ikisini de halletti.

Dört Yuuzhan Vong da deliğin etrafından dolanarak geldiler; beşincisi başka bir canlı mermi çıkardı ama bunu yaparken Danni sırtına atlayıp elleriyle suratını kavradı. Yabancı savaşçı kükredi ve dirseğini kadının karnına vurdu ama kadın acıdan dişini sıkarak yüzünü tutmaya devam etti, parmakları gnullith’i çıkarmaya çalışıyordu. Fakat güçlü savaşçı kolunu tuttu ve onun maskeyi çıkarma gayreti de böylece sona erdi.

Danni hemen taktik değiştirdi ve parmağını savaşçının burnunun yanına, ooglith cloaker’ın düğmesinin bulunduğu yere, bastırdı. Vücuttan soyulma başlayınca savaşçı Danni’yi bıraktı ve kadın geri düştü ama sadece bir adım ve hemen omzuyla yüklenip savaşçıyı deliğe doğru itti.

Nefes aparatı hâlâ yerinde olan savaşçı baş üstü deliğe doğru gidince bol miktarda su boğazından ciğerlerine doldu ve yetmezmiş gibi koruyucu kıyafeti olan ooglith cloaker da soyulmaya devam ediyordu. Dondurucu soğuk Yuuzhan Vong’un korumasız bedenindeki tüm ısıyı çabucak emdi. Tekrar odaya çıkmaya çalıştı.

Çok geçti. Kolu düzgün çalışmıyordu; ne yapacağını şaşırmişti, gnullith’in bir parçası çıkmış ve görüşünü engelliyordu.

Tutunmaya çalıştı, tırmaladı ama destek alacak bir yer bulamadı ve soğuk su etkisini gittikçe daha da artırdı.

Danni bunu göremedi; başka bir Yuuzhan Vong kendisine bir thud böceği gönderdi, kadın ne ondan kaçabilirdi ne de ona engel olabildi. Böcek kadını tam göğsünün ortasından yakaladı ve nefesi kesilip bilincini kaybeden kadın sırtüstü yere serildi.

Falcon’un topları, altta ve üstte, ateş açtı. Artan sayıdaki coralskipper’ları *Falcon’dan* uzak tutmayı başaran çoğunlukla Anakin’in kullandığı tarette. Bu silahı kullanımı, her hedefi takibi ve en uygun zamanda ateş açması gerçekten kusursuzdu.

Bu geminin yanındaki, köprüsünde daha iyi bir silah kontrolüne sahip ve bu kontrollerde Luke ve Mara’nın maharetli ellerinde olan *Jade Sabre*, daha yeni, hızlı ve çevik motorlarıyla çok daha

avantajlı olmasına rağmen onlar da etrafını kuşatan sürüyü aşarak *Rejuvenator*'a erişmekte büyük sıkıntı yaşıyorlardı. Komutan Rojo parazitlerle dolu kanaldan sürekli olarak yardım çağrısını yenilerken geminin bir tarafında coralskipper'ların sonu gelmez saldırıları yüzünden isabet üzerine isabet almaya devam etmekteydi.

Birden gezegenin yüzeyinden yükselen volkan ağzına benzer bir yerden çok sayıda büyük mermi fırlatıldı.

Rojo son bir kez daha yardım istedi.

Ardından her şey bitti, gemi alevler içerisinde dördüncü gezegene doğru alçalmaya başladı, coralskipper'lar saldırmaya devam ederken geminin içinde sürekli olarak farklı patlamalar meydana geliyordu.

Bunlar onun işini bitirmeye yetmişti ve *Rejuvenator* çoktan tarihe karışmıştı.

Jacen savrulan sopayı karşıladı ve hemen dönüp ışın kılıcıyla diğer taraftan gelen bir hamleyi kesti ve dönüşün ortasında ışın kılıcını hemen geriye çevirerek bir üçüncü thud böceğinin daha hakkından gelmeyi başardı.

Ardından blokunu yaptı ve bir dönüş ve hamle manevrasıyla saldırganı geri sıçramak zorunda bıraktı.

Fakat bir diğeri daha hareketi geçti ve Jacen henüz hamlesini tamamlamamıştı. Zaten yine geriye dönecekti ve çok seri şekilde dönüp biri aşağıdan biri yukarıdan son derece uyumlu şekilde kendisine doğru gelen, iki hamleyi de karşıladı. İçgüdüsel olarak çöktü ve başka bir thud böceği başının üzerinden geçti – Jacen silahının ucunu kaldırdı ve geçip giden böceği ortadan ikiye böldü.

Bir seri keskin dönüş ve vuruşla üç farklı yönden gelen üç hamleyi daha kesmeyi başardı.

Savunması mükemmeldi ama Jacen çok çaba harcıyor ve düşmanları karşısında pek bir ilerleme kaydedemiyordu. Bu savaşçılar yetenekliydi; Jacen teke tek bunları yenebilirdi, hatta biraz şansla ikisinin de hakkından gelebilirdi.

Ama dört tane olunca işler değişiyordu.

Dönüp savurmaya devam etti, tümüyle savunma ağırlıklı dövüşüyordu, çünkü aksi taktirde, Güç'ten yardım aldığı halde bile, ölebilirdi. Bir sopayı tek hamlede yana yatırdı, sonra döndü, diğer yönden bir saldırı gelmesini bekliyordu.

Gerçekten de iki yabancının o yönden üzerine doğru geldiğini gördü, saldırının gerçek doğasını kavraması bir an sürdü, her ikisinin yüzünü kaplayan ve maskeleri yırtmaya çalışan insan elini görmüştü.

Miko Reglia öne çıktı, başına gelecekleri kabul ederek parmaklarını ooglith cloaker'ların açma düğmesinin üzerine koydu. Üzerlerindeki canlı kıyafetler soyulmaya başlarken genç Jedi topuklarını yere gömüp daha hızlı bastırdı, şaşkın haldeki düşmanlarını deliğe iterken kendisi de onlarla birlikte gitti.

Yaşam gücünü emen soğuk suyu hissetti, yumrukları, tekmeleri, darbeleri hissetti ama Miko Reglia,

Yuuzhan Vong'a karşı gösterdiği bu son direnişte inatla dayandı ve iki savaştının sudan dışarı çıkmasına engel oldu, onlardan önce ölmemeye kararlıydı.

Odada Yuuzhan Vong savaşçılarından biri suya düşen arkadaşlarını kurtarmak için deliğe doğru koşmak gibi bir hata yaptı.

Jacen hiç vakit harcamadı, parlayan ışın kılıcıyla ileri, dengesini yitirmiş savaştıya doğru fırladı ve diğer savaşçı da onu korumak için geldiğinde hemen ona saldırmak için döndü ve kılıcını göğsüne saplayarak derhal işini bitirdi.

Işın kılıcı vücudunu kolayca delip geçmişti, ardından kılıcını savunma konumuna geçmeye çalışan son savaştıya savurdu ve elini bileğinden kesti ve ani bir dönüşle bunun da göğsüne kılıcını gömmesi bir an sürdü.

“Miko!” diye bağırdığını duydu Danni'nin ve döndüğünde kadının emekleyerek deliğe doğru gittiğini gördü. “Miko!”

Jacen etrafına bakındı, işe yarayacak bir şey arıyordu. “Onun için fazladan bir maske ve kıyafet getirmişlerdi,” dedi Danni'ye. “Giy onları!” dedi ve sonra delikten suya daldı.

Danni de hemen onları giyip birkaç dakika sonra suya girdi, Yuuzhan Vong'ların beraberinde getirdiği liken meşalelerden birini taşıyordu. Jacen birden karşısına çıkınca korkudan ne yapacağını bilememişti ama onun üzgün şekilde başını iki yana sallamasından anlamıştı ki Miko Reglia çoktan ölmüştü.

Jacen kadının elini tuttu ve birlikte buz kabuğu boyunca yollarına devam ettiler, kendilerini bekleyen delgi gemisine vardılar ve bir şekilde yan yana gemiye sığmayı da başardılar.

İçlerindeki en güçlü gemi olan *Rejuvenator*'un imha edilmesinin ardından tüm kanallardan gelen şaşkınlık ve dehşet dolu çağrılar *Millenium Falcon* ve *Jade Sabre*'in köprülerinde çınladı, Kyp Durrone derhal geri çekilme emri verdi.

“Hiperuzaya atlayın!” diye talimat verdi Kyp. “Dubrillion'a geri dönün!”

“Hemen,” dedi Luke tüm kanallardan. “Vakit kaybetmeyin!”

“*Merry Miner*'dan Jaina,” diye bir çağrı geldi. “Luke dayı, Jacen hâlâ aşağıda.”

Luke irkildi, gelen çağrıdan dolayı değil de gözlerinin önünde bir *Ranger* gambotu daha havaya uçtuğu için.

“Seni içeri alacağız, Jaina,” diye cevap verdi. “*Falcon* ve *Jade Sabre*'in ortasına gel. Seni içeri alacağız.”

Savaş gözlerinin önünde bir anda sona ermişti, Yeni Cumhuriyet avcı uçakları, kruvazörleri, gambotları buz gezegeninden son sürat kaçıyor, hepsinin de peşinde bir coralskipper sürüsü vardı. Diğer tarafta ise üç gemiden oluşan bir formasyon gezegene doğru gidiyordu, öndeki ikisinin topları ateş etmekteydi. Nispi konumlarını koruyarak gezegenin atmosferine alçaldılar, yok edilmeden önce *Rejuvenator*'un açtığı ateş yüzünden tüm atmosferi yoğun bir sis tabakası kaplamıştı.

Etraflarını kuşatan, gemilerine ve bedenlerine nüfuz eden yoğun enerjiyi ve uzanıp onları

yakalamaya çalışan yerçekimi kuyularını hissettiler, galaksinin en iyi pilotları olarak kabul edilebilecek Luke ve Mara Jade Skywalker bile *Jade Sabre*'in yo-luna devam edebilmesi için büyük çaba harcamak zorunda kalıyorlardı. Luke, buzdelenin bilgisayarına yüklediği koordinatı bildiği için önden gitti. Jaina onlarla temas kurmaya çalıştı, Jacen'ın gezegene yaklaşırken yönünü değiştirdiğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu.

Luke bunun önemli olmadığını biliyordu. Jacen'a Güç kullanarak erişmeye çalıştı ve cevap alamayınca büyük bir korku hissetti. Fakat sonra bu enerji alanının araya girdiğini anladı, kişisel iletişim seviyesine kadar bile müdahale edebiliyordu. Gözlerini kapattı ve derinlere erişti, fiziksel enerji barajını aştı ve duydu.

Coralskipper'lar onları karşılamak için yükselirken yer bataryaları da ateş açtı. Dümdüz yollarına devam etseler de bu şekilde daha fazla gidemeyeceklerinin farkındaydılar. Gezegen altlarında döndü; yaklaşıyorlardı.

“Koordinatları hiperuzaya kilitle!” dedi Luke tekrar tekrar.

“...bırakacak değilim!” şeklinde geldi Han'ın cevabının bir bölümü.

Luke talimatlarını tekrarladı.

“Jacen oradan çıkar çıkmaz atlayacağız,” dedi ama Han'dan yine aynı kararlı cevap geldi. “Onu bırakmıyoruz!”

Jaina'nın çığlığı takip etti. “Vurulдум!” dedi.

“Jaina!” diye bağırdı Leia.

“Gemi hâlâ kontrolümde,” diye cevap verdi kendinden emin şekilde.

Önlerindeki buz kütlesi bir patlamayla yarıldı ve ince uzun bir şey havaya fırladı. Han, Luke, Leia ya da Mara'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan *Merry Miner* öndeki gemilerin arasından geçti ve mükemmel bir zamanlamayla delgi gemisini yakaladı. Diğerlerinin onları tebrik etmesine fırsat tanımadan da *Merry Miner* derhal ışık hızına atlayarak gözden kayboldu.

Jade Sabre'un köprüsündeki Mara'nın gözleri hayret ve gururla ışıldamıştı.

Millenium Falcon'un köprüsündeki iki pilot da şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuşlardı, sonunda Han bir şeyler mırıldanmayı başarabildi, “Bu çocuk uçmayı biliyor.”

Bir patlama *Falcon*'u sarstı, ardından gemi sanki çekici ışına yakalanmış gibi aşağı yöneldi, artık gitme zamanlarının geldiğini onlara hatırlatan bir gelişmeydi bu.

Coralskipper'lar muhtemel her açıdan bu gemilerin üzerine gelip ateş etmeye başladılar, yüzey bataryaları da ateş ediyor ve dovin basal yerçekimi kuyuları da onları tutuyordu. Ama bu durum bu dört pilot için yeni bir şey değildi, özellikle de Han için ve gemiler Yuuzhan Vong'ları geçip giderek, önde *Falcon* arkada *Jade Sabre* olduğu halde, hiperuzaya atladılar.

Kıl payı kaçmayı başarabilmişlerdi, tıpkı Jacen gibi. Yine de içlerinden hiçbirinin bugün zafere benzer bir şey kazandıklarına dair söyleyecek tek lafi yoktu.

YİRMİ DÖRT

Son Bir Hile

Merry Miner bölgeyi terk eder etmez, *Jaina Jade Sabre* ve *Millenium Falcon*'un da bölgeden ayrıldığını teyit etti ve bunu duyan Jacen rahat bir nefes aldı. Maskesini çıkardı, iç içe durduğu yol arkadaşına tükürmemeye gayret ediyordu, sonra da düğmesine basarak üzerini örten canlı elbiseyi de çıkardı. Mevcut durumun tüm ciddiyetine, yaşanan onca acı ve kayba rağmen, tüm vücudunu örten ve ikinci bir deriyi andıran canlı tümden sıyrılarak vücudunu terk ederken utanmadan edemedi.

Artık kendisini çıplak hissediyordu ve Danni de aynı şeyi yapıp üzerindeki deriyi çıkardığında onun da çok da farklı bir durumda olmadığını anladı, üzerinde iç çamaşırı haricinde bir şey yoktu.

Bu gerginliğin haricinde Jacen yol arkadaşının omuzlarının ağladığı için sessiz sessiz titrediğini fark etti. İşin aslı Danni perişan haldeydi, yüzü çürük içerisindeydi ve sarı kıvrırcık saçları birbirine girmişti. Fakat Jacen bunların hiçbirini fark etmedi, çünkü yeşil gözlerine ilk kez baktığında oradaki acıyı, hem zayıflığı hem de gücü görmüş ve kendisiyle telepatik olarak temasa geçen kişinin Miko Reglia değil de Jedi Şövalyesi olmadığını halde bu kadın olduğunu hatırlamıştı.

Jacen orada bu kadının da mükemmel bir Jedi Şövalyesi olabileceğinin farkına vardı.

Hemen hemen çıplak bedenlerinin bu daracık gemide birbirlerine yapışık durduğunun da farkındaydı tabii ki.

“Artık güvendesin,” dedi fısıltı gibi çıkan sesiyle, bir elini nereye sürtüneceğine çok dikkat ederek, yukarı kaldırdı ve parmaklarıyla nazikçe Danni'nin yanağını okşadı.

“Miko,” dedi kadın usulca.

Jacen başını salladı ve Miko'yu ve bu kadının o gezegende nelere katlanmak zorunda kaldığını düşündü. Elini kadının başının arkasına getirme cesaretini gösterdi, parmaklarını gür saçlarına daldırdı ve onu yakınına çekti.

Danni itiraz etmedi. Başını Jacen'ın güçlü omuzlarına gömdü ve gözyaşlarına boğuldu.

Üç gemi hiperuzaydan çıkar çıkmaz ve hâlâ *Dubrillion*'dan çok uzaktalarken Luke diğer iki gemiyle temasa geçti. *Jaina* da bunu delgi gemisindeki Jacen ve Danni'ye aktardı ve Han da kendi gemisindeki herkesin duymasını sağladı – ta ki Anakin ve Lando köprüye onun yanına gelene kadar.

Sonra da neler olduğunu analiz etmeye başladılar, kim oldukları hâlâ belirsiz düşmanlarının böyle güçlü bir Yeni Cumhuriyet filosunu bozguna uğratmasının şokunu hâlâ üzerlerinden atamamışlardı.

Kim oldukları belirsiz miydi?

Tanıdık olmayan bir ses duyduklarında diğer sekizi susup dinledi, Danni Quee onlara detaylı şekilde yeni düşmanlarını, Praetorite Vong'u, galaksiye ilk girdikleri zamanı, Belkadan'a yapılan yolculuğu ve onların elindeyken gördüklerini anlattı.

Sadece Luke bir kez Belkadan'ın akıbetini Danni'ye bildirmek için araya girdi.

Kadın güçlkle yutkundu, metanetini korumaya devam etse de Jacen hissettiklerini gözlerinde görebiliyordu.

Sıra kaçış hikâyelerine geldiğinde, Jacen tarafından kurtarılmalarna ve Miko Reglia'nın ölümüne, Jacen da anlatmaya başladı. İkili anlatmayı bitirdiğinde kimseden çit çıkmıyordu, sadece *Falcon* ve *Merry Miner'dakiler* Luke ve Mara'nın kendi aralarında fısıltıyla bir şeyler konuştuğunu duyabiliyorlardı.

“Sırrınızı bizimle de paylaşır mısınız?” diye sordu Leia.

“Danni'nin anlattığı yaratıktan bahsediyorduk,” dedi Luke. “Yammosk.” Sonra sesi alçaldı ve daha kararlı şekilde devam etti, “Savaş koordinatörü.”

“Evet, ona öyle diyorlar,” dedi Han umursamaz şekilde, Luke'un ses tonundaki ağırlığı fark etmemiştir.

“Bu yüzden bu kadar iyi savaşıyorlar,” dedi Anakin.

“Sence yammosk denen bu yaratık bir şekilde onları birbirine mi bağlıyor?” diye sordu Leia.

“Çok senkronize savaştıklarını biliyordum,” dedi Luke. “Fazlasıyla koordine hareket ediyorlardı, duyabildiğimiz ya da sezebildiğimiz bir iletişim olmadan.”

“Yuuzhan Vong'lar sürekli olarak savaş koordinatörü vasıtasıyla birleşmekten bahsediyorlardı,” dedi Danni.

“Atmosfere girdiğimizde gücü sen de hissettin,” diye ekledi Luke ve yanındaki Mara da onayladı.

“Kesinlikle,” dedi Leia.

“Ben hissetmedim,” dedi Han. “Ama cihazlara bir haller olmuştu.”

“Ben hissettim,” dedi Leia. “Gezegenden çok uzaktayken hissetmişim. Ama yüzeye yaklaşınca artık dayanılmaz hale geliyordu.”

“Yani bu yaratık düşmanlarımızı yenilmez bir güç haline getiriyor,” dedi Leia. “Onların tek bir birim gibi savaşmalarını sağlıyor.”

“Tıpkı ben, Jacen ve Jaina'nın kuşakta olduğu gibi,” dedi Anakin.

“O zaman o yaratığı yok etmemiz gerek,” dedi Luke.

“Bir ordu asker olmadan onun yanına yanaşamazsınız,” dedi Danni hiç tereddüt etmeden. “Buz kabuğunun altına girmeyi başarabilerseniz bile yüzlerce Yuuzhan Vong savaşçısıyla savaşmak zorunda kalırsınız.”

Aslında bu düşünce Luke'un hoşuna bile gitmişti. Eğer delgi gemisiyle geri dönüp yammosk'a erişmeyi başarabilirse...

“Hepsini aşsanız da yammosk'un kendisi sizi durdurur,” diye ekledi Danni.

“Çok büyük ve gezegende hissettiğin enerji yakınına gittiğinde hissedeceğinin yanında hiç kalır.”

“Luke dayı bir Jedi’dir,” diye araya girdi Anakin.

“Miko Reglia da öyleydi,” dedi Danni cevaben. “Yammosk ona defalarca üstün geldi.”

“Jedi Üstadı,” diye homurdandı Anakin ama Luke araya girip konuyu değiştirerek gerginliğe son verdi.

“Tüm gezegeni ortadan kaldıracak ateş gücüne sahip miyiz burada?” diye sordu ve sesindeki tereddüt aklından geçenleri de tam olarak yansıtıyordu. Kaç gemiye ihtiyaçları olacaktı? Bu görevi tamamlamaya yaklaşmadan bile kaç tanesi yok edilecekti?

“Bunun için filonun yarısı gerekir,” dedi Han.

“Ya da daha fazlası,” diye ekledi Leia beş karış suratla. “Bugün onlara hemen hiç zarar veremedik ve tüm filoyu buraya getirir ve kaybedersek Core’u savunmak için elimizde ne kalır?”

“Praetorite Vong bir sistemden öbürüne geçerek tüm galaksiyi ele geçirecek,” dedi Danni ve aralarında düşmanları konusunda uzman olan tek kişi olduğu için de sözleri hepsinin moralini bir kat daha bozdu.

“Onları başka türlü nasıl yenebiliriz?” diye sordu Luke tüm ciddiyetiyle. “Yammosk’u yenebilmek için şu an ne yapabiliriz?”

“Elimde buz kabuğuna hasar verebilecek birkaç ısı bombası var,” dedi Lando.

“Tabii biz yerçekimi kuyularını geçip onları buzdaki uygun noktalara atabilirsek,” dedi Han.

“Fazla işe yarayacaklarını da zannetmem,” dedi Danni. “Yammosk çok derinde, suyun volkanlar yüzünden daha sıcak olduğu yerde.”

“Şu volkanları kapatıp yaratığın donmasını bekleyebilirsek ne güzel olurdu,” dedi Jacen.

Kısa bir sessizlik oldu ve Luke *Rejuvenator*’un lazer bataryalarıyla ne kadar hasara yol açabildiğini sorarak bu sessizliği bozdu, Jacen ve Danni buz kabuğunun altında olduğundan onlardan bu darbeleri hissedip hissetmediklerini öğrenmek istemişti ama soruları hayli heyecanlı Anakin’in müdahalesiyle yarıda kaldı.

“Yapabiliriz,” dedi ve babasının şaşkın bakışının ardından ekledi “Volkanları kapatabiliriz. En azından çevresindeki suları dondurabiliriz.”

“Nasıl yapacaktınız bunu?” diye sordu Han. “Gezegen zaten yeterince soğuk.”

“Yeterinceye yakın,” dedi Anakin. “Ama tam değil.”

“Mutlak sıfır mı?” diye sordu Luke. “Bunu nasıl becereceğiz?”

“Buharlaştırma,” dedi Anakin.

“Ne?” dedi Han.

“Hiçbir şey enerjiyi daha hızlı çalamaz,” diye onayladı Jacen, Anakin’in bahsettiği şeyi derslerde gördüğünü hatırladı, o ve Jaina’nın Jedi Akademisi’nde aldığı dersler.

“Eğer gezegenin etrafındaki buharlaşmayı artırabilirsek onu soğutmayı başarabiliriz,” dedi Anakin.

“Peki, bunu nasıl yapacağız?” dedi Han kuşkuyla.

“Enerjiyle süreci hızlandıracağız,” dedi Jaina. “Güneş ısısının su birikintisini kurutması gibi.”

Han homurdandı. “Bu kadar enerjimiz olsa zaten onu doğrudan gezegeni yok etmek için kullanabilirdik,” dedi.

“Tabii yammosk’un kendi enerjisini o gezegene çevirirsek işler değişir,” dedi Danni birdenbire ve Han’ın şaşkınlıkla ağzından çıkan “Ne?” dışında kimsenin gıkı çıkmadı, herkes bunun işe yarayıp yaramayacağını düşünüyordu.

“Lando?” dedi Luke.

“Neden bana soruyorsun?” diye cevap verdi Lando.

“Sen Nklon’dayken enerji yansıtıcılar yapmıştın,” dedi Luke, sesinin tonundan aklında bir plan olduğu anlaşılıyordu.

“Güneş ışığı mı demek istiyorsun?” dedi Lando. “Onu geri göndermekten ziyade ondan saklanmaya çalışıyorduk. Kalkan gemisinin panellerinin arkasına saklanmak...” durdu ve *Falcon’un* köprüsündekiler yüzünün aydınlandığını gördüler.

“Kalkan gemileri,” dedi tekrar.

“Hepsinin tahrip olduğunu sanıyordum,” dedi Danni. Hikâyeleri duymuş ve o büyük gemileri Destrillion’un yörüngesinde görmemişti.

“Sonradan birkaç tane daha yaptım,” dedi Lando ve bu cevaptan Luke şu an onun yüzünde beliren sırıtışı gözünde canlandırdı. “Nihayetinde teknolojiyi gözden çıkaramazdım.”

“Onları en kısa sürede buraya getir,” dedi Luke. “*Rejuvenator’un* açtığı ateş yüzünden gezegenin atmosferi hâlâ kalın bir sis tabakasıyla örtülü. Böyle bir bozgunun hemen sonra geri dö-nersek düşmanlarımızı gafil avlayabiliriz, hatta çoğu avcıları ana filoya katılmak için gitmiş bile olabilir.”

“Kyp’i ve geri kalan tüm avcı uçağı ve gambotları geri getirirsen iyi olur,” diye de ekledi. “Kalkan gemileri menzile girip görevlerini yerine getirirken onları korurlar.”

“Aramaya başladım bile,” dedi Lando.

Yakın bir gezegende buluştular, orada Jaina, Jacen ve Danni *Merry Miner’dan* çıkıp diğer gemilere bindiler. Jacen, *Falcon’un* alt taretinde Lando’nun yerini aldı, Danni, Jaina ile birlikte *Jade Sabre’a* gitti ve Luke *Jade Sabre’in* hangarına giderek X-kanadını yaklaşan savaşa hazırlamaya başladı.

Hantal kalkan gemilerinin Destrillion’daki limanlarından oraya varması bir hayli zaman almıştı. Bu gemileri korumak için gelen filo Luke ve diğerlerinin beklediği sayının yanından bile geçmiyordu. Kyp Durron çok sayıda avcı uçağıyla geri dönmüş olsa da *Ranger* gambotlardan hiçbiri gelmemişti, komutanları harekete geçmek için Yeni Cumhuriyet’ten gelecek takviyeleri beklemeyi tercih etmiştiler.

Helska sistemindeki bozgunun büyüklüğünü, düşman kuvvetlerinin koordinasyonunu ve gezegeni

çevreleyen enerji alanının gücünü dikkate alan Luke bu komutanların hata yaptığını ve Yeni Cumhuriyet'in burada bir zafer kazanabilecek büyüklükte bir donanmayı asla bir araya getiremeyeceğini biliyordu. Destrillion'da kalmayı tercih eden *Ranger* gambotlar ve diğer gemiler Luke'un düşman üssüne yapacağı sürpriz saldırıya katılmak yerine orada kalırlarsa Yuuzhan Vong'un onları yok etmesi daha kolay olacaktı.

Hâlâ derme çatma filosuyla Dubrillion'a çekilip orada mevzilenerek muharebe kruvazörleri ve yıldız destroyerleri yardıma koşana kadar dayanmak aklından geçse de –takviyeler parça parça geleceği için– Yuuzhan Vong güçleri tarafından birer birer ortadan kaldırılmak riskiyle karşı karşıya olduklarının da farkındaydı. Belki de soğutma planlarını bu yeni gelecek filoyla denemeleri daha akıllıca olacaktı. Fakat başta bu hımbıl, ağır işleyen ve ben merkezli Konsey olduğu müddetçe düzgün ve verimli şekilde hareket etmelerinin imkânsız olacağını da biliyordu.

Tüm dezavantajlarına rağmen Luke en kısa sürede harekete geçmeleri gerektiğinin farkındaydı. Yabancıları ilk saldırıda gafil avlayamamışlardı ve sürpriz unsuru devrede olmadan bu planın işe yarama şansı yok gibi bir şeydi.

Felaketin hemen kıyısında hiperuzaydan çıktılar, koordinat ve hızlarını öyle bir ayarlamışlardı ki hiperuzaydan tek bir birim gibi tam da Helska sisteminin dördüncü gezegeninin yakınında çıkmışlardı. O kadar yakındılar ki hiperuzaydan çıkan iki gemiden biri olan kruvazör filoya katılırken diğeri olan avcı doğruca gezegene bindirmişti, yine hiperuzaydan çıkan iki avcının kanatları gezegene sürtünmüş ve dönmeye başlayarak bir üçüncüye çarpıp onu da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Bu tehlikeli atlayışı emreden Luke bu kayıplar karşısında üzülmekten başka bir şey yapamıyordu, bunlar kabul edilebilir kayıplardı ve bu derme çatma filoyla bundan daha iyisini yapmasına da imkân yoktu.

Hiç vakit kaybetmeden ve Yuuzhan Vong'un tepelerine çullanmasına fırsat vermeden hepsi konumlarını aldılar, altı büyük şemsiyeye benzer kalkan gemisi buz gezegeninin yörüngesine girdi ve her dönüşte biraz daha alçalmaya başladı.

Başta bu gemilerin pilotları çok az enerji olduğunu bildirdiler ama sonra birdenbire, sanki yammosk birden düğmeye basmış gibi, enerjide ani bir yükseliş oldu ve peteği andıran gövdeleri birden yükseldi. Yammosk tehdidin farkına varmıştı.

Coralskipper'lar sürü gibi havalanmaya başladılar, filoyu karşılayan grup kadar kalabalık değillerdi ve Luke'un şu anda çoğunun uzakta olduğu teorisi doğru çıkmıştı.

“Kalkan gemilerini koruyun,” dedi Luke tüm kanallardan. “Onlara gereken zamanı sağlayın.” Bunu söyledi ama bu yöntemi destekleyen ne kendisinin, ne Anakin'in ne de Lando'nun bilim insanlarından herhangi birisinin bunun ne kadar süreceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Luke'un X-kanadı, *Millenium Falcon* ve *Jade Sabre*'a uygun konumlarına giderken öncülük etti, enerjiyi gezegene yansıtacak olan kalkan gemisini koruyacaklardı, benzer şekilde diğer tüm avcı uçakları da konumlarını aldılar, bazıları savunma düzeni alırken bazıları da hileyi savunma olarak kullanıyor ve coralskipper'lara saldırır gibi yapıp sonra başka yöne kaçarak onları peşine takıyor ve böylece kalkan gemilerinden uzaklaştırıyordu.

Diğer iki gemi uygun konumu aldığı anda Luke'un uygulayacağı taktik de bu olacaktı, sadece o bunu

bir üst seviyeye taşımayı düşünüyordu, doğruca atmosfer, türbülans ve enerjiden oluşan şeyin arasına dalacak böylece üslerini korumak isteyen çok sayıda coralskipper'ı da peşine takacaktı.

İkinci saldırıdan haberi olduğunda Prefect Da'Gara derhal yammosk'un yanına geldi. Prefect başta, galaksinin bu bölgesinde güçlü düşman gemileri kalmadığı yönündeki tüm istihbarat raporlarına rağmen, ilk saldırının bir hile olduğunu ve bu ikinci filonun çok daha büyük ve güçlü olabileceğini düşünmüştü.

Yammosk kendisine saldırganlarla ilgili gerçeği anlatınca bu kuvvetin öncekiyle kıyaslanamayacak kadar küçük olduğunu anladı, bu filoda farklı olarak kalkan gemileri bulunuyordu ki Destrillion'a saldıran kendi gemileri bu gemileri orada görerek tetkik etmiş ve askeri bir nitelikleri olmadığına karar vererek görmezden gelmişlerdi.

Neden geri dönmüşlerdi ki?

Tek mantıklı açıklama mahkûmları olan Danni Quee'nin kaçıyla bağlantılıymış gibi görünüyordu. Bu bir kurtarma görevi miydi? Belki de Danni Quee hâlâ gezegendeydi?

Belki de tüm bu saldırının amacı genç kadın gezegenden kaçmaya çalışırken dikkatleri başka yöne çekmekti.

Peki, bu dev kalkan gemilerinin burada ne işi vardı?

Yammosk'un bununla ilgili bir teorisi bulunuyordu: düşman bu gemileri gezegeni çevreleyen enerji kalkanını ortadan kaldırmak için kullanacaktı, hatta belki de dovin basal yerçekimi kuyularını ya da yüzey topçusunun izleme sistemlerini ortadan kaldırma gayretiyle bu enerjiyi tekrar gezegene yansıtacaklardı. Savaş koordinatörü endişeli değildi, büyük şemsiye benzeri gemilerin yakınlığına ve enerjiyi gezegene geri yansıtıyor olmalarına rağmen o hâlâ coralskipper'ların bilincini hissedebiliyor ve onlara savaşta rehberlik edebiliyordu.

Savaş koordinatörünün kendinden emin halini gören Prefect Da'Gara'nın tüm korkuları uçup gitti. Üstelik yammosk sistemden avlanmak için ayrılan en yakındaki coralskipper filosuna da çağrı yapıp geri çağırmişti.

Savaş koordinatörü onların dönmesine bile gerek kalmadan düşmanın püskürtüleceğini ya da sistemde biraz daha kalmakta ısrar ederlerse tümünden yok edileceğini hesaplamıştı. Şu an onlar için en büyük tehlike Danni Quee'nin bir şekilde gezegenden kaçmanın bir yolunu bulmasıydı. Prefect Da'Gara bunun talihsiz olacağını düşünüyordu, çünkü o kadından hoşlanmıştı ve daha fazla incelemek istiyordu.

Ama sonuç olarak fazla bir fark yaratmayacaktı. Çaresiz ve yaşadıkları bozgunu kabul edemeyecek kadar zavallı olan düşmanları geri dönmüştü ve sonuç şimdi eskisinden de daha kesin görünüyordu.

Bu nedenle X-kanat sınıfı tek bir avcı uçağı atmosfere girip hızla alçalmaya başladığında Prefect Da'Gara çok sayıda coralskipper'a onu avlama ve buna bağlı olarak da gezegenin yüzeyinde kaçan mahkûmu arama görevini verdi.

Belki tekrar kazanır ve Danni de ona kalırdı.

Luke'un gövde sensörleri ve arkada R2-D2 ısının hızla düştüğünü bildiriyordu. Çok aşırı değil ama

dikkate değer biçimde. Çevresini saran hava titriyor gibiydi, enerjiyle doluydu, yammosk'un kendi saldırısına bir de kalkan gemilerinin yansıttığı enerji eklenmişti. Enerji maddenin yapısını değiştirdiği için gezegenin yüzeyinden kalın bir sis tabakası yükseliyordu – bu sisin yükselir yükselmez buharlaşarak kaybolduğunu görmek Luke'un moralini biraz daha düzeltmişti.

Ayrıca sis onun görülmesini de zorlaştırıyordu. Tüm uçuş yeteneğine rağmen Luke bu sisin içine peşinde kalabalık bir coralskipper sürüsüyle dalmıştı, araçlar dönüyor farklı açılardan ateş ediyor ve sanki tek bir birimmiş gibi davranıyorlardı.

Torpidoları ya da lazer topları aklına bile gelmiyordu. Tüm derdi kendisini düşman ateşinden koruyabilmektir, sıkıştığında bir burgu yapıp tekrar sisin içine dalarak gözden kayboluyordu. Cihazlarının çoğu şu an bir işe yaramıyordu, saf enerjinin ağına yakalanmıştı ve o yüzden de sadece görüş ve içgüdülerine dayanarak yoluna devam ediyordu, kendisini Güç'e teslim etmişti, yammosk'un enerji gücünün engelleyemeyeceği yegâne kaynağa.

Yoğun sisin içinde uçan, soğuğu hisseden ve R2-D2'nun şikâyetlerini dinleyen Luke aniden yana döndü ve bir coralskipper'la çarpışmaktan son anda kurtuldu, sonra da dönüşün yarısında tekrar dalışa geçti.

Gezegene hızla yaklaştığını bilen Skywalker tüm gücüyle levyeye asıldı, son sürat buza dalmadan evvel uçağın kontrolünü tekrar eline alabilmeyi umuyordu.

Jade Sabre coralskipper'larla dalaşmaya başladığında Jaina vücudunda adrenalinin arttığını hissetti. O, gemiyi kullanırken Mara da topları idare ediyor ve Danni Quee de elinden ne geli-yorsa yapmaya çalışıyordu.

Jaina, refakat gemisi *Millenium Falcon*'la koordineli uçabilmek için Güç yerine normal yeteneklerini kullanmak zorundaydı, çünkü onu kullanan babasıydı. Fakat Han muhteşem bir pilottu ve Jaina bu ana kadar onun ne kadar iyi bir pilot olduğunu takdir edememişti. *Falcon* konum alırken *Jade Sabre* da onu korumak için harekete geçti ve Jaina, Han'ın yaptığı her dönüş, dalış ve yükselişte diğer bir coralskipper'ın daha alt taretteki Jacen ya da üst taretteki Anakin tarafından ortadan kaldırıldığını gördü.

Muhteşem şekilde uçurulmasına rağmen *Falcon* yine de coralskipper'larla kuşatılmaktan kurtulamamıştı. Han şimdi coralskipper'ların önünde olup onları peşine takarak kalkan gemilerini koruyabilmek için hızına güvenmek zorundaydı –ve Jaina'nın daha hızlı olan *Jade Sabre* ile ona ayak uydurabileceğine.

Fakat Jaina tüm kalkan gemilerini bu şekilde korurken ortaya çıkan potansiyel tehlikeyi anlamadıklarını fark etti. Bir anlık boşluğu fırsat bilerek bu planın bir şansı olup olmadığını düşündü, enerji seviyesi yeterli olacak mıydı, buharlaşma yeterli olacak mıydı ve tüm bunlar yanardağ tarafından ısıtılan suyu bir şekilde etkileyebilecek miydi?

Fakat düşünecek zaman yoktu ve *Falcon*'un uzaklaşmasıyla *Jade Sabre* kendisini dört yandan düşmanların içerisinde buldu. Şimdi marifet gösterme sırası Jaina'daydı ve genç pilot tüm yeteneğini sergilemeye başladı. Dönerek gidip bir coralskipper'ın tam önüne çıktı ve o şeyi darmadağın etti.

Jaina patlamanın içinden yana keskin bir dönüş yaptı ve gemiyi otuz derece kadar döndürüp bir başkasına angaje oldu. Bu seferki birkaç isabet kaydetmeyi başardı ama *Jade Sabre*'in kalkanları

bunları kolayca savuşturdu ve açılan karşı ateş sonucu bu küçük araç da tarih oldu.

Diğer bir dönüş, diğer bir vuruş. Dal ve ani tırman ve bir vuruş daha.

Kendi etrafında dön, yaklaşan bir gemiyle aynı hizaya geç ve...

Hiçbir şey.

Jaina birkaç isabet aldı, aniden yana döndü ve kalkan gemilerinden uzaklaşmış olan *Millenium Falcon*'un peşine takıldı.

“Neden onu vurmadın?” diye sordu Mara'ya ve cevap gelmeyince Jaina o tarafa baktı.

Mara koltuğuna yığılmış, başı da yana düşmüştü.

Jaina şok geçirdi. Hemen çığlık atarak kadının yanına koştu, “Mara!” Ama durum böyle bir dikkatsizliği affetmeyecek kadar ciddi idi.

Tekrar tekrar isabet aldılar ve Jaina tekrar kontrolleri ele alıp *Jade Sabre*'in uçuşunu düzeltene kadar kalkanları neredeyse tümüyle kaybettiler ve bir motorları teklemeye başladı, ayrıca dengeleme jetlerinden biri de kapanmıştı.

Ve gezegen hızla ona yaklaşıyordu.

Jaina tüm gücüyle mücadele etti; arkasında Danni koşarak köprüye girdi ve yardım etmek için ne yapabileceğini sordu.

Jade Sabre kontrolden çıkmış düşüyordu.

Luke tüm gücüyle levyeye asıldı ve R2-D2'ya da kendisine yardım etmesi için bağırdı. Droidten gelen cevap pek anlaşılır değildi, çünkü R2-D2'nun kanopinin dışında bulunduğu yer aşırı soğuktu.

Luke gözlerini kapattı, levyeyi çekmeye devam etse de her an gezegene çakılmayı bekliyordu.

Burnu yavaş yavaş doğrulmaya başladı ve yatay hale geldi ve X-kanat yüzeyi yalayarak yoluna devam etti. Ama hemen birkaç metre altında olan ölümcül buz nedeniyle Luke henüz rahat bir nefes almış sayılmazdı.

Biraz daha yükselmek için iticilerini ateşledi, sonrada burnunu yukarı çevirdi ve tekrar sisin içine ve coralskipper'ların arasında daldı. Yine lazerlerini ateşlemeye zahmet etmedi, karmaşanın içinde zikzaklar çizerek yoluna devam etmekten başka bir şey yapmadı.

Sonunda gruptan sıyrılmayı başardı ama çoğu onu takip etmekten vazgeçmemişti.

Luke ısının iyice düştüğünü hissetti, ısı hızla düşüyordu ama sensörleri olmadan bunun ne oranda olduğunu ya da ne kadar düşeceğini ve etkisinin ne olacağını bilemiyordu.

Sadece umut ediyordu.

O sırada *Jade Sabre*'in kontrolden çıkmış halde atmosferde dönerek düştüğünü gördü, ne yapacağını şaşırmıştı.

Han ve Leia, *Falcon*'u kalkan gemilerinin yanına getirdi, kalkan gemilerinin gezegen yönündeki

bölümleri yansıyan enerji yüzünden parıl parıldı.

Bu konuyla ilgili yorum yapmalarına fırsat bulamadan başka bir şey dikkatlerini çekti ve moralleri ve umutları bir anda uçup gitti: *Jade Sabre* düşerek atmosferde gözden kaybolmuştu.

Onlar için, Mara, Danni ve kızları için ellerinden gelen hiçbir şey yoktu.

Luke sürati artırdı ve düşen gemiyle kesişeceği bir nokta belirledi. Geminin doğrulmaya çalıştığını ve bir motorunun hâlâ mücadele ettiğini gördü, en azından kontrollerin başında birisi vardı.

Fakat kontrollerde kim olursa olsun boş yere uğraştığını da biliyordu, çünkü tek motor bu momentuma direnemezdi.

Ama...

Luke son sürat düşen gemiyle kesişeceği noktaya doğru devam etti. Sonra X-kanadını ters çevirdi ve tam *Jade Sabre*'in altından geçerken, tam iki gemi çarpışmak üzereyken, kaldırıcılarından birini ateşledi ve düşen gemiyi alt tarafından yukarı itmiş oldu.

Yaptığı işin memnuniyetiyle Luke gemisini tekrar doğrulttu ve *Jade Sabre*'in tekrar tırmanmaya başladığını gördü. Fakat bu manevrayla o da irtifa kaybetmiş ve momentuma girip yeniden düşmeye başlamıştı. Tekrar yatay konuma geçebileceğinden emin olarak dalıştan çıktı, çevresindeki atmosferin değişmesi nedeniyle mevcut durum da aniden değişmişti.

Sis kaybolup gidiyordu, bir kısmı buharlaşıyor, bir kısmı ise buz kristallerine dönüp havada asılı kalıyorlardı. Luke bu buzlardan oluşan labirentin içinde yoluna devam ederken büyük bölümünün küçülmeye başladığını gördü – öyle hızlı küçülüyorlardı ki sanki birden kaybolup yok oluyor gibiydiler.

Kritik noktaya eriştiler; buharlaşma korkutucu bir hızda kendi canını almaya başlamıştı.

Gittikçe daha fazla coralskipper sahneye çıkmaya başladı, bazıları gezegenden yükseliyor, diğerleri ise, yammosk'un çağrısına uyarak, dışarıdan geliyordu. Han, Leia ve Lando'nun, *Jade Sabre*'in yeniden tırmanmaya başladığını gördüklerinde aldıkları rahat nefes kalkan gemilerden birinin infilak etmesiyle yine yarıda kaldı.

Refakat eden avcı uçakları ve kruvazörlerin telsizlerinden feryatlar yükseldi, kalkanlarının gittiğini söylüyor ve yardım istiyorlardı.

Bir kruvazörün daha havaya uçmasıyla *Falcon*'un ekranını diğer bir göz kamaştırıcı patlama daha doldurmuştu. Ardından bir avcı uçağı dağılıp paramparça oldu.

“Neden bu kadar uzun sürüyor?” diye gürledi Han, sorunun muhatabı Lando'ydu.

Lando çaresizce ellerini yukarı kaldırdı. “Ne yapmaya çalıştığımızdan bile haberim yok,” dedi.

“Threepio, sen biliyor musun?” diye soracaktı Leia ama bir çılgınlıkla cümlesini tamamladı ve Han bağırdı, “Sola!” bir grup coralskipper birden önlerine yükselmiş ve ateşe başlamıştı.

Üst taret derhal ateş açtı ve alt taretteki Jacen da önce birini sonra diğerini vurdu. Ama çok kalabalıktılar, çok iyi uçuyorlardı ve *Falcon*'un topçularına pek ateş imkânı vermeyecek şekilde

birbirlerinin açıklarını kapatarak uyumlu şekilde hareket ediyorlardı.

Falcon isabet üstüne isabet alınca Han şaşırıldı. “Hadi be!” dedi konsola, kalkanları bir an için gidip de ikaz ışıkları yandığında.

Falcon’un bulunduğu yere göre gezegenin arkasında kalan bir kalkan gemisi daha infilak etti.

“Geri çekilmeliyiz,” dedi Lando.

“Yapamayız,” dedi Leia sert şekilde. “Bu tek şansımız.”

Üçüncü bir kalkan gemisi daha gitti ve artık o şanslarından geriye de pek bir şey kalmamış gibi görünüyordu.

Fakat birden karşılarında uçan bir çift coralskipper birbirlerine çarpıp patladılar.

“Güzel atış,” dedi Han.

“Ben ateş etmedim,” dedi Anakin.

“Ben de,” dedi Jacen.

Han ve Leia önce birbirlerine sonra da Lando’ya baktılar.

İki coralskipper daha aynı manevrayı denedi ve sonları benzer oldu. Anakin üst üste üç düşman avcısı vururken Jacen da bir dördüncüsünü aradan çıkardı.

Diğer gemilerden gelen çağrılar da aniden ve her yerde kazanmaya başladıklarını gösteriyordu.

“İşe yaradı,” dedi Leia.

“Hâlâ çok kalabalıklar,” dedi Han ve onun dediklerinin altını çizmek istermiş gibi dördüncü kalkan gemisi de havaya uçtu.

Han, *Falcon*’un hızını artırdı ve topları hiç susmayan gemi düşman avcılarının arasında daldı.

“Gemiyi geri çevir!” dedi Anakin. “Kalkan gemimize yaklaşmadan evvel hepsini haklayabiliriz.”

Ama kokpittekilerin hiçbirisi onu dinlemiyordu, hatta ateş etmeyi bırakan Jacen bile. Hepsi sadece karşılardaki gezegene bakıyorlardı.

Gezegeni saran sis kaybolmuştu, buz gezegeninin görüntüsü gittikçe daha netleşmekteydi ve birkaç saniye içerisinde atmosferinde sisten eser kalmadı.

Han ve Leia tuttıkları nefeslerini henüz bırakmışlardı ki önlerinden *Jade Sabre*’ın yükseldiğini gördüler.

Jaina’ya çağrı yapmaya fırsat bulamadan gezegenin şeklinde bozulma olduğunu gördüler, sanki ona cam bir kürenin arkasından bakıyor gibiydiler.

“Mezzicanley Dalgası!” diye bağırdı Anakin. “Maddenin dördüncü hali! Aşağısı aşırı soğuk olacak, en azından suyun katı hale geleceği kesin!”

“Bu yüzden bu avcılar artık saldırılarını koordine edemiyor,” dedi Jacen. “Savaş koordinatörleri

donda.”

Gerçekten de ne yapacaklarını bilemeyen coralskipper’lar çatışmayı terk edip muhtemelen üslerini korumak amacıyla, gezegene doğru gitmeye başlamışlardı. Han ve diğerlerinin gözlerinin önünde gezegenin dönüşü gittikçe yavaşlamaya başladı.

“Akıl alır gibi değil,” diye mırıldandı Han.

“Fazla uzun sürmez,” dedi Jacen. “Enerjisi gitti, buharlaşma tamamlandı.”

“Gezgen tekrar dönmeye başlarsa ne olacak,” diye sordu Han.

“Buzun yarattığı genleşmeyi dikkate alırsak...” diye başladı Jacen ve bu Han’ın yine kötü bir şeyler hissetmesi için yeterli bir açıklamaydı.

“Luke,” diye fısıldadı Leia.

“Uzaklaşın! Hemen gidin!” diye bağırdı Han tüm kanallardan. “Geri çekilin!” Leia’nın kayıp kardeşi için sürekli olarak yalvarmasına rağmen Han derhal *Falcon’un* burnunu –tekrar daha hızlı dönmeye başlayan– dördüncü gezegenden diğer tarafa çevirdi ve gazı kökledi, sadece *Jade Sabre’in* geçip gitmesi için bir an hızını azaltmıştı.

Han o zaman anladı. Ne yapmaya çalıştığını, geri çekilmesini, Anakin’in Chewie’yi geride bırakarak Serripidal’dan geri çekilmesi gibi. Az daha *Falcon’u* geri çevirip Luke’u aramak için gezegene doğru gidecekti.

Az daha.

Ama yapamadı. Yalnız başına olsaydı hiç tereddüt etmezdi ama yalnız olmadığı için sadece kendi hayatından sorumlu değildi.

Tıpkı Anakin gibi.

Filonun geri kalanı da geri dönüp son hız kaçmaya başladı, kalkan gemilerinin römorkör pilotları hantal kalkanları geride bırakıp canlarını kurtarmak için kaçtılar.

Gezegenin yüzeyi büyük depremlerle sarsıldı ve kocaman bir kutuptan diğerine inanılmaz bir hızda açılan kocaman bir yarık meydana geldi.

Ardından koca gezegen havaya uçup küçük ve Helska’nın güneş ışıkları altında rengârenk görünen buz parçacıkları haline geldi.

Yayılan bu buluttan tek bir kara nokta çıktı, son sürat giden bir X-kanat, karşı konulmaz şok dalgasının hemen kıyısında yol alıyordu.

YİRMİ BEŞ

Bağlantı ve Tesadüf

“Düzgün konuş!” dediğini duydu Luke, C-3PO’nun R2-D2’ya, Lando’nun o ve Mara’ya tahsis ettiği odaya geri dönerlerken. Köşeyi döndüğü sırada C-3PO’nun R2-D2’nun kubbe kafasına vurduğunu gördü.

R2-D2 uzun bir “oooooooo” olması gereken bir cevap verdi ama daha ziyade “oo... oo... oo... ee” şeklinde duyuldu.

“Sadece inat ediyor, Efendi Luke,” dedi C-3PO ve tekrar R2-D2’nun kafasına vurmaya kalktı ama gülmek için kendisini zor tutan Luke ondan önce davranıp protokol droidinin kolunu tuttu.

“Artoo’nun soğuk ve buz arasında yaptığımız uçuş sonrası hâlâ toparlanmış olduğunu zannetmiyorum,” dedi Luke.

“Beeoo..... ee... oo,” diyerek destekledi R2-D2.

“Sanırım hiçkırık da tutmuş,” diye ekledi Luke göz kırparak ve doğruca odasına yöneldi. Dağılan Yuuzhan Vong kuvvetleriyle sürmekte olan savaş gayet iyi gidiyordu. Çoğu gezegenle birlikte yok edilmişti, çünkü büyük bir çoğunluğu aptallık ederek üslerini korumak için geri dönmüş ve patlamadan sağ çıkamamışlardı; daha da önemlisi savaş koordinatörünün onları birbirine bağlayan gücü artık yoktu. Geri kalan birlikler artık dağınık çetelerden öte bir güç değillerdi ve Kyp Durron diğerleri ve Yeni Cumhuriyet’in gönderdiği takviyelerle birlikte, onları avlamaya çıkmıştı.

Luke odaya girerken en azından Praetorite Vong meselesinin artık güvenilir ellerde olduğunu bilmenin huzurunu yaşıyordu. Mara orada değildi ve derhal gidip onu bulma arzusunu güçlükle bastırdı. Geçen haftalarda yaşanan olayların, özellikle de yaşanan son muharebenin, etkisini üzerinden atamamıştı. Luke hastalığının ilerlediğini biliyordu ve Mara söz konusu olduğunda hastalıkla olan mücadelesi de şahsi bir meseleden öteye gitmiyordu. Elinden bir şey gelememesi Luke’u çok üzüyordu, sevdiği kadın bu korkunç hastalıkla savaşıırken bir kenarda durup öylece seyretmekten başka bir şey yapamamak.

Luke düşüncelerini dışa çevirdi. Onun şahsi mücadelesine yardımcı olamazdı ama ya genel mücadeleye ne demeliydi? Bir küçük şişe çıkardı, içinde Belkadan’dan aldığı moleküler değişim böceği duruyordu. Mara kendi içinde bu şeye karşı kesin bir çekim hissetmişti, sanki hastalığı ona erişmeye çalışıyor gibiydi. Luke bu hassasiyetini yanlış anlamış olabileceğini de düşündü. Mara sadece Belkadan’ın rahatsız edici ortamında kendisini daha da hasta hissetmiş olması gerçeğine tepki vermiş olabilirdi. Ama tam tersi de olabilirdi. Mara’nın hastalığının galaksilerarası bir işgalden hemen önce baş göstermesi bir bağlantının mı yoksa bir tesadüfün mü sonucuydu? Belki bu kendi galaksilerine Yuuzhan Vong tarafından kazayla ya da kasten yayılmış yabancı bir hastalıktı?

Luke emin değildi ama öğrenmeye kararlıydı. Eğer sevgili karısına yardım etmenin herhangi bir yolu varsa o yolu bulmaktan başka çaresi yoktu. Başını öne eğdi ve gözlerini kapattı, kararlılığını güçlendirdi. Yapması gereken pek çok şey onu bekliyordu ve bunlardan birisi de Jedi Konseyi’nin yeniden kurulmasıydı. Artık devlet adamı, diplomat, savaşçı, bilim insanı ve koca olarak çok farklı

rolleri üstlenerek devam edecekti. Mara ciddi şekilde Dagobah ya da benzeri Güç'ün yoğun olduğu vahşi bir bölgeye gitmekten bahsetmişti, belki orada meditasyonda daha derine inebilir, kendisine neler olduğuna dair daha önceden görmediği şeyleri görebilirdi. Luke ona eşlik etmeyi teklif ettiyse de Mara kibarca ama kesin şekilde bu teklifi reddetti.

Bu onun savaşıydı – en azından bu bölümü.

Luke çaresiz şekilde iç çekti.

Koridorun sonundaki odada Leia Solo eşyalarını topluyordu. Kendisini bekleyen yığınla iş olduğunun bilincindeydi. Galaksi dışı yabancıları, Yuuzhan Vong, görmüştü ve şimdilik sona ermiş olsa da bu tehdidin asla hafife alınmaması gerektiğinin farkındaydı. Başka işgal güçleri, emrinde daha büyük kuvvetler olan başka savaş koordinatörleri de olabiliyordu – ve o sefer de düşmanları buzla kaplı bir su dünyasında bulunmak gibi bir hata yapmayabilirdi.

Leia felaketin nasıl kıyısından döndüklerini düşündü, eğer gezegeni yok etmenin bir yolunu bulamasalar şu anda Praetorite Vong sektörden sektöre tüm galaksiye yayılmaya başlamış olacaktı ve Yeni Cumhuriyet onları yenebilecek seviyede bir ateş gücünü asla koordine edemeyecek ve Yeni Cumhuriyet'in dikkatli ve cahil senatörleri karşısındaki tehdidin ne denli büyük olduğunu anlayana kadar da iş işten geçmiş olacaktı.

Her ne kadar bu işlerden uzak durmak istese de diğerlerine bu tehdidin büyüklüğünü anlatmak artık Leia'nın göreviydi. Kendi başlarının çaresine bakabileceklerini defalarca ispat etmiş olsalar da kendisine ihtiyaç duyan üç tane çocuğu vardı. Kardeşinin eşi ölüm kalım mücadelesi veriyordu ve kardeşinin de onun desteğine ihtiyacı olacaktı.

Ayrıca en yakın dostunu kaybeden kocasının da acısı büyüktü.

Fakat Yuuzhan Vong, daha kalabalık ve daha hazırlıklı şekilde, geri gelirse ve Yeni Cumhuriyet bunun için hazır olmazsa bunların hiçbir önemi kalır mıydı?

“Büyükelçi Leia,” diye mırıldandı, istemeye istemeye kabul ettiği bir unvandı bu, Konsey'in kendisine verdiği ve onu Dubrillion ve yakındaki sektörlerin, Outer Rim'deki Helska sistemi de dahildi buna, büyükelçisi yapan bir unvan.

Borsk Fey'lya ve onun yalakalarının sözlerine kulak vereceğini umut etmekten başka çaresi yoktu.

Galaksinin uzak bir noktasında diğer bir temsilci en son görevine başladı.

Nom Anor, Praetorite Vong'un başına gelen felaketi bili-yordu. Outer Rim'den gelen haberleri duymuş ve Yomin Carr ve Da'Gara'yla bir türlü haberleşemediğini de dikkate alarak işgal gücünün ortadan kaldırıldığına hükmetmişti.

Artık Yuuzhan Vong savaşçıları galaksinin dört bir yanına dağılmıştı ve onları kontrol etmesinin bir yolu da yoktu. Da'Gara ve yammosk'un işini kolaylaştırmak için üzerine düşen görevini yerine getirmiş ve Yeni Cumhuriyet savaş gemilerinin büyük bölümünü Core'da tutmayı başararak gözlerini Outer Rim'e çevirmelerine fırsat vermemişti. Ama tüm yaptıklarına rağmen savaş koordinatörü, Praetorite Vong, mağlup olmuştu.

Başta Nom Anor kendi halkının karşısındaki düşmanı hafife aldığından endişe etmişti ama

yenilgiyle ilgili raporlar gelmeye devam ettikçe bu kötü sonucun sadece şanslarının yaver gitmemesinden kaynaklandığını anladı.

Ama her şeyin henüz bitmediğini biliyordu Nom Anor. Praetorite Vong kendi halkının buraya gönderebileceği kuvvetin sadece küçük bir bölümüydü.

Şimdi Yuuzhan Vong Vekili'nin tekrar işinin başına dönmesi gerekiyordu. Küçük ve pek bilinmeyen bir gezegendeydi, ama burası bir iç savaşın adım adım yaklaştığı ve Yeni Cumhuriyet'e karşı duyulan nefretin her an arttığı bir yerdi.

Fazla uğraşmasına bile gerek kalmayacaktı.

YİRMİ ALTI

Methiye

Millenium Falcon sessizce bir zamanlar Sernpidal olan, dengesini yitirip yörüngeden çıkmış kütleyle doğru yaklaştı.

Leia, köprüde Han'ın yanında duruyordu, hiç konuşmuyor ve kocasının bu anı hak ettiği şekilde yaşamasına izin veriyordu.

Han'ın buna ihtiyacı da vardı. Günlerce bu acı gerçeğe yüzleşmemek için kendisini sürekli meşgul etmiş ve ne kadar zaman geçerse acısının o kadar azalacağını umut ederek kaçabildiği kadar kaçmıştı.

Ama işe yaramamıştı. Biraz bile. Chewbacca'yı son kez gördüğü yere, aşağıya bakan Han kendisini teselli edecek bir şey bulamadı. Artık arkadaşını tüm dikkatini vererek düşünebilirdi. Chewie'yle geçirdiği onca zamanı düşündü, yaptıkları işlerden ziyade onun yüz ifadelerini ve kükremelerini. Olayların bir önemi varmış gibi görünmüyordu. Sadece Chewie'nin sesinin yankıları, Han'a bakışları, sonu gelmez münakaşaları ve aralarındaki saygı ve sevgi.

Han, Chewie'nin boş koltuğuna baktı ve zihninde arkadaşını hâlâ oradaymış gibi canlandırdı, öylesine derin düşüncelere dalıp Chewie'nin görüntüsünü gözünde öylesine net olarak canlandırmıştı ki bir ara neredeyse Wookiee'nin canlanıp da yanındaki yerini alacağını bile zannetmeye başladı, Han bu kaybı bir türlü kabullenemiyordu, kabullenemezdi de.

Ama Chewie artık yoktu ve bir daha geri dönmeyecekti.

Gözünün önündeki görüntüler devam etti: Chewie'nin top taretinden koşarak gelişi, Chewie'nin kaldırıncıların yine teklemesi üzerine iniş rampasından Anakin'i kovalayarak Coruscant'a inişi; Chewie'nin sadece birkaç yıl önce ve onlar pek de küçük değilken Han'ın üç çocuğunu da tutup, sırf yapabileceğini göstermek için, havaya kaldırışı. Han yardımcı pilot konsolunun altında duran onun sevdiği şapkayı gördü, Leia'nın ikizlerin doğmasından kısa süre sonra kendisine verdiği ve önünde "Tebrikler, ikiz oldu!" yazan şapka. Chewie o şapkayı her fırsatta çalıp kocaman kafasına takarak sonunda lastiğini gevşetmişti.

Han eğilip şapkayı aldı ve ters çevirdi, içinde hâlâ Wookiee dostunun kahverengi saçlarını görebiliyordu.

Tüm bu hatıralar ne yazık ki bunların bir daha yaşanmayacağını anlaşılmamasıyla bir anda kesilip sona erdi. Sayfa kapanmıştı ve Chewie'nin bu şapkada bıraktığı saçların sonrası olmayacaktı.

Bir baba ve kocanın tipik korumacılığıyla Han'ın aklına çocukları geldi. Son birkaç günde kaç kez onlara ağlamamaya çalışırken ya da boş boş uzaya bakarken yakalanmış ama bir kez bile onlara bu konuda neler düşündüklerini sormamıştı. Jaina ve Jacen için daha da zor olduğunu biliyordu ve bunu anlayabilmiş olmasına kendisi bile şaşırılmıştı. Anakin, çok bencil bir yaş olan, on beş yaşındaydı ve Chewie'nin ölümünden kendisini sorumlu hissetmenin ağırlığı altında olsa bile çocuk bu kaybı tam idrak edemeyeceği kadar önce kendisini düşündüğü bir dönemdeydi. İkizler ise kâinata "ben" penceresinden bakma seviyesini aşmışlardı ve daha iyi bir empati sezgisi geliştirebilmişlerdi. Bu

yüzden Han üç çocuğunu da karşısına alıp teker teker onlara genç yaşta sevdiklerini kaybeden kişilere söylenen klişeleri bir bir söylemişti.

Bu sözler şu anda kendisine ne kadar boş geliyor olursa olsun!

Üç çocuğuyla da ayrı ayrı konuştuğundan sonra, bir an için, tekrar küçük olmayı ve anne babasının ya da bir büyüğünün kendisine teselli edici klişeleri söylemesini ve kelimelerin kendisinden daha bilge birisinden geldiğini düşünmenin rahatlığını hissetmek istedi.

Aslında bir ölçüde böyle bir kaynağa da sahipti, yanında duran kadına, mükemmel eşine. Leia da Chewie'yi en az onun kadar severdi ve fiziksel olarak Chewie'ye kendi kadar yakın ve onunla kendisi kadar ortak anıya sahip olmasa da hissettiği üzüntünün ondan aşağı kalır yanı olmadığını biliyordu. Ama o bu acıyı içine gömmeyi başarmıştı, kendi duygularını arka plana atarak Han'a yardım edebilmek için çırpınıyordu.

Han bunun farkındaydı.

“Ne kadar yaklaşmak istiyorsun?” diye sordu Leia sonunda ve o anda kendisini toparlayıp ekrana bakan Han Sernpidal'a ne kadar yaklaşmış olduklarını fark etti. Buraya Chewie'nin naaşını almak için gelmemişlerdi – bu onların ya da herhangi birinin yapabileceği bir şey değildi artık.

Han buraya bu anı yaşamak için gelmiş ve Leia da seve seve kendisine eşlik etmişti.

“Chewie'nin ailesine ne diyeceğiz?” diye sordu Han.

“Gerçeği,” dedi Leia. “Kahraman olarak öldüğünü.”

“Ben hiç...” diye başladı söze Han ama yarım kaldı.

Leia şefkatle ona baktı ve kendisi toparlaması için zaman tanıdı.

“Bu küreyi etrafımıza ben ördüm,” diye açıklamaya çalıştı Han. “Hepimizin etrafına – sen, ben, Chewie, çocuklar, Luke, Mara hatta Lando. O aptal droidler bile. Hepimiz onun içindeydik. Güven içerisinde yaşayan bir aileydik.”

“Dokunulmaz mı?” diye sordu kavrayışı yüksek Leia.

Han başını salladı. “Hiçbir şey bize zarar veremezdi – canımızı yakamazdı,” dedi ama daha fazla devam edemedi ve başını iki yana sallayıp ağlamamak için gözlerini kırptı – işe yaramayınca da gözlerini sildi ve şekilsiz haldeki Sernpidal'a baktı. Leia'nın kendisini anladığını ve daha fazla konuşması gerekmediğini biliyordu. Pek bir anlam ifade etmese de Leia da karşı çıkmamıştı. Mantıken bu çok uzun zaman önce içlerinden birinin başına gelmiş olmalıydı. Chewie'nin, herhangi birinin ya da en yüksek ihtimalle Han'ın kendisinin. Uzun süreden beridir felaketin kıyısında yaşıyorlardı, onlarca yıldır sayısız muharebeye girmiş defalarca kelle avcıları ve suikastçıların elinden kurtulmuşlardı. Han ve Leia ilk kez buluştuğunda Death Star'da değiller miydi zaten? Demek ki biri ya da daha fazlasının şu ana kadar çoktan ölmesi gerekiyordu.

Sürekli şekilde ölüme bu kadar yakın bir hayat sürmüş olmalarına rağmen şaşkıncu şekilde Han kendilerini hep dokunulmaz görmüştü. Her lazerden kaçır, her meteoru atlatır, her yere tırmanır ya da...

Ama artık değil. Artık bitti. Güvenlik küresi düşen ayla birlikte parçalanıp kayboldu.

“Hatta Mara bile,” dedi Han ve Leia dönüp ona baktı ama Han hâlâ ileriye bakmaya devam ediyordu. “Hastalığı onu ldremeyecekti,” diye devam etti. “ldremeyeceğini biliyordum. Diğerlerinin öldüğünü duyduğum zaman bile onun yaşayacağına inanmıştım, çünkü o da bu kürenin içerisindeydi. Mara sonunda kazanacaktı.”

“Kazanacak zaten,” dedi Leia.

Ama Han artık eskisi gibi emin değildi. Aniden Mara’nın da ölüm dşegnde olduğunun korkusu sardı iini ve küresinin içindeki diğerlerinin de, özellikle çocukların, zannettiğı kadar güvende olmadıklarını idrak etti. Yabancılara karşı mücadelelerinde Jaina, Jacen ve Anakin, Jedi Şövalyesi unvanına layık olduklarını ispat etmişlerdi, bundan kimsenin şüphesi yoktu. Han’ın kontrolünün dışına çıkmışlardı ve kontrol altında olsun ya da olmasınlar Han onların artık güvende olmadığını biliyordu.

Küre yoktu artık.

Yabancı tehdidi ortadan kaldırılmış görünüyordu.

Fakat Han Solo için galaksi ilk kez bu kadar tehlikeli bir yer olarak gözükmeye başlamıştı.